

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TANRILARIN BİÇTİĞİ KADERİ
DÜNYALARI YOK EDECEK

ATESİN NEFESİ

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

AMANDA BOUCHET

YA BERABER HÜKMEDECEKLER YA DA BERABER YOK OLACAKLAR

CAT, GRIFFİN'İN MİSYONUNA ARTIK İNANIYORDU: Barış ancak krallıkların birleşmesiyle sağlanabilirdi. Ama diyarın önde gelenlerinin nabzını yoklamak için Sinta'da verilen davet tek bir şey kanıtladıysa, o da savaşın sona ermekten çok uzak olduğuydu. Tarvalılar onlara karşı çoktan harekete geçmişken Cat'in tehlikeli geçmişi her an açığa çıkabilir ve onu gerçek kimliğini benimsemek zorunda bırakabilirdi.

Griffin kehanetlerde umut görüyordu; ona göre Cat, yeni dünyanın başlangıcı olacaktı. Masumların kanını dökmeden Thalyria'yı elde etmek istiyorlarsa ilk darbeyi düşmanlarının tam kalbine indirip işe kökünden son vermeliydiler. Bunun için de önce ölümcül görevlerden sağ çıkmaları gerekecekti.

Tanrılar onların yanındaydı ama bu, bedel ödemeyecekleri anlamına gelmiyordu.

"Ateşin Nefesi, nabzımı hızlandıran ve aklımı başımdan alan keyifli bir romantik macera."

—NALINI SINGH

"Okuduğum en ilgi çekici ve yaratıcı romans."

—SEATTLE BOOK REVIEW

Çeviren: Tuba Özkat

www.yabanciyayinlari.com

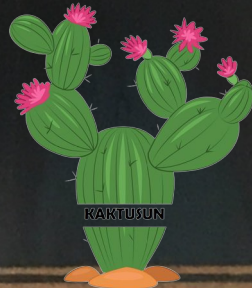

YABANCI

9 786258 387230

@ /yabanciyayinlari

RAKTUSUN

Ateşin Nefesi
Özgün Adı | *Breath of Fire*
Amanda Bouchet

Yabancı Yayınları | 427

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Çiçek Eriş, Elif Nihan Akbaş
Düzeltili | Ece Yücesoy, Ece Çavuşlu
Kapak Tasarımı ve Grafik | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Temmuz 2022, İstanbul
ISBN: 978-625-8387-23-0

© Amanda Bouchet, 2017
© Yabancı Yayınları, 2022
Türkçe Çeviri © Tuba Özkut, 2022

Sertifika No: 63989

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknuokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 48625

tg:kaktusunx

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AMANDA BOUCHET

ATESİN NEFESİ

KRALSEÇEN GÜNLÜKLERİ
• 2. KİTAP •

Çeviren
Tuba Özkat

*Kocam için, o olmasaydı
son iki yılda hiç yemek pişmemiş olurdu.*

THALYRIA

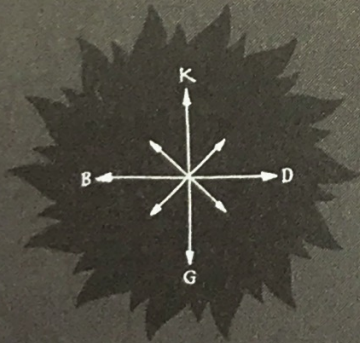
YA DA BİLİNER KİTA

ŞEHİRLER YOLLAR TANRILAR

BUZ DÜZLÜKLERİ

DİPSİZ UÇURUM

SİNTA

İOS

SİNTA ŞEHİRİ

KİTA YOLU

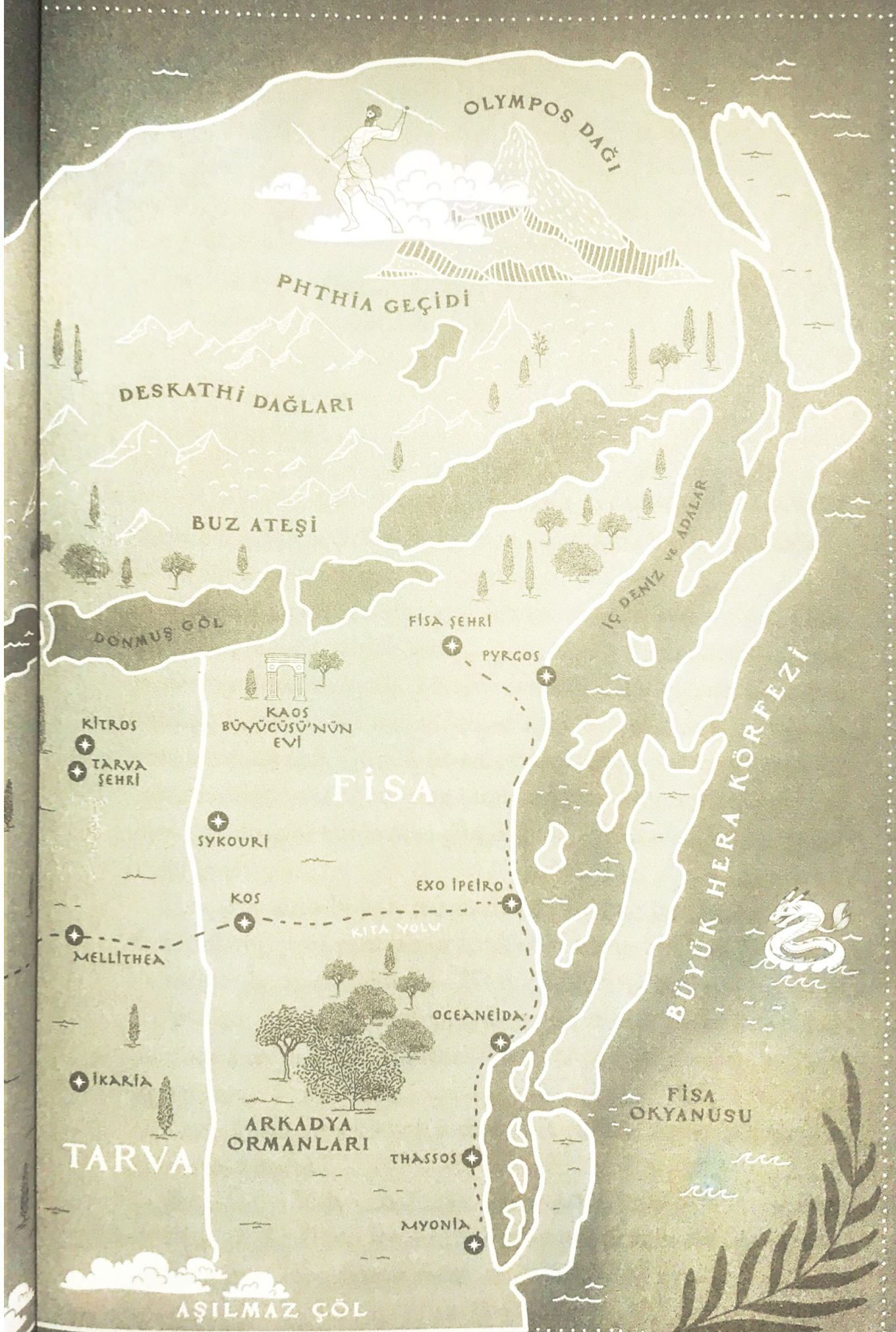
MYLOS

KAPLOS

VELOS

SKATHOS

BİRİNCİ BÖLÜM

DERİN, İYİLEŞTİRİCİ BİR UYKUDAN UYANMAK BANA BİR gölün yüzeyine çıkarken yukarıdan çağıran parlaklığı ve etrafımda köpüren baloncukları hatırlattı.

Bilincim narin iplikler gibi içimde yolunu buluyordu. Öğle vaktiydi. Havada parlak güneş, sıcak taş ve yaz aylarının kurak günlerinin kokusu vardı. Böcekler vızıldıyordu, bitmek bilmeyen şarkıları kupkuru bir melodiydi, sıcaklık öyle yoğunlu ki bıçakla ikiye kesebilirdim. Günün hangi zamanı olduğunu sorgulamıyordum, sadece *hangi* gün olduğunu sorguluyordum ve tahminime göre, uyuduğum günle aynı gün değildi. Ayrıca neredeyse ölüyordum. Yine.

Çarşafın altındayken parmaklarımı karnımdaki hassas deriye dokundurup yeni yara izinin tırtıklı çıkıntısını buldum. Diğerlerine katılan bir başka iz daha... Hem içimde hem dışımda.

Yatakta Griffin'in tarafına baktım, yerini boş ve örtüleri soğuk bulunca şaşırmadım. Yapılacak işleri, yönetmesi gereken bir kralığı vardı.

İç geçirdim ama bu çok saçmaydı. Griffin'le tanışana kadar hiç iç geçirmemiştım.

Başının izi hâlâ yastıktaydı. Elimi üstünde gezdirdim. Kralseçen büyüm için beni kaçırdığından ve her fırsatta onunla savaştığımdan beri katettiğimiz mesafeyi düşündüm.

Fakat Griffin düşündüğünden daha fazlasını ele geçirmişti ve ona en kötü kısmını hâlâ söyleyememiştim.

Sonun habercisi. Krallıkların yok edicisi.

Gözlerimi sımsıkı yumdum, tekrar ağır uykunun huzurlu kaçışına dönmek istedim. Fakat artık yorgun değildim, yarı doğrular ve söylemediğim şeyler karnımda cerahat gibi toplanıyor, korkunun soğuk parçaları yeni yara izimin sıcaklığının hemen altına çörekleniyordu. Kim olduğum hakkında. Korkunç kehanet hakkında. Daphne'nin peşimde dolanması ve tehditleri hakkında bile dürüst değildim, beni bu yatakta yaralı ve sızlayan bir hâlde yatmak zorunda bırakan tam da Griffin'den sakladığım şeylerdi. Griffin'in eski âşığı gölgelerin arasında gizlenip karnıma bir bıçak fırlatırken ne yaptığını tam olarak biliyordu. Bilmediğiye, o bıçağı çekip geri çıkaracağım ve ona fırlatacağımdı.

Kapılar açıldı ve başımı çevirdim. Griffin'i görünce kalbim hızlandı. Uzun, iri, kaslı bir yırtıcı hayvan gibi odaya girdi, duruşu dengeli ve kendinden emindi, parıldayan gri gözleri tamamen bana odaklanmıştı. Mürekkep karası saçları, şahin gagasını andıran burnu, şu inatçı çenesi ve gür, siyah sakalı onu sert ve göz korkutucu gösteriyordu. Beline bağlı kılıcı ve çattığı kaşlarıyla tam bir savaş lorduydu.

Titredim. Onu daha fazla istemem mümkün değildi.

Büyüyle dolu damarlarımda bir yıldırım çakarak canlandı. Griffin'e baktım, yakında olduğunu hissediyordum ve kendi içime kıvrılıp yok olmak istememe sebep olacak korkutucu şeylerin hepsini görmezden gelebilirdim. Yatağın yanında durdu ve vücudum sıcaklık ve arzuyla kavruldu. Bana ne yapacağını merak ettim. Benim ona ne yapacağımı da.

Ona uzandım ama Griffin kollarını göğsünde kavuşturup bana tepeden baktı.

Elim havada garip bir şekilde kalakaldı ve kalbim de onunla birlikte duruverdi. Boğazım berbat bir gerginlikle tıkanı, sesimi boğuk bir hâlâ soktu. "Seni hâlâ içimde hissedebiliyorum."

Taş gibi ifadesi değişmedi fakat demirden bakışları çıplak me-

melerime indi. Gözleri tekrar yukarı çıktığında donmuş granit gibiydi. "Beni aptal yerine koyarken eğlendin mi?"

Karnım mide bulandıracak kadar korkunç bir güçle kasıldı. Kendimi örtmek için çarşafı üzerime çektim, ellerimi titremekten alıkoymak için sıkıca tutundum. İşe yaramadı. Adrenalin içimde kükreyerek beni sarsıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerim kocaman, sesim tizdi. Suçlulukla doluydu. Oyun yüzüm buysa kumarbaz olmamam iyi bir şeydi. Fakat daha önce kaybedecek bu kadar çok şeyim olmamıştı.

Griffin uzandı ve örtüyü ellerimden de yataktan da çekip aldı. Elinde tuttu. "Bence biliyorsun. Yoksa arasından seçemeyeceğin kadar çok mu yalanın var?"

Doğrulup oturdum, utanç ve endişe çıplak bedenimin üzerine akkor bir renk gibi saçılıyordu. Kraliyet yemeğindeyken Griffin sırlarımı açığa çıkarmaya yemin etmişti. Bu kadar hızlı yapacağını düşünmemiştim. "Sana yalan söylemedim."

Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "İşte bir tane daha. Dilinden nasıl da kolayca dökülüyor."

Normalde gözlerinden akan sükûnet yok olmuştu. Şimdi içlerinde fırtınalar kopuyordu. Karanlık bulutlarında öfke ve şiddet dönüyordu. Beni öyle yıkıcı ve korkunç bir ifadeyle izliyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tedbirle çarşafa uzandım ama kumaşı tutan eklemlerinin boğumları bembeyaz oldu. Kaybedeceğim bir çekme yarışına girmektense döndüm, karnımdaki keskin sancıyı görmezden geldim ve kendimi kapamak için bir yastık aldım. Açık saçlarım omuzlarıma döküldü, beni Griffin'in öfkeli bakışlarına karşı örttü.

"Birkaç detayı atlamış olabilirim," diye itiraf ederken tekrar önüme döndüm. *Gerçekten önemli detayları.* "Fakat sana söylediklerim doğrudur."

Gözleri daha önce bana yönlendirmediği bir ceza vaadiyle alev alev yandı. "Öyle mi dersin... *Lukia?*"

Yastığı sıkıca kavradım, içimdeki bir şeyler kırılıyordu. Griffin ona anlattığım her şeyi hatırlıyordu. Onun Magoi danışmanı

—büyüyle, soylularla, krallıklarla, yaratıklarla ve tanrılarla ilgili uzmanı— olarak bir keresinde ona Beta Fisa'nın adının Lukia olduğunu söylemiştim. Fisa tahtının kayıp vârisi. Kayıp Prenses.

Adı Lukia değildi ve nasıl olduysa Griffin şimdi bunu biliyordu. Ben olduğumu biliyordum.

Boş midemde çalkalanan bulantı yüzünden bir uyuşukluk üzerime çökmeye başladı ve başımın döndüğünü fark ettim.

“Sen iyi, dürüst ve adilsin,” dedim boğuk bir sesle. Ona serap görüyormuşum gibi baktım. Bir an için buradaydı ve isteyebileceğim her şeydi. Sonra göz açıp kapayana kadar gidecekti.

Sertçe sordu: “Peki sen nesen?”

Sorusu zorlukla kabuk bağlamış bir yarayı açtı ve cevap canımı yaktı. Ben bir katildim. Kardeş katili? Hepsi bir günlük işti. İki kere. Sonları olduğunu bile bile masum insanları kötü bir kraliçenin önüne sermek mi? Onu da yapmıştım. Etrafında daha fazla kalamayacak kadar korktuğumda Fisa'yı, *Fisalıları*, acımasız bir sosyopatın eline bırakıp kaçmış mıydım? Evet, onu yapan da bendim.

Safra boğazımı yaktı. Yutkundum, tadı acı son gibiydi. “Bir yalancı, katil ve korkağım.”

Griffin hareket etmedi, sakinmiş gibi görünüyordu. Beni titretti. Daha uzandığını bile görmeden yastığı elimden çekip aldı ve odanın öteki tarafına fırlattı. Yastık bir vazoya çarpıp onu devirdi ve vazo parçalara ayrıldı.

Ben de parçalandım, olduğum kişi kırık vazonun parçaları gibi kırılıyordu. O kadının başta kalbim ve zihnim üzerinde belli belirsiz bir tutuşu vardı. Şimdiyse yeni, aptal umutlarla dolu beklentiler etrafımda bir utanç girdabı gibi süzülüyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım, gözlerimin arkasından sıcaklık yayılıyordu.

“İçinde olanı paylaşmıyorsun,” dedi dişlerinin arasından.

Griffin gözlerini dikip bana baktı ama içlerinde arzu yoktu. Sadece öfkeli bir hayal kırıklığı vardı. Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar teşhir edilmiş ve savunmasız hissetmemiştim. Sadece çıplak da hissetmiyordum. Derim yüzülmüş gibi hissediyordum.

“Sen de dışarıdan, hakkın olana mı bakacaksın?” diye sordum.

Burun delikleri genişledi. Sinirle aldığı bir nefesten sonra çarşafı bana attı. “Kendini ört.”

Boğazım tıkanır gibi oldu. O iki kelime canımı hayal bile edemeyeceğim kadar acıttı. Sanki kulak çınlatıcı bir tokat gibiydi, başımdan ayak parmaklarıma kadar acıtmıştı.

“Catalia Fisa.” Griffin, ona tamamını hiç söylemediğim ismi çiğneyip tükürür gibi söyledi. Bir daha asla “sadece Cat” olmayacaktım. Hatta Fisalı Cat bile olmayacaktım. Ben sadece kralığımdan gelmekle kalmıyordum. Krallığın kendisi *bendim*. “Ruh ve bedenle, *Majesteleri*. İçini ve dışını. İkisini de istiyorum. Ya da hiçbirini istemiyorum.”

Yüreğim acı verici bir şekilde buruldu ve kaburgalarıma çarpmaya başladı. “İkisini de mi?”

Düz bakışı, *Beni duydun*, der gibiydi. Ağzını açmadı.

“Ama Griffin...”

“Yapma.” Griffin kafese kapatılmış bir hayvan gibi döndü ve odada volta attı. Sesi patlamaya hazırlanan bir fırtına gibi alçaktı. Hırslayarak, “Bana bir yalan daha söylemeye kalkma,” dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp çarşafı etrafıma doladım, ucunu bağlayıp ayağa kalktım. Fiziksel olarak Griffin’le karşılaştırıldığında kocaman bir dezavantajım vardı ve yatmak işleri sadece daha kötü hâle getiriyordu. Ayağa kalkmanın da pek bir faydası yoktu. Bacaklarım güçsüzdü. Göğsüm sanki boştu. “Nasıl öğrendin?”

“Beta Fisa olduğunu mu? Fisa kraliyet ailesindeki kayıp halka olduğunu mu? Kaçak prenses olduğunu mu?” Hiç hoşuma gitmeyen gaddarca bir kahkaha attı ve çattığı kaşlarının altından bana bir bakış attı. “Bu tanrıların kahrettiği yeri düzelterek daha iyi bir yer yapmamı engelleyebilecek birkaç kişiden birinin kana susamış annen olduğunu mu? Thalyria belasının yaşayan en büyük çocuğu olduğunu mu?”

İrkildim. Son kısım soru değildi. Bir suçlamaydı. Karalamaydı. Griffin bana vahşi bir bakış attı, güçlü elleri yumruğa dönüştü. Gözlerim o iri, kuvvetli elleri takip etti. Eskiden, onları bana zarar

vermek için kullanır mı diye merak ederdim. Belki de merak etmeyi hiç bırakmamalıydım.

Omzumu silktim, göğsümde akkor bir düğüm gittikçe sıkışıyordu. “Böyle de diyebilirsin tabii.”

Griffin’in dik bakışları kavurucu bir hâl aldı. Ardından kükremesi pencereleri sarstı, demir gibi kontrolünden geriye ne kaldıysa gözümü kırpamayacağım bir hızla onu terk etti. Bir sandalye alıp odanın karşısına fırlattı. Sandalye duvara çarpıp kırıldı ve bir bacağı tamamen kopup ayrıldı. Peşinden bir kâse, bir el yıkama kabı ve suyla dolu bir sürahi gitti. Eşyaların çatlayıp parçalanmalarını sersemletici bir sancıyla izledim. Yüzü bakılamayacak kadar korkutucuydu. Başka bir ağır, tekli koltuğu aldı ve çıra hâline gelece kadar parçaladı. Yok edecek bir şey kalmayınca küfrederek masayı ters çevirdi ve altından öyle sertçe tekmeledi ki ahşap çatladı. Ağır mobilya gıcırdayarak odanın karşısına fırlayınca irkildim.

Bana doğru döndü, iriydi, karanlıktı ve zorlukla nefes alıyordu. “Küstahlık.” Bakışları üzerimde gezindi. “Niçin şaşırmıyorum acaba?”

Griffin’in kavurucu gazabının sıcaklığı altındayken içimde bir şeyler soluyordu, karşımda kule gibi dikilen adamda tanıdığım savaş lordunun patlayıcı şiddetini görüyordum. Onu kışkırttığım onca sefere rağmen bana bir kere bile böyle bakmamıştı, sanki bana gerçekten zarar verebilecekmiş gibi.

Genelde tehlikeyle karşılaştığımda veya katıksız hiddetle yüz yüze geldiğimde ya kahkaha atar ya da en azından atıyormuş gibi davranırdım. Bu defa öyle olmadı. Yine de çenemi yukarı kaldırmayı başardım. “Gerçek ortada. Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Beni yakaladın mı diyeyim?”

“Beni yakaladın mı dedin sen?” diye kükreyip ileri doğru adım attı. “*Beni yakaladın hal*”

Çenemi kapadım ve yerimden kımıldamadım. Savunulacak yanımdı yoktu. Birçok şey olabilirdim ama ikiyüzlü değildim.

Sessizliğim onu hep delirtirdi. Ama bu defa onu tam anlamıyla hiddete sürükledi. Griffin kılıcını kınından çıkardı; mantıklı, akli

başında, sağlam benliğinden geriye zerre bile kalmamıştı. Bana ulaştığında kanım buz kesti ama tek yaptığı eliyle —pek de nazikçe davranmayarak— beni yatağın yanındaki yerimden kenara itmek oldu. Yolundan çekildiğim anda kılıcını iki eliyle kavradı ve öfkeyle haykırarak aşağı indirdi. Kılıcı yatağa sapladığında nefesim kesildi. Kılıcını geri çekti ve tekrar indirdi. Ve tekrar. Her darbesi bir öncekinden daha sert ve acımasızdı. O yıkım tufanının içindeyken kesti, deldi, kırdı, parçaladı ve *her şeyi* yıkıp geçti. Sadece dakikalar içinde, bir zamanlar devasa olan yatağımızı tüyden, kumaştan ve kırık tahtadan bir yığına dönüştürdü.

Boğazımdan yukarı yakıcı bir sızı tırmandı. Gözlerim yanıyordu, dudaklarımı dişlerimin arasına kısırdım ve gözyaşlarımı tutmak için ısırdım. Ağzım hâlâ titriyordu. Yatağı paramparça etmişti, bu odada *bizim* için anlamı olan tek şeyi.

Kediler ağlamaz. Ben de ağlamayacağım.

Griffin bana döndü, göğsü şişip iniyordu ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Neredeyse bakışlarına karşılık veremeyecektim. “*Kuzenin Helen doğum yaptı.*”

Gözlerimi kırptım. Hissettiğim duygular çılgınca bir gelgit gibiydi, kükreyişleriyle beni sağır ediyordu ve konu değişimine odaklanmam biraz zaman aldı. “Burada mı?”

Başıyla onayladı, hareketi de sözleri gibi tersti. “Senin saldırıya uğradığını duymuş, bir sebepten kendisinin suçlanacağını sanmış ve paniklemiş. Doğumu tetiklemiş olmalı. Kraliyet yemeğine gelen konuklar gitti ama onun ailesi burada kaldı.”

“Ailesi mi?” Sözleriyle gelen telaş suratıma bir yumruk gibi indi. *Kaçmam gerekl*

“Kocasının ailesi.”

Ah. *Doğru ya.* “Kocası kim?” Öğrenmek için hiç çaba göstermemiştim. Helen’le kraliyet yemeğinde yollarımız yanlışlıkla keşiştiğinde pek konuşmamıştık. O, sırlarımı açık etmeden ya da ben etki büyüüsüyle onu uzaklaştırmak gibi bağışlanamaz bir şey yapmadan önce onu Griffin’in karşısından uzaklaştırmaya odaklanmıştım.

“Oreste,” diye cevapladı.

“Oreste mi? Agatone ve Urania’nın oğlu mu?” Kraliyet yemeğindeyken onun meşgul olduğunu ve birinin kendisine katılmasını beklediğini hatırladım. Belli ki o kişi Helen’di.

Griffin’in dudakları iğneleyici bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kıskanmadın ya?”

Ofladım. “Bu komik bile değil, biliyorsun.” Ve belli ki epeyce bir şey biliyordu.

“Annem, Egeria ve Jocasta kapalı kapılar arkasında Helen’le ilgilenirken ben de Oreste’yle ilginç bir konuşma yaptım. Endişelenmek gevezelik etmesine sebep oldu ve bil bakalım ne öğrendim?” Griffin kılıcını ters dönmüş masaya sapladı, bıçağı da kabzası da saplayışının gücüyle titriyordu.

“Normalde seçtiği ilk gelin Helen değilmiş. O ve ailesinin gözü çok daha yukarıdaymış, Fisalı prensese gözlerini dikmişler ve eski soyları, güçlü büyüleri ve sahip oldukları hazinelerle en iyi gelini alacaklarını düşünmüşler, kızın o zamanlar bir çocuktan farkı olmasa da. Fakat Alfa Fisa’nın kızı için başka planları varmış herhalde. Ondan vazgeçmemiş. Hatta Andromeda onların küstah tekliflerine öyle hiddetlenmiş ki habercilerini geriye kanlı bir yığın hâlinde yollamış.” Griffin suçlayıcı bakışlarını bana çevirdi. “Bu konuda bir şey biliyor musun?”

Cevap vermedim. Zorlukla nefes alabiliyordum.

“Meğerse Oreste onca yıl ideal eş için beklemiş olmasına rağmen şu anda çok memnunmuş. Dediğine göre o yaramaz Catalia’ya mahkûm kalmadığı için çok mutluymuş. Kız vahşi, yabani ve ne yapacağı önceden kestirilemeyen biriymiş, annesine çok benziyormuş ve Beta Fisa’yken kaçmış, ailesini hak ettikleri bir karmaşanın içinde bırakmış.” Griffin’in gözleri parlıyor, kirletilmiş ruhumun en dibine kadar yakarak iniyordu. “Tanıdığın birine benziyor mu, *Talia*?”

Başımla onayladım, boğazımı tıkayan korkunç yumruyu geçecek tek bir kelime bile çıkaramadım.

“Seni öyle güzel tarif etti ki. Fiziksel olarak değil, kalanını.”

Griffin elini saçlarının arasından geçirip uzun tutamları sertçe çekti ve tekrar masayı tekmeledi. Bu defa ortadaki tahta yamulup kırıldı. “Bu konuda kahrolası bir ahmak gibi davrandım! *Senin* hakkında.” Kahkaha attı, kırık dökük sesi irkilmeme sebep oldu. “Görmem için suratıma bir tokat yemem gerekti. Ben sadece... onun bir parçası olabileceğini hiç düşünmedim... o *alçak* ailenin.”

Sözleri göğsüme bir delik oydu. *Alçak. Ben alçağım.*

Tekrar titremeye başladım. Daha bir gün önce Griffin birlikte yaşayacağımıza ya da denerken öleceğimize yemin ediyordu. Şimdiyse bana bakamıyordu bile.

Parçaları birleştirerek suçlarcasına sordu: “Kayıp Prenses olmak nasıl bir şey? Herkesin aradığı kadın olmak?”

“Beni aramıyorlar. Beni avlıyorlar.”

“Sen de onları avlamakta iyi bir iş çıkarıyorsun.”

Rengimin attığını hissettim. Griffin beni kendi kardeşimi öldürürken görmüştü. Artık bağımızı biliyordu. Otos hak etmişti, ya biz ya o durumuydu ama yine de yapmıştım. Ben o insandım. Griffin’in tiksindiği her şeydim.

“Sana söylemememin bir sebebi vardı. O da buydu.” Sesimin titremesinden nefret ediyordum ama engel olamadım. Her nefes boğazımı tıkiyordu sanki.

“Bu dediğin ne, *Talia*?”

“Bana öyle deme.”

“Senin adın bu.”

“Benim adım Cat. Ben Cat'im.” Talia olmak istemiyordum. Beta Fisa olmak istemiyordum. Abisinin işkence ettiği ya da ablasının ölümüne sebep olan kız olmak istemiyordum. Andromeda'nın kızı olmak istemiyordum. Sıntalı habercinin kollarının ve bacaklarının koparıldığını gören kişi olmak istemiyordum. Adamın kanı üzerime sıçramıştı ve ben orada durup izlemiştim.

Griffin'in gözleri taş gibiydi. “Seni tanımıyorum bile.”

Buna inanıyordu. Kralseçen büyüm bu kadarını bana söylüyordu. Herhangi bir yalan içimde kamp ateşi yanıyormuş gibi hissettirirdi ama bu, mermer soğukluğunda bir gerçektir. “Ben dün

olduğum kişiyle aynıyım. Ya da ondan önceki gün. Hiçbir şey değişmedi.”

Bana doğru atılıp omuzlarımı tuttu ve beni duvara doğru itti. Parmakları derime battı ve darbe ciğerlerimdeki havanın çoğunun çıkmasına sebep oldu. Çarşafın düğümü aşağı kayarken nefes almak için çabaladım.

Griffin’in gözleri benimkilere çakılı kaldı. “Hiçbir şey değişmedi mi?”

Zorla bir nefes aldım, başımı iki yana salladım. “Sen değişmesini istemezsen değişmez.”

“Bence ne istediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ya da kim olduğum hakkında.” Eğilerek yaklaştı fakat bir âşık gibi değil. Düpedüz gözdağı vermek içindi. “Benim her şeyin üzerinde tuttuğum tek şey ne?”

Yutkundum, boğazım kelimeleri çıkaramayacağım kadar kuru-ydu. Dün buna cevap olarak, Ben, diyebilirdim. “Sadakat,” diye cevapladım, karnıma kramplar giriyordu. Sadakat de gerçeği söylemek demekti.

“Demek dinliyorsun ha?” Tutuşu acı verecek hâle geldi. “Sadece konuşmuyorsun yani?”

Nefesim kesildi. “Griffin! Canımı yakıyorsun.”

Ellerine baktı ve sonra kollarımdaki baskının birazını azalttı. “Bana gerçekte kim olduğunu söylememenin sebebi *bu* mu? Yakalanmamak için mi?”

“Yakalanmak mı?” Şaşkın, biraz dengesiz bir kahkaha kaçtı ağzımdan. “Sana ondan daha bencilce bir sebep yüzünden söylemedim.”

Kaşlarını çattı. Ağzının kenarlarında derin çizgiler belirdi ve gözlerinde büsbütün tehlikeli bir parıltı ışıldadı. “Öyleyse sadece bekliyordun. Zamanını dolduruyordun. Asla burada olmak istemedin. Hep bizi bırakıp gitmek istedin.”

Biz derken kendisini kastediyordu. Ve yanılıyordu. “Sana söylemedim çünkü senin de beni, benim kendimi gördüğüm gibi görmene katlanamazdım!”

Bana gözlerini dikip baktı, yüz ifadesi hâlâ sert ama bir o kadar da boştu. “Ne?”

“Ben sana göre değilim.”

“Ne?” diye hırslayarak beni sarstı. Kafamın arkasını duvara çarpınca durdu.

“Ben buraya ait değilim! Bunu fark etmen sadece an meselesi.”

“Ne diyorsun sen?” diye üsteledi. “Çok üstün olduğunu mu? Benden daha iyi olduğunu mu?”

Ne? Hayır! “Çizmelerindeki tozu yalamaya bile layık olmadığımı söylüyorum!”

Gözleri öfkeyle yandı. Korkunç bir an için beni inciteceğini düşündüm. Güçlüydüm ve hızlıydım. Griffin daha güçlü ve daha hızlıydı, ayrıca zarar verici büyülere karşı bağışıklığı vardı, o yüzden içimdeki göz korkutucu miktarda ejderha nefesi bile onu durduramazdı. Sybaris’i öldürdüğümüzde dişi ejderhanın ölümcül ateş büyüsünü sömürüp içime çekmiştim. Artık benimdi. Ona rağmen korkutucu gerçek şuydu ki, Griffin beni cezalandırmak isterse yapabilirdi.

Nefesi düzensizleşti. Beni duvara yapıştırdığında gözlerindeki vahşi bakış beni korkuttu, sert bedeni beni oraya hapsediyordu. Tutuşu acıtıyordu.

“Ah! Griffin! Bırak!”

Burun delikleri genişledi. Yüzündeki şiddetli öfkenin birazı dağıldı ve geriye çekilip beni öyle hızlı bıraktı ki sendeledim. Çarşaf üzerimden kaymaya başlayınca hemen tutup geri çektim. Griffin geri geri gidiyordu, bir ayağını diğerinin arkasına atıyordu. Yavaşça. Beni izleyerek.

“Seni bırakayım.” Başka bir adım daha attı ve sonra odayı daha önce hiç görmemiş gibi etrafına bakındı. Benden uzaklaşıyor, kapıya doğru geriliyordu. İri elleri yavaşça kasılıp gevşiyor, yanında duruyordu. Gözleri, öfkeyle darmaduman edilmiş odada gezindikten sonra tekrar bana kaydı.

“Griffin?”

Bakışları bir koçbaşının gücüyle benimkilere çarptı. O... dehşete düşmüş görünüyordu. "Be-ben bunu yapmayacağım. Ben seninle... olamam."

Dudaklarım şokla aralandı. Gözlerimden yaşlar aktı. Öyle demek istemiyordu. Yeminlerimize ne olmuştu? Benden asla vazgeçmeyeceğini söylediği yeminine ne olmuştu?

Kalbim kurşun gibi ağırdı, çarpışı acı verici, kıvrandırıcı ve hızlıydı. Ne olduğunu biliyordum... Olan *bendim*.

Ben söyleyecek bir şey, onu —şimdi ve sonsuza kadar— yanımda tutacak herhangi bir şey düşünemedim Griffin kılıcını masanın çatlayan ahşabından çekip aldı ve odadan dışarı fırladı.

Beni bırakıp gitti.

İKİNCİ BÖLÜM

SENİNLE OLAMAM.

Duvara dayanarak aşağı kaydım; içime yoğun, acı veren bir sızı yayılıyor ve vücudumun her köşesine hızlıca nüfuz ediyor, kanıma ve kemiklerime işliyordu. Gözyaşlarım mahvolmuş yatağın görüntüsünü bulanıklaştırıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapatarak görüntüyü engelledim. Yaşları durdurmaya çalıştım. Fakat gelip duruyorlardı, yüzümden aşağı sıcak damlalar kayıyordu. Yanan boğazımdan yukarı doğru bir hıçkırık tırmalarcasına çıktı. Alev alevdi ve pençeliyordu, yükseldi, bütün odayı salladı.

Ellerimi yere koydum, sarsılan yerde dengemi sağlarken gözlerimi açtım. Panik içindeyken her şeyi yuttum. Kalp acımı, bu büyüü ve yıkım getirecek korkunç potansiyelimi. Kolyemdeki buz parçası büyüyle nabız gibi atıyordu, güçlü bir soğuk dalgasını üzerime gelmeye zorladım, bedenimi şoka sokup acımı uyuşturdum ve fırtınayı dindirdim. Oda hareketsizleşti.

Sarsılmıştım, ihtiyatlıydım, yüzeysel soluklar aldım, ciğerlerim kapanacak gibiydi ve kalbim davul gibi çarpıyordu. Duygularımın gücüyle bütün kaleyi yıkıp yıkamayacağımı ancak tanrılar bilirdi. Uyuşuk kalmaya çalışarak kırıksık çarşafı bedenime sardım. Griffin ve benim gibi kokuyordu ve kalbim yeni baştan parçalandı, güç-bela sağladığım kontrolümü neredeyse alaşağı ediyordu.

Kumaşı yumruklarımın arasında sıkarak sertçe bastırdım, ken-

di tırnaklarımın yarattığı acıyı hissediyordum. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Griffin bir şans vermemi istemişti. Ona. Güvenmeye. Sevmeye. Ben de vermiştim ama vardığım yer burasıydı işte. Kendi kahrolası hatam yüzünden yaşadığım sefalet ortadaydı. Farkındalık her şeyi kötüleştiriyordu.

Baskıdan gırtlığım tıkanı. Sadece katıksız, ilkel bir çığlığın boğazımı temizleyebileceğini düşünsem de pes etmedim. Dizginlerini bırakabileceğim şeyden fazlasıyla korkuyordum.

Harabeye dönmüş odaya, bir suçlamanın ardından gelen yıkıma, ellerimden kayıp gidenlere bakarken uyuşukluğumdan silkincek gibi oldum.

Etrafımdaki taşlar alçak bir titreşimle inledi, parmaklarımı kafatasımda gezdirip açık saçlarımı geriye doğru çektim ve yüzümü dizlerime gömdüm. Sallanırken kendimi bir arada tutmaya çalışıyordum.

Griffin'le bir yemin etmiştik. Fakat o Hoi Polloi'ydi ve Magoi-ler gibi yeminlerle bağlanmıyordu. Kanımdaki büyü, sözle edilen yeminleri kalıcı ve bozulmaz hâle getiriyordu; Griffin beni serbest bırakana kadar fiziksel olarak, *hayatımın kalanı boyunca* ona bağlıydım.

İki büklüm oldum. Beni asla salıvermeyecekti. Griffin, Cat'i istemese bile kralseçene ihtiyacı vardı.

Göğsüme korkunç bir ağırlık çöktü. Griffin'e büyüyle bağlıydım ama o bana bağlı değildi. Burada, onunla ama onsuz kalmaya zorlanacaktım. Onun yoluna devam etmesini izlemek zorunda kalacaktım.

Derin nefes al. Uzun bir nefes ver.

Ağlasam kime ne ki?

Oda yine sarsıldı, hızlıca bir nefes aldım. Belli ki daha fazla gözyaşı dökmek bir seçenek değildi. Aslında seçeneklerim ürkütücü bir şekilde sınırlıydı.

Ayağa kalkıp yüzümü ellerimle sildim ve vücuduma doladığım çarşafı çözüp yere bıraktım. Kukla gibi hareket ederek giyindim, bıçaklarımı ve kılıcımı taktım, diğer eşyalarımı da toplayıp çar-

şafın ortasına attım, Griffin'in odasında bana ait olan her şeyi temizledim.

Fazla bir şey yoktu; yığına kuru, yanan gözlerle baktım. Olmam gerektiği kadar uyuşuk değildim. Nefesim kesildi. Avuçlarımı gözlerime sertçe bastırdım, ısrarla yükselen sıcaklığı geri çekilmeye zorladım. Burasının evim olması gerekiyordu. Buna gerçekten inanmak benim aptallığımdı.

Nasıl kontrol edeceğimi hiç bilmediğim güçle kaleyi tekrar sarsmamaya çalışarak, çarşafın uçlarını birleştirip derme çatma bir bohça yaptım. Omzuma attım ve arkama bakmadım. Asla arkama bakmazdım. Fakat duygularımı zorlukla içimde tutan buzdan duvar hâlâ kırılıyordu ve ucunu tutmaya çalışsam da, kolyem yardım ediyor olsa da fark etmiyordu, kalbimi hâlâ dövmekte olan acı durmak bilmiyordu ve gözü pekti.

Odaklanıp düşününce, içime dolup taşan gücün arasından tanıdık bir büyüün ipliğini ayırdım. Görünmez oldum, böylelikle bana temas eden her şey de görünmez oldu. Kıyafetlerim, silahlarım, uydurma çantam. Sinta Kalesi'nin gölgeli arka koridorlarında ilerler, dolu odalardan kaçınırken yıpranmış çizmelerimden ses çıkmıyordu. Kimse beni göremezdi ama ben de onları görmek istemi-yordum.

Athena avlusundan yürüyüp geçtim, herhangi bir şey hissetmemeye, görmemeye ya da düşünmemeye çalışıyordum. Tekrar ağlayamazdım. Bunu göze alamazdım. Buradaki kimse de alamazdı. İçimdeki büyü hâlâ bir fırtına gibi çarpıp duruyordu. Şu anda hissettiğim keder öyle derin, öyle çığ, öyle hiddetli ve güçlüydü ki bırakırsam neler olacağını hiç bilmiyordum. İyi bir şey olmazdı. Adımı Cat olarak kısaltmamın bir nedeni olduğunu düşündüm – pekâlâ afet anlamına gelen *Cataclysm* kelimesinin kısaltması da olabilirdi.

Griffin'le kalacağıma dair ettiğim pek de akıllıca olmayan yemin onu fiziksel olarak bırakıp gitmemi imkânsızlaştırıyordu, yani bana gidecek sadece bir yer kalıyordu. Düşman bölgesinde uzun bir süre yürümüş gibi hissettikten sonra alelade bir kapıyı açtım ve eskiden kaldığım ufak, loş kışla odasına baktım. Dar bir yatak.

Küçük bir sandık. Daha iyi günler görmüş, kenarı kabaca yontulmuş bir masa. Bir sandalye.

Sanırım evimdi işte.

Kalenin refahıyla kıyaslanınca albenisi yoktu.

Penceresiz odada tek lambayı yaktım ve kapıyı arkamdan kapatıp görünmezlik büyümünden sıyrıldım. Canım yana yana çarşaf-taki eşyaları boşalttım ve kıyafetlerimle silahlarımı yerleştirdim, metodik hareketler içimdeki kederin şiddetini kontrol etmeme yardım ediyordu. Bu durmayan, boğucu acıdan kaçmak için – ölüm dışında– bir tek kaçış yolu biliyordum.

Soyundum ve yeni geceliklerimden birini giydim. Gözlerimi sımsıkı yumduğumda bu şeffaf kumaşı Griffin için giymeyi nasıl da istediğim geldi aklıma. Fırtına grisi gözleri tutkuyla yanardı. Savaşmaktan nasır tutmuş iri elleri bana uzanırdı. Nefesi hızlanırdı ve ben de onun ilk dokunuşuyla erirdim.

Yüreğim acıyla burkuldu ve gözlerimi tekrar açıp soğuk, küçük yatağıma baktım. Düşündüklerimin hiçbirisi olmayacaktı. Bu olmadı önce... onunla o şekilde sadece birkaç gece geçirmiştik.

Masaya dönüp lambayı üfleyerek söndürdüm, nefesim tehli-keli bir şekilde titredi. Zifiri karanlıkta battaniyenin altına kıvrıldım. Altımdaki döşegin sert yüzeyini kaplayan bir çarşaf olmadığının fark edince şaşırmadım. Bu odadan ayrılmıştım. Kimse geri döneceğimi düşünmüyordu... özellikle de ben.

Gözyaşlarımla savaşılarak saatlerce orada uzandım, uyku tutmasını bekledim ve hiçbir şey düşünmemek için elimden geleni yaptım. Çünkü sahip olduğum tek şey hiçlikti.

Kapının çarpmasıyla ve karanlık odamın aniden bir meşaleyle aydınlatılmasıyla uyandım. Doğrulup oturarak saçımı yüzümünden çektim ve ışığa gözlerimi kısarak baktım. Birisi beni tutuklamaya mı gelmişti? Barakalardan zindanlara mı götürülecektim? Bu beni şaşırtmazdı. Ben düşmandım.

Birisi meşaleyi sağa sola sallayınca alevler ses çıkarıp önce

odayı aydınlattı ve sonra... *Griffin*? Diğer iriyarı, karanlık figürlerin önünde belirdi. Gözlerim ışığa alıştığı anda nefesim kesildi.

Ona ne olmuş böyle? Gözleri deli gibi bakıyordu, yüzü bitkindi. Yüzündeki sadece yorgunluk değildi, *harabeye dönmüş* gibiydi.

Griffin meşaleyi birine verip ileri atıldı ve beni çekip kollarının arasına aldı. Bedenlerimiz temas edince göğsümde bir kasılma oldu. Öyle kusursuz, öyle doğru bir his yaşıtıyordu ki beni bu şekilde tutması. Etrafımı çevreliyor, nefes alamayana kadar beni sıkıyordu, yüzümün her yanını öpücük yağmuruna tutuyordu. Gür sakalı burnumu, yanağımı çiziyordu ve o hafif çizgilerden daha fazlasını istiyordum. O küçük acı burada olduğunu kanıtlıyordu. Bunun gerçek olduğunu.

Griffin'in kısık sesi beni kör bir bıçak gibi delip geçti. "Tanrılara ve bütün Olympos'a şükürler olsun." Titredi. "Beni terk ettin sandım."

Nabzım sağır edercesine kükredi. "Anlamıyorum. *Beni* terk eden *sensin*."

"Hayır. *Hayır*." Ağır solukları boynuma çarptı. "Seni *asla* terk etmem."

"Ama... bütün kavgayı hayal mi ettim?" Öyle bir şey mümkün müydü? *Tanrılar aşkına! Belki de aklımı yitirdim*.

Griffin başını iki yana sallamakla yetindi; sıcaklığı, güneş ışığı ve narenciye kokusu beni gördüğüm en güzel rüyadaymışım gibi hissettirerek sarmaladı. Omzunun üzerinden diğer adamlara baktım. Kato ve Flynn kapının önündeydi. Carver onların arkasında dolanıyordu, hepsinin çenesi kasılmıştı ve gözleri yorgun bakıyordu. Bir süredir uyumamış gibi görünüyorlardı. Flynn başıyla bana selam verdikten sonra meşaleyi boş duvardaki yerine taktı. Odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapadılar.

Parmaklarımı Griffin'in tuniğine doladım. Ellerim aramızdaki boşlukta sert göğsünün üzerinde sıkışmıştı ve parmaklarıma değen kalp atışları hızlı ve sertti. Ona sarılmak için sızım sızım sızılıyordum. Kendime izin vermeye korkuyordum. Onu ikinci defa kaybetmeyi kaldırabileceğimi sanmıyordum.

“Seni bulamadım,” diye fısıldadı, yüzü hâlâ boynuma gömülüydü. “Dün bütün gün. Bütün gece. Sonra bugün bütün gün. Gece yarısını geçti bile.”

“O kadar uzun süre mi uyudum?” Şifa gerçekten uzun uymayı gerektiriyordu ve en son uyandığımda... *bir buçuk gün önce* karnım hâlâ acıyordu. Şimdiyse acıymıyordu. Fakat o kadar derin uyumamın nedeninin o olduğunu sanmıyordum. İnkâr konusunda hep çok iyi olmuştum. Terk edilmiş bir odaya girip kendimi komaya sokacak kadar uzman olduğumu bilmiyordum gerçi.

“Tüm eşyaların gitmiş, sanki hiç var olmamışsın gibi. Kaleyi aradım. Ormanı. Şehri. Sirki.”

İçimde endişe baş gösterdi. “Ah, tanrılar aşkına. Selena.” Beni bir bakıma çocuğu gibi gören Selena, başıma bir şey daha gelmesine izin verirse Griffin’i ölümden daha kötü kaderlerle karşılaşacağı konusunda tehdit etmişti. “Ne yaptı?”

Griffin homurdandı, sesinde ihtiyatla birlikte saygı da vardı. “Sadece gözleriyle bağırsaklarımı deşecekti. Bana baktı ve tanrılara yemin ederim ki bağırsaklarımın içimde ısınıp döndüğünü hissettim.”

Buna inanırdım, Selena tanıdığım en korkutucu insanlardan biriydi. Neredeyse sekiz yıl kaldığım gezici sirkin sahibi olan Selena bana karşı inanılmaz korumacıydı ve Griffin’e ya da benim onunla kalma seçimime pek sıcak bakmıyordu. Hakkını vermem gerekirse, Griffin beni onun burnunun ucundan çekip almıştı ki ben de ona uzun süre boyunca köstek olmuştum.

Griffin beni bırakmadan yatağın kenarına oturup beni de kucağına çekti. “Düşündüm ki...” Boğazını temizledi, beni daha sıkıca tuttu. “Görünmez olup gittin sandım.”

Ve *ben de* onun bana bir daha asla böyle sarılmayacağını, gitmemi fiziksel olarak imkânsız hâle getirmek için vücuduna yapıştırmayacağını düşünmüştüm. Hayatımda ilk defa yanıldığım için mutluydum. “Bunu yapamam.”

Hafifçe geriye çekilerek yüzümü inceledi. “Yapamaz mısın?”

Çenesini tuttum, o ham erkeksiliği elimin altında hissetmeye

ihtiyacım vardı ve o da zarif bir şekilde, belki de bilinçsizce dokunuşuma doğru sokuldu.

“Yürüyüşe gidip sonra geri gelebilirim. Antrenmana gidebilirim. Alışverişe. Ziyarete. Fakat niyetim seni gerçekten terk etmek olursa muhtemelen kale kapısından öteye geçemem. Seninle yaşamaya ya da denerken ölmeye yemin ettim. Gidemem, tabii eğer sen...” Duyulacak kadar yüksek sesle yutkundum, birdenbire gerginlikten midem takla attı. “Tabii eğer sen beni yeminimden azat etmezsen.”

“Seni asla bırakmam.” Griffin’in kati, sert, harika gerçeği yoğunluğuyla içimi dağladı. Bir büyü dalgasıyla içimde *sonsuz kadar* diye şakıdı – asla bozmayacağı bir söz.

Göğsümde sert bir gümbürdeme başladı. Gittikçe arttı, kalbimin etrafına ördüğüm duvarı yıktı ve kırılğan bariyer, delip geçen parçalayıcı bir ateşle patladı.

Ellerimi Griffin’in saçlarının arasına daldırdım, onu sıkıca tutmak için mürekkep karası saçlarını kullandım. “Ama bana benimle işinin bittiğini söyledin.”

“Nasıl öyle bir şey düşünebilirsin?” Beni hem nazıkçe hem de çılgına dönmüş gibi sarstı. “Seni deli gibi seviyorum.”

Nefesim kesildi. Biriken yaşlar gözlerimi yaktı ve gözlerimi kırıştıtarak onları uzaklaştırdım. “Benimle olamayacağını söyledin.”

Kafası karışmış gibiydi. Sonra sinirlendi. “O *esnada* seninle olamazdım. Beni çıldırtan saçma şeyler söyleyip duruyordun, birbirimize ait olmamamızla ilgili şeyler söyledin. Köpürüyordum ve... kendimi kontrol edemiyordum. Seni incittim, o yüzden de gittim. Seni tekrar incitmemek için kapıdan çıktım ama bu geri dönmeyeceğim anlamına gelmiyordu.”

Ona ağızım açık bir şekilde baktım, göğsümdeki gelmiş geçmiş en berbat düğüm çözöldü. “Tanrılar aşkına, ben bir *aptalım*!”

Griffin başını iki yana sallarken saçımı düzeltti. “Düşündüğün şey için, öyle düşünmene sebep olduğum için üzgünüm.”

“Hayır. Ben üzgünüm. Tamamen dengesiz ve adam öldürmeye meyilli bir aileden gelmiyor olsaydım ilişkileri gerçekten anlayabi-

lirdim." Belki Griffin'in sözlerinden en kötü anlamı çıkarmazdım. Belki ona şüphesi için hak verirdim ve belki de bize daha çok inancım olurdu.

Griffin başımı nazikçe ellerinin arasında tuttu. Dokunuşu yatıştırıcıydı ama sesi aniden bıçak gibi kesti. "Bana yalan söyledin. Bana güvenmedin. Bundan *nefret* ediyorum."

"Sana güveniyorum!"

"O zaman neden? Neden benden saklanıyorsun?"

Açıklamayı denemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Kısmen yeterli olan kelimeler bile boğazıma tıkanmıştı.

"Bir cevaba ihtiyacım var, Cat. Seçim şansın olduğunu sanma." Griffin'in elleri üzerimden çekilince birden üşüdüm. Gözleri donuktu. Sesi donuktu. O şekilde baktığında, istediğini elde ederdi. Zorlukla yutkundum. "Beni bırakmanı istemedim."

Bu nasıl mümkün oldu bilmiyorum ama Griffin'in suratı daha da taşlaştı. "Dediğim gibi, güvenin yok."

"Bu doğru değil! Ama sana bir bak. Ailene. Sonra bana ve benimkine bak. Utanıyorum. Utanmalıyım da zaten!"

"Sen onlar gibi değilsin."

Kahkaha attım. Ses biraz acı dolu ve titrek çıktı. "Ben onlar gibi değilim. Ama onlardan geri kalır yanımda yok." Düşünmek istemediğim bir şeydi bu. İnkâr çok eskiden beri yoldaşımdı.

Burnundan derin bir nefes aldı, ağzı düz bir çizgiye dönüştü. Gözlerini kapadı ve tekrar açtı, gözlerimi esir etti. "Bunun peşini bırakacağım, Cat. Bizim için. Onca haftadır süren aldatmacanın peşini bırakacağım, buradan devam edebiliriz. Sadece bana bir şey için söz ver, başka bir şey olmadığına söz ver. Aramızda daha fazla sır olmayacağına yemin et."

İç organlarım kıvrılıp sıkıştı, başımı eğdim.

Griffin ânında tepki verdi. "Ne?" diye üsteledi. "Ne var?"

Zehirli kelimeler ağzımda toplandı, tehlikeli bir kehanetin sözleri. "O konuda konuşmaya hazır değilim."

Gözleri fırtına bulutlarına döndü, çenesindeki o kas atmaya başladı.

“Bu sana güvenmekle ilgili değil,” diyerek açıklamaya çalıştım. “Seni seviyorum. Sana güveniyorum. Bu benimle ilgili. Benim... kendime güvenimle ilgili.”

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki karnıma bir korku çörek-
lendi. Sonra neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle,
“Pekâlâ,” dedi.

“Pekâlâ mı?”

Başını hafifçe salladı; minicik, hızlı bir hareketti, sanki kendi
iradesine karşı gelerek yapmış gibi. “şimdilik. Ama en azından
şuna cevap ver. Niçin kaleden ayrıldın? Nasıl ayrılabilirdin?”

Kaşlarımı attım. “Beni istemediğini sandım.”

Griffin’in boğazından kısık bir hırıltı ıktı. Öne eğilip ağzını
benimkine yapıştırdı, başta nazikti, ardından daha sertçe öptü.
“Seni *daima* isteyeceğim.”

Sözleri bir yemin, öpücüğü bir sahiplenişti. Ben de karşılık ver-
dim, nefes almak için doğru düzgün durmadım ve dilinin dilimin
üzerindeki ilk yakıcı kayışından sonra Griffin bedenimi, ruhumu
ve berelenmiş kalbimi hiç çaba sarf etmeden fethetti. Başından
beri zaten hep onunlardı.

Kollarında kıpırdanıp bacaklarımı açarak kucağına oturdum,
dizlerimi kalçasının iki yanına koydum. Elleri sırtımdan aşağı inip
popomu avuçladı, sevdiğimi bildiği şekilde sertçe sıktı ki bunu o
da seviyordu. Geceliğimi kalçamın etrafına toplayıp yumrukları-
nın arasında sıktı. Elleri tekrar yukarı çıkarken tiril tiril kumaşı da
beraberinde götürdü.

Kumaşı başımdan çıkarmak için öpüşmemize ara verdi. Kaşla-
rını çattı. “Bu ne?”

“Gecelik.”

“Gecelik olduğunu biliyorum. Nereden aldın?”

“Kaia verdi.”

“Kaia mı?” Sesini yükseltmeden ya da bir ton bile düşürmeden
buz gibi yapabilmesi rahatsız ediciydi. “Benim on beş yaşındaki
kız kardeşim Kaia mı?”

“Evet, o Kaia. Ayrıca onu bu şekilde giyinirken görenler sadece

Jocasta ve benim, o yüzden işkence ve hapis planlarına son verebilirsin."

"Ama... Kaia mı?"

"On beş yaşında, Griffin. Bazı kızlar o yaşta evli bile oluyor. Aslında ortalıkta gizlice dolanıp hizmetkârları öpmemesine şaşırdım."

Gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. "Sen hizmetkârları öpüyor muydun?"

"On beşimde mi?" Başımla onayladım. "Ve on dördümde. Ve on üçümde..."

"Eğer on iki dersen," diye hırladı, "yapacaklarımdan sorumlu olmayacağım."

Çenemi yukarı kaldırdım ve kıstığım gözlerimin arasından ona baktım. Bu adamın mantıksız kıskançlığını sevmeyi öğreniyordum. "On iki..."

Bir küfür savurarak beni çevirip altına aldı. Sırtımın üzerine yatıverdim, kendimi yukarı çekiyordum ki ağırlığıyla beni yatağa bastırdı. Vücudunun sert, güçlü kısımlarının benim daha yumuşak yerlerime dayanması leziz bir tezattı. Üzerimde dengede durarak gözlerini yumdu ve tek eliyle yüzünü ovaladı. Nasırları sakallarıyla çizildi. "Bununla ve Kaia'yla ilgili sonra konuşacağız. Şu anda, bizim hakkımızda konuşacağız."

Kalçamı hareket ettirdim. "Biz konuşuyor muyduk ki?"

Gözleri ateş gibi yandı. Vücudu bana yanıt verdi, erkekliği git-tikçe daha kalın ve daha sert oluyordu ama akli hâlâ başka şeylerle meşguldü. "Hayır ama konuşuyor olmalıydık." Odaklanacak kadar üzerimden kalktı. "Seni istemediğimi mi düşündün? Öyle bir şeyi nasıl düşünebildin?"

Kavgamızın acısı geri döndü ve kaskatı oldum. "Aslında tamamen saçma bir sonuç çıkarmadım, sen de biliyorsun. Senin, 'Seninle olmak istemiyorum,' demen yeterince büyük bir ipucuydu."

Griffin'in iri elleri başımı kavradı. Bakışları sıkıntılıydı, başparmaklarıyla elmacikkemiklerimi okşadı. "Yanlış anladın. Ben de açık konuşmadım, bunun için üzgünüm. Fakat kastettiğim şey asla o değildi."

“Ama ben düşmanım.”

Griffin’in kaşları çatıldı. “Benim düşmanım değilsin.”

“Çok büyük bir engelim o zaman! Sen krallıkları ele geçirmek istiyorsun. Onları tek bir krallığa dönüştürüp kralları olmak istiyorsun.” Kolay değildi ama altından kayıp doğrularak oturdum, yüzüne baktım. “Benim istediğim bu değil. Hiç istemedim ve ben yaşadığım müddetçe bu teknik olarak mümkün değil. *Köken*’in, Thalyria’nın *ilk* kralının soyundan gelen biri olarak her zaman senin üstünde olacağım. Ben bir krallık yönetmek istemiyorum. Alfa olmak istemiyorum. Tanrılar aşkına, ben bir Beta olmak bile istemiyorum. Ya da kral karısı. Her neyse onu olmak istemiyorum!”

Griffin’in alnı kııştı. “Yapılması gerekeni yaptığımız sürece yetkinin resmî olarak kimde olduğu umurumda değil. Birlikte yapacağız.”

Başımı iki yana salladım. “Bence umurunda. Sonuna gelince umurunda olacak.”

“Ben de senin kafanı kuma gömmek ve sadece sevdiğin birini kurtarmak zorunda kaldığında dışarı çıkarmak istediğini düşünüyorum. Peki ya diğer insanlar? Bu çürümüş Alfalar yüzünden krallıklar Yeraltı Dünyası’nı boylayacak. Nesillerdir içleri çürümüş hâlde. İnsanlar acı çekiyor. Yardıma ihtiyaçları var.”

“İşte aramızdaki fark da o!” Griffin’i iyi ve bir lider yapan, beni de, şey... *ben* yapan şey buydu işte. “Savaşa girmek, ölüm ve yıkım riskini almak istemiyorum, özellikle de tanımadığım insanları kurtarmak için değer verdiğim her bir insanın yıkımına sebep olmak istemiyorum.”

“Bu doğru değil. Bu söylediğin sen değilsin, Cat.”

“Benim. Benim kendimi feda etmeye meyilli olduğumu söyledin. Haklısın. Öyleyim, sevdiğim insanlar için. Bu ölümüne sebep olacak. Bunu biliyorum. Bunu kabul ediyorum. Kabul etmediğim şeyse başka birisi için ölmek.”

Başını yana çevirdi. *İnatçı adam*. “Güç Dalaşı kapıda. Biz davet etsek de etmesek de savaş gelecek. Masum insanlar acı çekecek ve sen buna dayanamayacaksın.”

Şaşkınlıkla ona baktım. *Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Beni böyle mi görüyordu?*

Kalbim çok hızlı atmaya başladı. Zihnimde orduların çarpıştığını görüyordum. Kendimi kopan bir fırtınanın merkezinde, etrafımda bedenler dönerken görüyordum. Birdenbire o bedenlerin her biri anneme dönüştü. Samur karası saçları. Yeşil gözleri. Fisa incilerinden bir taç. *Benim* tacım.

“Hayır, Griffin, ben...” Gözlerimi sımsıkı yumdum. Annem hâlâ oradaydı. Doğrulup oturuyor ve bana ona ihanet etmişim gibi bakıyordu.

Tekrar gözlerimi açtım. Bu manzara çok daha iyiydi. “Andromeda çok güçlü. O kazanacak. O hep kazanır ve sen öldüğünde hepsi benim hatam olacak, *asla* toparlanamayacağım.” Sesim çatladı, hızla bir soluk aldığımda boğazımın gerisine kırılgan bir ses takıldı.

Griffin bu korkuyu anlıyordu. Onunla ortak korkularımızdan biriydi ancak o ilişkimizi bir ölüm fermanı gibi görmemekte ısrar ediyordu. Beni yakınına çekip sıcak elini çıplak sırtımda gezdirdi. Parmakları ensemden durup beni olduğum yere sabitledi. “Beni öldürmek zordur. Ayrıca sen başarısız olmayacaksın. Asla olmazsın.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp alnımı göğsüne dayadım. Teselli mi arıyordum? Aslında saklanıyordum. Ben çoktan başarısız olmuştum. On beşimdeydim. Evime gizlice girmiştim, üzerimde bir bıçak ve Poseidon’un Kâhin Balığı’ndan armağanlarım olan yeni görünmezliğim ile büyü çalma yeteneğim, ayrıca ablamın acımasızca öldürülüşünün yakıcı öfkesi vardı. Bunun ve daha birçok şeyin suçlusu annemdi. İntikamımı almak öyle kolay olacaktı ki. Geldiğimi asla görmeyecekti.

Fakat acımasız ve yüceler yücesi Alfa Fisa’yı dudaklarını kanatacak kadar çiğnerken, *beni* bulamadığı için gözleri çılgın gibi etrafı tararken bulduğumda... yapamamıştım. Zayıftım ve aptaldım çünkü annemin belki de ilk defa normal bir insan gibi davrandığını düşünmüştüm.

Beni sevmiyor ya da özlemiyordu. Öyle saf bir şey değildi. Fakat onun gözünde bir yerim vardı, kralseçenden daha fazlasıydım.

Ne olduğunu bilmiyordum. Hâlâ bilmiyorum. Fakat her neyse, beni durdurmuştu ve sonra ona yapabileceğim tek yoldan zarar vermiş, kaçmıştım.

Griffin yüzümü ellerinin arasına alıp başımı yukarı kaldırdı, tutuşu hafif ama kafamı çevirmemi engelleyecek kadar sıkıydı. “Doğru gidebilecek şeyleri bulmak yerine yanlış gidebilecek şeyleri arayıp durmayı bırak.”

Gözlerimi devirip hafifçe ofladım. “Harika. Ebedi bir iyimser.”

Griffin dudaklarım dışarı doğru büzüşene kadar yanaklarımı sıkı. “Seni itaat etmeni sağlayana kadar öpmem mi gerekecek?”

Alayla güldüm. Yani güler gibi bir ses çıkardım. Yüzüm büzüş-türülmüşken ses çıkarmak zordu. “İtaat mı? Hiç ettim mi ki?”

Bana kalbimin ritmini bozan çapkın yarım gülüşüyle baktı. Göz kırptığında Fisalı bir korsana baktığıma yemin edebilirdim. Göğsümdeki bir şeyler çırpındı.

“Denemeye değerdı.” Griffin ayılarak yanaklarımı bıraktı. “Senin için güvenmenin zor olduğunu ve her zaman öyle yaşadığını biliyorum fakat bana daha fazla inancın olmalıydı. *Bize*. Asla bırakıp gitmemeliydin.”

Dikkatle ifadesiz tuttuğu sesinin altında yoğun bir acı yatıyordu. Griffin’in dengeli sesi kalbime her zaman garip ve acı verici şeyler hissettirirdi.

“Avludan geçerek kışlaya doğru yürüdüm.” Belli ki birinin beni aramak için bakacağı son yerdi.

Griffin bana sert bir bakış attı. “Gitmemeliydin.”

“Yatağımızı parçaladın ve uzuvlarımı parça parça etmek istiyormuşsun gibi görünüyordun.”

Griffin gözlerini dikip bakmaya devam etti. “GİTME MELİY-DİN.”

Ellerimi kaldırdım. “Gitmemi istediğini sandım! Buna mecbur olduğumu düşündüm. Kale senin evin. Senin hakkın. Senin mirası. Ben oraya ait değilim.”

“Oraya *ait* değil misin?” Kendini tutamadı. Gözleri gri bir ateş gibi parladı.

Aniden endişelenerek başımı iki yana salladım. Sanırım az önce her erkeğin içinde yatan Kyklop'u, ilkel canavarı uyandırmıştım.

"Benimle evlenmeyi kabul etseydin sen de o lanet olası yere ait olurdun!"

Aha. İşte karşımdaydı. Dağ gibi, tek gözlü, koçbaşı gibi savaşçı bir yaratık. Uyanık. Ve canlı. "Olan biten diğer şeyleri düşününce bunun hiç önemi yok."

"Önemi yok mu?" diye üsteledi. "İlk piçimiz olduğunda önemli olacak!"

Yüzümü buruşturdum. O konuya takılıp kalmıştı cidden.

"Kraliyet törenleri düzenlediğimizde ve ben üstünde hak iddia edemediğimde önemli olacak."

Omzumu silktim. Kraliyet törenlerindeki yerim umurumda bile değildi.

"Kız kardeşlerim sana taptıkları ve her sözüne bağlandıkları için gelip de bana adamın biriyle aynı şeyi yapacaklarını söylediklerinde önemli olacak."

Dudaklarım incecik oldu. Sorumluluk sinir bozucu başını kaldırdı.

"Birisi seni çalarsa ve orduma *karım* için savaşa gireceğimizi söyleyemezsem önemli olacak!"

"Kimse beni çalmayacak."

"*Ben* seni çaldım."

"Bana kükremeyi kes! Sağır değilim!"

Sakinlik tepeme bir dev düşüyormuş gibi iniverdi. Griffin tamamen hareketsizleşti ancak *titreşim yayıyordu*.

İçimde kaygı baş gösterdi. Gözlerimiz buluştu, onunkiler fırtınadan önceki bulutlara benziyordu.

Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. "Ne düşünüyorsun?"

Uğursuz cevabı bileklerimi tutup beni ayağa kaldırdıktan saniyeler sonra geldi. "Sana bir ders vermeyi düşünüyorum, *Aptu-lansları*."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GRİFFİN BENİ DÖNDÜRDÜ VE DUVARA YASLADI. TEK eliyle bileklerimi başımın üzerine kaldırdı, öyle bir çekti ki kollarım neredeyse sonuna kadar uzanmış hâlde kaldı. Diğer eliyle çıplak popomu avuçladı, önümdeki soğuk taşla kıyaslandığında eli şok edici bir sıcaklık yaydı. Meme uçlarım pürüzsüz yüzeye dayanarak çakıl taşı gibi kabardı. Griffin'in parmaklarından biri bacaklarımın arasındaki boşluğa doğru kayarak içime arzudan bir yıldırım yolladı. Bu ders hoşuma gidebilirdi.

Ama eli bedenimi terk etti. Serin hava hücum ederek sırtımı üşüttü ve tüylerim diken diken oldu. Bekledim, heyecan verici hisler ve duygular beklentimi artırıyordu. Bana ne yapacaktı? Eğer her zamanki şeylerse ben vardım.

Griffin hiçbir uyarıda bulunmadan kalçamı öyle sert tokatladı ki bağırıp duvara dayandım. Vurduğu yerdeki his, hem içimde hem de dışımda sıcak ve keskindi.

"Off!" Omzumun üzerinden ona dik dik baktım. "Sen az önce popoma şaplak mı attın?"

"Evet." Bana dik dik bakarak karşılık verdi. Şak! "İki kere."

Nefesimi tuttum. "Griffin!"

"İkincisi on iki yaşındayken hizmetkâr oğlanları öptüğün içindi," diye hırladı. "İlki de beni deliye çevirdiğin için."

Geriye doğru tekme attım ama çıplak ayağım ona temas bile

etmedi. Fazla hızlıydı. “Bunun bedelini ödeyeceksin,” dedim dişlerimin arasından, ayak parmaklarına basarak. *İki kere*. Ayağında kalın deri çizmeler olduğundan çıplak ayağım ona pek etki etmemişti. “Yemin ederim ödeyeceksin.”

“Ödeyeceksem karşılığında bir gelin alıyor olsam iyi olur.”

“Ahh! İmkânsız bir adamsın!”

Griffin bana yaslanıp yanağıma doğru, “Nereye aitsin?” diye sordu.

“Ne?” Arka tarafım sızlıyordu. Şaplak kısmı bir mecazdan ibaretken daha çok hoşuma gitmişti.

Griffin popomu tekrar avuçlayınca içimde heyecanla birlikte şaşırtıcı bir heves de belirdi. Uzun parmakları ileri doğru dalıp beni tamamen avuçladı. Kıvrınmayı kestim, sonraki dokunuşunu her şeyden çok istiyordum. Parmaklarını nazikçe katlarımın arasında gezdirince alnım duvara dayandı. Tam bir teslimiyetle inledim, sadece birkaç okşamayla onun için ıslanıyordum.

Griffin’in geniş göğsü sırtıma dayandı. Saçımı yüzümden geriye itti ve dudaklarını kulağımın altındaki hassas noktaya sürdü. Dişlerini, dilini ve sonra da harika ağzını hissettim, hafifçe enseme doğru ilerleyerek omurgamdan ve kollarımdan aşağı sıcak, küçük ürpertiler yolladı. Burnuyla dürtüyor ve öpüyordu, ensemdeki nefesi gittikçe hırıltılı bir hâl alıyordu. Kanım fokurduyordu. Pervasız ve her şeye hazır bir hâlde kendimi geriye doğru sertliğine bastırdım ve kalçamı oynattım.

Boştaki eli kalçamın diğer tarafından dolanıp karnımdan aşağı kaydı, beni kendine doğru daha sıkıca bastırarak tuttu. “Nereye aitsin?” diye sordu tekrar, sorusu boynuma doğru söylenen pürüzlü bir haykırıştı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kuralları şimdi anlıyordum. Oynamaya hazırdım.

Bileklerimi çekebileceğim kadar sertçe çektim. Griffin tutuşunu sıkılaştırdı, içimden tehlike ve heyecan dolu bir his geçip gitti. Sertçe ve kısık sesle adımı söylerken elini karnımdan çekti. Bedenlerimizin arasından kemerini açtığını hissediyordum. Bir sa-

niye sonra pantolonu düştü ve metal yere çarparak tıkırdadı. Tek elle tuniğini kafasından çıkarıp kollarımı hâlâ duvara dayalı tutan kolunda sallanır hâlde bıraktı.

Çıplak göğsü çıplak sırtıma değdi, temas yakıcıydı. Arzuyla yanıp kavruluyordum. Griffin'in güçlü vücuduna yaslandım ve ona sürtündüm. Sert kılları baldırlarımın arkasını gıdıkladı. Ona dokunmak istiyordum ama bütün kontrol ondaydı. Ben sadece hissedebiliyordum, bekliyor ve özlem çekiyordum, sert oyununun yeniliğı ve beklenilmez yanı arzumu Olympos'a kadar çıkıyordu.

Griffin boştaki elini yine önüme doğru getirip parmak boğumları memelerimin altına değene kadar gezdirdi. Tenimin altında bir yıldırım geziniyor, Griffin'le dolmanın özlemini çektiğim yerde çakıyordu. Memelerime dokunup avuçladı, parmaklarını üzerlerinde gezdirip sataştı, sıktı ve başım geriye doğru göğsüne düştü. Nefes nefese sesler çıkardım. Başparmağının nasırlı ucunu hassas meme ucuma sürdü. İleri ve geri. Aynısını diğerine de yaptı, bacaklarımı birbirine bastırdım, kasılan sinir uçlarım azıcık bir temas istiyordu. Griffin meme ucumu çekiştirdi. Uyluklarımın arası arzuyla nabız gibi attı ve bacaklarım titremeye başladı.

"Bana işkence edeceksin, değil mi?" diye sordum.

Kulağımdaki sesi erotik bir vaat gibiydi. "Tahmin bile edemezsin."

Griffin'in ensemdeki sıcak nefesi fısıltı gibiydi. El bileklerim biraz acıyor, kollarım sızlamaya başlıyordu ama hafif acı bedenimin kalanındaki zevki deli gibi artırıyordu sadece. Baş döndüren hisler içimde girdaba dönüşüyordu. Griffin'in her dokunuşuyla arzu daha da alevleniyordu. Sert elini yavaş bir daire çizerek karnımda dolaştırdığında ürperdim. Onu gerçekten istediğim yere doğru düzgün dokunmuyordu bile ama bacaklarımın arasındaki giderek artan gerilim beni çoktan rahatlamaya doğru yuvarlıyordu.

"Griffin?"

"Cat?"

"Dokun bana."

"Sana dokunuyorum."

Zevk ve bezginlik içimde birbiriyle dans ediyordu, yoğun, alışılmadık eşler gibiydiler. Parmaklarımı kastım. Uyuşuyorlardı. “Daha aşağıdan dokun. Sana ihtiyaç duyduğum yere dokun.”

Elini aşağı kaydırды. Parmaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum; beni paramparça eden bir orgazma götürmek için hizaladı. Bacaklarımın arasındaki yer nabız gibi atıyor, her muhtaç atışı beni daha da yaklaşıtıyordu. İnledim ve çıkan boğuk inilti, nefes nefese seslerimiz ve meşaleden gelen çıtırtılar haricinde sessiz olan odada çınladı.

Griffin ensemi hafifçe ısırды. Omzumu dişledi ve sonra hırlayarak, “Nereye aitsin?” diye sordu.

Dilini az önce ısırдыğı yerin üzerinde gezdirirken kıvrandım. Ne duymak istediğini biliyordum. Henüz ona bunu vermeyecektim. Bu şehvetli işkenceyi uzatmak isteyecek kadar deliydim. “Ben... buraya aitim?”

Griffin başını boynumdan kaldırdı, sakalı ensemdede tatlı bir çizik bıraktı. Yoğun homurtusu, kalçama sertçe şaplak atmadan önceki tek uyarımdı.

Nefesim kesildi, ileri doğru atıldım. İçimde bir şeyler kasıldı, beni ıslak bir sıcaklıkla yıkadı. Griffin beni çekerek tamamen dik durmamı sağladı, kollarımı başımın tepesine doğru uzattı. Ağırılığımı taşımasına yardımcı olsun diye kolunu duvara dayadı, çekti ve topuklarım yerden ayrıldı.

Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardım. Kollarım acıyor, kalçam sızlıyordu ve tanrılar aşkına, patlamak üzereydim!

“Yanlış cevap.” Beni kafese alır gibiydi, kalın erkekliği arkama yaslanıyordu. Eliyle bacağıma okşadıktan sonra kaldırdı, boştaki kolunu dizimin altına taktı ve beni bacaklarım ayrılmış, tek ayağımın üzerinde durur vaziyette bıraktı. Düşmekten endişe etmiyordum. Griffin’in sıcak erkekliğine fazlasıyla odaklanmıştım, beni daha yukarı kaldırırken bacaklarımın arasından kaydırды. Yavaşça ilerletti, demir gibi sert aletini kaygan katlarımın arasına yönlendirdi ve sonra en duyarlı noktamın üzerinden geçirdi. Nefes almayı unuttum.

“Nereye aitsin?” Tekrar hareket etti, yavaş sürtünme beni çilingına çeviriyordu.

“Tanrılar aşkına...” Bacağımı daha genişçe ayırdığında inledim.

“Yanlış cevap.”

“O zaman şaplak at,” diye fısıldadım. Bunda da ciddiydim.

Gülüşü karanlık ve yoğundu, sıcak yaz geceleri gibiydi. Bronz teninden tuzu ve güneş ışığını yalamak ve heykeltıraş elinden çıkma vücuduna ağızla tapınmak istememe sebep oluyordu.

Griffin kendini girişime hizaladı. Öyle ıslak ve hazırdım ki aleatinin başı içime kayıverdi ve ikimiz de bu birleşmeyle titredik.

Griffin’in göğsünden kopup gelen derin inilti sırtımda yankılandı. Omzuma bir damla ter düştü. O da benim kadar işkence çekiyordu.

Başımı çevirdim. Sıcak gümüş rengi gözleri benimkilerle buluştu. İçime uzanıp ruhumu çekip aldı. Zaten Griffin’in olmasaydım bile beni yeni baştan ele geçirmiş olurdu.

“Seni seviyorum.” Sözcükler doğruca kalbimden döküldü. İsteseydim bile durduramazdım.

Bana attığı bakış ayak parmaklarıma kadar yaktı. “Nereye aitsin?”

Daha fazla bekleyemedim. İçime tamamen girmesini istiyordum. Bir olduğumuzu bilmem gerekiyordu. “Senin olduğun yere,” diye fısıldadım, geleceğini bildiğim derin darbe için ölüp bitiyordum. “Sana aitim.”

Griffin yukarı doğru hamle yaparak saf, erkeksi bir tatmin sesiyle kendini dibine kadar içime gömdü. İçimden parlak bir ışık çıkıp odanın gölgeli köşelerini aydınlattı. Havada bir fırtınanın gürültüleri titreşti. Başımı geriye attım, ağızım açık ve hava almak için çabalar hâldeydi. Kalçasını sertçe, sadece bir defa itti ve içimdeki duvarlar kasıldı. Vücudum hissi topluyor, keyifle boğulmadan önceki o kuvvetli anda sıkıca tutuyordu.

Griffin tekrar içime girdiğinde adını haykırdım, etrafında nabız gibi atmaya başlıyordum. Kendini daha derine bastırdı ve ayak parmaklarım yerden ayrıldı. Beni havada tuttu, zevk dalgalar

hâlinde üzerime gelirken beni tam merkezimden yerime sabitliyordu.

Kesik kesik nefesi şakağımdaydı, kolunu bacağımanın altından çekti. Ayaklarım yere değdiğinde bacaklarım neredeyse bükülüyordu. Bileklerimi bırakıp kollarının ikisini de belime doladı. Kollarım ölü ağırlıklar gibi yanıma düşüverdi ve kan kollarıma bıçaklar batar gibi geri dönerken inledim. Güçsüz ve gevşemiş bir hâlde ona doğru çöktüm ama bana toplanmam için vakit tanımadı. Dönüp beni yatağın üzerine, ellerimin ve dizlerimin üzerine atıverdi. Kollarım beni destekleyemedi, üst bedenim yatağın üzerine çöktü ama kalçam havada kaldı.

“Kıçında el izi var.”

Nefes alabilmek için yüzümü çevirdim. “Üzgün müsün?”

Homurdandı. “Azıcık bile değilim.”

Yüzümü örten saçlarımın arkasından gülümsedim. Ben de değilim. Azıcık bile.

Griffin üzerime eğilip buklelerimi yüzümden çekti. Bana arkadan sahip olmaya hazırlanıyordu, duvara dayanarak yaptığı o akıl uçuran birkaç darbenin dışında daha önce hiç yapmadığı bir şeydi. Onu izleyebilmek için başımı çevirdim. Bir tanrı gibi görünüyordu – devasa, yakışıklı, sert, karanlık bir çehre. Meşalenin ışığı yüzünde titreşiyor, kimi kısımlarını aydınlatırken kimi kısımlarını gölgede bırakıyordu. Gözleri gölgedeydi ama bana bakarken hâlâ alev alev yanıyorlardı.

Sızlayan kollarımın üzerine kalkmaya çalıştım fakat Griffin’in eli belime dayandı. Omurgam boyunca kaydıldıktan sonra beni tekrar yatağa bastırdı. Enseme ulaştığında nazikçe itti ve elini kalçama indirip beni hareketsiz tutarken, diğer eliyle erkekliğini ikimizin de istediği yere yönlendirdi. Tamamen içime yerleşene kadar yavaşça girdi ve hareket etmeye başladı.

Nazik değildi, içime hiç bu kadar derin girmemişti, sanki her güçlü darbesiyle kalbimi dövüyordu. Hafifçe inledim; güçsüz ve sıcak, kaygan ve muhtaç. Savunmasız. Zevk gittikçe artıyordu; giderek artan bir gerginlik ve sıcaklık. Hissettiklerim sadece fiziksel

değildi. Beni duvara dayadığından beri davranışları —ısrarcı soruları, zorlukla kontrol altında tuttuğu agresifliği, bu hâkim pozisyonu— bana, gittiğimi düşündüğünde neler hissettiğini söyleyen şeylerdi. Şu anda dizlerinin üzerinde duran ben olabilirdim ama ben de bu yeri göğü sarsan adamı dize getirmiştım. İri ve güçlüydü, buyurgandı fakat bana ihtiyacı vardı. Ben onun yaşaması için gerekli bir parçaydım. O benim aldığım nefesti ama belki de bunda sorun yoktu çünkü ben de onun soluduğu havaydım.

Toplanan battaniyeyi parmaklarımın arasında sıkıp, çıkarabileceğimi bile bilmediğim, gırtlaktan gelen bir sesle geriye doğru bastırdım. Griffin'in elleri kalçamda sıkılaştı, ileri geri hareketlerimi durdurdu. Kontrol tamamen ondaydı ve beni vahşi, açgözlü ve daha fazlasını ister hâle getiriyordu.

“Seni seviyorum.” İçime girdi. “Seni bu tanrıların kahrettiği dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum.”

Kalbim sert bir takla attı. Ona inandım. Gerçeğini en az onun kadar içimde hissettim, tıpkı onun gibi kararlılıkla içimi dövüyordu. Griffin beni her şeyin üzerine koyardı, işte o yüzden dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmeye çalışmasının asla önüne geçemezdim. Thalyria'yı bir zamanlarki hâline döndürmek istiyordu.

Onu durduramıyorsam ona yardım etmek zorunda kalacaktım.

“Seni asla bırakmayacağım,” diye yemin ettim, ettiğim kelimelerdeki yeminin büyüü beni bağladı. “Sadece ölüm bizi ayırabilir ve o zaman bile Yeraltı Dünyası'nın kenarında sen bana geri gelene kadar seni bekleyeceğim.”

“Cat.” Sesi çatladı. Hareketleri duraksadı.

İçimden çıkıp beni çevirdi, sonra beni başımdan ayak parmaklarıma kadar kapladı; yüzünü boynuma, erkekliğini bacaklarımın arasına gömdü. Ateşli bir yoğunlukla benimle sevişti, artık hâkimiyet sergileyen ya da kontrolü bırakmayan kişi değildi. Titreyerek sallandı, dalga oluşup büyümeye başlarken körlemesine birbirimizi takip ettik ve sonra birdenbire boğuk bir çığlıkla aşağı yuvarlandığımda dalga da çarpıverdi.

Griffin'in gözleri benimkileri esir aldı. Yüzümü ellerinin arasında tuttu. "Sen *bana* aitsin." Son sert darbesiyle birlikte patlayarak tohumlarını içime boşalttı. Sahiplenişi hâlâ granit duvarlarda yankılanıyordu. Vücudumda büyümlü bir fırtına patladı. Havada şimşekler ve sözler çarpıştı, fırtına onun söylediklerini kalbime ve zihnime mühürlüyordu. Bir daha asla bizden şüphe etmeyecektim.

Oda sallandı. Başımın yanındaki duvar çatlayarak taşı yarıdı. Tavandan toz yağdı. Her ne oluyorsa onu dizginlemek beni aşıyordu. Duygularım alev alevdi, göğsümdeki kanatların çarpışıyla kuduruyordu.

Griffin başını geriye attı. Bütün vücudu kaskatı kesilirken boynundaki kasların üzerinde ter damlaları belirdi. Gördüğüm en ihtişamlı görüntüydü. Hepsini içime çektim. Onu içime çektim — kokusunu ve tohumlarını, sevgisini ve yaşam gücünü. Kollarım acımayı kesti ve bedenimin her noktasına güç nüfuz etti, beni enerjiyle doldurdu. Tekrar başlamaya bile hazırdım.

Griffin son bir kez daha kasıldı ve sonra yavaşça rahatladı. Beni ezmek adına ağırlığını kollarına verdi. Elleri hâlâ başımı kavriyordu. Saçlarımı yüzümden çekerek rahatlamış, hayran gözlerle bana baktı. Beni öptü. "*Kardia mou*."

Kollarımı boynuna doladım. Bahse varım benim gözlerim de rahatlamış ve hayran hayran bakar hâldeydi. "Sen de benim hayatımsın."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

UYUDUK. DAHA DOĞRUSU O UYUDU. BEN ONU İZLEDİM. Yorgun olduğu belliydi, gözlerinin altında mürekkep gibi gür kirpiklerinin bile gizleyemediği kara gölgeler vardı. Dinlenirken bile ağzının kenarında genelde orada olmayan bir gerginlik vardı. Gözlerimi kapamadım. İyileşirken, gerçeklikten kaçarken yeterince uyumuştum ve kimsenin beni aramayı düşünmediği tek yere kapanıp kalmıştım.

Tam olarak rahat değildim. Yatak Griffin için ufaktı. İkimiz birlikte olunca komik biçimde sıkıştı ama sevdiğim adamla böyle sıkışmaktan çok daha kötü şeyler vardı. Battaniye kaşındırıyordu. Çarşafsız döşegin de ondan geri kalır yanı yoktu. Ayrıca sıcaktı ama onunla başa çıkmayı öğreniyordum. Hatta hoşuma gidiyordu. Şöyle böyle. Griffin'di, o yüzden ondan geleni kabul ederdim. Ayrıca ne zaman ondan uzağa kaymaya çalışsam, azıcık bile gitsem, kolunu hemen etrafımda sıkıyordu. Uykusundayken bile gitmeme izin vermiyordu.

En sonunda meşale söndü. Gariptir ki onu uyandıran şey aniden gelen karanlık oldu. Boğuk bir iniltiyle burnunu boynuma sürterken elini sırtımdan yukarı kaydırды. Bacağımı onunkilerin arasına kaydırды ve omuzlarına tutundum, o sıcak, pürüzsüz derinin altındaki sağlam kasların hissini seviyordum. Çoktan sert-

leşmiş erkekliği karnımın altına dayanıyordu. Ben de ona doğru yaslandığımda içimi tutuşturan kısık, erkeksi bir inilti çıkardı.

Elini kalçama dolayıp beni sertçe kendine çekti ve öyle tuttu. "Bana hatırlat da birilerini işe alayım. Koca bir şair leyjonu tutmam gerek."

Sert sakallı çenesinin altını öpüp ona sürtündüm. Kendime engel olamadım. Çok iyi hissettiriyordu. "Bir lejyon mu? Bu çok fazla şair demek."

"Eğer birisi bile şu anda seni ne kadar çok istediğimi tasvir edecek kelimeleri bulabilirse buna değer."

Öyle hızlıca sırtımın üstüne yatırıldım ki başım döndü. Kahkaha attım, zaten beklentiyle nefes nefeseydim. "Bana daha yeni sahip oldun."

"Eğer o dediğin son sekiz dakika içinde olmadıysa sayılmaz."

"Ah, sayılır." Hem de öyle bir sayılırdı ki yaşadığım müddetçe asla unutmayacaktım. Griffin'in kalçamı tokatlayışının, bilekleri mi sıkıca tutuşunun ve en sonunda içime girdiğinde hissettiğim o patlayıcı doluluk hissinin anısıyla karnım kasıldı. Başka bir insanın, güvendiğin bir insanın merhametinde olmanın bu kadar heyecan verici olabileceğini kim bilebilirdi ki?

Griffin homurtular çıkarıp boynumu sertçe emdi, iz bıraktığından emindim. "Niye sürekli karşı çıkıyorsun?"

Sırıttım, zifiri karanlıkta görebileceğinden değildi tabii. "Çünkü ben hep haklıyım."

Güldü. "Bundan paçayı sıyırmama izin vereceğim."

Kahkaha atarak altında kıvrandım. "Bundan paçayı sıyırmama mı?"

"Evet. Aklımda daha önemli şeyler var." Vücudumdan aşağı doğru kayarak bunların ne olduğunu gösterdi. Sakalının sertliği, elleri ve dudakları, dişleri ve dili bana sadece ne konuştuğumuzu değil, nasıl konuşulduğunu bile unutturdu. Saçını kavrayıp saçma şeyler mırıldandım. Ağzı bacaklarımin arasındayken beni kendimden geçiren bir düzine şey yaptı. Aklım bomboş kaldı ve haz beni tamamen ele geçirdi, zonklamaya ve titremeye başladım.

Yaşadığım doyumun gücü itaatsiz büyümü serbest bıraktı ve taş duvarlarda çakan şimşekler Griffin'in yüzünü görmeme yetecek kadar bir aydınlık yaydı. O karman çorman olmuş kapkara saçların altında kendini beğenmiş ve tatmin olmuş görünüyordu.

Tek kaşını kaldırdı. "Bu sayıldı mı?"

Oda tekrar karanlığa gömüldü. "Şey..." Düşünemiyordum. Konuşmam mı gerekiyordu?

Yoğun, gür bir sesle kahkaha attı. "Sanırım duyduğum tüm o mırlamalar ve nefes sesleri, olduğunu düşündüğüm şeyler değildi."

"Değildi." Kıkırdadım, ses bana saçma geldi. Ya da mutlu. Ya da ikisi de.

İç geçirdi, sesinde gülümsediğini gösteren bir tını vardı. "Belli ki daha yapmam gereken çok iş var."

"Belli ki," dedim. Kendimi inanılmaz hafiflemiş hissediyordum. Yalanlar çok ağırdı demek ki, özellikle de benim üzerimde.

Griffin vaktini boşa harcamayan birisi olarak, doğruca görevini yerine getireceğini kanıtlamaya koyuldu.

Tamamen karanlıkta sevişmekte inanılmaz şehvetli bir yan vardı. Beklenti artıyor, her dokunuş çözölmeyi bekleyen, yürek hoplatan bir gizem hâlini alıyordu. Tenime değen minicik bir nefes hevesli bir beklentiyle gerilmeme sebep oluyordu. Sıcak dudaklar beni arzuyla titretiyordu. Griffin'in tutuşunun belirgin şekilde sıkılaşması beni sarhoş ediyordu, tıpkı aniden hafifçe ısırması ya da alçak sesle inlemesi gibi. Sessiz karanlığın içinde nefeslerimiz ve bedenlerimiz kendilerine ait bir dille konuşuyor, sadece ikimizin var olduğu, büyüyle bağlı bir hikâyeye dokuyordu.

Griffin üzerimde yavaşça sallandı, derine girdiği hamleleriyle beni içeriden dışarıya damgalıyordu. İçimde tatlı bir gerginlik oluştu ve ona tutundum. Kollarında parçalara ayrılan kadar her nefesi zorlukla aldım. O da peşimden titreyerek geldi, yüzünü boynumdaki kıvrıma dayadı. Boğuk kükreyişi kalbimde bir şarkıydı.

Son bir kez sarsıldık. Griffin'in saçına doğru iç geçirdim. Narenciye ve parlak yaz güneşi gibi kokuyordu. Değiştiğimi hisset-

tim, içimde hâlâ nabız gibi nazikçe atan adam tarafından sonsuza kadar değiştirilmiştim.

Beni her hâlimle seviyordu.

Bu defa ikimiz de uyuduk. Griffin çakmaktaşımla kandili yakarken uyandım. Kenarına oturduğu için ağırlığıyla küçük yatağı öyle çok eğmişti ki ona doğru yuvarlanmamak için kendimi tutmam gerekti.

“Bu pek uzun dayanmaz,” diye homurdandı. En sonunda yakacak kadar kıvılcım yaratmayı başardı. “Üç ateş. Belki dört.”

Dizlerimin üzerine kalkıp kollarımı arkasından beline doladım ve omzunu öptüm. “Kaçmıyordum, unuttun mu? Ben... daha fazla alabilirdim?”

Homurdandı. “Ailem şokta. Beni kırdığını düşünüyorlar.”

Baskı kalbimi sertçe sıkıştırıp sonraki atışını engelledi. Doğal bir şekilde, suçlamada bulunmadan söylemişti ama Griffin bana sadece gerçeği söylerdi. Beni bulamadığı zaman onu kırmıştım.

“Üzgünüm. Seni seviyorum.” Eskiden asla söylemediğim, söylemeyi hiçbir zaman aklımdan bile geçirmedığım kelimeler artık ne kadar da kolay dökülüyordu dilimden. Eğer yarının garanti olmadığını bilen biri varsa o da bendim. Bir daha asla tereddüt etmeyecektim.

Elleriyle yüzünü sıvazladıktan sonra dirseklerini dizlerine dayadı. “Buraya daha önce bakmalıydım. Niye bakmadım bilmiyorum. Sadece sen her zaman...”

“Kaçarım,” diye bitirdim onun için. “Elbette kaçtığımı düşündün.”

“Seni uzaklaştırdığımı sandım.” Sesinde beliren ani kasvet beni kesiverdi.

Yataktan çıkıp bacaklarının arasında dizlerimin üzerine çöktüm. Griffin içgüdüsel olarak bana dokunmak için uzandı. Ellerini saçlarımın arasına daldırdı ve uzun, kara bukleleri parmaklarının arasından geçirdi.

Aşağıdan ona baktım. Yumuşak ışık çarpıcı yüz hatlarının üzerinde oynayıyordu. Elmacıkkemiklerinin keskinliğinde, güçlü çenesinde, burnundaki hafif kemerde. “Ben kaçmaya devam edeceğim, Griffin. Ama fark şu ki, artık *sana doğru* kaçacağım.”

Bana uzun bir süre baktı, gri gözleri anlaşılmazdı. “Öyle yap-san iyi edersin.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Yoksa kıcıma şaplak mı atarsın?”

Tavrı değişti. Yüzü ilgiyle parladı ve hissettiğim küçük heyecan bir ok gibi doğruca bacaklarımın arasına doğru gitti.

Zaten kalın olan sesi bir ton daha pesleşti. “Muhtemelen.”

“Ben de karşılık verebilirim,” derken ciddiye dim.

Kahkaha atarak aşağı uzanıp beni kaldırdı, yatağa attı ve sonra vücudumu kendininkiyle kapladı.

“Griffin?”

“Hımm?” Sesi yine uykulu geliyordu. *Bu nasıl mümkün olabilir ki?*

“Mağaramızdan ayrılmamız gerek.”

Vücudumun büyük bir kısmını kendi üzerine çekmişti. Parmakları çıplak omzumu hafifçe okşuyordu, beni ürperten bir şekilde gıdıklıyordu sanki.

“Neden?” Sesi pek ikna olmuş gibi gelmedi. Hem de yönetmesi gereken bir krallık ve yapmamız gereken istila planları varken. Sanırım gerçekten bunu yapacaktık.

“Çünkü yemek yemezsem gerçekten çok huysuzlaşacağım.”

“Ah.” Sessizlik oldu. “Bunun olmasını istemeyiz.”

En sonunda uzun bir soluk vererek kalktı, beni de beraberinde kaldırdı. Giyinme konusunda benden daha hızlıydı, o muhteşem vücudunu kapamak için harcadığı her saniyeden nefret ettim. Bana kışın ortasına ya da en kuzeye daha çok uyan bir pantolon ve boğazlı, uzun kollu bir tunik uzattığında kaşlarımı daha çok çattım. Çıkardığım geceliğe atıp durduğu memnuniyetsiz bakış-

lardan, bu kapalı kıyafet önerisinin neredeyse transparan olan geceliğe bir tepki olduğunu düşündüm.

“Hoşuna gitmedi mi?” Kırışık geceliği de tekrar çarşafa doldurduğum eşyalarımın arasına koydum.

“İçindeyken tam anlamıyla karşı konulmazdın.”

“Öyleyse sorun ne?”

Kara kara, “Kaia,” diye homurdandı.

“On beş yaşında. Artık... bazı şeyleri öğrenmesi gerek.”

Griffin boğazında kalan bir şey yüzünden boğuluyormuş gibi göründü. Muhtemelen boğazında Kaia’nın *bir şeyleri öğrenmesi* fikri kalmıştı.

“O bir çocuk değil, bunu biliyorsun.”

“O giysiyi yakacağım,” dedi.

İlkel, fazla korumacı tavrına gözlerimi devirdim ve eşyalarımı çarşafın ortasına atmayı bitirdim. “Kendi odasında, kapalı kapıların arkasında aptalca bir şey yaptığı da yok. Peşini bırak.”

Griffin ellerini kalçasına koydu. Aldığı derin nefesle göğsü şişerken başını geriye yatırdı. Kendisiyle uzun, yoğun bir mücadele veriyormuş gibi göründükten sonra gürültüyle soluğunu verdi. Başını öne eğdi.

Off. Sanırım ucuz atlatmıştık. Şimdilik.

Bakışlarını yerdeki dağınıklığıma çevirdi. “Çarşafımızı almışsın. Duygusal mı hissettin?”

Evet. Feci hâlde. “O çantamdı.” Uçlarını tutup bağladım ve omzuma taktım.

Griffin çuvalımı benden alıp şakağımdan öptü. “Akıllıca, Cat. Hep doğaçlama yapıyorsun.”

“Doğaçlama yap ve hayatta kall” diye şakıdım.

Sessizce güldü. “Kafiyeli bile değil.”

“Evet, kafiyeli.”

“Hayır, değil.”

“Evet, öyle.”

Griffin bana sert bir bakış attı. “Yine karşı çıkıyorsun.”

“Çünkü haklıyım.”

“Hayır, değilsin.”

“Şimdi kim karşı çıkıyor?”

“Cat...”

Masumca gülümsedim. Kahkaha atmamak zordu. “Evet, Hırlayan Majesteleri?”

Hırladı.

Çeneme dokunarak, hoşuna gideceğinden emin olduğum bir kafiye düşündüm. “Bir zamanlar Sintalı bir savaş lordu vardı, inanılmaz bir göçü atlattı. Yine de onunla alay etmesi çok kolaydı ancak gerçekten de çok büyük bir si—”

Griffin elini ağızıma dayayarak gözlerini kısıtı.

“Ne? Kafiye değil mi?” dedim, sesim parmaklarının arkasından boğuk çıktı.

“Şaplakla da kafiye ister misin?”

Elini ısırđım, o da kalçama bir şaplak indirdi. Derme çatma çantamla birlikte beni de omzuna atınca ciyakladım. Ben belini tutarak kahkahalar atarken, Griffin zaferiyle övünen bir fatih gibi başını dimdik tutarak uzun adımlarla kaleye geri döndü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

JOCASTA ODAYA BAKINDI, MAVİ GÖZLERİ KISILDI VE dudakları büzüldü. “Yeni bir yatağa ihtiyacınız var.”

“Gerçekten mi? Fark etmemiştim.” Dün gece Griffin’le yanmayan şöminenin önündeki kalın, koyun yününden halının üzerinde uyumuştuk. Gerçi gecenin büyük bir bölümünde yaptığımız şeye pek uyumak denemezdi.

Griffin’in kardeşi alayla güldü. “Keşke ben de bir şeye kızınca bir kılıç alıp her şeyin içini dışına çıkarabilsem.”

“Yapabilirsin. Al.” Ona kendi kılıcımı verdim. Kısaydı, bir adamın kolunun uzunluğu kadardı. Kabzası avucuma kusursuzca oturuyordu ve yuvarlak koruma kısmı, birbirinin içine geçen defne yapraklarından bir desenle süslüydü. Ona isim vermeyi düşünüyordum. Kılıçların isme ihtiyacı vardı. “Yatağı öneririm ama şuradaki masaya da pek düşkün olduğumu söyleyemem.”

Jocasta, ters dönmüş masanın ortasındaki gözden kaçırılması imkânsız çatlağa bir bakış attı. Yataktan artakalanlara yaklaşırken kara saçları açık pencereden içeri dolan sabah güneşini yansıttı, sonra mahvolmuş yatağa güzelce bir darbe indirdi. Darbeyle bütün vücudu sarsıldı. Kılıcı tekrar kaldırdı ve daha sert indirdi. Bu defa kılıç, çatlayan yatak iskeletine takıldı. Tahtadan zorlanarak çıkardığında nefes nefeseydi ve buklelerinin yarısı tokasından kurtulmuştu.

Neredeyse siyaha çalan mavi saçlarını yüzünden geriye itti. “Bu sinir bozucuydu.”

Omzumu silktim. “Bazen kemikte de aynı şey olur.”

Yüzünden tiksinti ifadesi geçti ama kılıcı bırakmak yerine, kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi tekrar yatağa saldırdı. Devam etti, yatağın iskeletinden kalanlardan kaçınıyordu. Delinen döşeğin içindekiler ortalığa saçıldı, saçına tüyler takılarak ona vahşi bir görüntü verdi. Parlak safir gibi gözleri, kızaran yüzü ve elinde bir kılıçla hafife alınmaması gereken bir güç gibi görünüyordu.

Griffin tüm sandalyelerimizi çıraya dönüştürdüğü için ayakta durup kollarımı kavuşturarak onu izledim. “Neye kızgınsın?” diye sordum.

Jocasta birkaç derin nefes aldı ve kılıcı duvara dayadı. “Aslında kızgın değilim. Huzursuzum. Kuzey duvarı neredeyse tamir edildi ve çocukların da işi bitirmek için benim sınırlı inşaat uzmanlığıma ihtiyaçları yok. Hizmetkârlar kaledeki işlerine yerleştiler. Krallığı geliştirecek büyük fikirlerim yok. Yeni şifa merkezleri ve okullar Egeria’nın projeleri, ben her ne kadar yardımcı olmayı önerip dursam da yardımına ihtiyacı yok ya da bunu hiç istemiyor.” Elbisesinin önündeki tüyleri silkelerken dudakları incecik oldu.

“Sıkıldın.” Bunu anlıyordum. Bu kadar âşık olmasaydım muhtemelen ben de sıkılırdım. Hatta bu durumda bile kale arazisinde kapalı kalmaktan bıkmıştım. Ben çoğunlukla dışarıda yaşamaya ve sirkle seyahat etmeye alışkındım. Bazen bu duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissediyordum.

Jocasta iç geçirdi. “Piers yeni askerler seçmekle meşgul ve o da benim alanım değil. Carver’ın, Griffin’in ona güvenerek verdiği sorumlulukları var. Senin Beta ekibin var. Babam günün çoğunu okuyarak ya da uyuyarak geçiriyor. Annem zaten tariflerini ezbere söyleyebileceğim ve genellikle hastalıklarda kullandığımız bitkisel karışımıyla uğraşıp duruyor. Kaia’nın bir eğitmeni var, yaşlı keçinin biri bu arada ama saray hayatına alışma hakkında birkaç detay dışında ben eğitimimi zaten tamamladım ve derslere girme-

me gerek yok." Sanki tekrar bir şeyleri parçalamak istiyormuş gibi kılıcıma baktı. "Yapacak hiçbir şeyim yok."

"Şu anda hayat senin için çok farklı. Kraliyet ailesindeki küçük kardeş olarak gerçek bir rolün yok. Hatta daha az özgürlüğün var."

Kızgın görünerek altdudağını çiğnedi. "Eskiden kendi başıma bir yerlere gidebilirdim. Ata binerdim. İnsanlarla konuşurdum. Onlara yardım ederdim çünkü beni tanırlar, yanıma gelirler ve bana saygı duyarlardı. Şimdi kimsenin bana gerçekten ihtiyaç duymadığı bu duvarların arasına hapsoldum."

"Benim de kendimi kapana kısılmış hissettiğim anlar oluyor," dedim. "Fakat bundan daha kötü hapisaneler var."

"Evet ama herkesin sana ihtiyacı var. Özellikle de Griffin'in." Jocasta kaşlarını çatarak bir parça tahtayı odanın diğer tarafına, Griffin'in öfkesinin enkazına doğru tekmeledi. "Sintalılar yeni kraliyet ailelerini görmeli. Geçtiğimiz baharda biz buraya gelirken yollara dökülüp bizi kollarını açarak karşılamaktan başka bir şey yapmadılar. Krallığı gezebilir miyim diye sordum, iri bir korumayla elbette ama Griffin bana izin vermiyor. Çok tehlikeli olduğunu söylüyor."

"Haklı ama."

Gözleri şiddetli bir mavi renkle parladı. "Sen de mi? Senin anladığını sanmıştım."

"Anlıyorum. Fakat krallıklar artık Güç Dalaşı'na giriyor. Fisa'nın gölgesi tepemizde. Tarvalı yılanlar kuyruklarındaki çingirakları sallıyor. Bize iki defa saldırdılar ve son seferinde Griffin neredeyse ölüyordu. Seni ele geçirirlerse ne yapacaklarını düşünüyorsun?"

Jocasta cevap vermedi.

Sessizlik sürerken onun yerine cevap verdim. "Senin için gelen sevdiğin herkesi parçalara ayırırlar ve sonra sana da aynısını yaparlar."

"O zaman kendimi savunmayı öğrenmeliyim!" Volta atmaya başladı, kayar gibi yürüyüşü bana tanıdığım Sintalı bir savaş lordunu hatırlatıyordu. "Bana dövüşmeyi öğret, Cat. Daha küçük bir zaaf olayım. O zaman biraz özgürlüğüm olabilir."

Bundan şüpheliydim. *Fazla koruyuculuk* Griffin'in göbek adıydı. "Ben bıçaklarla daha iyiyim. Sana saplamayı ve fırlatmayı öğretebilirim ama kılıç eğitimini başka biri vermeli. Carver en iyimiz."

Neşeyle alakası olmayan bir kahkaha attı. "Carver kız kardeşlerinin pamuklara sarılmaları ve bir kaidenin üzerine yerleştirilmeleri gerektiğini düşünüyor. Asla kabul etmez."

Ben de burada durmuş Carver'ın Griffin'den daha az boğucu olduğunu düşünüyordum. "Peki ya Flynn?"

Jocasta attığı adımın ortasında durdu ve kıpkırmızı oldu. "Artık doğru düzgün konuşmuyoruz. Bana baktığını bile sanmıyorum."

"Ah, bakıyor. Sadece bakmak istemiyor."

Daha da kızardı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Neden istemiyor?"

"Çünkü sen Griffin'in kardeşisin. Carver'ın kardeşisin. Artık bir Sinta prensesisin." Muhtemelen devam edebilirdim ama onu daha fazla üzme istemedim.

"O bizim en rütbeli askerimiz. Başından beri bizimleydi. O da tam olarak 'hiç kimse' değil."

"Haklısın. Artık hayatını kuracak kadar da büyük. Sorumluluk sahibi ve sabırlı. Bir aile istediğine neredeyse eminim. Senin için kusursuz."

Jocasta daha da kızgın görünerek tekrar volta atmaya başladı. Ona kendi düşüncesini savunması için alan bırakmam gerektiğini çok geç fark ettim. En azından bezginliğinin birazını üzerinden atardı.

Birisi kapıyı tıklattı. Jocasta daha yakında olduğu için kapıyı açtı. Diğer tarafta Flynn vardı, onun cüssesinin yanında kapı cüce gibi kalıyordu. İkisi de donakaldı, sadece gözleri irileşti. Benimkiler de. Flynn'i kraliyet katında sadece bir defa görmüştüm, Daphne'nin saldırısından sonra beni kurtaran şifacı Eneas'la birlikte tam da bu odaya dalıverdiği sabah.

Önce Flynn kendine geldi ve uzanıp Jocasta'nın kapkara saçlarındaki beyaz bir tüyü aldı. Tam ona geri verecekti ki kolunu indirdi, tüyü geniş eline hapsetti.

Jocasta omuzlarını geriye attı, yüzü hızla kızarıyordu. Flynn'in kızıl-kumral saçlarıyla uyumluydu. "Flynn."

"Jo." Boğazını temizledi. "Jocasta."

Kızın gözleri kısıldı. "Bana Jo diyebilirsin."

Flynn ona bir müddet baktıktan sonra kaşlarını çattı. "Saçın karmakarışık."

Jocasta'nın kaşları neredeyse alnına kadar çıkacaktı. "Aylar sonraki ilk konuşmamıza *böyle* mi başlıyorsun?"

Flynn'in kahverengi gözlerine panik doldu. Bir bataklığa düşmüş ve nasıl çıkacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Ensesini kaşırken yüzü kıpkırmızı oldu. "Sadece... yolunda olmayan bir şeyler olabilir diye düşündüm."

"Öyle mi?" Jocasta kollarını kavuşturdu, hareketi memelerini daha da çıkardı ve elbisesinin düşük yakasından tenini epey bir ortaya serdi. Flynn fark etmemek için öyle çok uğraş veriyordu ki. *Zavallı Flynn.*

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordum.

Bana sanki kurtarıcısıymışım gibi baktı. Son zamanlarda bu bakışla sık karşılaşıyor ve nefret ediyordum. *Bu insanlar benim lanetlendiğimi ve herkesi de kendimle birlikte felakete sürükleyeceğimi bilmiyor mu?*

Sanırım bilmiyorlar. Çünkü onlara söylemedim bile.

"Helen gidiyor," dedi Flynn.

"Ne? Daha yeni doğum yaptı."

"Seyahat edebileceğini söylüyor ve Zeus arkasından şimşegiyle kovalıyormuş gibi görünüyor. Kadın korkuyor."

Benden, elbette. Ya ölümün kıyısına geldiğim için onu suçlayacağı mı sanıyordu çünkü beni öldürmeye çalışan kişi aileden biri olmalıydı ya da kocasının beni Griffin'e açık ettiğini biliyordu ve intikam almamdan korkuyordu.

"Griffin kuzenini ve ailesini avluda oyalıyor."

Birden endişelenerek yutkundum. "Sana anlattı mı yani?" Flynn, Helen Fisa'nın benim kuzenim olduğunu biliyorsa, *biliyordu.*

Flynn sırtarak beni şaşırttı. "Bizden bir şeyler sakladığını biliyordum. Seni tanıdığım için büyük bir şey olması gerektiğini de biliyordum." Omzuma öyle bir vurdu ki yere yapışıyordum. "Hayal kırıklığına uğratmadığına memnun oldum."

Rahatlama hissi içimdeki endişe düğümünü çözdü, saçma bir duygusallık hissettim. "Griffin'e hemen geleceğimi söyle."

Flynn başını salladı. Jocasta'ya, "Jo," diye selam verdi.

Jocasta da soğukça, "Flynn," dedi.

Flynn kapıyı kapatınca Jocasta bana döndü, kollarını indirdi. "Eh, bu hiç de garip değildi."

Başımı iki yana salladım. "Hem de hiç."

"Şimdi benden nefret edecek. Korkunçtum."

"Flynn'in hayatı boyunca tanıdığı birinden nefret etmesi için bundan daha fazlası gerekir. Ayrıca," Griffin'e haftalarca nasıl davrandığımı düşünerek konuştum, "erkekler kendilerine biraz korkunç davranılmasından hoşlanır. Bu onları diken üstünde tutar."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Ben ne bilirim ki? İlişkiler konusunda tam bir felaketim. "Beni dinleme sen. Kaia muhtemelen daha iyi tavsiye verir."

Jocasta kahkaha attı. Sonra iç geçirip kapıya baktı.

Elim kapı kolundayken durup ona bir bakış attım. "Sanırım sen de biliyorsun."

Dikkatini tekrar bana verirken çenesi hafifçe kalktı. "Elbette. Bütün aile biliyor. Beta Fisa, ha? Tanrılar aşkına." Başını iki yana salladı. "Griffin böyle bir şeyi bizden saklamazdı. Ayrıca beceremezdi de. Sen ortadan yok olduğunda Kentaur sürüsü tarafından tepilmiş, sonra da üstüne bir Kyklop oturmuş gibi görünüyordu. Hiç öyle bir şey görmemiştim. Mahvolmuştu." Sonraki sözlerini söylerken mavi gözleri sertleşti: "Gerçekten kaçmamış olman iyi bir şey. Yoksa seni bulmak zorunda kalacaktım."

Helen'in at arabasından çıkarılması için doğruca Alfa Sinta Egeria'dan bir emir gelmesi gerekti. Ormana bakan gölgelikli ta-

raçadan izledim. Helen'le konuşmanın bu kadar sıkıntılı olacağını bilseydim gitmesine izin verirdim.

Helen oğlunu kocasına ve onun ailesine bıraktı. Bu konuda deneyimlerimin çok fazla olduğunu söyleyemezdim ama bir kadının bebeğini, onun daha güvende olacağını düşünmediği sürece bırakacağını sanmıyordum. Helen en sonunda bana doğru gelmeye başladığında sırtını ve başını dimdik tuttu. Öyle de yapmalıydı. O Zeta Fisa'ydı. Benden sonra, onu krallıkların en güçlü tahtından ayıran sadece üç kişi vardı. Oysa en başta benim yedi, onunsa dört kardeşi vardı.

Kara atlar yerinde duramayarak kıpırdandılar, sabırsızlardı. Oreste arabanın basamaklarından aşağı inerek kapıyı açık bıraktı, bebek de içerideydi. Alelacele kaçmaya mı hazırlanıyordu?

Helen yaklaşırken adamı inceledim, ailesi beni ona almaya niyetlendiği için merak etmiştim. Sinta'daki en nüfuz sahibi ve saygın aile olsalar bile, Andromeda onları gösterişçi pislikler olarak görmüştü ve verdikleri altınlar onu, beni o aileye verecek kadar cezbedememişti. Birkaç yıl sonra Helen'e karar vermiş olmalılardı fakat Oreste'nin de tahmin etmiş olabileceği gibi şansы yaver gitmişti. Ödül olan ben değildim.

Adam daha yaşlıcaydı, gür, kırlaşan saçları, geniş omuzları ve atletik bir fiziğı vardı, hem de artık neredeyse ellisine dayanmış olmasına rağmen. On üç yıl önce ailesi beni onun için satın almaya çalıştığında otuzlarının ortasındaydı. Ben on yaşındaydım ve kendi evimde kalmaktan, uzak bir krallıktaki yetişkin bir Magoi'yle evlenmeye gönderilecek olmaktan daha çok korkuyordum. Gerçek düğünü birkaç yıllığına bekletirlerdi. Annemin düşündüğünün aksine, Sintalılar çocuklarla evlenen barbarlar değildi. Gitmek istemiştim. Oreste benim kaçışım olacaktı.

Uzaktan, merhametsiz ve hırslı olduklarına hiç şüphe duymadığım büyükanne ve büyükbabasının, at arabasının açık kapısından Helen'in bebeğini sevişini izledim. Oreste'ye ya da ailesine ihtiyacım yoktu ama göğsümdeki tanıdık kasılma geçmiyordu.

Eğer onlarla gitmeme izin verilmiş olsaydı ellerimde daha az kan olurdu ve Eleni hâlâ hayatta olabilirdi.

Helen önümde durdu ve hafifçe reverans yaptı. "Talia."

Ben reverans yapmadım ama aslında şimdi ikimiz de Sinta'dayken ve ben resmî olarak unvanımı sahiplenmemişken, o benden daha yüksek bir mertebededeydi. İkimiz de o şekilde düşünmüyorduk. Bir kez Fisalıysan hep Fisalı kalırdın. Yeni Sintalı ailesi Helen'den önce küçük kız kardeşim Ianthe için de teklif yaptı mı diye merak ettim. Eğer yaptılarsa da ben kaçtıktan sonra olmalıydı ya da Andromeda bana hiç söylememişti. Annem pek paylaşımcı biri değildi.

"Bebeği getirmedin." Omzunun üzerinden avluya bir bakış attım. "Onu görmek isterdim. Sonuçta aileden."

Helen'in rengi attı ve kendimi tekmelemek istedim. *Aile* bizim geldiğimiz yerde lanetli bir kelimeydi.

Sola bir adım atarak arabayı görmeme engel oldu. "Gücüm arttı. Senin gıpta ettiğin element büyüm var."

Bir yüzleşmeden korkmadığı belliydi. Hormonlardan olmalıydı. Element büyüsüne gıpta ettiğim doğrudu. O güçleri içime çekebilir ve tüketene kadar kullanabilirdim fakat dört elementten sadece birine bile büyü formunda sahip olmak büyük bir avantajdı – bende genellikle olmayana.

"Sybaris'i öldürdüm ve ejderha nefesini çaldım. Beni tehdit etme."

Helen'in zaten beyaz olan yüzü bembeyaz kesildi. "Bebeğim masum."

"Yüce tanrılar aşkına, Helen, oğluna zarar vermeyeceğim. Bıçaklanmamla senin hiçbir alakan yoktu. İnan bana, tamamen kendi hatamdı. O tehdidin icabına haftalar önce bakmalıydım ve bakmadım." *Çünkü âşığı, mutluyum ve yumuşuyorum.* "Ayrıca kocanın Beta Sinta'ya kim olduğumu ağzından kaçırmaması da senin hatan değil. Yanılmıyorsam sen o sırada doğum yapmakla meşguldün."

Onu tanımasam, zaten kasılmış yüzünün yeni bir endişeyle sertleştiğini görmezdim. "Oreste senin gerçekte kim olduğunu bilmiyor. Sırrını sakladım."

Helen'den hoşlanırdım. Hep hoşlanmıştım. Benim gibi korumacı ve paranoyaktı. "Biliyorum. Sana inanıyorum. Önceden arkadaştık." Sayılır. Birbirimizi öldürmeyi hiç denememiştik. "Yine arkadaş olmak isterim. Ailelerimizin arkadaş olmalarını isterim."

Helen bana gözlerini dikti, yüz ifadesi pek bir şey açık etmiyordu. "Ailelerimiz mi?"

Söz ağızdan çıkmıştı bir kere. Artık geri almak yoktu. Bir aptal gibi geri adım atmak yerine elimi uzattım ve ona parmağımda parlayan büyük, köşeli zümrüdü gösterdim. "Beta Sinta'yla sözlendim." *Bunu Griffin'e söylemeyecektim elbette.*

Helen'in çenesi gevşedi, bu defa ifadesi çok daha belirgindi. "O güney Sıntalı bir Hoi Polloi. Senin damarlarında ikhor akıyor. Olympos kanı. Titan kanı. O senin o kadar altında ki onu görmek için gözlerini kısarak bakmak zorunda kalacaksın."

Başımı iki yana salladım. "O benim o kadar üzerimde ki ona bakarken boynuma ağrılar girecek."

Helen bana garip bir ifadeyle baktı, sanki tüm kaslarım ve kemiklerim ortaya çıkmış da üzerime yeni bir deri kuşanmışım gibi. Sanki bu hâlim daha çok hoşuna gitmiş gibi. At arabasına doğru bir bakış attı. Bebeği ağlamaya başladı ve Oreste oğlanı Urania'dan alıp salladı. Bebeği göğsüne dayarken adamın bedeninin kıvrılışında korumacı ve hassas bir yan vardı.

"Sana tapıyor, değil mi?" diye sordum. "Güvendesin."

Helen tekrar bana döndü, yutkunduğunu gördüm. "Hep senin mutlu olmanı istedim. Senin ve Eleni'nin."

"Eleni'nin hiç şansı olmadı." Sesimdeki acıya engel olamadım. Belli ki suçluluk da sesime tutunup kendini dışarı atmıştı.

Kuzenim uzanıp bileğimi tuttu. Aynı evde büyümüş olmamıza rağmen sanırım ilk defa birbirimize dokunuyorduk. "Senin hatan değildi."

Omzumu silktim. Sonraki soluğum beni bomboş bıraktı. "Bel-

ki değildi ama bir insanın sadece saniyeler içinde farklı yapabileceği sonsuz şey var.”

Helen başıyla onayladı. O da biliyordu.

Bebeğin ağlamaları haykırıslara dönüştüğünde, “Git hadi,” diye üsteledim. “Acıktı herhalde.”

Yine o tarafa baktı ama kıpırdamadı. “Ne yapıyorsun, Talia? Sen bir kraliçesin, bir Beta’nın karısı değilsin. Gerçekten ait olduğun yer burası mı?”

Nazıkçe güldüm. “Önceden ne yaptığımı görmeliydin.” Bir sirkte kâhinlik yapıyor, bir eşkıya gibi giyiniyor, bir çadırdaki yaşıyordum. Muhteşemdi. Özgürdüm. “Ayrıca ben ancak annem ölürse kraliçeyim ki Andromeda da hiçbir yere gitmiyor. Ne yazık ki.”

İkimiz de yüzümüzü buruşturduk. İstemsizceydi. Bir anda olmuştu. Sonra Helen’in gözleri yine avluda dolaştı, ağzının kenarında ufak bir çizgi oluştu.

“Ne var?” diye sordum.

“Tarvalılar,” dedi. “Bir şeyler karıştırıyorlar.”

“Hep karıştırmazlar mı?”

“Sadece bu...” Kaşlarını çattı, akli bebeğindeydi. “Yanlış bir şeyler yapıyorlar.”

Başımı yana eğdim. “Ne demek istiyorsun?”

“Beta Sinta Güç Dalaşı’nı başlattı. Delta Tarva her zaman hırslı olmuştur, yılan oynatıcıları genelde öyle olurlar. Tarva tahtında hak iddia etmek için hamlesini yapmalı. Ayrıca Kuzey Kitros’taki o kanlı yıkımın haricinde kimse Alfa Tarva’yı büyüsünü kullanırken görmedi. Belki kontrol edemiyordur. Belki büyüsü gelip gidiyordur. Çocukları da hâlâ küçük, gelişmemiş güçleri var. Fakat Delta Tarva abisine ve onun çocuklarına saldırmak yerine, ağzı sıkı temsilcileri Sintalı soylulara yolluyor. Birisi bizim evimize geldi, ittifak yapmaktan ve sarayda verilecek pozisyonlardan bahsetti. Delta Tarva destek toplamaya ve yeni Sinta kraliyet ailesinin kuyusunu kazmaya çalışıyor gibi görünüyor.”

“Sen bu konuşmayı kendi kulaklarınla mı duydun?” diye sordum.

Başıyla onayladı. "Agatone ve Urania'yla konuşmak için üç adam geldi. Onların vârisi olduğu için Oreste de konuşmaya dahil edildi. Ben dışında tutuldum."

"Ama kapıyı mı dinledin?"

"Doğal olarak." Helen bana tek kaşını kaldırarak baktı. "Delta Tarva'ya hemen o gün bir cevap yollamadılar ve birkaç gün önceki kraliyet yemeği sırasında da Beta Sinta'nın fikirlerinin gücüyle onları etkilediğini düşünüyorum. Alfa Sinta da tam bir sürpriz oldu. *Planları var.*" Burnundan ses çıkararak güldü, alaycı olmaktan ziyade şaşkınlık belirten bir sestti. "Sersem ve önyargılı Magoiler dışındaki herkes bunların iyi hamleler olduğunu görecektir. Sinta'nın diğer krallıkların gölgesinden çıkmasına yardım edecek şeyler."

"Delta Tarva'nın çabalarını boşa çıkardık mı?" diye sordum.

Helen omzunu silkti. "Esasında hepimiz kendi topraklarımızdan yaratıldık; tozdan, buzdan ve büyüden. Şimdi Sinta'da yaşıyor ve buradaki hayatımı tercih ediyor olabilirim ama ben Fisalıyım. Her zaman Fisalı olacağım. Akantha Tarva her zaman Tarvalı olacak. Sintalı Magoilerin onu gerçekten Alfaları olarak kabul edeceklerinden şüpheliyim. Hele Sintalı Hoi Polloiler ondan nefret ederler."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. İşte bizim önümüzdeki sorun da buydu. Krallıkları birleştirmeyi başarırsak Thalyria'nın insanları Griffin ve beni Alfaları olarak kabul edecekler miydi? En azından ikimiz bir aradayken üç krallıktan ikisini temsil ediyorduk.

"Ya Delta Tarva'nın abisi onu desteklerse?" diye sordum. "Ya onu başından savmak için emrine bir ordu verirse? Delta Tarva, Sinta tahtını ele geçirirse Alfa Tarva'nın komşu krallıkta bir müttefiki olur. Birlikte rahatlıkla Fisa'ya rakip olurlar."

Helen bakışlarını kaçırdı, annelik içgüdüğü onu görünmez ipliğiyle çekiyordu. "Mümkün. Her ne olursa olsun, savaşa hazır olmanı öneririm."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniverdi. *Etrafıma bedenler saçılmış. Krallıklar harap olmuş.* "Akantha ve drakonları bizim için geliyor, değil mi?"

Helen başını iki yana salladı. Bilmiyordu. “Geliyorlarsa bile hemen olacağını düşünmüyorum. Delta Tarva hâlâ Sinta’ya sin-sice temsilciler yolluyor ve Tarvalı soyluların hazırlaması gereken Agon Oyunları yaklaşıyor. Evsahibi olarak, yarışma bitene kadar bir hamle yapabileceklerinden şüpheliyim. Oyunlar çok büyük ve gözden çıkarılamayacak kadar popüler.”

Başka bir deyişle, hazırlanmak için yeterli vaktimiz vardı. “Uyarı için teşekkürler.”

Gidecekmiş gibi hareketlendi. “Ne yapacaksın?” diye sordu.

Helen’e kötü, eski günleri hatırlatacak gaddar bir gülümse-meyle gülümsedim. “Yılanlara dikkat edeceğim.”

ALTINCI BÖLÜM

“KUZENİN GERÇEKTEN DELTA TARVA’NIN TAHT İÇİN abisine saldırmak yerine bize saldıracağını mı düşünüyor?”

Piers, her zamanki aile akşam yemeğinin neşesini bir anda söndürdü. Griffin ve Carver’ın ortancası erkek kardeşin ellerinde her zaman mürekkep lekesi vardı. Bazı akşamlar çok fazla okuduğu için gözleri kısık olurdu. Boyu, siyah saç ve demir grisi gözleriyle, biraz kas yapsa ve daha çok güneşte kalsa Griffin’e çok benzerdi. Adil olmam gerekirse, Piers Gama Ekibi’ni Sinta’nın başkentinin çevresinde sıklıkla kontrol görevine çıkarıyor ve barakalarda askerlerle talim yapıyordu. Zindeydi, kılıç kullanmayı ve ata binmeyi biliyordu ve orduda Griffin’den sonra sözü geçen insandı ama kitaplara çok düşküncü.

Masanın etrafındaki diğer insanlar, yani Griffin’in anne babası ile kardeşleri, cevabımı duymak için yemeyi ve konuşmayı bıraktı.

“Bu, kulağa mantıklı geliyor,” dedim. “Tarva paralı askerleri, kiradıkları bir devle güneyde bize saldırdılar, yani epey altın harcadıkları anlamına geliyor. Ayrıca birisi Ios’ta tam bir Tarva kabilesiyle tekrar denedi. Buna da nüfuz ve büyük bir cüzdan lazım. Akantha Tarva’da ikisi de var. Helen’in dediğine göre şimdi de Sintalı soylular üzerinden kazanmaya çalışıyor. Eğer bu doğruysa, ki ben öyle olduğunu düşünüyorum, kraliyet yemeği tam vaktinde oldu. Magoi elitleri sizi bizzat gördü ve nasıl insanlar olduğunuzu, amaçlarını-

zı anladılar. Bence belirgin bir destek kazandınız.” *Tanrılara şükür.* “Ama yine de Delta Tarva’nın planları hâlâ bir sorun.”

Griffin onaylayarak başını salladı. Akşam yemeğine çağrılmadan önce birbirimizle doğru düzgün selamlaşacak zamanımız bile olmamıştı ve o iki günlük yolculuğu yüzünden hâlâ darmadağındı. O ve Carver, Helen ve ailesine evlerine kadar eşlik etmişti, bu da iki aile arasındaki ilişkilerin ilerleyen zamanlarda daha da kuvvetlendirilmesinin arzu edildiğini kanıtlamıştı. Agatone ve Urania için, yeni Sinta kraliyet ailesi bu kadar büyük bir iyilik belirtisi göstermişken Delta Tarva’yla işbirliği yapmak şaşırtıcı ve aptalca olurdu. Onlar aptal değildi.

“Akantha bizi içeriden zayıflatmaya çalışırken kendi güçlerini topluyor olmalı. Bize bir Tarva ordusuyla, kendi Magoileri ve *bizimkilerle* saldırırsa çöküşe geçeriz.” Griffin masanın üzerindeki ellerini yumruk yaptı. “Ordum krallığı korumak için etrafa dağıldı. Daha yeni kazandığımız bir savaşta yüzlerce asker yitirdim. Cat ve ben değil ama siz büyüye karşı savunmasızsınız.” Masaya bakındı, ifadesi paramparçaydı. Hırsı asla bencilce olmamıştı ama bazen ailesini bu noktaya kadar getirdiği için pişman olup olmadığını merak ediyordum. Ben olsaydım, bu masadaki insanları kurtarmak için Sinta’nın yarısını Kyklopların ayaklarının altına atardım ama Griffin o şekilde düşünmüyordu.

“Yeni askerler almıyor musun?” diye sordum Piers’a. Son duyduğuma göre kayda değer sayıda asker almıştı. Çoğu da yeni kurulan bir krallıkta uygun bulunan yükselme ve iş imkânı için hevesli Hoi Polloilerdi.

Başıyla onayladı. “Önümüzdeki hafta Velos ve Kaplos’a gidiyorum. Ondan sonra da Skathos’a. Ardından daha güneye gideceğim.”

Griffin bezginlikle, “Askerlerin olması ortada bir ordu olduğu anlamına gelmez,” dedi. “Daha doğrusu iyi bir ordu. Silahlandırılmaları, eğitilmeleri, görevlerine dağıtılmaları gerekecek...”

Piers kaskatı oldu. “Biliyorum. Bunu konuştuk. Planlarım var. Sen de onları onayladın.”

Griffin şarap kadehine gözlerini dikti ve bardağı içindekine dokunmadan itti. "Fazla uzun zaman alacak."

"Akantha Tarva, tabii onun olduğunu varsayarak söylüyorum, daha yakın zamanda Ios'ta büyük bir yenilgiyle karşılaştı." Kumrulara benzeyen doğası ve dingin, gri gözleri olan Egeria, sanki havadan bahsediyormuşuz gibi sakince sebzeleri uzattı. Hâlâ Griffin'in ablasının Alfa olmaması gerektiğini düşünüyordum, merhametle birlikte belli miktarda gaddarlık da gerektiren bir rol-
dü fakat her seferinde hakkını yediğimi kanıtlıyordu.

"Akantha'nın yeniden toplanmak için zamana ihtiyacı var ve krallık yemeği düşündüğümüzün yarısı kadar iyi gittiyse birçok Sinta soylusu konusunda onun çabalarını boşa çıkarmışız demektir," diye devam etti Egeria. "En güçlü Magoilerimiz rehberlik etmeleri için Agatone ve Urania'yı izleyecek. Helen'in bebeğini doğurttuk, onların torunlarını. Oğlan benim ellerime doğdu ve sağlıklı, iyi. Helen kocasını parmağında oynatıyor ve bu bilgiyi Cat'e isteyerek verdiyse bizi destekleyecektir. Bizi destekleyecekler."

"Egeria'ya katılıyorum," dedim.

Herkes bana baktı. *Fakat ya da şunun haricinde* diye bir şey eklememem, Egeria'yı da şaşırtmış görünüyordu.

Anatole son lokmasını bitirdi. Yataktan kurtulmuştu, yemek yemek de dahil her şeyi şimşek hızında yapıyordu. Yaşlanan bedeni eskisi gibi kaslı ve güçlü değildi belki ama bir zamanlar bütün Sinta'daki en heybetli savaş lordlarından biri olduğunu anlamak da zor değildi. Muzip, parlayan bakışlarından zekâ, kurnazlık ve deneyim fışkırıyordu.

"Piers planına bağlı kalmalı. Asker almaya devam et." Anatole önce Piers'a, sonra Griffin'e baktı. "O esnada, sınırları korumaya alın."

Griffin ellerini açıp arkasına yaslandı. "Hangi orduyla? Askerlerimizin eğitimleri henüz yeterli değil. Kimseyi Sinta Şehri'nden uzaklaştıramam, başka yerlerde de çok az insan var. Eğer büyük şehirler düşerse Sinta'nın kalanı da düşer."

“İstilacı güçler sınırları geçemezse şehirlere giremezler,” dedi Anatole. “Askerlerimizi onlara en çok ihtiyaç duyduğumuz yerlere yerleştir.”

Griffin başını iki yana salladı. “Çok riskli. İyi fikir ama asla işe yaramaz. Piyadeler bütün sınırı kaplayacak kadar hızlı hareket edemez. İstilacıların geçecekleri kocaman boşluklar olacak.”

“Peki ya atları olsaydı?” diye sordu Jocasta.

Griffin ve ben aynı anda, “Yeterince at yok,” dedik.

“Benim iki atım var,” dedi Kaia. Hep hevesli ve enerji doluydu, yerinde kıpırdandı. “Benimkileri alabilirsiniz.”

Bütün doğallığıyla teklif ettiği şey göğsüme saplanan sıcak ve dönüp duran bir sancı gibiydi. Ben atımı vermezdim, hele on beşimdeyken kesinlikle vermezdim. Griffin’in en küçük kız kardeşi beni hep şaşırtıyordu. Düz, kapkara saçları ve gri gözleriyle Egeria’nın kopyasıydı – gerçi Kaia’nın genç gözlerinde biraz daha fazla mavilik ve epeyce de haşinlik vardı. Rüyasında ejderhalarla savaştığına bahse girerdim.

Yanındaki Nerissa, Kaia’nın elini tuttu. Anatole da Nerissa’nın elini tuttu. Karı ve koca. Ebeveynler ve kızları.

Hissettiğim duyguyla içim kabardı. Gıpta mıydı? Hüzün mü? Hızla yayılıyordu ve bunların ikisinin de olduğunu sanmıyordum. Sadece kendine acımdan çok daha tehlikeli ve korkutucu bir şey olduğundan oldukça emindim. Sanırım daha derin, karnımı deşen özlem hissine eşlik eden korkutucu bir umut hissiydi. O *ben* olabilirdim. Kız evlat değil. O gemi Poseidon’un denizinden uzun zaman önce kalkmıştı. Kız evlat değil... anne olabilirdim.

“İkinin fazla olmadığını biliyorum ama ya Sinta’daki herkes aynı şeyi yapsaydı? O zaman biz... hayvanları kiralayabiliriz ve tehlike geçtikten sonra sahiplerine geri veririz.” Kaia’nın yüzü aydınlandı. “Bundan ben sorumlu olabilirim.”

Nedenini anlayamasam da boğazım birdenbire nefes alamayacağı kadar tıkanıp kaldı.

Anatole ona sabırla gülümsedi. “Bu çok cömertçe bir teklif, *glikia mou*.”

Tatlım. Güneyli kabilelerin eski sevgi sözcüklerine, kuzeylilerin asla söylemediği şeylere bağlı kalmalarını nasıl da seviyordum.

Kaia iç geçirdi. "Ama..."

"Ama insanlar kendi yaşamlarını sürdürmek için atlarına ihtiyaç duyacak. Hasat zamanı gelip çattı. Önümüzdeki iki ay bütün atlara, öküzlere ve katırlara ihtiyaç olacak. Şimdi hayvanlarını ellerinden almak sadece Sintalıların bize karşı hissettikleri iyi niyeti zedelemekle kalmaz, bütün yiyecek kaynağımızı tehlikeye atar."

Kaia sandalyesine çöktü. "Eskiden kraliyet ailesi öyle yapıyordu. Her şeyimizi alırlardı ve onlardan nefret ederdik."

Jocasta, peynir doldurulmuş zeytinlerden tabağına birkaç tane aldı. "Peki geriye ne kalıyor? Akantha istila etmeye karar vermeden önce bir ordu kurup işlevsel olmasını mı umacağız?"

"Evet." Piers uzandı ve onun zeytinlerinden çaldı.

"Başka bir şey daha var." Griffin'e bir bakış attım, yaratıkların desteğini kazanmakla ilgili sohbetimizi hatırladığından emindim. "Deneyebileceğimiz bir şey."

Daha gözleri kocaman bir kaya gibi üzerime yerleşmeden önce bile Griffin'in ruh hâlinin kötüleştiğini sezdim, kaldı ki zaten fazlasıyla gergindi. Korkmuyordum. Yani hemen hemen.

Tehlikeyi göğüsledim. "Sınırları büyümlü yaratıklar korursa diğer krallıklara net bir mesaj gönderecektir, hatta kendi insanlarımıza bile. Güç. Yetki. Yüreklilik. Sahip olduğumuzu düşünmedikleri kaynağın kanıtı olacak. Cephanemizde başka neler olduğunu merak edecekler, bu da onları bize karşı çıkma konusunda tereddüde düşürecek. Yaratıklar hızlı hareket eder, duyuları hassastır, dev gibi ve göz korkutuculardır. Mesela bir Ipotane sürüsü Sinta'yı neredeyse geçilmesi imkânsız bir duvarın arkasına alabilir."

Egeria eğleniyor gibi göründü. "Ama bizim hiç Ipotanemiz yok."

"Henüz yok." Şarabımdan bir yudum aldım. Beyaz ve mayhoştu.

"Bu, Fisa'ya gitmek anlamına geliyor." Griffin'in sesi toplanmakta olan bir fırtına gibiydi. "Senin oranın yakınlarına gitmeni istemiyorum. Onun yakınına."

Annem. Evet, tam bir keyif abidesidir. Bardağımı bıraktım. “Thalyria’yı fethetmek istiyorsun. Bu, Fisa’yı da içeriyor. Sen bununla meşgulken benim ne yapmamı bekliyorsun? Ejderha nefesimi görmezden mi geleyim? Görünmez olma yeteneğimi? Yalanları saptayabilmemi? Büyü çalabilmemi? Yaratıklarla, soylularla ve kâhin balıklarıyla ilgili bilgilerimin üstünü mü örteyim? Bıçaklarımı kullanmak yerine onlarla oyun mu oynayayım? Öylece oturup seni mi *bekleyeyim*? Öyleyse sirke geri dönsem de olur,” dedim öfkeyle. “En azından eğleniyordum.”

Griffin’e dik dik baktım. Griffin de aynı şekilde karşılık verdi.

“Bütün gün tatlı yiyip kendimi yelpazeyle serinleteyim mi?” diye sordum. “Belki geceliğimle? Sıkılırsam hizmetkârlardan bazı-
larını dikkatimi dağıtsın diye çağırırım.”

Griffin’in çenesindeki bir kas seğirdi. Galiba fazla ileri gitmiş-
tim.

“Büyü çalabiliyor musun?”

“Görünmez mi oluyorsun?”

“Yalanları mı saptıyorsun?”

Masanın etrafında sorular uçuştı. *Kahretsin!* Bunları Beta ekibi dışında kimseye söylemediğimi unutmuştum. Griffin ve Carver dışında, kraliyet ailesindeki herkes benim insanları gizemli bir şekilde okuyan basit bir kâhin olduğumu sanıyordu.

Sonra birden o kadar da umursamadığımı fark ettim. Onlara güveniyordum. Bana ihanet etmeleri Griffin’e ihanet etmeleri demekti ve ailesi ona bunu asla yapmazdı. Bu bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım, tıpkı Griffin’in ne olursa olsun beni seveceğini yazdığım gibi. İkimiz de öfkeleniyorduk. İkimiz de üstesinden geliyorduk. Bu sırada da ona birkaç şaplak attırabilirdim.

Tamamen uygunsuz sırtışıma gizlemek için görünmez oldum.

Nefesleri kesildi!

Yüzümü kontrol altına alınca tekrar belirdim.

“Gerçekten kullanışlı,” diye duyurdum. “İçinizde neden kraliyet yemeğine geç geldiğimi merak eden varsa, o gecenin yarısını görünmez bir şekilde yalanları saptayarak geçirdim. Ne zaman bir

yalan duysam içeriden çıtır çıtır yandım ve sonra da gerçekler acımasız, küçük yumruklar gibi bütün bedenime iniverdi, özellikle de başıma. Harikaydı.”

Aile ağzı açık bir şekilde bana baktı — ki bu beni her zaman memnun ederdi.

Tekrar Griffin’e döndüm. İfadesi taş gibi ve okunaksızdı, gerçi kabaca bir tahminde bulunmam gerekirse kaygı verici bir hâl alıyor diyebilirdim.

“Kerberos’a soneler yazmak için burada kalmayacağım,” dedim ona. “Bana kralseçen denilmesinin bir sebebi var. Seninle geliyorum.”

Griffin’in gözleri karardı. Bana söz verir gibi bakıyordu. Neyin sözü olduğunu bilmiyordum.

Piers şaşkınlıkla, “Kralseçen mi?” diye tekrarladı.

Demek sanımı duymuş ha? Şaşırmadım. Eski parşömenleri okuyup duruyordu.

“Tam olarak nereye gitmekten bahsediyorsunuz?” diye sordu Egeria. Endişeli bakışları Griffin’le benim aramda gidip geliyordu.

Griffin kaskatı bir hâlde, “Buz Düzlükleri’ne,” diye cevap verdi. “Büyülü yaratıkların bulunduğu yer orası.”

Bütün ailesi aynı anda patladı. Etkileyiciydi.

Carver onca reddetme ve tartışmanın üzerinden, “Ama bizim kuzeyde kendi Buz Düzlüklerimiz var,” dedi en sonunda. “Niçin ta Fisa’ya kadar gitmek gerekiyor?” Başını kafa karışıklığıyla iki yana salladı, kapkara saçlarının birkaç tutamı çenesine doğru kıvrıldı.

Sanırım aslında söylemeye çalıştığı şey şuydu: *O ölüm kapısının yakınında bir yere niye gidiyorsunuz?* Carver becerikli bir kılıç ustasıydı; ince, adaleli ve kuvvetliydi. Akıllı ve hızlıydı ancak büyü onun alanı dışında kalıyordu ve muhtemelen hiçbir savunması olmayacaktı.

“Çünkü İpotaneler bizim kuzey sınırimızdaki Buz Düzlükleri’nden en uzak kuzeydoğu ucundaki Olympos Dağı’na kadar herhangi bir yerde olabilirler. Sürünün yerini bulmamıza

yardım edecek ve onları nasıl aramıza katacağımızı anlatacak birine ihtiyacımız var. Fisa sınırının hemen ötesinde bir kaos büyücüsü yaşıyor, Donmuş Göl'ün hemen güney kıyısında. Sanırım o bize yardım edebilir." *Ya da daha düzgün söylemem gerekirse, umarım tanrılar bize yardım eder.*

"İpotane de ne?" diye sordu Kaia. Gençti, güneyliydi ve bir Hoi Polloi'ydi. Bunların hepsi yaratıkları duymamış olması için iyi sebeplerdi.

"Kentaurlar gibiler fakat daha azılılar. Daha iriler." Çattığım kaşlarımın altından sertçe ona baktım. "Karanlıktayken asla karşılaşmak istemeyeceğin şeyler. Ya da gündüz."

Kaia'nın mavi-gri gözleri kocaman oldu ve merakla parladı. Kıkırdadı.

"O devasa toynaklarından biriyle tek bir darbe vurması bir adamın göğüs kafesini ezer. İnsan kafatasının şansı bile yok. Uzun kuyruğunu tek savuruşuyla, bir kırbaçtan yakıcı yüz darbe yemişsin gibi hissettirir. İki darbeye derini ve kasını kemiklerinden sıyrır. Parlayan kehribar rengi gözleri bir şahinin gözlerinden daha keskindir ve at gibi kulakları bir adamın kılıcını kınından çıkardığını bir kilometre öteden duyabilir. Et yemezler ama ısırıklarını duymuştum." Başımı Kaia'ya doğru uzatarak dişlerimi saldırgan bir hayvan gibi birbirine çarptım ve tekrar kıkırdadı. Muhtemelen şaka yapmamalıydım. Ipotaneler gülünecek şeyler değildi.

"Sen onlardan hiç gördün mü?" Kaia kıpırdanarak sandalyesinin ucuna kadar geldi, sanki ölümcül bir Ipotane sürüsü tarafından kovalanmak ona iyi bir fikirmiş gibi geliyordu.

"Henüz değil."

"Öyleyse nasıl biliyorsun?" diye sordu.

Sanırım yüzümü çarpıtan gülümsemem onu biraz korkutmuştu çünkü gözlerindeki hevesli pırıltının birazını yitirdi. "Uyku öncesi hikâyeler." Annemin en sevdiği kısmı anlatmamıştım. Birinin yalanlarını ona ispiyonlamazsam bir Ipotane sürüsünü deli gibi kızdıracağını ve beni onların ortasına silahsız ve bir başıma bırakacağını söylerdi.

Nerissa bana onaylamayan bir bakış atıp Griffin'e döndü. "Bunlar yaklaşmamanız gereken yaratıklar gibi geliyor."

"O yüzden kaos büyücüsüne ihtiyacımız var," diye açıkladım. "Böylece etrafta cahilce dolaşıp kendimizi öldürtmeyiz."

"Kaos. Eğlenceli. Pek güven verici değil gerçi." Carver keçi peynirli bir dürüm aldı ve eleştirel bir gözle inceledi. "Onlara-Bilmek-İstediklerini-Söyleyin-Büyücüsü bulamaz mıyız?" diye sordu.

Kendi dürümümü tabağın uzak kenarına ittim çünkü keçi peyniri... ıyy. "Elimizde onlardan olsaydı hayat çok daha kolay olurdu," dedim kuru kuru.

"Peki ya bir kâhin balığı? Senden hoşlanıyor gibilerdi." Carver iğrenç keçi peynirini ağzına attı.

Omzumu silktim. "İki tane gördüm ve ikisi de beni öldürmedi." Aslında, fazlasıyla yardımcı olmuşlardı. "Fakat kâhin balıkları yargılar ve büyü, silah ya da ölüm verirler. Onlara soru sorup cevaplar alamazsın. Kaos büyücülerininse..."

"Yıkım getirmek ve düzensizlik yaratmakla hiçbir alakaları yok," diye araya girdi Piers.

Gözlerimi kırıştırdım. Çatalımı bıraktım. "Belki de açıklamayı benim için bitirmek istersin," dedim alayla.

Piers da bu gerçek bir davetmiş gibi aynen öyle yaptı. "Bu durumda, kelime ilkel anlamına geri dönüyor. Evren şekil almadan önce sadece kaos vardı... Şekilsiz, dönen bir kütle idi."

"Bu dersi daha yeni gördüm!" diye bağırdı Kaia. "Kaostan Gaia oluştu. Oğlu Uranos ilk dünyayı tasarladı. Bütün hayat ikisinden oldu."

Piers başıyla onayladı. "Onların çocukları Titanlardı. Titanlardan bizim Olymposlularımız doğdu."

"Sonra Titanlar ve Olymposlular savaşa girdi. Nedeninden emin değilim." Kaia'nın yüzü asıldı. "Eğitmenim daha o kısma gelmedi."

Piers'tan önce atladım. "Titan kral gücünü elinde tutmak konusunda öyle hırslıymış ki büyüyüp onu tahtından edemesinler diye bebeklerini bütün olarak yutmaya başlamış. Poseidon, Ha-

des, kız kardeşleri... Hepsi doğruca boğazından geçip gitmiş, zarar görmemişler ama gitmişler. Kimse bundan hoşlanmamış, özellikle de yenilmekten kaçan ve sonra kardeşlerini özgür bırakan Zeus. Titan krala bir iksir içirip herkesi geri kusturmuş. Yeni tanrılar ve eskiler pis bir savaşa girişmiş ve Zeus'la erkek kardeşleri en sonunda babalarını öldürmüş. Zaferleri yeni bir çağı getirmiş."

Piers, evrenin tarihindeki en uzun, en önemli savaşı birkaç cümleyle özetlemiş olmama inanamıyormuş gibi bakıyordu. Pis pis gülümsedim. İşte böyle de akıllıydım.

Belli ki son sözü söyleme ihtiyacı duyan Piers, "Tanrılar Savaşı kazanıldıktan sonra," diye ekledi, "Zeus, Titanları Tartaros'a sürdü."

Ah, *Tartaros*. O Olymposlular sonsuz işkence konusunda şaka yapmıyorlardı. Sırf onun için koca bir diyarları vardı. "Aslında," dedim, çünkü Piers'ı, masadaki bizim gibi aptallar için basitleştirirken söylemeyi unuttuğu bilgiyle iğnelememek elimde değildi. "Titan kralı Kronos, Elysium'a gitti, her ne kadar hak etmiyor olsa bile. Savaş lideri Atlas da sonsuza kadar gökyüzünü sırtında taşımakla lanetlendi."

"Yani Olymposlular gücü öyle mi elde etti?" diye sordu Kaia.

Başımınla onayladım. Bunu ve bundan daha fazlasını onun yarı yaşındayken biliyordum ama bu tarz bir eğitim Sinta'da alınmaz ya da kazanılmazdı. Güneyli Hoi Polloiler antik tarih konusunda, olsa olsa kuzeyli Magoilerin çiftçilik konusunda olabileceği kadar başarılıydı. Fakat artık Kaia'nın kraliyet eğitmeni vardı ve ben de ailenin kalanındaki bilgi boşluğunu durmadan dolduruyordum. Şey, Piers haricinde. Kütüphanede geçirdiği süre düşünülünce, asıl o bana bir iki şey öğretebilirdi. Tabii bunu *asla* itiraf etmezdim.

"Zeus ve Hera başa geçti ve Dodektheon, yani Olympos'a hükmedecek on iki tanrı şekillendi. Zeus en sonunda sıkıldı, insanları yarattı, birkaç dünya yaptı vesaire vesaire." Elimi havada salladım. "Bir sürü ölümlü kadını ve en az bir Titan prensesini gebe bıraktı ve işte şimdi buradayız."

Anatole tek kaşını kaldırdı. "İşte şimdi buradayız mı?"

“Cat’in demek istediği,” diye düzeltti Griffin, kraliyet yemeği sırasında yaptığımız sohbeti hatırlıyordu belli ki, “o Titan prensesin bir oğlu olduğu. Zeus o oğlanı Tartaros’tan aldı ve Thalyria’yı onun için yarattı. O, bu dünyadaki Köken’di. Bu dünyanın ilk kralı. Yarı tanrı çocukları onu tahtından edene kadar hükmetti ve çocuklar kendi aralarında savaşa tutuşup Thalyria’yı üç krallığa böldüler... Sinta, Tarva ve Fisa.”

Griffin bana bir bakış attı, eskiden beni ortaya çıkaracak olan yapbozun kalan parçaları da düzgünce yerine oturuyordu. “Fisa kraliyet ailesi, hâlâ Köken’le kan bağı olan tek aile. Yani bu da Zeus’un, Cat’in büyük, büyük, büyük...”

Elimi yine havada salladım. “Birkaç milenyum geriye gitmek lazım.”

“Büyükbabası demek oluyor,” diye bitirdi Griffin.

Ona kaşlarımı çattım. “Bu konuyu kafana takmana gerek yok.”

“Bu sadece o kadar...” Konuşmayı kesti, herhalde beni rahatsız etmeden bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

“Muhteşem ötesi!” Kaia haykırarak sandalyesinde zıpladı. “Cat bir tanrıça!”

Yüzümü ateş bastı. “Ben o kadar ileri gitmezdim.” *Gerçekten, gitmezdim.*

Anatole öne eğildi, onu bugüne kadar bu kadar ciddi görmemiştim. “Bu yeni öğrendiğimiz şey ne kadar şok edici ve ilginç olsa da tüm bunların Fisa’daki kaos büyücüsüyle nasıl bir ilgisi var?”

Piers yine araya atlayıp benim izleyicilerimi çalamadan cevap verdim. “O tanrılar için bir aracı, özellikle de Zeus için. Adam tamamen delirmiş. Bilinci esasında kaos, şekilsiz bir kütle. Her şey. Her zaman. *Sonsuza kadar.* Tanrılar dinliyorsa ve cömert hissediyorlarsa büyücünün odaklanmasına yardım edebilirler. Doğru şekilde yaparsanız size her şeyi anlatabilir.”

Piers şüpheci göründü. “Yani büyükbaban Zeus sana yardım mı edecek? İpotanelerin nerede olduklarını ve nasıl onlar tarafından öldürülmeyeceğini mi söyleyecekler?”

Gözlerimi kısıp bardağımı tuttum, Piers'a doğru alaylı bir şekilde kaldırdım. "Umuda." Bir yudum aldım.

Her zaman iş odaklı olan Griffin, "Cevap almanın doğru yolu ne?" diye sordu.

İyi soru. "Çözeceğiz." Gerçi son denediğimde, cevap yerine dünyanın kaderiyle ilgili bir kehanete maruz kalmıştım.

Akşam yemeğim birdenbire karnımda mermer parçası hâline geldi. Griffin'e bundan bahsetmem gerekecekti.

"Dört gün içinde gidiyoruz," diye duyurdu Griffin. "Buradaki işleri yoluna koymam, yokluğum için hazırlamam lazım."

"Çok erken!" Nerissa'nın rengi attı.

"Sen ciddi misin?" Piers neredeyse hırıliyordu. "Cat bir şey önerdi diye o şeyi yapman gerekmiyor!"

"Bu iyi fikir," dedi Carver. "Harekete geçmek için fazla uzun süre beklersek Akantha Tarva ordusunu yeniden toplayıp saldırabilir. Şimdi harekete geçmek bize o sonraki hamlesini yapmadan önce İpotaneleri sınırımıza getirmek içine bir fırsat veriyor."

"Bu en akıllıca hareket planı olamaz." Piers, sanki hiçbirimiz yokmuşuz gibi sadece Griffin'e hitap ediyordu. "Daha büyük bir ordu kurabilirim. Zaten başladım."

"Son zamanlardaki başarılarımız Delta Tarva'yı fazla uzun süre tutmaz," dedim. "Belki birkaç ay. Şu anda Agon Oyunları'nın hazırlıklarıyla dikkati dağılmış olmalı, geleneğe göre Tarva kraliyet ailesi en azından final turlarına katılmalı ve sonra galipleri tebrik etmeli." Agon Oyunları'nın ne olduğunu açıklamaya gerek yoktu. Son derece popüler, kana susamış yarışmaların yapıldığı oyunlar sadece dört yılda bir düzenleniyordu ve başlamasına haftalar kalmıştı. Evsahipleri de eşit derecede kana susamış Tarva kraliyet ailesiydi. "Bir sürü insan, özellikle de Magoiler oyunları çok ciddiye alıyor ve oyunların bir istila yüzünden iptal edilmesi Delta Tarva'nın istemediği bir öfkeyi kolayca körükler."

Griffin, "Magoilerin desteğini istiyor, öfkesini değil," diye hemfikir oldu.

"Helen, Delta Tarva'nın oyunlardan önce harekete geçmeye-

ceğini düşünmekte haklı. Ayrıca yağmur mevsimi yaklaşıyor, bu da ona köstek olabilir,” diye ekledim. Fırtınalar bize vakit kazandırabilirdi. “Ama şu andan itibaren birkaç ayımız olsa bile Piers’ın ordusu hâlâ acemi olacak. İpotanelerle o konuda endişelenmemiz gerekmeyecek. Onlar sınırı korurken her saldırıyı daha başlama-
dan bitirirler.”

Piers doğru düzgün bastıramadığı bir hiddetle bana odaklandı. “Eğer geri gelerseniz. Buz Düzlükleri’ne gitmek düşüncesizlik, senin için bile. Griffin ve Carver’ı da peşinden sürüklemen daha da büyük bir düşüncesizlik.”

Benim için *bile* mi? Griffin’i *sürüklemek* mi? “Bütün gün kütüphanede oturup kitap okuyarak, asla uygulamayacağım şeyleri aklımda tutma kabiliyetimle insanları mı büyüleyeyim?”

Piers’ın gözleri öfkeyle parladı. “Belki de küstah bir gösterişçi olmaya son verirsin ve insanları soktuğun tehlikeyi biraz düşünürsün.”

“Aileni bu kaleye *ben mi* getirdim? Bütün kahrolası dünyayı ele geçirmeyi *ben mi* önerdim?”

Nerissa sertçe, “Cat! Lanet okuma!” dedi.

Ona bakmadım. Yüz ifadem onu ürkütürdü.

Piers bakışlarıma karşılık verdi. Sesi öfkeyle kısıldı. “Mümkün olmayan şeyleri mümkünmüş gibi gösteriyorsun, sen gelmeden önce bu asla olası görünmüyordu.”

“Gelmeden önce mi? Ben kaçırıldım!”

“Ha öyle demişsin ha böyle.” Piers mürekkep lekeli parmaklarını havada salladı.

Çenem gevşedi. *Kelimeler önemlidir!* Eğer her bir yalan *onu* içeren kızırtıydı bunu bilirdi. “Griffin daha beni görmeden önce bütün bir krallığı ele geçirdi. Bir hayali vardı.” Piers’a buz gibi bir bakış attım. “Artık umut yasak mı? O parşömeni almamışım.”

Piers bana doğru eğildi, beni gölgede bırakacak şekilde geniş omuzlarıyla baskı kurdu. Gözümü mü korkutmaya çalışıyordu?
Hahl

“Bu umut değil, *umutsuzluk*. Gidenlerin çoğu Buz Düzlük-

leri'nden sağ kurtulmaz. Kurtulsanız bile sonra Tarva'yla bir savaş, üstüne bir de Fisa'yla..." Başını iki yana salladı. "Hiçbir yolu yok."

"Her zaman bir yolu vardır," dedim şiddetle. "Sadece bu yoldan hoşlanmayabilirsin."

"Savaş, Cat," diye hırlarcasına karşılık verdi Piers. "Gerçekten nasıl olduğunu biliyor musun? Kanayan sadece diğer taraf olmuyor."

Parlayan yaz güneşi altında yanardöner renkler saçan yusufçuk gibi olan Eleni aklıma sızıverdi. Kahkaha atıyordu. Ölüyordu. "Benim neler gördüğüm konusunda hiçbir fikrin yok. Ya da kimleri kaybettiğim hakkında."

"Yeter!" Griffin'in yumruğu ürkütücü bir gümbürtüyle masaya indi. "Orduyu kurmayı sürdüreceğiz. Ama İpotaneler çok büyük bir kazanç olur, özellikle de hızlı hareket edip onları Agon Oyunları başlamadan önce buraya getirirsek. Sintalıların kanının dökülmesini önleyebilirler."

"Ya da sizinkini dökerler," diye homurdandı Piers.

Griffin baskın Alfa bakışıyla kardeşinin daha fazla karşı çıkmasını engelledi. Granit gözlerindeki o doğuştan gelen hâkimiyet havası tartışmayı ânında sonlandırdı.

Nerissa endişeyle, "Kimi alacaksın?" diye sordu.

"Beni," dedim, sesim tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Ve beni." Carver'ın ses tonu da benimkiyle aynıydı.

Griffin düz sesle, "Beta ekibini," dedi.

Tartışma yok. Harika. Gerçi ben görevin zaruri parçasıyım.

Endişeyle yutkunan Jocasta'nın boğazı hareket etti. Mavi gözleri benimkilere çevrildi ve sonra kucağına baktı. Flynn için mi endişeleniyordu?

Kaia ayağa fırladı. "Ben de gidebilmek isterdim."

Bütün masa aynı anda, "Hayırlı" diye bağırdı.

Kaia'nın omuzları çöküverdi. "Öğretmenimin ne kadar sıkıcı olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Adam paslanmış. Üzerinde gerçekten pas var." Kaşlarını çattı. "Kabuk gibi. İnsan olduğundan emin değilim."

Buraya kadardı. Bu kızların kurtarılması gerekiyordu. Tanrılar yardımcım olsun, benim de Piers'tan uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa kazayla onu sakatlayabilirdim. "Dört gün mü dedin?"

Griffin başıyla onayladı.

"Jocasta ve Kaia'yı biraz dışarı çıkarabilir miyim?"

Griffin ânında hareketsizleşti. Bu asla iyiye işaret olmazdı. "Nereye? Ayrıca 'biraz' ne kadar uzun bir süre oluyor?"

"Fazla uzağa değil ve sadece üç gün. Sinta Şehri'nin kuzeyindeki ormanlara. Bir gün boyunca gideceğiz, bir gün bildiğim bir yeraltı mağarasını keşfedeceğiz, sonraki gün de geri döneceğiz. Sen hazır olduğunda Donmuş Göl'e gitmek için yola çıkacağız."

"Hayır." Griffin başını iki yana salladı. "Çok tehlikeli."

Griffin, dışarıda onsuz gezmekten hoşlanmıyordu çünkü birisinin beni kaçırmaya ya da öldürmeye çalışması mantıksız bir korku değildi. Ayrıca bu sefer işin içine kız kardeşleri de giriyordu ve bu durumu daha da kötü kılıyordu. "Carver'ı da yanımıza alı-
rız." Umutla Carver'a göz attım.

Griffin tekrar başını iki yana salladı. "Carver'a burada ihtiyacım var."

"O zaman bize Kato ve Flynn'i ver."

Zaten kasılmış olan çenesi iyice kasıldı. Kollarını göğsünde kavuşturmak üzereydi. Ondan sonra kaşlarını ağır ağır çatacak ve ona başka bir hayır deme sebebi düşünecek fırsat vermek istemiyordum.

"Merak etme, Griffin. Ağzıma kadar ejderha nefesiyle doluyum ve sen gözünü açıp kapayınca kadar dönmüş olacağız."

"Az önce gözümü açıp kapadım," diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Derin bir nefes aldım. Bunun için biraz incelik gerekecekti, o da bende pek bulunmayan bir şeydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

SONUÇ OLARAK İSTEDİĞİMİ ALAMADIM. GRIFFİN KARARından dönmedi ve inatçılığı beni deliye çevirecekti ki ben de ondan ayrı kalmak istemediğimi fark ettim. Tartışmayı bıraktım ama önce pazarlık yaptım. Kalenin ormanlarında üç gün geçirecektik, kendi kalın duvarlarımızın arkasında güvende olacaktık. Soru yoktu. Bizi kontrol etmek yoktu. Adamlar yoktu. Paslanmış eğitmenler yoktu. Her gün hava kararmadan önce kaleye geri dönecektik, bu da benim işime geliyordu zaten. Banyo, sıcak yemek ve sonra da Griffin olacaktı.

“Yaptım!” diye bağırdı Jocasta.

Hedefine bakıp sııttım. Bıçağı ortada değildi ama yine de oldukça yakındı.

“Sıra bende.” Kaia ikisine de gösterdiğim şekilde durdu, artık hareketleri akıcı ve kendiliğindendi. Elinin sürtünmekten kıpkırmızı olmasını umursamadı ve bıçağını fırlattı. Tam on ikiden vurdu ve neşeyle zıpladı.

Uzun, alçak sesli bir ıslık çalarak gururla kızarmasına sebep oldum.

Dışarıdaki son günümüzdü ve ikisi de hedeflerini çoğunlukla on ikiden vuruyordu. Birkaç adım daha geriye gitmenin veya yandan nişan almanın vakti gelmişti.

“Bence bu yeni yeri değil de senin antrenman yerini kullanma-

lıyız.” Kaia’nın normalde parlak olan gözleri hülyalı bir hâl aldı. “O şekilde kesinlikle Kato’yu görürüz. Flynn’i de tabii,” diye ekledi sonradan.

Hımm. Ortalıkta dolanıp hizmetkârları öpmemesine şaşmamak lazımdı. Çoktan âşık olmuştu bile.

“Onlardan uzak durmaya çalışıyoruz unuttun mu? Bu bir sır.” Jocasta tekrar fırlatmaya hazırlanıyordu.

Kato zaten biliyordu. Hedef talimine başlamadan önceki sabah beni şehre götürmüştü ve kızlara birer bıçak seti almıştım. Bıçakların ucu çift ağızlıydı ve ortalama ağırlıktaydı, tutuş kolaylığı sağlaması için metal kabzalarına deri sarılmıştı. Korkunç derecede pahalıydılar çünkü Kobaloi derisinden yapılmışlardı, oyunlar oynamayı seven cin tarzı yaratıkların derisinden. Satıcı derinin, yaratığın büyüsunü barındırdığını söylemişti ki bu da her zaman kullanışlıydı. Kendime de bir set almıştım. Sadece bıçakların bize bir oyun oynamamasını umuyordum.

“Neden sır olarak saklamamız gerektiğini anlamıyorum. Bize onlar da öğretebilirlerdi. Kılıçlarla.” Kaia’nın yanakları pembeleşti, Kato’nun güçlü kollarının ona dolandığını ve doğru hareketi ona gösterirken arkasından iri bedeniyle onu sardığını hayal ediyordu herhalde. Yaşına göre uzundu, Jocasta ve benden daha uzundu, Kato’nun saçı ne kadar açık sarıysa Kaia’nınki de o kadar siyahtı. Birbirlerine uyuyorlardı.

Tanrım! Ne düşünüyorum ben? Kato onun için çok büyüktü.

Kaşlarımı çattım. Asıl Kaia ne düşünüyordu?

“Aslında ikisi de kılıcı tercih etmiyor.” Kaia’ya hedeften daha uzak durmasını işaret ettim. O kadar iyiydi ki yakından atış yapmak sıkıcı gelmeye başlayacaktı. “Ayrıca bıçaklar iyi bir başlangıç. Bir kere daha hafifler, onları gizlemesi daha kolay ve kendini saldırganlarının sana fazla yaklaşmalarına izin vermeden savunabilirsin.” Yani gerçekten fazla yaklaştıklarında da işe yarardı tabii ama fırlatma konusunda çalışıyorduk, saplama değil.

Kaia geri dönüp tekrar hazırlanırken, Jocasta’nın duruşunu düzeltmesine yardımcı oldum. Yukarıdan ve sağa eğimli atmaya

meyilliydi. Omuzlarını tekrar hizaladım ve kolumu yavaşça uzatıp bileğini tuttum. “Buradan bırak,” dediğimde kollarımız dümdüzdü. “Ucu gitmesini istediğin yeri gösterdiğinde.”

Kaia dinledi ve fırlatmadan önce küçük düzeltmeler yaptı, başka tarafa kaymasın diye bileğini kastı. Hedefin ortasını belirlemek için koyduğumuz kırmızı amberçiçeğini vurdu ve haykırdı. Zıplayarak bana sarıldı.

“Resmen içinde var.” Beceriksizce sırtına vurdum.

“Keşke Kato bunu görebilseydi.” Öyle kocaman sırttı ki azı dişlerini bile gördüm. “Çok etkilenirdi.”

“Kato’nun yaşı seninkinin iki katı,” dedi Jocasta. Nazik ama sertti. “Ayrıca onaylamazdı.”

Aslında, Beta ekibinin dört erkek üyesinin fazla korumacı yapısı düşünülürse –mesela yanıma birini almadan alışverişe bile çıkamamam gibi– tüm bu yaptıklarımızla ilgili hiçbir sorunları olmamıştı. Öte yandan, ona bunu önemli bir savunma tekniği olarak değil, prensesler için eğlenceli, yeni bir hobi diye sunmuştum.

“Niyeymiş?” diye sordu Kaia. “Flynn onaylar mıydı?”

“Hayır, onaylamazdı.” Jocasta’nın sesi yarım limonu mideye indirmiş gibi çıktı. Ayrıca çekirdeğiyle de dişini kırmış gibiydi.

“Fakat Cat’in bıçakları var. Kılıcı da. Birlikte savaşıyorlar. Onlar bir ekip.”

Jocasta yardım almak için bana baktı. Keşke bakmasaydı. Sözcüklerle aram pek iyi değildi.

Bıçağımı elimde çevirdim, deri kaplı sapı ritmik, tok bir sesle avucuma çarpıyordu. Sirkteki arkadaşım Vasili gibi, sapını elimin ortasında çevirerek dikey olarak fırlatabilmeyi isterdim ama hiç denge sağlayamıyordum. “Fark şu ki, ben onlarla zaten bu hâlimle tanıştım. Yetişkin bir kadın olarak. Zaten bir savaşçıydım. Benim başımın çaresine bakabileceğimi biliyorlar ve payıma düşen darbeleri alıp daha güçlü bir şekilde çıktığımı gördüler.” Yeni bıçağımın ucuyla onları gösterdim. “Öte yandan siz onlarla küçük birer kızken tanıştınız ve sizin büyümenizi izlediler. Dizlerinizi berelemenizi ve ilk yağmurdan sonra çamurda oynamanızı izle-

diler. Ağaçlara tırmanmanıza yardım ettiler. Konu siz olunca, tek düşünceleri sizi güvenli bir yere kapayarak korumak. Kendinizi korumanıza izin vermek akıllarına bile gelmez.”

Kaia’nın genç yüzü buruştu. “Bu hiç adil değil.”

“Onlar erkek. İnatçılar.” Bıçağımı fırlattım. Bıçak, Kaia’nın çiçeği delmiş bıçağının yanına saplandı.

“Griffin sana öyle mi davranıyor?” diye sordu Kaia.

Alayla güldüm. “Deneyebilir.”

Kelime seçimime ikisi de sırtıttı. “Artık resmî olarak ailedensin. Mottomuzu bile benimsedin,” dedi Jocasta.

Aniden midem kasıldı. Griffin ilişkimizi daha da resmîleştirmeyi çok isterdi.

Endişe verici düşünce zincirinden kurtulmak için döndüm, ayağımı Kaia’nın ayağının arkasına taktım ve üst bedenini sertçe ittim. Kaia yerdeyken kolumu Jocasta’nın boynuna doladım ve kendi vücuduma doğru çekerek hava yolunun çoğunu kapadım. Ciyaklayıp koluma vurdu.

Kahkaha atarak onu bıraktım ve geri çekildim, başımı iki yana salladım. “En azından ayağıma basabilir ya da kaburgalarımın dirsek atabilirdin.”

Jocasta bana dik dik baktı ama dudakları gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı. Kaia sırtarak ayağa kalktı. Üstünü silkelemeye zahmet bile etmedi. İkisi de kızarmış ve dağınıktı.

“Havanın kararmasına daha var. En sonunda ikinize tunik ve pantolon giydirdim, hadi denge ve yakalama üstünde çalışalım.” Dövüş mesafesine kadar açıldım. “Birisini yere nasıl indireceğinizi ve orada tutacağınızı göstereceğim. Sonra ben gidince birbirinizle antrenman yapacaksınız.”

İkisi de o kadar hevesli görünüyordu ki bu işe hiç bulaşmasam mıydım diye düşünmeden edemedim.

Dördüncü gün kahvaltıdan sonra Athena avlusunda toplandık. Griffin ve ben atlarımıza binmiştik bile ama Beta ekibinin kalanı

hâlâ veda etmekle, son silahlarını takmakla ve atlarını hazırlamakla meşguldü. Yanılmıyorsam Flynn yavaş hareket ediyordu çünkü çattığı kumral kaşlarının altından Jocasta'ya kaçamak bakışlar atıp duruyordu. Carver'ın uzun adımları da normalden yavaştı, kale- nin taşlarını süslü, mermerden bir kurdele gibi saran gölgelikli kemerin altındaki ailesinden yeni ayrılmıştı. Sapsarı saçlı, mavi gözlü ve kaslı Kato belirgin bir amaç ve aslanlara özgü bir miskin-likle hareket ediyordu... Adımları acelesiz ancak güçlü ve harekete geçmeye hazır- dı. Yolculuğun önemine rağmen, hiçbir- i gitmek için acele etmiyor gibiydi.

Uzayan vedalardan hoşlanmıyordum ve oyalanmaları panto- lonumun içi karıncalarla doluymuş gibi hissettirdi. Tek yapabildi-ğim eyerde zıplamaya başlamamak oldu. Panotii gitmek için sa- bırsızlanıyordu, ben de öyle. Yan yan gidip Kahverengi At'a çarptı. Kahverengi At bir santim kıpırdamadı ve bizi sakın, zeki gözlerle izledi. Sahibine o kadar benziyordu ki neredeyse gülecektim.

Gülümsememi tutamayarak Griffin'e baktım. Aslında sürekli ona bakıyordum. Onu gittikçe daha fazla düşünüyordum ve ne zaman aklıma gelse kalbime vahşi bir adrenalin dalgası hücum ediyordu. Dikkat dağıtıcıydı. O dikkat dağıtıcıydı.

Derimin altına gıdıklayan bir sıcaklık yayıldı. "Dörtnala git- mek için sabırsızlanıyorum." Ios'tan beri şehrin duvarlarının dışı- na çıkmamıştım. Panotii'yle bacaklarımızı açmamız, kilometreler- ce gitmemiz ve rüzgârı yüzümüzde hissetmemiz gerekiyordu. At için iyiydi. Bir kafeste tutulmuş bir insan için muhteşemdi. Sinta Kalesi büyüktü, evet. Bulunduğu alan geniş, güzel ve Griffin'le doluydu ancak bazı yönlerden hâlâ bir kafesten farksızdı. Ger- çek özgürlük kimseden sorumlu olmamaktı. Aslında bu ahlaki bir boşluk olduğundan, yoldan çıkmışlar dışında kimse gerçek an- lamda özgür sayılmazdı tabii.

Annem öyle hissediyor olmalıydı – özgür.

Panotii kıpırdanıp dururken boynundaki pürüzsüz, kestane rengi tüyleri okşadım ve onu yatıştırmaya çalıştım. "Panotii de koşmak istiyor."

“Kendini boşuna zorlayacaksın.” Griffin’in gümüşü gözleri ikaz eder gibi bakıyordu. “Tabii seni kovalarken bizi de zorlayacaksın. Yolumuz uzun.”

Yüzümü ekşittim. “Mantığın sesi olmandan hoşlanmadığımı sana hiç söylemiş miydim?”

“Sinirlendiğinde çok sevimli olduğunu sana hiç söylemiş miydim?”

Kaşlarımı çattım. “Ben kesinlikle sevimli değilim.”

“Haklısın,” dedi alaycı bir ciddiyetle. “Çok korkutucusun. Hele de o bukle yanağında zıplayıp dururken.”

Aptal kıvrıcık saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Dalgalı saçlarım, yağmur mevsimi yaklaşırken daha da zaptedilmez bir hâl alıyordu. Haftalardır ilk defa gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve havadaki nemin kokusunu alabiliyordum. Nasıl oluyorsa hem rutubetli hem de rahatlatıcıydı, sanki kavrulmuş toprağın üzerinde bir bulut patlamak üzereydi ama tanrılar hançerlerini buluta saplamaya henüz hazır değildi. Saçlarımsa bu farkı anlamıyordu. Örgümün içinde kalmayacak kadar kısa olan her tutam tüm enerjisiyle dışarı fırlıyor ve kafamın etrafında dans ediyordu.

Alışkanlıktan bıçaklarımı kontrol ettim. Eski setim kemerimdeki bir sürü gözden sallanıyordu. Yeni setim baldırlarımın etrafındaki düz, deri kayışlardaydı. Kılıcım Griffin’in benim için tasarladığı kının içinde sırtımdaydı, yaban domuzu postundan kalın zırhım omuzlarımdan belime kadar kolsuz, üste oturan bir kabuk gibi bedenime yapışuyordu. Doğrudan bir darbe deriyi delerdi fakat kesiklere ve geniş açıyla gelen darbelere karşı koruma sağlardı, aynı şekilde yeni kol zırhlarım da öyle.

Griffin’e çok terlediğimi ve kısıtlandığımı söylemiştim ama o sakın, inatçı sesiyle eğer savaşçılarla at sürmek istiyorsam doğru şeyleri kuşanmam gerektiğini söylemişti.

Yürümeye başladığımdan beri tüm bunlar olmadan dövüştüğümü gayet iyi biliyordu ama ona gülümseyerek karşılık vermiştim çünkü onu seviyordum. Belli ki çiftler arasında işler böyle

yürüyordu. *Tavizlerle. Iyy!* Bunca metal ve derinin ağırlığıyla ne-redeyse atıma bile çıkamıyordum.

O kıvrıcık saç yine zıplayarak yerinden çıktı ve Griffin eğilip tekrar kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ödüm kopuyor,” diye mırıldandı ve sesinde içimi titreten bir şeyler vardı. Sanki sıcak, sert uçlu parmağını omurgamdan aşağı gezdirmişti.

“Fisa’daki bir balıkçı köyünde bana Korkunç Talia derler.”

Gece karası kaşlarından biri kalktı. “Anlatsana.”

Panotii başını tekrar geriye atınca eyerime iyice yerleştim, toynakları avlunun mermerine sabırsızca vuruyordu. “On yıl kadar önce son derece soğuk bir kıştı, Buz Düzlükleri’nin krallıklara indiği ve azıcık bile kar görmemiş yerlerin buz tuttuğu bir dönemdi. Kuzey ormanlarında buz sarkıtları sallanıyordu ve korkunç yaratıklar soğukla birlikte krallıklara iniyor, her zamanki oyun alanlarını durmadan genişletiyorlardı. İnsanlar korkmuş, üşümüş ve açtı... O kadar sert hava şartlarına hazır değillerdi.

“Kıyıdaki bu köyde, kuzeyin büyüyle dolu sularından devasa, gözü dönmüş bir ahtapot geldi. Çok açtı ve insanların tüm balıklarını yemeye, yeni bölgesine girmeye cüret eden tekneleri batırmaya başladı. Bütün köy açlıktan kırılıyordu. Elleri ve karınları boştu. Gözleri umutsuzdu. Bebekleri ağlıyordu. Durumlarını duyup oraya gittim ve koca dokunaçlı canavarı yakaladım. Tahmin edebileceğin gibi kendimi ciddi bir riske attım. Sonra çıplak ellerimle uzuvlarını kopardım. Çat.” Bacağı koparıp omzumun üzerinden atıyormuşum gibi yaptım. “Çat.” Bir sonrakinini de omzumun üzerinden attım ve hayali uzvun hayali toprağa düşüşünü izledim. “Sekizinci ve son bacağa geldiğimde yaratık bana acı dolu gözlerle baktı ve dedi ki, ‘Sen gerçekten korkunçsun.’ Sonra da acınası, jelatinimsi bir yığın şeklinde öldü.”

Griffin kahkahalara boğuldu, birden çıkan sesle atının kulakları bile seğirdi. Ses büyük, derin dalgalar gibi yayıldı ve ben de kahkaha atmadan edemedim, hem de aptal gibi sırtımm Korkunç Talia’yı ânında yok etmesine rağmen. Griffin günlerdir ilk defa bu kadar mutlu görünüyordu. Geniş gülümsemesi, gözlerinin ke-

narlarının kırıışması, irislerinin etrafındaki gümüş rengi çizgilerin açığa çıkması... sevişmenin ya da sadece baş başa birbirimizin kol- larında olduğumuz zamanların getirdiği yoğunluktan daha farklı bir zevkti. Keyifli olduğunu görmek hoşuma gidiyordu işte. Keyif- li olmasının sebebi olmayı da seviyordum.

“Ahtapotlar sıcak sularda yaşar, Bayan Korkunç. Ayrıca *doku- naçlı* diye bir kelime var mı?” diye sorarken hâlâ gülüyordu.

“Elbette var. *Tutamaçla* kafiye.” Ona anlamlı bir bakış attım, aklım iri elinin bileklerimi kavradığı zamana kaydı ama yüzüm yanacak gibiydi, bu da etkiyi mahvediyordu.

Harika. Catalia Fisa, baştan çıkarma üstadı.

Griffin’in ışıldayan gri gözleri ilgiyle parladı. Beni atımdan aşağı sürüklemeye ve kaleden ayrılacağımızı unutmaya hazır gö- rünüyordu.

Belki de baştan çıkarma üstadıydım gerçekten!

Bütün bedenimi karıncalandıran kısık bir ses çıkardıktan son- ra eğildi ve dudaklarını benimkilere değdirdi. Bu yeterli gelme- yince —çünkü asla yetmezdi— enseme tuttu ve dudaklarını daha sert bastırdı. Öpüşmemiz bir ritme oturdu. Parmakları enseme de kasıldı. Onu soluyup içime çektim ve tadını aldım, geri çekildiğin- de başımdan ayaklarıma kadar inen bir karıncalanma hissettim.

“Olman gerektiğinde *korkunçsun*. Korkunç şekilde bencillik- ten uzaksın.” Başparmağını altdudağımda gezdirdi. “Uydurduğun o saçma hikâyede bile insanları savunuyor, diğerlerini kendinin önüne koyuyorsun. Diğer türlü davranmayı seviyorsun ama gör- müyor musun? Sen kalkansın, ben de kılıç. Birlikte yeni bir dünya yaratacağız.”

Kalbim bir an durdu ve sonra sertçe çarptı. Korkuyla karışık bir... *beklenti* mi duyuyordum? “Uydurduğumu kim söyledi?”

Griffin sırtıp tekrar öptü. Ben de sırtarak karşılık verince diş- lerimiz yumuşakça birbirine çarptı. Sonra ben başımı eğene kadar dudaklarımız birbirine tutundu.

Birlikte bir bütün mü oluyorduk? Yoksa birbirimizi egale mi

ediyorduk? Ya o kalkan ben de kılıçsam ne olurdu? Ya onu ve diğer her şeyi kırarsam ne olurdu?

Kulaklarıma gelen donuk pat pat sesleri diğerlerinin de atlarına bindiğini ve en sonunda hazır olduklarını haber verdi. Omzumun üzerinden baktım ve çocukların bize doğru geldiklerini gördüm.

Carver yanımıza geldi. Kato ve Flynn arkaya geçti. Griffin'in işaretiyle kapı yükseldi. Kraliyet ailesinin kalanı seslenerek bize tekrar el salladı. Kısaca el salladım ama vedalaşmayı çok da uzatmadım. İlki yeterince zordu zaten. Ucunda sivri demirler olan kapı, kalenin ana kapısının yüksek dikdörtgenine doğru ağır ağır çıktıığında dönüp bakmadım. Geri dönmeyen bir bendim herhalde. Arkaya bakmanın berbat bir fikir olduğu niçin evrensel olarak kabul edilmiyordu bilmiyordum. Geriye bakmak sadece ileriye gitmeyi çok daha zor hâle getiriyordu.

"Artık öpüşmemiz sona erdiğine göre," diye homurdandı Carver, "nihayet gidebiliriz."

Kızardım ve yerimde kıpırdandım, düşürdüğüm dizginleri geri aldım. Griffin erkek kardeşine rengini attıracak bir bakış attı ve topuklarını atının sağrısına bastırarak iri hayvanı harekete geçirdi.

Panotii benim onu yönlendirmemi beklemeden takip etti. "*Bizim* öpüştüğümüzü fark etmemişim," diye takıldım Carver'a. Herkesin aklını insanlardan ve arkamızda bıraktığımız yerden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Carver homurdandı. "Tanrılar korusun."

Tek kaşımı kaldırdım. Normalde çok flört eden biriydi, gerçi onu asla bir kadınla ciddi konuşurken görmemiştim, özellikle de benimle hiç. "Alınmam gerektiğine eminim, gerçi kendime Griffin'in azgın kıskançlığından sakınmak için elinden geleni yaptığını söylüyorum."

Şimdi Griffin homurdanıyordu.

"Ben kadınları öpmeyi seviyorum," dedi Kato. "Yüzlercesini öperim." Elini Sinta Şehri'nin çatılarını göstererek salladı. "Bütün şehri."

Carver gayet ciddi bir şekilde, "Bu hiç hijyenik değil," dedi.

Kato bana göz kırptı. "Ama eğlenceli."

Gözlerimi devirdim.

Kato sarı kafasını Carver'ın omzunun üzerinden eğdi ve alçak bir sesle benimle konuştu. "Tepesi atık çünkü kılıcını kullanmıyor."

Boğulur gibi oldum. Bu da bir mecaz mıydı?

Carver kuru kuru, "En iyi kılıç ustası olduğumu hepimiz biliyoruz," yorumunda bulundu.

Bundan şüpheliydim. Griffin olduğuna bahse girerdim. Gerçi bu da bir mecaz değilse tabii. Gerçek bir kılıç dövüşünde Carver yenilemezdi.

Flynn ağırbaşlı bir tavırla, "Mevzu sadece kılıç değil. Onu nasıl kullanacağını bilmekle ilgili," diye belirtti.

Kato yavaş, küçük bir hareketle, "Nereye sokacağını da bilmelisin," diye ekledi.

Carver en sonunda gülümsedi. Bana dönüp pis pis gülümsedi ama genelde olduğu gibi değildi. "Bana kılıcını gösterirsen ben de sana benimkini gösteririm, Cat."

Griffin'in gözleri tehlikeli bir şekilde parladı, bu da Carver'ın her zamanki mizah anlayışını bulmasına yardım etti.

"Antrenman yapman gerekiyor, Cat. Kılıçlarımızı karşılaştırmalıyız," dedi Carver.

Onu duymazdan geldim.

"Savuşturma ve saplama hamleleri üzerinde çalışmalıyız."

Onu yine dikkate almadım.

"Gerçekten, sokmanın tek bir iyi yolu var."

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Fakat gerçekten dürtülmeden uygulamanın da çeşitli yolları var."

Kahkahalara boğuldum. "Tanrılar aşkına! Kaleden ayrılabi daha beş dakika olmuşken kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Carver sırttı, ince yüzü ışık saçtı. Ona yakışmayan moral bozukluğunu bir kenara atmış gibiydi. Şaşırtıcı ama Griffin tüm

bunları iyi karşıladı. Kalenin duvarlarından uzaklaştığım için öyle mutluydum ki açık saçık bir sohbete memnuniyetle katılırdım.

Gerçi bunu zaten her zaman yapabilirdim.

Şehirden çıkarken bizi açık tarlalar karşıladı, olgun ekinler havaya tatlı bir koku yayıyor, güneşte ısınan dağ kekiği ve yolun kenarında biten başıboş biberiyelerin çekici kokularına karışıyordu. Uzaklarda zeytin koruları parlıyor, yeşil yaprakları sıcak rüzgârla salınıyordu. İncecik bir dere bodur, sağlam ağaç gövdelerinin arasından parıldayan bir iplik gibi geçiyor, sabahki bulutlardan kurtulmuş sabah güneşini yansıtıyordu.

Derin derin nefes alarak yolun özgürlüğünü soludum. Tekrar taş duvarların, korumaların ve kapıların arkasında yaşamayı ve insanların onlar adına karar vermem için bana bakmalarını kabullenemiyordum.

Kahvaltıda o kadar aç değildim. Aslında yemeğin düşüncesi bile mideme kramplar girmesine neden olmuştu ama şimdi açlıktan ölüyordum, o yüzden eyer çantamdan bir portakal çıkardım ve soyup yemek için dizginleri bıraktım. Panotii eşkin giderken benim yönlendirmeme ihtiyaç duymadı.

Gün ilerledikçe tanıdık bir ritme oturduk. Kato ve Flynn arada sırada benimle konuştu. Carver yumuşakça mırıldanıyordu ve Griffin'le yan yana at sürüyorduk, bineklerimiz adımlarını birbirine uyduruyordu. Aramızda birkaç adım vardı, sanki hâlâ Griffin'in beni kaçıtırken kullandığı büyülü iple bağlıydık.

Griffin'e bir bakış attığımda onu da beni izlerken buldum. Belki hâlâ bağlıydık ama ip elle tutulmazdı, büyüyse artık çok daha derindi.

Başını çevirmedi. Gri gözlerindeki yoğunluktan yanaklarımı ateş bastı, kısık sesli gülüşünde beni hâlâ tek bir bakışıyla kızartabildiği için erkeksi bir memnuniyet vardı.

Günbatımında Ios'a vardık. Sessiz bir yemeğin ardından Griffin ve ben bir yatak ile kapalı bir kapının tüm avantajlarını kullandık çünkü kim bilir bir daha ne zaman bu tarz bir mahremiye-

timiz olacaktı. Şu andan itibaren ormanda olacaktık ve hanlarda durmayacaktık.

Sabah olduğunda, Eneas ve Calla'nın bulunduğu şifa merkezini ziyaret ettik. İki şifacı da beni hayatta tuttukları için kısa süre önce terfi ettirilmişti; Eneas, Ios'taki yeni şifa merkezinin başkanı ve Calla da onun kişisel asistanı olmuştu. Gerçi tozlu bir inşaat sahası ve huysuz şifacıların büyük bir hediye sayılıp sayılmayacağından emin değildim. Griffin, inşaat bitip de işlemler başlayınca Ios'taki şifacılar hâlâ görevlerini yapmayı kabul etmezse, Eneas'a Hoi Polloi hekimlerini işe alması talimatını vermişti.

Kendi kendime gülümsedim, Magoilerin yerlerine Hoi Polloilerin getirildiğini fark ettiklerinde geçirecekleri şoku sadece hayal edebiliyordum. İyi Hoi Polloi hekimlerin düzgün becerileri vardı. Magoi şifacıları neredeyse her şeyi tedavi edebilirlerdi fakat çok kibirlilerdi ve bakıma muhtaç insanları tedavi etmeyecek kadar önyargılılardı, bu yüzden geleneksel rollerinin ellerinden alınmasından daha kötü bir kaderi hak ediyorlardı.

Zaman değişiyordu. İçimden bir ses yola geleceklerini söylüyordu. Eninde sonunda. Gelmezlerse buraya geri dönecek ve onları yola getirecektim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GRİFFİN EYERİNDE KIPIRDANIP BAŞINI BANA DOĞRU eğdi. “Bir şey bizi takip ediyor.”

Onunkilerle buluşan gözlerim irileşti. Bedenim birdenbire gerilimle dolunca Panotii’nin kulakları seğirdi.

Griffin arkamı dönmemem için elini omzuma koydu. “Üç tane kurda benzer yaratık. Devasalar. Bütün gün bir belirip bir kayboldular.”

“Gözleri parlıyor,” diye ekledi Flynn yumuşak bir sesle. Solumdaydı. Griffin ise sağımda. Etrafımı sarıyor, bacaklarımı eziyorlardı.

“Bunu bilmeyen tek kişi ben miydim?” diye sordum sıktığım dişlerimin arasından.

Griffin cevap vermedi, bu da bir cevaptı.

“Niçin bana söylemediniz?”

Yine bana bakmadı. Keskin gözleri önümüzdeki ve yanımızdaki ormanı tarıyordu. “Emin olmadan önce seni endişelendirmek istemedim.”

Sanırım artık emindi. *Ne müthiş.*

Kuzey Tarva’nın geniş, ıssız ormanlarının derinliklerindeydik. Ağaçların gövdeleri ve düşmüş kütükler taş mantarları ve yosunlarla kaplıydı; ormanı koyu yeşil, kırmızı kahverengi ve turuncu renklere boyuyorlardı. Sis uzun, hayaletimsi, keşfeden parmakları

ağaç gövdelerine uzanıyor ve budaklı dallara dolanıyor, havayı serinletiyor ve nemlendiriyordu. Gür örtü öyle yoğun ve sağlamdı ki her şeyi gölgede bırakıyor ve tüm sesleri yutuyordu.

Bir dakika önce temiz havayı içime çekiyordum, gölgelerden memnundum ve büyümün parladığını hissediyordum. Şimdiyse titriyordum. Üşümemiştım, gerçi hava kuzeyde daha serindi. Sadece aniden gelen bir önsezi ensemden aşağı bir buz atılmış da eriyormuş gibi hissettirdi.

Griffin'in ağır eli hâlâ omzumdaydı. "Sence onlar ne?"

"Nasıl bilebilirim? Dönüp de bakmama izin vermiyorsun."

Griffin omzumu uyarırcasına sıktıktan sonra elini çekti. "Şu anda fazla arkada değiller, biraz solda kalıyorlar."

İki bıçak çektim, Panotii'yi kendi kendine gitmesi için bıraktım. "Şimdi mi solumda? Yoksa dönünce mi solumda olacaklar?"

"Şimdi solunda."

"Yani sağımda."

Griffin bana yandan bir bakış attı. "Bu komik değil, Cat."

"Asla değildir." Artık Buz Düzlükleri'ne yaklaştığımız için kuzeyden yemek ya da eğlence aramak için inen büyülü yaratıklar olabilir. İki seçenek de bizim için iyi değildi.

Arkamı dönüp önce Kato'ya odaklandım. Kaba saba ve son derece yakışıklı görünüyordu. Parlak mavi gözleri bronz yüzünde birer mücevher gibiydi. "Barbar gibi görünüyorsun. Jiletini falan mı kaybettin?" Gözlerimi sağa doğru kaydırıp ağaçların arasında bir hareket görmeyi bekledim.

Kato elini çenesini kaplayan kalın kıllarda gezdirdi. Sonra kolunu indirdi, uzun parmakları kucağındaki gürzü kavradı. "Sakal yüzümü sıcak tutuyor. Bu arada senin saçında da ilginç bir gelişme var," diye devam etti, ona dönük durmam için bana bir sebep veriyordu. "Tarağımı ödünç alabilirsin."

"Sağ ol ama muhtemelen kırarım." Yüzümün etrafında gür, kara bir çerçeve vardı. Kuru mevsim resmen sona ermişti. "Bu benim Medusa görüntüm, yılanlarım yok tabii."

Kato sessizce burnundan gülerek silahını kaldırıp göğsüne da-

yadı. “Erkekleri yakın zamanda taşa dönüştürebileceğinden şüpheliyim.”

“Bildiğim iyi oldu,” diye mırıldandım dikkatim dağınık bir şekilde. Gri post, şişkin, varil gibi bir vücut ve dört kalın bacağın görüntüsünü yakaladım.

Carver omuzlarını çevirip ısınmaya başladı. Yaratık tekrar ağaçların arasında kaybolurken Flynn baltasını ve taşımaya alıştığı kısa kılıcı çekti.

“Bir fikrin var mı?” diye sordu Griffin.

Gölgelerden bir çift parlayan göz belirdi. Sonra bir çift daha. Bir çift daha.

Kahretsin! Onları gördüğümü biliyorlardı. Artık gizli kalmaya uğraşmıyorlardı.

Yaklaştıklarında duyularım canlandı. Büyünün meşum titreşimleri ormanda onlarla beraber ilerleyerek bana sert, kuru bir rüzgâr gibi çarptı. Gerildim. Yaratıklardan yayılan güç milyon yıl geçse dokunmayacağım tarzda şeylerdendi, öyle derin ve aç bir karanlıktı ki içine çekilen kimse bir daha geri çıkamazdı.

Bir ürpertiği bastırarak geri döndüm ama öncesinde, içimde nabız gibi atan karanlık büyüğü daha fazla dürtükleyen bir his duydum. Ahlaksızlığın engin boşluğu, yaratıkların rahatsız edici varlıklarını bastırdı. Çocukluğuma dadanan ve şu anda kanımı donduran tanıdık bir esanstı.

Annem buradaydı.

Kaburgalarımın altında sıkı bir düğüm oluştu ve aniden nefes alamadım. Gözlerim Griffin’inkileri buldu. Annem sevdiğim herkesi parçalayacak ve bunu yaparken de kahkahalar atacaktı.

Griffin’in gözleri büyüdü. Duyduğum korku ifademe de yansımış olmalıydı.

Alnımın arkasında bir baskı oldu ve sonra alçak, ürpertici bir ses zihnimi işgal etti. “*Eve mi geliyorsun, Talia?*”

Nefes nefese kaldım, zihin kalkanlarımı öyle sert ve hızlı indirdim ki başım uyuşup gözlerim karardı. Annemin zihninin bir saat boyunca çınlamasını umut ettim.

“Konuş benimle, Cat.” Griffin’in endişeli sesi kilometreler, mevsimler ve yaşamlar ötesinden geliyordu sanki. “Az önce ne oldu?”

“Alfa Fisa.” Gözlerimi kırpıştırarak aklımı boşaltmaya çalıştım. “Yaratıkları Andromeda yönetiyor.” Bıçaklarımı daha sıkı kavradım çünkü Griffin’in ellerimin titrediğini görmesini istemiyordum. Nasıl olur da annem üç yaratığı aynı anda yönlendirebilir ve kafama girmeye yetecek kadar gücü kalabilirdi?

Griffin atını Panotii’ye daha çok yaklaştırdı, iki at tek bir atmış gibi hareket ediyordu.

Zorlukla yutkunarak başparmaklarımı bıçaklarımın kabzalarında gezdirdim, metali ısıtıyordum. Annem herkesten üstün olduğunu düşünürdü. Gücü, haklı olmakla karıştırdı. Aslında gücü her şeyin üzerinde tutardı. Tıpkı en güçlü, en acımasız hayvanlar gibi avıyla oynar, korkuyla saklanıp terlemelerini görmek isterdi.

“Biz bir harekette bulunana kadar saldıracaklarından şüpheliyim. En azından henüz değil. Şimdilik sadece bizimle oynuyor ve bilgi topluyor, muhtemelen günlerdir bazı yaratıklar bunu yapıyordu,” diye acı acı ekledim, bıçaklarımı ellerim acıyınca kadar sıktım. “Kanımı saklamadık. Daphne’nin beni bıçakladığı o sabah yaptıklarımız... hiçbirisi yeterli değildi.” Soyumun kanıtını hamamın havuzunda seyreltmeye çalışırken neredeyse ölüyordum. Açık yaranın her yerine limon suyu dökmüştüm ve Andromeda *yine de* beni bulmuştu. Efsanevi başarısızlıklar arasına bunu da ekleyin. Hayatta olduğumu biliyordu. Nerede olduğumu biliyordu. Nereden geldiğimi biliyordu ve kiminle birlikte olduğumu bildiğine dair de bir his vardı içimde. İstemediğim her şeyi biliyordu.

Carver kılıcını kınından çıkarıp kucağına koydu. “Günlerdir açık yoldaydık. Evden ayrılırken bizi hiçbir şey takip etmedi. Bunu fark ederdik.”

“Bir şey takip etti, muhtemelen havadan. Bu ikinci dalga ve aksi yönden geleceklerine bahse girerim.” Buz Düzlükleri’nden, annemin onlara bir sülük gibi yapıştığı ve istediğini yapmaları için onları gönderdiği yerden.

“Sen ona karşı bir tehditsin. Tahtı için tehditsin. Neden seni geri almak için bu kadar uğraşıyor?” diye sordu Griffin alçak sesli bir hırıltıyla.

Omzumu silktim, bu sıradan hareket karnımdaki keskin burulmayla çelişiyordu. “Bilmiyorum. Benim anlayamadığım bir takıntı. Tek bildiğim, eğer beni tekrar ele geçirirse eğlenip işkence etmek için beni Fisa’ya geri sürükleyeceği. O bir şeytan ve deli.”

Griffin, “Sana dokunmasına izin vermeyeceğim,” dedi.

Kendinden çok emindi. Ona bakınca kalbim sızlamaya başladı, acı fiziksel ve boğucuydu. Benim istemediğim, ödümü patlatan ve beni yapabildiğim kadar uzun süre Griffin’i uzaklaştırmaya iten şey tam da buydu... Annemin bana ulaşmak için Griffin’e saldırması.

Flynn yumuşakça, “Bu dişi ejderhayla olan şey gibi mi?” diye sordu. “Uzaktan zihin yönlendirme gibi bir şey mi?”

Başımla onayladım, nabzım davul gibi atmasına rağmen aynı şekilde sessizce cevap verdim. “Alfa Fisa yaratıkların gördüğü kadarını anlar, beş binici, orman, genel olarak bulduğumuz alan. Kelimeler daha doğrudandır. Sybaris’le olduğu gibi onları duyabilir ve konuşabilen yaratıklarsa onların ağzından konuşabilir. Üç yaratığı aynı anda kontrol etmeye çalışmak risklidir, özellikle de bu kadar güçlü ve kötücül yaratıkları. Büyülerini okuduğumda onların son derece sevgili ancak aynı zamanda... boş olduklarını gördüm.” Başımı iki yana salladım. “Tam olarak anlamıyorum. Sanki bir şeyler eksik gibi.”

Griffin çizmesinden uzun, düz bir hançer çıkardı ve dizginleri tuttuğu eliyle tuttu. Diğer elinde kılıcı vardı. “Kontrolünü bozabilir misin?”

“Sybaris’le yapamamıştım. Üçüyle baş edemem. Bir şekilde onun kontrolünü bozarsam ve yaratıkların kontrolünü elime almazsam kendi başlarına saldırırlar.”

Arkaya doğru baktım. İnsanlar üzerinde etki büyüsü yapmayı daima reddetmiştim ama annem üzerimize yaratıkları salıp duracaksa biraz kontrol kazanmam gerekiyordu.

Kurda benzer şeyler artık daha yakındı, ağaçların arasından artık gizli kalmayı önemsemeden geçiyorlardı. Gözlerindeki sarı ışıltı her adımlarıyla yoğunlaşıyordu.

Titredim. Ne olduklarını bilmiyordum. "Bizi takip etmelerine ve söylediklerimizi duymalarına izin veremeyiz. Bir şey yapmalıyız."

Griffin geniş bir açıklığa çıkıp saatlerdir ilk defa doğrudan güneş ışığını gördüğümüzde başıyla onayladı. Önümüzde bir tarla uzanıyordu, çoğunlukla düzdü. Gizlenecek yer yoktu... ne bizim için ne de onlar için.

"Buz Düzlükleri'ne bu kadar yakinken hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını unutmayın," diye hatırlattım herkese. Sonra Griffin'e döndüm, içime kötü bir his doldu. "Seni seviyorum."

Griffin kaşlarını çattı. Sanki karnına bir yumruk atmışım gibi görünüyordu. "Savaş. Savaş. Beni sevdiğini bu bittiğinde söyleyebilirsin."

Başımla onayladım. "Bittiğinde." Bir saniye sonra ayağımı üzengiden çıkardım, sağ bacağımı Panotii'nin boynundan attım ve yere kaydım. Yaratıklara doğru dönmüş bir hâlde inip atımı devam etmesi için bıraktım.

Canavarlar durdu. Gerçek canavarlardı. Hepsinin kalın boynularından başlayıp omurgasından kıvrılan, kamçı gibi kuyruklarına kadar inen gri-siyah kürkleri tehditkârdı. Görünüşlerinden hoşlanmadım. Arkalarında annemin olduğunu bilmek de her şeyi kötüleştiriyordu.

"Cat!" Griffin atını çevirdi. Panotii de onlara bağlıymış gibi bana doğru döndü.

"Geride kalın!" Sanki bu dört deneyimli savaşçının savaşa atılmasına engel olabilirmişim gibi kollarımı kaldırdım.

"Attan inin," diye bağırdı Griffin. "At sırtında dövüşülmeyecek kadar alçaktalar."

"Geride kalın lafının hangi kısmını anlamadınız?" diye bağırdım.

Griffin kocaman, yırtıcı bir panter gibi yanıma indi. Atını sağ-

rısından iterek açıklığın diğer tarafına gönderdi ve Panotii de bir koyun gibi onu takip etti. “Kendi başına dövüştüğün kısmı,” diye karşılık verdi.

Ona dik dik baktım ama gerçekten, ne bekliyordum ki? “Onları yakıp kül edeceğim.”

Taş gibi bir yüzle, “Ben sana engel olmayayım,” dedi.

Yine kurt benzeri şeylere odaklandım ve o önsezi hissi derinleşti, kemiklerim kesiliyormuş gibi bir histi. Bacakları ve pençeleri devasaydı ama vücutları yine de onlar için çok iriydi, kocaman ve fıçı gibiydi, sanki şekilleri yoktu, sadece kütlelerdi. Saniyeler içinde beni dümdüz edip gırtlığımı deşebilirlerdi.

Ejderha nefesimin olması iyi bir şeydi.

Yaratıkların lideri çarpık bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi, bu hareketi lekeli dişetlerini ve jilet keskinliğindeki dişlerini açığa çıkardı. O ifadeyi nerede, hangi yaratıkta görsem tanırdım.

Benim dudaklarım da muhtemelen aynı korkunçlukta bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Seni görmek ne güzel, anne. Ama cidden, hediye yollamana gerek yoktu.”

Canavar hırladı. Annem alaycılığımın hiç hoşlanmazdı.

Yaratıklar ağaçlardan yeterince uzaklaştıktan sonra derin bir nefes aldım, ormanı ve onlarla birlikte bizi de yakmak istemiyordum. Büyü içimdeki güç kuyusundan fırladı, hazır ve hevesliydi. Damarlarımda cızırdıyordu, ardından çatırdayan bir cehennem gibi ağızımdan döküldü. Yaratıklarla aramızdaki otlar alazlandı ve onlara ayaklarını yerden kesecek bir güçle çarptı. *Hah!*

Ateş onları eritip tortu ve kemik yığını hâlinde bırakmalıydı ama yaratıklar hırladı ve pençelerini yanan zemine daldırdılar. Ölümcül ateş fırtınası etraflarında kaynarken çömeldiler.

Ağızımı kapayıp ejderha nefesini kestim. Yanıyorlardı ama bir yandan da *yanmıyorlardı*.

Arkadaki canavar dönüp ormana doğru koştu. Kalbim sarsıldı, iki bıçağımı peşpeşe fırlattım, ağaçlara ulaşırsa olacaklardan korkuyordum.

Bıçaklarım yaratığın boynunun omzuyla birleştiği noktaya

saplandı. Canavar ağaçların sınırında kayarak durup uludu. Ses acıdan değildi. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Korkuyla sarsıldım. Parlayan sarı gözler benimkilere odaklandı ve tam o anda, annemin kontrolü yitirdiğini anladım.

Alev alan canavar döndü ve en yakındaki ağaca çarptı. Kara gövdesi tutuştu ve parlayarak yanmaya başladı. Ateşin kırmızı ve turuncu dilleri daha yukarı çıkıyor, asırlık ağacın gövdesini tüketiyor ve yukarıdaki yoğun dallara yayılıyordu. Ani kükreme sağır ediciydi. Çıtırdayan ağaçlar. Nabız gibi atan hava. Sağlıklı, yeşil yaprakları yakan ateş. İnsanlığın bildiği en sıcak, en tehlikeli büyü alevler ormanda kıvrılıp bükülen bir akrobat gibi ilerliyordu. Saniyeler içinde açıklığın en uzak ucu alevlerle kaplandı.

Nefesimi tuttum, ejderha nefesi sanki biri boğazımdan içeri uzanıp hepsini çekip alıyormuş gibi ağzımdan patladı. İçim acıyla dağıldı. Kollarımı karnıma doladım ama çok geçti. Ejderha nefesim gitmişti ve önümdeki yıkım tam bir tahribata dönüşüyordu.

Geriye doğru sendeleyip Griffin'e çarptım. Ağzımda kül tadı vardı. Boğazım yanıyordu, elimdeki en büyük silahtan geriye sadece buruk bir tat kalmıştı.

Griffin beni tuttu. "Neler oldu?"

"Bilmiyorum." Yutkundum, boğazım öyle kurumuştı ki acıyordu. "Sanki iç organlarım dışarı çekilmiş gibi. Büyüyü kaybettim."

Annemin yaratıkları kıpırdamadı. Sanki bekliyorlardı. İzliyorlardı. *Annem kontrolü geri mi kazanmıştı?* Etraflarındaki her şey alev alev yanıyor ve parlıyordu. Alevler ağaçtan ağaca atlıyor, ejderha nefesi açıklığın etrafındaki ağaçlara dağılırken bize doğru geliyordu. Yukarıdan bir dal koptu. Ağaçların dalları savruluyordu. Her şey kırmızı, sarı ve turuncuydu, gözlerim öyle büyüdü ki ormanla birlikte yanıyordu.

"Durdurmam gerek!" Ciğerlerimi sıcaklık ve dumanla doldurarak büyüü içime çekmeye çalıştım. Hiçbir şey olmadı. Beni *görmezden* geldi.

"Bırak şunu!" Griffin bağırdı. "Gidelim!"

Başımı iki yana salladım ve Griffin'i dışarıda bırakıp konsantre

oldum. En sonunda, on kez dişlerimi kenetleyip üç kova kadar ter akıttığımı düşündüğüm sırada, dumanı tüten büyük dal inledi ve alevleri bana doğru geldi. Daha sertçe çektim, ateşimin ormandan, yapraklardan ve yanan alandan geri gelmesini istiyordum. Büyü çalabilirdim. Bir insandan çalabiliyordum. Yeterince yakınsam havadan bile alabilirdim.

Gerilim muazzamdı. Kulaklarım çınlamaya başladı ve sıcaklık suratıma durmadan inen bir yumruk gibiydi. Ejderha nefesi ağaçları yutmayı sürdürdü ve yakaladığım ateş bana geri gelmedi. Büyü bana itaat etmiyordu. *Hem de hiç.*

Solumdaki Flynn aniden Carver'a çarpıp onu sertçe ittikten saniyeler sonra, yanan bir dal Carver'ın az önce durduğu yere düştü. Düşen daldan sıçrayan kıvılcımlar Flynn'in pantolonunu tutuşturdu.

Dizlerimin üzerine eğilip ateşi ellerimle söndürdüm. Yandım ama sonra vücudum ejderhanın nefesini özümseyip iyileşti. Küçük dozda. Doğrudan temasla. Acı verici olsa da kolaydı.

Flynn'in pantolonu paramparçaydı. Derisi parlak kırmızıydı ve dizlerinin etrafı su toplamıştı.

Asık suratla beni ayağa kaldırdı. "Beni üçüncü defa yanmaktan kurtarıyorsun."

Açıklığa bir bakış attım, korku beni tıpkı yangın gibi boğuyordu. "Çok erken konuşma."

Homurdanan Flynn beni Griffin'e doğru attı, o da bileğimi kavrayıp çekti.

Griffin öfkeli cehennemi bastıran bir sesle, "Koş! Hemen!" diye kükredi.

Annemin yaratıkları hâlâ kaçmamışlardı, sanki ateşten korkmuyorlardı. Griffin'in peşinden sendeledim, beni atlara doğru çekiyordu. Panotii'nin gözleri öyle büyümüştü ki kahverengiden çok beyazlarını görüyordum. Başını geriye attı, dizginlerini tutan Kato'dan kurtulmaya çalışıyordu.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Yüzüm acıyordu. Ciğerlerim dağlanıyordu. "Bundan kaçamayız. Bu ejderha nefesi. Ya-

kacak bir şey kalmayana kadar durmayacaktır.” Bileğimi çektim. “Durdurmam lazım. Yapabilirim.”

Griffin aniden dönüverdi, neredeyse çarpışıyorduk. Gözlerinden alevlerin yansıması görölüyordu. Çenesindeki bir kaş seğirdi ama beni bıraktı.

Döndüm, yangının sesinin üzerinden zorlukla duyabildiğim bir haykırıyla ellerimi havaya kaldırdım, parmaklarımı genişçe açıp büyüye uzandım. Öyle sert çektim ki alevler hızla aşağı doğru geldi ve kollarımı sardı. Topladığım ateşin çoğu hissettiğim acıyla benden kurtuldu, büyüü geri çekmek, yanığı iyileştirmek ve güç dalgası için kendimi toparlamak için geçen zaman bana ilk raunda mal olmuştu.

Midem kasıldı. Ateşi geri çağırmak işe yaramayacaktı. Çok yorğun ve çok güçlüydü. Fakat ne yapılacağını biliyordum sanırım. Hoşuma gitmese bile.

“Geride durun!” Bağırırken daha fazla alevi şiddetli bir zihinsel çekişle yakaladım ve yakacak başka hiçbir şeyin kalmadığı boş toprağa çaldım. Ateş debelendi, canlı bir şeydi, tüketecek bir şey arayarak kül olmuş çimleri araştırıyordu. Hiçbir şey bulamayınca kendi kendini yakıp tüketti.

Yöntemimden kasvetli bir memnuniyet duydum. Bu, büyüü kaybetmek anlamına gelse bile tekrar tekrar yaptım, ta ki yorgunluktan titreyene kadar. Boğucu kara dumanlar etrafımda dönüyordu. Ağaçlardan daha çok ateş çektim, artan karanlığı parlaklığıyla deliyor ve açıklığı oyuklarla delik deşik ediyordu. Kıyamet kopuyor gibiydi. Yeterince hava yoktu.

Gözlerimi ateş fırtınasından ayırmadım. Yeterince iyi odaklanabilirsem, yeterince güçlü olabilirsem büyü bana itaat ederdi. Etmek zorundaydı.

Güçlü bir kol karnıma dolandı, Griffin beni geriye çekti. Topuklarımı yere sapladım, botlarım külde izler bırakıyordu. Alevler cüretkârca parladı, başka bir ağacı daha yangına kaptırdım.

“Etrafımız neredeyse tamamen sarıldı,” diye bağırdı Griffin, sesi duman yüzünden boğuk çıkıyordu. “Bitti artık!”

“Asla ondan daha hızlı gidemeyiz!” diye haykırdım. “Vaktimi boşa harcıyorsun!”

“Vakit kalmadı.” Şakağından ve çenesinin yan tarafından ter damlaları yuvarlanıyor, büyülü is izler bırakıyordu.

Sanki bizi duyuyormuş ve tepki veriyormuş gibi kıvrılan alevden bir ip havada dönerek atların arkasındaki ağaçları tutuşturdu. Kapanan bir kapı gibi, girilmesi imkânsız bir duvar kükreyerek yükselip tek çıkış yolumuzu kapadı.

Şok içinde baktım. Korku berbat bir duyguydu. Umudu sıyrıp alıyor ve geriye koca bir boşluk bırakıyordu.

Griffin lanet okuyup tutuşunu gevşetti. “Sen bundan daha güçlüsün.” Ani bir vahşilikle beni kendine çevirdi, kasvetli gözlelerinden yansıyan ateşte korkutucu bir güzellik vardı. “Daha iyisin. Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin.”

Yutkundum, boğazım o kadar kurumuşt ki canım yandı. Tek başıma olsaydım ne kadar mücadele edeceğimi, hayatta kalmak için ne kadar uç noktalara gideceğimi merak ediyordum. Fakat tek başıma değildim ve uç noktada olan şeyler sevdiğim insanları korumak için yapacaklarımın yanına bile yaklaşamazdı.

Griffin’in elini tuttum. Avuçlarımızın buluştuğu nokta enerji ve canlılık nabız gibi attı ve elini sıktım. Temas ettiğimiz noktadan güç sızarak damarlarımda çaktı. İçimde, neredeyse her şeye boyun eğdirecek kadar tanrıların gücü olduğunu içten içe biliyordum; hatta bu kontrolsüzce yanan adi, tehlikeli büyüyü bile.

Konsantrasyonum tekrar bozulmadı, zihinsel kararlılığım neredeyse dokunulabilir bir dalga gibi üzerimden akıyordu. Ejderha nefesini ağaçlardan zorla söktüm ve yere indirdim. Uzun süredir çabaladığım için beynim zonkluyordu, bedenim de güçsüzleşmişti. Etrafımdaki dünya pas rengine dönüşerek bulanıklaştı. Gözlerimden sıcak ve ıslak bir şey akıyordu. Burnumdan daha fazlası aktı.

Başımı eğip dişlerimi sıktım, dudaklarımda kan tadı vardı. Kato diğer yanımda belirip boştaki elimi tuttu. İki adama da kemiklerinin çıtırdadığını duyacak kadar sertçe tutundum. İstirap veren baskının altında dizlerim dermanını yitirmek üzereydi ama

büyü ayaklarımın dibinden şiddetle içeri çekildi. Sıcaklık azaldı. Kükreme yok oldu ve beynim sanki yanan bir kaya tarafından eziliyormuş gibi hissetmeyi kesti.

Sonunda, son alevler de dumanı tüten bir oyukta kendi kendine yanarak ölüverdi. Geriye açıklığın etrafında ve gözlerimin görebildiği her yerde kömürden gözcüler gibi duran yapraksız, cansız ağaçları bıraktılar. Sallanarak dizlerimin üzerine devrildim. Gözlerim yoğun bir sıvıyla kaplanmıştı sanki. Yangın sönmüştü ama her şey hâlâ kırmızı ve sarıydı.

“Bitti mi?” derken sesim çatladı.

“Başardın.” Griffin yanıma çöktü. “Yapabileceğini biliyordum.”

Alayla güldüm. Daha doğrusu gülmeye çalıştım. “Beni çekip götürmeye çalıştın.”

“O sırada en iyi seçenek o gibiydi.” Yüzümü ellerinin arasına alıp başparmaklarını gözlerimin üzerinden geçirdi. Parmaklarında kanımla geri çekti ama sadece kırmızı değildi. Kırmızının arasında parlayan altın rengi kısımlar vardı.

Griffin, “Bu ne?” diye sordu.

Bakakaldım, bir şey hissedemeyecek kadar yorulmuştum. “İkhor.” Daha önce hiç gözle görülür olmamıştı. Bazen gerçekten de orada mı diye merak ederdim.

Griffin sessizce, “Tanrıların kanı gibi,” dedi, sesinde dumanla boğuklaşmış bir hayret ifadesi vardı.

“Seyrelmiş.” *Ne yazık ki.*

Vücudum doğruca peteğinden alınan bal gibi hissettiriyordu, yoğun ve yavaş. Ne kadar hareket etmeye çalışırsam o kadar ağırlaşıyordu. Gözlerimi yumdum ve büyük bir boşluk beni karşılamak için koşturdu.

Takıldığımda Griffin beni yakalayıp göğsüne dayadı, yüzümün sert deriye değmesini ya da Olympos’un kanını etrafa bulaştırmamı umursayacak hâlde değildim.

“Yorgunum...” Bulanıklık beni, günü kaplayan günbatımı gibi sarmaladı. Yeniden aldığım küçük miktardaki ejderha nefesi içime iyice yerleşmiyordu. Neredeyse olacakları düşündüğümde onu is-

temiyordum artık. Griffin ve ben boğulacaktık. Carver, Flynn ve Kato'ysa yanacaktı. Cesur Panotii'm ölecekti.

Şiddetli öksürüklerim uykuya dalmamı imkânsızlaştırıyordu. Nefes almayı da. "Bu benim hatamdı," diye soludum en sonunda.

Griffin elimi dudaklarına kaldırdı. "Hayır. Sen bizi kurtardın."

Göğsüme yayılan sızının duman ve külle ilgisi yoktu. "Ne oldu bilmiyorum." Griffin bulanıklaştı. Gözlerimi kırptırdım ama gözlerim tekrar odağını yitirdi.

"Ayağa kalkın. Hemen." Carver'ın sert emri damarlarımda hareketlenen bir yıldırım gibiydi. Döndüm. *Ah, hayır.*

"Hades, Hera ve Hestia adına," diye mırıldandı Flynn, balta-sıyla birlikte kılıcını da çekti.

Kato, Flynn'le birlikte Carver'ın yanında yerini alırken vahşi bir küfür savurdu, Griffin ve benim önümde etten bir duvar olmuşlardı.

"Kalk!" Griffin sert bir emirle beni ayağa kaldırdı.

Boğuk, titreşimli bir ses duydum, tehlike doluydu. Dengemi sağlamak için Griffin'in kolunu kavradım çünkü bacaklarım buna hazır değildi. Hiçbir parçam buna hazır değildi.

Annemin canavarları yaşıyordu. Hırlıyorlardı. Hareket ediyorlardı. Birkaç defa silkinince ateşle kararan postlarından kalanlar da uçtu. Alttaki alacalı derilerini dövmeler kaplıyordu, davul gibi vücutlarında dikine çizgiler vardı. Mürekkep, bacaklarına kadar inerek devasa, jilet keskinliğindeki pençelerini de boyamıştı.

Görüntü öyle ilkeldi ki güçlü semboller fiziksel bir darbenin gücüyle bana çarptı. Geriye çekildim, sadece Griffin'in kolumu tutan eli düşmemi önlüyordu. Kadim koruma dilinde uzman değildim. Tüm sembolleri bilmiyordum, hatta çoğunu birleştiremiyordum bile ama kilit ve ateş işaretlerini çok iyi hatırlıyordum. Thanos, abim girmesin diye kapımı nasıl koruyacağımı öğretmişti bana, gerçi hiçbir zaman doğru yapamamıştım. Koruma işaretlerini ne zaman kullanmaya çalışsam her seferinde bir şeyleri değiştirmiş, benim büyümü... "Hay seni Kyklop çocuğul"

Griffin bana baktı.

“İmkânsız,” diye soludum. Aslında imkânsız değildi. Büyüm her seferinde bana geri sekmişti. “Annem Sybaris’ten ejderhanın nefesini çaldığımı gördü. Yaratıklarına onun için koruma büyü-sü yaptı, koruma büyüleri benim büyümü her zaman karıştırır. O yüzden ateş bana döndü.”

Griffin’in iri bedeni kasıldı, beni her şeye karşı savunmaya hazırды. “Bu mümkün mü?” diye sordu.

“Belli ki öyle. Başka birine böyle bir şey olduğunu hiç duymadım. Sanırım ben özelim.”

Homurdandı. Sanırım hemfikirdi.

Kurtların lideri sivri dişlerini gösterdi, kendi başıma durmak için Griffin’den uzaklaştım, kemerimden iki bıçak çektim. Zayıf olmayı kaldıramazdım. Ne şimdi ne de herhangi bir zaman.

Fakat başım hâlâ dönüyordu ve düzgün göremiyordum. Elimdeki bıçakların verdiği his yabancı ve güçsüzdü. Üstdudağıma kan damlıyordu, elimin tersiyle burnumu sildim, bıçağım kasvetle parlıyordu. Kırmızı kanın içinde sadece çok hafif altın rengi bir parıltı gördüm.

Olymposlu atalarımın neredeyse yok edilemez olmalarına nasıl da gıpta ediyordum. Ben öyle bir yok edilebilirdim ki... Bu dövüşte bıçağı nasıl fırlatacağımı bile tam olarak bilemiyordum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KATO İKİ BİÇAK FIRLATTI. İKİSİ DE LİDER YARATIĞIN GÖĞSüne girdi. Yaratık irkilmedi bile, sarı dişlerini gösterdi ve on metre öteden Kato'nun üstüne atladı.

Kato eğilip tekmeledi, bacağını mancınıkla fırlatılmış gibi gelen kurdun kafasına geçirdi. O da yanında koşan daha iri yaratığa çarptı ve iki canavar birlikte yere düştü, dönüp hırladılar.

Üçüncü canavar Carver'a atıldı. Carver şimşek hızında hareket ederek yana fırladı ve kurdu omzundan kuyruğuna kadar kesti. Kesik, canavarın vücudu boyunca devam ediyordu, etini kemiğini gösterecek kadar derindi. Yaratık kayarak durdu, ön bacaklarının üstüne çömelerek hırladı. Kalkmış derisi omurgası boyunca ilerliyordu, kürkünün olması gereken yerde büzüşmüştü.

Yaratığın gözlerindeki vahşet başımı döndürdü. Carver'ın açtığı yara saniyeler içinde kapandı, sahte kurdun yan tarafında kandan daha yoğun siyah bir sıvı kaldı. Ekşi koku burnuma geldi, korkunç kokuyla geriye doğru sindim.

Carver saldırdı, yaratığın dikkati dağılmışken Flynn daldı ve kılıcını neredeyse kabzasına kadar kurdun fıçı gibi göğsüne soktu. Derin darbe ölümcül bir şeylere sebep olmalıydı ama yarası onu yavaşlatmadı bile. Yaratık hiç etkilenmemiş gibi atıldı, çenesi Flynn'in boğazına yaklaşırken bıçağı içine alarak ilerledi. Yeni ya-

rasından siyah sıvı sızıyor, çürümüş kokuyu daha çok yayıyordu. Flynn kılıcını kavrayıp geriye çekilirken kolundaki kasları şişti.

“Kafasını kesin! Kafasını kesin!” diye bağırdım. Kafa kesmek neredeyse her şeyi öldürmenin tek yoluydu, bir tanrıyı bile.

Carver’ın bıçağı parladı ama diğer iki canavar saldırdı. Her birimiz uyarmak için bağırdık, o da dönüp içgüdüsel olarak saldırdı ve havadaki devasa bedene vurdu. Yaratığın ön iki bacağını kesti, başının üzerinden geçerken eğildiği sırada kesik uzuvlardan iğrenç sıvı damlıyordu.

Kato, üçüncü yaratığa kafatasını dağıtması gereken bir darbeye saldırdı. Yaratık bir şekilde kaçmayı becerince Kato’nun kemik parçalayan gürzü omzuna çarptı. Kısa, metal dikenler derisini yırtıp geçti ve korkunç koku yoğunlaştı. Sanki hepimiz koku tarafından boğazımızdan yumruklanmışız gibi öğürdük. Ağzımı ve burnumu kapatıp Griffin’e baktım. Gözleri sulanmıştı. Onun dışında tamamen hareketsizdi, izliyordu ama içten içe kıvrandığını, kavgaya girmek ile beni korumak arasında kaldığını biliyordum.

Kâbuslardan fırlayan bir ulumayla yere düşen kurt tekrar *dört ayağının* üstüne kalktı ve yeniden Carver’a saldırdı.

Tanrılar aşkına. Rejenerasyon.

Griffin geniş elini göğsüme koydu ve beni arkasına itti.

“Ayakları geri çıktı!” Flynn şiddetli bir darbeyi savurdu, bıçağı son derece hızlıydı.

Kato, üçüncü yaratıkla tedbirli bir dansa tutuşarak daire çizirken bir bıçak daha çıkardı. Artık çok iyi atıyordu ama sol eliyle nadiren isabet ettirebiliyordu. Sadece yakın hedeflerde hançerini ya da gürzünü kullanıyordu ve şu kurt bozuntusunun ona tekrar o kadar yaklaşmasını istemiyordum.

Griffin’in yanına geçip nişan aldım. Omuz kaslarım acı verici bir spazmla kasılınca yorgun kolum kilitleti. Yaratıkla aramda Kato varken düzgün bir şekilde nişan alamıyordum ve yıllardır ilk defa hedefimi vuracağıma güvenim yoktu.

Yavaşça kolumu indirdim. “Griffin. Sen yap.”

Kılıcını sol eline aldı ve kısa bıçağını çıkardı. Atışı güzel, dengeli ve güçlüydü. Bıçak kurdun gözlerinin arasına saplandı.

Canavar vahşice döndü, parlayan gözleri üzerimizdeyken kahkaha attı. Kulak tırmalayıcı ve hayvansı bir sestti ama kahkaha olduğuna yemin edebilirdim.

Flynn gergince homurdandı. Yaratık bıçağına doğru o kadar ilerlemişti ki resmen üzerindeydi artık.

Griffin ileri atılmaya yeltendi ama Carver döndü ve aşağı indirdiği tek bir darbeye kurdun başını bedeninden ayırmaya çalıştı. Canavar son saniyede geriye sıçradı, Flynn'in bıçağını kaydırıp çıkarmak için güçlü ön bacaklarına dayandı. İki kılıç metalik bir şangırtıyla buluştu. Metal metalde kayarken tiz bir sürtünme sesi çıktı, Carver geri dönerek Flynn'i bıçağından kaçan canavarla yüzleşmesi için bıraktı.

Canavar vahşi bir hırlamayla Flynn'in yanından geçti ve doğruca Griffin'le bana doğru geldi. Kato'nun kenarda tuttuğu yaratık da sarışın savaşçının etrafından dolandı. İki tüysüz yaratık bir araya geldi ve bize doğru koşarlarken nabzım hızlandı.

Griffin'in kılıcı en yakın kurdun boynunun altından girdi ve yarmadan oraya saplanmış hâlde kaldı. Griffin'in omuzları kasıldı, kılıcı tekrar çekip alması için güçlü bir şekilde asılması gerekti. Yaratık hemen kendini başka bir saldırıya hazırladı, Griffin'in yarattığı hasardan etkilenmemesi endişe vericiydi.

İkinci yaratık, Griffin'den kaçınmak için geniş bir daire çizdi ve üzerime atladı. Devasa ön ayakları göğsüme çarparak beni geriye sendeletti. Hançerlerimi çaprazlayıp ittim, canavarın uzun çenesinin altını bıçakların arasına aldım. Bıçakları boynunun yumuşak derisine sokarken kollarım titredi. Birkaç santim ötedeki salya damlayan ağzı açıldı ve verdiği soluk yüzünden suratıma ekşimiş bir koku çarptı.

Arka bacakları üzerinde dengede duran kurdun ön pençeleri göğsümü çizdi. Yaralanmamı engelleyen tek şey kalın yabandomuzu derisinden zırhımdı. Yavaşça bıçaklarımı derisine sapladım, kasa ve sinirlere. Parmaklarıma kara sıvı bulaştı. Boğucu koku

burnumu işgal edip duyularımı kapladı. Midem bulandı, kusma-
ma ramak kaldı.

“Cat!”

Gözümün ucuyla Griffin’in *ölmeyecek* bir canavara deli gibi bı-
çak sapladığını gördüm.

“Seni canlı istediğini sanıyordum!” diye bağırdı.

“İstiyor!” Düşündüm. Gerçi beni ele geçirdiğinde bulundu-
ğum durum onu asla endişelendirmezdi.

Bitkin düşen kaslarım canavarın ağırlığını daha fazla taşıya-
mazdı. Ayağımı arka bacağının eklemine vurmak ve düşmesini
umut etmek istiyordum ama dengemi bozmaya cesaret edemi-
yordum. Bacaklarım olduğu yere kilitlendi ve beni ayakta tutan
tek şey buydu.

“Carver!” Panik hâlinde bağırان Griffin’in sesi hırıltılıydı. “Car-
ver! Cat’e git!”

Carver denedi. Herkes denedi ama üçüncü, en büyük ve en
vahşi kurt, Beta ekibiyle aramızda duruyordu. Dönüyor, hırılıyor
ve saldırıyor, onları uzak tutuyordu. Ekipten birinin bize doğru
yaptığı her harekete daha çabuk karşılık veriyor, daha vahşice sal-
dırılarda bulunuyordu.

Bütün enerjim tükenmişti. Omurgamdan yukarı sıcaklık yayı-
lıyor, aşağı doğru da bir ürperti iniyordu. Üzerime uyuşturan bir
ağırlık çöktü, sanki dünya bir adım ileri atmıştı ve beni orada yal-
nız başıma dururken bırakmıştı. Sesler ve hisler solmuştu, gittikçe
uzaklaşıyordu.

Sırtıma kramplar girdi, belimden boynuma kadar hissettiğim
acıyla bilincimi tekrar kazandım. Sarsıldım, tırtıklı pençelerden
biri göğüslüğümü yırtmış ve kolumun altına saplanmıştı. Acısı da-
yanılmazdı. Haykırdım, refleks olarak kollarımı indirdim.

Bir saniye sonra sırtımın üzerindeydim. Kafam bir çatırtıyla
yere çarptı ve gözlerimin önünde parlak noktalar çaktı. Sersemle-
miş bir hâlde gözlerimi kırıştırdım. Yaratık üzerimdeydi, ön pen-
çeleri omuzlarımdaydı ve ciğerlerimdeki bütün hava çekilmişti.

Griffin’in acı dolu kükremesi, kurdun zafer dolu uluyuşunu

bastırdı. Yaratığın deforme olmuş vücudundan şiddetli bir titre-
me geçti. Yüzü buruşup kırırdadı, sanki derisinin altında canlı bir
şey varmış ve kaynıyormuş gibiydi. Canavar gözlerimin önünde
yaşayan bir kâbusa dönüştü ve ben en sonunda neyle uğraştığımı
anladım.

Yaraların onları etkilememesine şaşmamalıydı, nefesleri çürü-
müşlük kokuyordu ve derileri ölümün sarı-gri rengindeydi. Anla-
mam gerekirdi.

Köpek burnu, kulakları ve sivri dişleri eridi, daha esnek ve ta-
nınmaz bir şeylere dönüştükten sonra insani yüz hatları belirdi.
Derimsi teni çıkık elmacikkemikleriyle çenesinin üzerine gergince
çekildi. Gözler değişmedi. Hâlâ parlak ve ruhsuzdu.

Omuzlarımı ezen ağır pençeler bir adamın devasa ellerine dö-
nüştü ve bileklerimi kavradı. Yaratığın kocaman kollarındaki kas-
lar ve kemikler yer değiştirdi, kıvrılmış kollarıma acı verici bir ağır-
lık çöktü ve dirseklerimi toprağa sürttü. Göğsü değişip daraldı, be-
nimkilere dolanmış arka ayakları uyluklara, baldırlara ve ayaklara
dönüştü. Canavarın her parçası kılız ve sertti, geniş ve kaslıydı.
Vrykolakas yüzünü boynuma doğru eğip derin derin nefes aldı.

Ürperdim. *Yaşayan ölü. Kharon'un ne bedel verilirse verilsin
tekneyle Yeraltı Dünyası'na taşımadığı, burada bıraktığı kurt postu
giyenler.*

Ölümsüz yaratığın bedeni bütün ağırlığıyla benimkinin üzeri-
ne düştü. Bir kez daha nefes alırken doğal olmayan gözleri parladı
ve içime saf bir dehşet salan, gırtlaktan gelen bir sesle inledi. Sa-
dece erkeklik organı olabilecek bir şey uyluklarımın birleştiği yere
sürtmeye başlayınca korku ve tiksinti beni harekete geçirdi.

Kendimi oradan oraya savurmam onu sadece daha çok heye-
canlandırmıştı sanki, şişkin erkekliğini acımasızca kasığıma sürtü-
yordu. "Canlı dedi, prenses. Tek söylediği canlı oldu."

Başımı yukarı kaldırıp çenesinin yan tarafına çarptım. Kıpır-
dayamıyordum ve uzanabildiğim en üst kısım orasıydı. Olduğum
yere mihlanmıştım, güçsüzdüm ve çok korkuyordum.

Vrykolakas, ölümcül keskinlikteki dişyle altdudağını ısırды, ba-

şını eğdi ve iğrenç kanını ağızıma sürdü. Griffin adımı haykırdı. Kıvranıp öğürerek döndüm.

“Savaş benimle. Evet, mücadele et.” Boynuma doğru hızlı hızlı soluyordu, bileklerimi tek eline aldı ve diğer elini aramıza soktu. Tuniğimin altına kaydırıp pantolonumun bağlarını tuttu.

Boşluk hissi göğsümde bir delik açtı. Böyle sona eremezdi.

“Bunu yapmasına izin verme, anne.” Sesime yalvaran bir ton karıştı ve bunun için kendimden biraz daha nefret ettim. Ben onu öldürmemiştim. Onca yıl önce onu öldürmemiştim ve o bana *bunu* mu yolluyordu?

Ölümsüz yaratığın ulur gibi gülüşüne Griffin’in vahşi haykırışı karıştı. “Annen kontrolü kaybetti. Ama yine de seni bir dağ dolusu altına satacağım.”

Vrykolakas başını eğip boynumu yaladı, dili kuruydu ve çiziyordu. Sivri dişleri boğazımdan aşağı kayarken çılgın gibi atan şah damarımın üzerinde duraksadı. Yaratık titredi, tenime doğru sert bir ses çıkardı. “Fazlasıyla değerlisin, yoksa seni döllerken içe içe kuruturdum.”

Pençeleri karnımdan geçip acımasızca içeri doğru kıvrıldı ve pantolonumu yırtıp parçaladı. Vrykolakas aradaki bariyeri koparıırken çığlık attım. Korku ve hiddetten yanıyordum. Bundan çıkış yolu göremiyordum.

Griffin aniden dalışa geçen bir Kentaur gibi yaratığın bedenine çarpıp onu üzerimden fırlattı. İkisi de yuvarlanıp yana düştü. Önce Griffin ayağa fırladı, yüzü öfkeden tanınmaz hâle gelmiş bir maske gibiydi. Yaratığın göğüs kafesine bir tekme indirdi. Vrykolakas kıpırdayamadan Griffin’in kılıcı gergin, ölümcül bir daire çizdi ve başını gövdesinden ayırdı. Yaratığın derisi pörsüyüp kemiklerine yapıştı, saniyeler içinde kurudu.

Griffin’in beni kurtarmaya gelmeden önce dövüştüğü canavar bana doğru fırladı, üzerine atlayıp onu yere devirdi. Griffin kıvrandı ama yaratık hâlâ kurt formundaydı ve ondan daha ağırdı. Onu küle bastırıyordu, çenesi acımasızca bir güçle iniyordu.

“Hayırl” Yüreğim ağızıma geldi.

Griffin koluyla boğazını korudu ve Vrykolakas'ın dişleri bilek zırhının üzerine kapandı. Deri zırh kalın, sert ve sağlam olduğu için tanrılara şükrettim, yaratık hırlayıp başını iki yana sallıyor, Griffin'in kolunu savuruyordu.

Sendeleyerek ayağa kalkıp kollarımı kaldırdım ve hâlâ elimde duran hançerlerin ikisini de sırtına geçirdim. Kollarımın geri tepmesinden omurgasına sapladığımı anladım. Yaratık Griffin'in kolunu bırakıp beni ısırmaya çalıştı ama berbat ısıriktan kılpayı kurtuldum.

Yardım için diğerlerine baktım fakat açıklığa tam bir kargaşa hâkimdi. Devasa olan, üçünün içindeki en korkunç yaratık darbe ardına darbe alıyor, boynunu ulaşamayacakları yerde tutuyor ve birinin geçmesini imkânsızlaştırıyordu.

Silahlara zaman yoktu, zaten işe yaramazdı. Hırlayarak ağırlığımı ileri doğru attım ve ellerimi canavarın yan tarafına vurdum, çıldırmış gibiydim çünkü Griffin'i onun beni kurtardığı gibi kurtarabilmemin hiçbir yolu yoktu. O benim için kendini feda etmişti ve onu *asla* bağışlamayacaktım.

Kollarımdan aşağı bir şimşek indi ve ellerimden sağır edici bir çatırtıyla fırladı. İkiz yıldırımlar yarattığı Griffin'in üzerinden fırlattı ve yaratığın yan taraflarına dumanı tüten iki delik açarak koruma işaretlerini yok etti. Yaratık acılı bir inleyişle tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ve başarısız oldu.

İyileşmiyor! İçim umutla doldu. Ellerimi kaldırıp daha fazla şimşek çıkmasını bekledim. Parmaklarımı uzattım. Kollarım salladım. Hiçbir şey olmuyordu.

Griffin ayağa kalktı, darmaduman ve pisti ama mucize eseri hâlâ tek parçaydı. Belime iri, sıcak elini koydu. "Bunu yapabilirsin," diye sessizce cesaret verdi, gerçi sesinde bir sertlik de vardı.

Denedim. Gerçekten denedim. Büyü gelmedi. İçimdeki bir şeyler kapanmış gibiydi. "Tanrılar kahretsini!" diye patladım. "Koruma işaretleri yine bir şey yapıyor olmalı."

"İlkinde işe yaradı," diye belirtti Griffin. "Hem de işaretler varken."

Başımı iki yana salladım. "O zaman anlamıyorum."

"Pratik yapacağız." Kılıcını kaldırdı, yaratık dişlerini çarpıp kıvrılırken ve insan formuna geçerek titrerken Griffin ilerledi, yaratığın iki yanında da hâlâ delikler vardı. Vrykolakas, Griffin'e meydan okuyan, sarı gözlerle baktı. Bu Ölüm'ün bile kabul etmediği bir varlıktı. Merhameti yoktu ve merhamet de beklemiyordu.

Griffin canavarın kellesini aldı ve ölümsüz yaratık büzüştü. Geriye eciş bücüş kemiklerinin üzerinde parşömen kuruluşunda derisiyle hastalıklı bir şey kaldı.

"Talial!" Annemin sesi kalan son yaratığın ağzından hırıltıyla çıktı. Geriye sadece tek Vrykolakas kaldığından kontrolünü geri kazandığına ve burada olan her şeyin fazlasıyla farkında olduğuna şüphem yoktu.

Yaratık kurt şeklinden sıyrılıp iki ayak üzerinde durdu ama Kato, Flynn ve Carver'ı uzakta tutmak için uzun kollarını, jilet keskinliğindeki pençelerini ve ölümcül dişlerini değiştirmede. Bu korkunç yarı formunda bile öyle iriydi ki tanıdığım en iriyarı üç adamı ufacak gösteriyordu.

Kılıcımı çektim ve kör bir hiddetle Vrykolakas'a saldırdım. Griffin'in şaşkın bağırisını dikkate almadım.

"Nasıl yapabildin!" Yaratık bana dönünce karnını kestim, çürümüş bağırsaklarını dışarı dökecek kadar derindi. "Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Talial! Yeter!" Yaratık öfkeyle seğirdi ama bana saldırmadı.

Tekrar dönüp boğazını kestim. Eğildi ve pençeleri, yaratığın arkasından dizlerini kesen Carver'ı son anda ıskaladı. Yaratık düştü ve Flynn atıldı, baltası yaratığın boynuna doğru ıslık çalarak iniyordu.

Vrykolakas, Flynn'in saldırısından kaçmayı başardı. Hiddetle tısladı – belki de o sesi çıkaran annemdi. Hançer büyüklüğündeki pençesini öyle hızlı savurdu ki bir vızıltı duyuldu. Carver atletik bir zarafetle düştü, sonra aşağıdan keserek yaratığın ellerinden birini koparıp yuvarlanarak ayağa kalktı. Kato ileri atıldı, gürzü

inmek üzereydi ki kör edici yeşil bir ışık patlayarak üçünü de açıklığa doğru fırlattı. Sersemlemiş bir hâlde sırtüstü düştüler.

Güç dalgası, kararan ağaçlardan dönüp bana doğru gelince sendeledim. *O da neydi? Telekinezi miydi? Bu kadar uzaktan!* Annemin yaratıklar aracılığıyla fiziksel büyü aktarabildiğini hiç bilmiyordum. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum, bu da beni daha derin bir öfkeyle doldurdu.

"Senden nefret ediyorum!" Vrykolakas'ı öfkeyle doğradım, darbelerim vahşice ve pervasızcaydı, dürtüyle, kaosla ve gazapla hareket ediyordum. Yaratığın göğsünü tekrar tekrar açtım, böylece ben bir darbe daha indirene kadar diğerinin iyileşmeye vakti olmuyordu. Bu intikamdı. Belki işkenceydi. Umurumda bile değildi.

Griffin'in güçlü, sağlam varlığını hemen arkamda hissettim ama yabaniliğimi sakinleştirmede bile. Ayrıca beni durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Canavar ölümcül darbelerden kaçınıyor ama hâlâ saldırmıyordu. Annem ölmemi asla istemezdi. Bazen keşke isteseydi diyordum. Belki Eleni şanslı olanımızdı; dövülmek, dehşete maruz kalmak ve neredeyse tecavüze uğrayacak olmak yerine Yeraltı Dünyası'na gitmişti. Kapkara bir duygu içimden taşarken titredim.

Ölümsüzün eli ve pençeleri tekrar büyüdü. Açık yaralardan siyah sıvı sızıyordu. Artık kılıcımı kaldırmak için iki elime ihtiyacım vardı, bir darbe daha savururken ağırlığımı da verdim. Vücudum beni yüzüstü bırakmak istiyordu. Durması gerekiyordu ama ben savurmayı sürdürdüm çünkü içimdeki yıkım daha başlamamıştı bile. Gerçekten de annemin bir gün bana bakıp da kullanacağı ve kendi alçakça kazancı için şekillendireceği bir alet yerine bir insan, bir evlat göreceği gibi sersemce bir umut zerresine tutunacak kadar aptal mıydım?

Kolumla yüzümü silip gözlerime sıçrayan kanı temizledim. Sonra tekrar kestim, Griffin'in arkamı, büyük ihtimalle önümü de koruduğunu ve öfkemi çıkarmama izin verdiğini biliyordum.

Annem tam olarak nasıl bir canavarla uğraştığını biliyordu. Onların üçünü aynı anda yollamanın, hele de bunu uzaktan yap-

manın bir risk olduğunu ve kontrolü kaybedebileceğini biliyordu. Yönlendirme konusunda hiç çalışmadığımı ya da yaratık kontrol etmediğimi ve üçü bir yana, tekini bile kontrol etme umudumun olmadığını herkesten daha iyi biliyordu.

Ancak işte buradaydılar. Ve ben de oradaydım...

"Ne bekliyorsun?" diye haykırdım. "Ne istiyorsun?"

"Şu sinir krizine son vermeni," diye cevap verdi annem. "Çok yakışsınız."

Sinir krizi mi? Yakışsınız mı?

"Sen. Bir. Canavarsın!" Her kelimeyle birlikte Vrykolakas'ın göğsünde daha derin bir kesik açtım. Kokuşmuş kanı midemi bulandırdı ama durmadım, cıvık kalıntıları görmüyordum bile. İçimde dönüp duran duyguların, çarpan nefretin dışında her şeye karşı duyarsızdım.

"Krizlerin benim için hep vakit kaybı olmuştur," dedi annem. "Ayrıca şu anda Fisa incilerine bezenip kendi statüüne uygun Magoilerle ilişki kurabilecekken, erkek paçavraları giyiyorsun ve yanında Sinta yabancılarıyla geziyorsun." Yaratığın çenesi Griffin'i işaret etti. "Sana her dokunuşunda seni kirletiyor. Onun nerede olduğunu ve seni nasıl değiştirdiğini bilmiyor muyum sanıyorsun. Kanın daha farklı."

İkhor... hayatımda ilk defa gözle görülür olmuştu. Bunun sebebi Griffin miydi? Ona pek kirletmek denilemezdi. Daha çok güçlendirmek denilebilirdi.

Sivri dişleri hırlarcasına parladı. "Bir sokak sıçanı kalkmış geleceğin kraliçesiyle birlikte oluyor."

Sokak sıçanı mı? Griffin mi? Ruhsuz, ölümsüz yaratıkları kendi kızını avlamaları için yollamıştı ve yine de üstün olanın kendisi olduğuna mı inanıyordu?

İçimde vahşi ve kontrolsüz bir şeyler serbest kaldı. Kılıcımı bıraktım ve Vrykolakas'ı çıplak ellerimle parçalara ayırdım, cerahatli iç organlarını çıkarmak için dirseklerime kadar içine soktum. Çıkardıklarını suratına –annemin suratına– çarptım, sürdüm ve kontrol edemediğim bir tanrısal güçle ısınan ellerimden duman

çıkışını izledim. Çığlık attım. Çığlık attım ve çığlık atmaya devam ettim. Duramadım.

Griffin tek kolunu belime dolayıp beni kaldırdı. Kıvrandım, tekmeledim ve bağırdım, etrafımdaki her şeye siyah tortu sıçratıyordum. Ölüm gibi kokuyordum ama umurumda değildi. Umursamanın ötesine geçmiştim. Annemi parçalara ayırmak istiyordum, gerçekten o olmasa ve bunu hissetmeyecek olsa bile. Bunu yıllar önce yapmış olmam gerekiyordu.

Griffin beni yanında tuttu. Kısık ve öfkeli bir sesle dişlerinin arasından konuştu: "Cat'le konuşma. Ona yaklaşma. Asla."

Vrykolakas hâlâ ayakta duruyordu —ve iyileşiyordu— ve zaten ölü olan bir şeyi öldürmenin gerçekten zor olduğunu kanıtlıyordu. Canavar ileri doğru tehditkâr bir adım attı, annem küçümseyerek güldü. Gırtlaktan gelen bir sesle, "Gaspçı Hoi Polloi," dedi.

Yarı şeffaf yeşil bir çizgi hızla ve güçlü bir şekilde Griffin'in göğsüne çarptı. Yüreğim mide bulandıran bir dalışa geçti ama Griffin irkilmedi bile. Deri zırhında daire şeklinde bir delik vardı. Altındaki derisiyse tamamen hasarsızdı. Rahatlayarak Griffin'in zarar veren büyülere karşı bağışıklığı için tanrılara şükrettim.

"Bu nasıl bir büyücülük?" diye sordu Andromeda.

Griffin, "Senin sonunu getirecek tarzda bir büyücülük," derken sesinde ölümcül bir yumuşaklık vardı.

Yaratığın parlayan gözleri kısıldı. Griffin de ben de kıpırdamadık, Vrykolakas'ın arkasından gizlice yaklaşan adamları ele verecek bir şey yapmadık. Andromeda, darbesinin gücüyle arkadaşlarımızın daha uzun süre yerde kalacağını düşünmüş olmalıydı. Onları hafife almıştı. Aslında hepimizi hafife almıştı, belki de bu adamları ailem olarak sahiplenmem onlara bir çeşit koruma sağlıyordu, Olymposlu kanımda bulunan doğal iyileşme gücünden küçük bir parça almışlardı.

Carver yırtıcılara has bir sessizlikle kılıcını savurdu ve Vrykolakas'ın kafasını tek bir temiz hamleyle kesti. Annemin büyü bir nefesin verilmesi gibi açıklıkta patladı, ciğerlerimdeki havayı çekip aldı.

Sendeledim, Griffin beni kendine doğru çekerek sabitledi. Beni sıkıca tutuyordu. Bir hıçkırığı bastırdım, annem için asla hissetmemem gereken o aptalca, mantıksız umut kıvılcımı, umursamaz bir çizmenin altında sönen bir alev gibi ölmüş, yanında varlığımdan bir parçayı da götürmüştü. Ona hâlâ tutunan saflığım... gitmişti.

“Sen iyi misin?” Griffin’in tutuşu az da olsa acı vericiydi, nefes alamıyordum ama sorun yoktu çünkü paramparça olup nefessiz kalmamam için sıcak, sağlam vücudu hâlâ buradaydı.

Alnımı göğsüne yasladım. “Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.” Aklımı başımda tutan tek şey buydu. Onsuz dağıldım.

Griffin bana sarılarak dudaklarını sertçe saçıma bastırdı. “Ben de seni seviyorum. Seni sonsuza kadar seveceğim.” Sözleri başımın tepesini ısıttı. Kalbimi. Her şeyimi. Üzerine ve içine, güvende olduğum ve kıymet gördüğüm yere kıvrılmak istedim.

“Sonsuza kadar,” diye yemin ettim. “Bu dünyada ve sonrakinde.”

“Kardia mou. Psihi mou.” Hayatım. Ruhum.

Kollarımı beline dolayıp bu dünyadaki emin olduğum tek şeye tutundum. Düzenli kalp atışına, düzenli nefesine, düzenli Griffin’e tutundum. Bir rüzgâr eserken, sessizlik çökerken ve ağaçlar kül yağdırırken ruhumun hâlâ toplanabilir olan kırık parçaları yeniden bir araya gelerek birleşmeye başladı.

ONUNCU BÖLÜM

BAŞIMI KALDIRDIM VE KAOS BÜYÜCÜSÜNÜN UZAKTAKİ derme çatma evine gözlerimi diktim, karnımda kıpır kıpır hisler vardı. Donmuş Göl'den gelen hava soğuk, rüzgârlıydı. Büyü keskin, küçük dişlerini derime geçiriyordu ama hafif acısı, Buz Düzlükleri'nin getirdiği güç dalgasıyla kıyaslanamazdı bile. Derin derin nefes aldım, havayı rüzgârdaki buzla birlikte içime çektim.

Ormandaki felaketten sonra yolumuzu değiştirip doğruca Kitros'a yönelmiştik, Tarva'nın başkentinin dışında bulunan bir bölgeydi. Mahvolan aletlerimizi ve kıyafetlerimizi değiştirmiştik, ben de bu zamanı dinlenip iyileşmek için kullanmıştım. Neden olduğunu bilmesem de, yakınlığımız sırasında Griffin'in yaşam gücü bana geçmeyi kesmiş ve hiçbir sıcak his gücümü geri kazanmama yardım etmemişti. Belki de verdiğim her şeyi en sonunda geri almıştım ya da kanımda artmış gibi görünen ikhor bu ani değişimin sebebiydi. Bilmiyordum ve soracak kimse de yoktu.

Bildiğim tek şey, en sonunda Fisa'da olduğumuz ve benim Kitros'a geri dönmek istediğimdi. Kitros, Tarva Kalesi'ne fazlasıyla yakın olmasına, herkesin kaçındığı harap mahallesine ve bütün şehrin yaklaşan Agon Oyunları konusunda kafayı yemiş olmasına rağmen o kadar da kötü değildi.

Bakışlarımı evden ayırıp göle baktım. Dalgalar buz dağlarına çarpıyordu. Koyu mavi suyun derinliklerinde devasa bir üç

dokunaçlı alabalık yüzüyordu. Sekiz yıldan uzun bir süre önce, Poseidon'un Kâhin Balığı beni bir bütün hâlinde yutmak yerine, bana Fisa'dan çıkmamı sağlayacak armağanlar vermiş, saklanmama yardım etmiş, Beta ekibini birden fazla kez korumuş ve Griffin'i ölümcül bir yaradan kurtarmıştı.

Gölün uzak ucundaki yemyeşil çayırlar karla kaplı ilk büyük dağa doğru uzanıyordu, dağın yükselen yamaçları buzullarla, ufalanan şistlerle ve ayrılmış kayalarla bezeliydi. Yeşil çayırlarda otlar sadece rüzgârın ve vadinin duyabildiği gizemli bir ritimle milyonlarca ilkel dansçı gibi sallanıyordu. Kendimi zorladım ve neredeyse ben de duyabilecektim, tıpkı büyüünün tadını alabileceğim ve hayal gücümüzün çok ötesindeki güçlerin duyularımı canlandıran fısıltılarını hissedebileceğim gibi.

Kendimi güçlü hislere açtım, o kadar uzun süre Sinta'da ve çoğunlukla güneyde yaşadıktan sonra benim için neredeyse yabancı bir histi. Madalyonumdaki buz parçası büyüyle nabız gibi attı ve içimde, derinlerde bir yerde güç patladı. Şimşekler derimin üzerine ağ gibi yayılıyor, çatırdıyor ve parlıyordu ve birdenbire bütün dünya yanıyormuş gibi turuncu bir tona büründü.

Şokla soluyarak, cızırdayan akımları ehlileştirmeye çalıştım. Onları tutamayınca Panoti'nin sırtından atladım, ona zarar vermekten korkuyordum. Geriye doğru çekildim ve ayağımın altındaki yer karardı, dumanlar çıktı.

Griffin atını döndürüp aşağı atladı, bana sesleniyordu. Hemen şuracıkta olmasına rağmen sesi korkutucu şekilde uzaktan geliyordu.

Geride durması için ellerimi kaldırdım. Yüz ifademi görünce gözleri irileşti, ona doğru fırlayan yıldırım kolunu kılıpayı ıskalayınca gözleri kısıldı.

Keskin bir nefes alarak ellerimi yumruk yaptım ve karnıma bastırdım. "Geride durun!" Etrafımdaki çimenler için için yanmaya başladı. Çıra gibi kuruydu. Gök gürüldedi, göğsümde titreşti.

"Bana zarar veremezsin." Griffin bana yaklaşıyordu.

“Tarlayı yakabilirim.” Ormandaki cehennemin anıları, orman yangını gibi yayılan bir panikle içimi sardı.

“Tarlayı yakmazsın.”

“Emin olamazsın!”

Kısık ve dengeli bir sesle, “Bunu kontrol edebilirsin,” dedi.

Ofladım. “Beni hiç mi tanıımıyorsun? Kontrol ve ben pek de yakın arkadaş sayılmayız.”

Griffin durdu. “Seni tanıyorum. Sen tanıdığım en güçlü, en inatçı, en kararlı insansın. Hem ben kontrolden bahsetmiyorum. İradeden bahsediyorum.”

Ellerim titriyordu, zaptedemediğim bir büyüyle kıpır kıpırlardı. Genelde büyüyü çıkaramazdım. Şimdi de içeride mi tutamıyordum? “İkisi aynı şey değil mi?” diye sordum.

Bana sertçe baktı. “Öyle mi?”

“Bilmiyorum! Sadece bitmesini istiyorum.” *Hayır, bu doğru değil.* “İhtiyacım olduğunda gelmesini istiyorum. İstemediğimde gitmesini istiyorum.”

“Bunda ustalaşman lazım.”

“Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum! Çoğu zaman ortada bile yok!”

“Öyleyse bir yolunu bul.”

“Ah, bu çok yardımcı oldu!”

Griffin bana şu korsan sırtışıyla baktı ve büyü fırtınasıyla hiç alakası olmayan bir his büyüdü içimde. “Onun ne olduğunu biliyorsun. *Ben* ne olduğunu biliyorum. Duygu.”

“Duygu mu?”

Başıyla onayladı. “Korku. Korkuyorsun, kendinden başka biri için gerçekten ve samimiyetle korkuyorsun ve puf... şimşek.”

Şimşek dolu ellerimi sertçe karnıma bastırdım. “Bu nasıl kontrol edeceğimi bildiğim anlamına gelmiyor.”

Griffin bakışlarımız kenetlenene kadar yaklaştı, etrafımı saran beyaz-altın sarısı ağın yansımasını gözlerinde gördüm. Başını eğdi ve ağzını kulağıma sürttü, sesi yumuşacıktı. “Heyecan.”

Ürperdim, üzerimden sesiyle birlikte gök gürültüsü de geçti.

Heyecan. Bir dakika önce baş döndüren bir heyecan hissetmiştim. Özgürlük. Rüzgâr. Büyüyle dolu hava...

Griffin parmaklarını karmaşık saçlarımin arasından geçirdi, başımı ellerinin arasında tutup geriye doğru eğdi. "Bakıyorum da gösterilmesine ihtiyacın var."

"Gösterilmesine mi?" diye tekrarladım aptal gibi, nabzım hızlandı.

Parmaklarını çenemden kaydırıldı. "İşaret dilinde anlatılması."

"Ona dikkat dağıtma denir ve muhtemelen beni sakinleştirmenin en etkili yolu bu değil."

Başını eğip ayak parmaklarım çizmelerimin içinde kıvrılana kadar beni öptü. Fakat dudaklarını yumuşakça hareket ettirşi, beni sakince tutuşu... Yatıştırmayı amaçlayan bir öpücüktü. Kısa süre sonra şimşekler azaldı ve ellerim soğumaya başladı.

Griffin geri çekildi, çizmesini dumanlar tüten çimlerin üstüne bastırıp, başlayan yangını söndürürken fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu.

"Şansın yaver gitti," dedim ona. Dudaklarım hâlâ karıncalanıyordu ve sıcaktı.

Sırıttı. "İhtiyaç duyduğun şeyi biliyorum. Beni bunun için seviyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Tanrılar aşkına, ne ego ama."

Ellerini iki yana açtı. "Bak, şimşek falan yok."

"Sen dikkatimi dağıttığın için yok. Ben kontrol ettiğim için değil."

"Belki de kontrol etmenin anahtarı budur," diye önerdi. "Aklını ondan uzaklaştırmak. Korkmayı bırakmak."

Gergin bir şekilde, "Çünkü her zaman o kadar kolaydır," dedim.

O cevap veremedi diğerleri etrafımıza toplandı.

"Az önce ne oldu öyle?" Panotii'yi kendi atının arkasından getiren Kato kaşlarını çatarak beni izliyordu, mavi gözleri endişeyle kararmıştı.

"Şey..." Abartılı bir sabırla konuştum. "Ona öpüşmek deniyor. Sana ben göstermek istemem ama herhalde gösterecek bir sürü

kadın bulabilirim...” Hektarlarca çimenin, rüzgârla coşan gölün ve ıssız kulübenin olduğu alana baktım. “Gerçi muhtemelen şimdi bulamam.”

Kato homurdandı, gözleri bir neşe ışıltısıyla parladı. “Ben de tam olarak onu sormuştum zaten.”

“Biliyorum!” Rüzgârla dağılan örgümden çıkan tutamları omzumdan arkaya savurdum. “Öyle de zekiyimdir.”

Flynn gülümsemedi ancak Kato ve Carver’dan birer gülümseme kaptım.

“Her tarafında şimşekler vardı,” dedi kumral saçlı savaşı. “Sadece ellerinde değildi.”

Omzumu silktim, görünmeye çalıştığım kadar gamsız değildim. “Her şeyin iyi bir yanı vardır. Kendi şimşeklerim kıyafetlerimi yakıp kül etmiyor.”

“Buz Düzlükleri’ne en son ne zaman bu kadar yaklaştın?” diye sordu Griffin.

Başımı çevirip manzarayı izledim, daha önce sadece bir defa burada bulunmuş olmama rağmen tanıdık. Gözlerim kaos büyücüsünün mütevazı evinde durdu. “Uzun zaman önce. Fakat küçükken sıklıkla Buz Düzlükleri’nin yakınındaydım ve asla yürüyen bir fırtınaya dönüşmedim. İos ilk seferimdi.”

“Büyü olgunlaşmıyor mu?” diye sordu Carver. “Yani küçük Magoiler depremler, seller ve yangınlar yaratarak ortalıkta koşturmuyorlar mı?”

Buna güldüm. “Bu iyi bir nokta, özellikle de element büyülerinin için. Çok sonrasına kadar kendini göstermiyor –ergenlikte falan oluyor– ve o zaman bile gelişmesi gerekiyor. Ne kadar güçlüyse oturması o kadar uzun zaman alıyor.” Kanımdaki ikhoru, damarlarımda gezinen gök gürültüsü ve şimşegi düşündüm. Fakat ben element büyücüsü değildim, öyleyse bu neydi?

Tekrar viran kulübeye baktım. Kaos büyücüsünün bildiğine bahse girerdim.

Sanki düşüncelerim onu çağırılmış gibi verandaya bir adam çıkı, ön kapısını aralık bıraktı. Endişeyle doldum. Şimdilik uzaktaki

bir figürdü ama onunla ilgili her detayı anımsıyordum. Uzun ve narin bir adamdı. Yıpranmış beyaz cüppesi ve yamuk bir asası vardı, kutsal zeytin ağacından ahşabı parlaktı ve geçen zamanla kararmıştı. İnce saçları tamamen grileşmişti ve boyu belini geçiyordu fakat yüzü otuz yaşından bir gün daha büyük göstermiyordu. Pürüzsüz derisi bronz değildi. Sağ elinin parmakları lekeliydi, sanki günlerini parmaklarının arasında bitkileri ovalayarak geçiriyormuş gibiydi. Onu dün görmüşüm gibi net hatırlıyordum. Tıpkı korkutucu sözlerini, titreşen sesini ve girdap gibi dönen gözlerini hatırladığım gibi.

Sinir uçlarım midemde bir delik açıyordu. Adam benim hakkımda çok fazla şey biliyordu, duymak ya da düşünmek, hatta Griffin'e söylemek istemediğim şeyler.

Derin bir nefes alıp Panotii'nin dizginlerini Kato'dan aldım. Bu beni kızdırıyordu ama büyücüye yaklaşmadan önce bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Büyücü bizi Ipotanelere doğru yönlendirse bile, herhangi bir savunma büyüsü olmadan Buz Düzlükleri'nden sağ çıkma şansımız çok az. İçimde çok az ejderha nefesi kaldı. Daha fazlası ya da ona denk bir şey olmadan, Piers haklı çıkabilir." Tanrılar biliyordu ya, bunu kabul etmek kusmak istememe sebep oluyordu. "Belki de eve dönüp orduya güvenmeliyiz."

"Ya da sen karşımıza çıkacak yaratıklardan büyülerini çalarsın," diye önerdi Flynn. "Saldırırlar. Sen çalarsın. Biz de karşı saldırıya geçeriz."

"Bu planı ben de tuttum." Dövüşmek için sabırsızlanıyormuş gibi çeliğin üzerinde parmaklarını gezdiren Carver söylemişti bunu.

Başımı iki yana salladım. "Her zaman öyle basit olmuyor. Kykloplar kocamandır ve balyoz gibi yumruk indirirler. Bunu çalamam. Büyü değil. Bir Kentaur'dan gelecek tek bir tekmeyle bütün göğüs kafesiniz çöker. Sonra bir de yılan saçlı Gorgolar var. Medusa her yerden çıkabilir. Harpyalar, devler, ejderhalar. Hepsi büyülü yaratık ama bu hepsinin büyü *kullanabildiği* anlamına gelmiyor. Onların kendisi büyü. Ayrıca hepimizden çok daha büyük ve çok daha acımasızlar."

"Bilemiyorum, Cat." Kato beni baştan aşağı süzdü, sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu. Gözlerindeki şakacı parıltı sözlerindeki alaycılığın etkisini azaltıyordu. "Bazen sen de epey acımasız olabiliyorsun. Fakat boyut meselesine gelirsek..." Yüzünü ekşitti.

Carver onaylayarak başını salladı. "Cat ufak tefek ve güçsüz."

İkisine kötü kötü baktım. Beta ekibindeki Minotauros'a benzeyen adamlarla kıyaslandığımda ufak tefek ve güçsüzdüm, yani Carver beni bir yalanla kızartmadan paçayı kurtarabiliyordu.

"Bunu ciddiye aldığınıza çok memnunum," diye homurdandım.

"Ne? Hayat ve ölüm arasında seçim yapmak mı?" Flynn omzunu silkti. "Peh!"

Kato sıradan bir sesle, "Onlarca kez o sınırdı durdum," dedi, tırnaklarını deri göğüslüğünde parlatıyormuş gibi yaptı. Sersem.

Hepsine, özellikle de Carver'a dik dik baktım. "Ben ufak tefek ve güçsüz *değilim*." *Şey, ufak tefek olabilirdim. Ve sadece benimle güreşmeye karar verirlerse güçsüzdüm.* "Başka yeteneklerim var."

Carver bir müddet beni dikkatle inceledi. "Griffin'in cebine sığabilirsin. Şey, belki saçların hariç."

"Tanrılar aşkına. Bir yıldırım patlamasının yaklaştığını hissediyorum!"

Carver sırtıttı. "Elinden geleni ardına koyma, kıvırcık."

Griffin güldü ve kötü bakışlarımın bir kısmını da kendisi kazandı. Hiç de pişman görünmüyordu, hem de üzerinde çok çalıştığım ters bakışlarımı ona yönlendirmeme rağmen. Bana göz kırptı.

"Off!" Ellerimi kaldırdım. "Hepiniz delisiniz!"

"Gerçekten mi?" Flynn etrafına bakındı, kafası karışmış gibiydi. "Hayır, hayır. Biz iyiyiz," dedi atlara. "Sorduğunuz için sağ olun."

Kendime engel olamadım. Kahkahalara boğuldum. Hepimiz gülmeye başladık, en son birkaç ömür önce kahkaha atmışız gibi hissediyordum.

Griffin sıcak, güçlü ellerini omuzlarıma doladı ve beni kendine doğru çevirdi. "Sana inancım tam. Buz Düzlükleri'ndeki en büyük

silahımız burada." Hafifçe alnıma dokundu. "Ve burada." Kalbimin üzerine dokundu.

Yüzümü buruşturdum, iltifatıyla keyiflenmek ve bana olan inancının tamamen yanlış olduğunun farkında olmak arasında ikiye bölünmüştüm. "Öyleyse öleceğimizden eminiz çünkü onların ikisi de düzgün çalışmıyor."

"Gayet düzgün çalışıyorlar," derken ağzı küçük, yamuk bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kalbim ritmini şaşırdı.

"Ne büyük övgü," diye mırıldanırken göğsümdeki çırpınmayı görmezden geldim.

"Senden öğreniyorum."

"Tanrılar aşkına," dedim. "Ben umutsuz vakayım."

"Sen asla umutsuz değilsin." Griffin bana baktı, sözlerimin anlamını kasten değiştiriyordu. "Bir şey senin için önemliyse, sen kazanana kadar kavga sona ermiyor. İşte bu yüzden Buz Düzlükleri'ne gideceğiz ve hayatta kalacağız... Hatta belki, almak için gittiğimiz şeyi alarak geri döneceğiz. Dünyayı değiştireceğiz, Cat, korktuğun savaşa girmeden yapacağız bunu. Tanrılara yemin ederim ki mümkün olduğunca az kan akıtarak yapacağız."

Yüreğim taş gibi oldu. *Sonun habercisi. Krallıkların yok edicisi.*

"Hadi şimdi büyücüyle konuşmaya gidelim," diyerek beni öpmek için yakınına çekti.

Yanağımı göğsüne dayadım ve kollarımı beline doladım. Bedeni soğuk rüzgâra karşı benimkini koruyordu, tanıdık kokusunu içime doldurdum. Narenciye, güneş ışığı, hava, deri ve erkek...

Korktuğun savaşa girmeden yapacağız bunu...

Keşke bu doğru olsaydı. Fakat değildi... ve *tanrılar aşkına*, onu büyük bir hayal kırıklığı bekliyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ATLARI ÇAYIRA SALDIK VE KULÜBEYE YAYAN YAKLAŞTIK. viran verandaya birkaç adım kala durduk. Kaos büyücüsü bir saatte uzun süre tek kasını bile oynatmadı. O her şeyi gören gözleriyle doğruca bana bakıyordu. Zamansız bakışına dikkat dağıtıcı demek az kalırdı.

Thanos'u son gördüğümde ona büyücünün girdap gibi dönen gözleri hakkında bir şey bilip bilmediğini sormuştum. Çocukluğumdaki koruyucum saygılı bir fısıltıyla konuşmuş ve savaşta yaralanan yüzünü benimkine yaklaştırmıştı. *"Onun bildiği kaostur, sonsuzdur ama şekli yoktur. Kara gözbebekleri tanrıların bütün dünyalarını bir arada tutar. Altın rengi irisleri yıldızların dönüşünü ve zamanın geçişini yansıtır."*

Thanos büyücünün hipnoz eden gözleriyle ilgili şeyleri nereden biliyordu bilmiyordum. Sorduğumda bana kendine has o bakışıyla bakmıştı. Ben prenestim ve o benim muhafızımdı, yine de onu sorgulamamam gerektiğini biliyordum. Thanos zıpla derse zıplardım çünkü bu birisinin ayaklarıma hamle yaptığı anlamına gelirdi.

Kaos büyücüsü en sonunda konuştu, kırılman görüntüsüne rağmen sesi derinden yankılanıyordu. *"Catalia Andromeda Eileithya Fisa."*

Beni tam adımla karşıladı, bu da benim "kehaneti en azından şimdilik gizli tutma" hevesimi kırdı. Griffin'e söyleyecektim. Söy-

leyecektim işte. Sadece başka bir insana söylemek onu çok daha gerçek yapacaktı.

Bil bakalım ne diyeceğim? Daha iyi bir dünya yapmak mı istiyorsun? O konuda sana iyi şanslar çünkü onu ben yok edeceğim.

Bu konuşma kesin çok iyi gidecekti.

Elimi kaldırıp hafifçe salladım. “Merhaba.” Adını bilmiyordum, aslında kimsenin de bildiğini sanmıyordum ama en azından cevap vermenin kibarlık olacağını düşünmüştüm. Kendi adım hâlâ kulaklarımda çınlıyordu ve kalbim kaburgalarımın altında dörtnele koşarak hızlandı.

Fakat hiçbir şey olmadı. Sonunda kaos büyücüsünün gözleri yine puslandı, gerçi garip bakışı hâlâ benden tarafa dönüktü. Büyücünün verandasına bakacak şekilde oturdum. Diğerlerine de bekleyişin uzun olacağını söyledim –buraya son geldiğimde de bana saatlerce bakmıştı– fakat ayakta durdular. Donmuş Göl solumuzdaydı ve etrafımız çimlerle doluydu.

Bir süre sonra Kato bana yandan bir bakış attı. “Andromeda mı? İnanılmaz bir göbek adı.”

Dudaklarım kuru bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Beni doğduğum günden damgaladı, sanki onun iradesine boyun eğmemi kolaylaştıracakmış gibi.” Hellips çimenlerinden bir dal kopardım ve sert katmanlarını ayırıp soymaya başladım. “Annem söz konusu olduğunda hayal kırıklığı yaratmaya bayılıyorum.”

Kato büyücüye göz attı. “Nasıl biliyor?”

“O her şeyi bilir. O yüzden tam anlamıyla deli,” diyerek parmağımı başımın yanında çevirdim.

Adamlar endişeyle eve baktılar ama büyücü dikkat etmiyordu. Onun gibi bir varlık için benim hareketlerim önemsizdi.

Yarım saat kadar sonra soğuk bir şeyler tenimi yaladı. Başta sadece rüzgârdan diye düşündüm ama tekrarlandığında kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Aynı ısrarcı soğukluk kafama girip dürtüklledi.

Daha dik oturdum. Bu hissi biliyordum. İki kâhin balığı düşüncelerimi talep etmiş ve buzdan dilleriyle beni tatmışlardı. Bu

çok daha derin ve çok daha güçlüydü, parmaklarım içgüdüsel olarak kucağımdaki koparılmış çimenlerin etrafına kapandı, her yerim kasıldı. Panikle aldığım bir soluğun ardından kendimi rahatlamaya ve zihnimi açılmaya zorladım. Griffin'in bir savaştan uzak durmasına yardımcı olacaksa, kendim için bile nadiren yaptığım bir kolaylıkla açacaktım zihnimi.

Vadi boyunca bir rüzgâr eserken bu buzdan his mesken tuttuğu yerden geri çekildi. Rüzgâr soğuktu, benim için bile. Yanımdaki Flynn titredi. Kahverengi gözleri benimkilere çevrildi.

Gürültülü bir fısıltıyla, "Ayakta durman gerekmez mi?" diye sordu.

Ben de gürültülü bir fısıltıyla karşılık vererek, "Gerçekten yüksek sesle fısıldıyorsun," dedim.

Flynn kaşlarını çattı. "Mum yakıp dua etmeliymişiz gibi hissediyorum. Burası bir tapınak gibi."

"Orası," diyerek virane evi işaret ettim, "virane bir ev."

Flynn nefesini tuttu. Komikti, özellikle de büyücü zihnimi araştırmayı bitirmiş gibi görünüyorken ve biz hâlâ ölmemişken.

"Şu işaretleri görüyor musun?" Kulübenin etrafındaki arazide bulunan çimensiz yerleri işaret ettim. "Onlar Tanrı Yıldırımlarından. Büyücünün doğruca Zeus'la bağlantısı var, Zeus'un en sevdiği silahı yıldırımıdır. Gitmemizi isteseydi çoktan gitmiş olurduk. Kalıcı olarak. Ufacık parçalara ayrılmış olarak yani. Puf. Bizden geriye külden başka bir şey kalmazdı."

Flynn'in gözleri bir o yana bir bu yana döndü, etrafımızdaki düzinelerce yanık izine bakıyordu. "Büyücünün ya da Zeus'un burada olmasını istemediği insanların izleri mi?" diye sordu.

Başımınla onayladım, birden somurttu. Daha doğrusu midesi bulanıyor gibi görünüyordu. Belki ikisinden de biraz vardı.

"Buraya gelmeden önce bundan bahsetmeyi unuttun," dedi gergin bir şekilde.

Omzumu silktim. "İyi olacağımızdan oldukça emindim."

Carver alayla güldü. "'Oldukça emin olmak' epey büyük bir kumar gibi."

Elimi sallayarak endişesini bertaraf ettim. Endişeli değildim. Cidden. "Bizi öldürmemesi bize yardım edeceği anlamına gelmiyor ama."

Griffin yanıma oturdu, inanılmaz bir şekilde hareketsiz duran adamın ve ürpertici kara esasının üzerindeydi gözleri. "Cat'ten gelen 'oldukça eminim' lafını herhangi bir olasılığa tercih ederim."

Ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. Güveni beni hem ısıtıyor hem de korkutuyordu. "Zeus benim atam. Sanırım, yani *umarım ki*, bizi Ipotanelere doğru gönderecektir." Zeus'un bana iyilik yapacağını niçin düşündüğümü tam olarak açıklayamıyordum ve yardım edip etmediğine dair de gerçek bir kanıtım yoktu. Sadece Ios'taki şu kükreyen ses, gök gürültüsü ve şimşek parlaması yüzünden böyle düşünüyor olabilirdim. Sanırım Zeus, Griffin'i iyileştirmeme yardım etmiş olabilirdi ve sonra Olympos'un kralı yerine, kendime kurtarıcı olarak seçtiğim kardeşi Poseidon'a dua ettiğim için beni cezalandırmıştı.

Artık buradayım, Zeus. Sırada ne var?

Gölün kuzeyine bakarken kendimi içimden silkinmeye zorladım. *Harika. Catalia Fisa. Her zamanki gibi alçakgönüllüsün.* Gökyüzünden yıldırımlar yağar mı diye merak ettim.

Akşam oluyordu, güneş batıdan batarken ısırın rüzgâr kesildi. Büyücü hâlâ hareketsizdi, verandasına kök salmış gibi görünüyordu. Artık endişeli değil, sıkılmışım. Neyse ki Griffin de benimle birlikte sıkılmayı seçti. Çocuklar en sonunda rahatlamaya ve yeniden normal davranmaya başladılar, birkaç metre öteye kamp kurdular ve zar oyunları oynadılar. Yıldırım çukurlarından birinde yakılan ateşte iki tavşan pişiyordu ve her zamanki gibi akşam yemeğini Flynn hazırlıyordu.

Pişen etin kokusu karnımı guruldattı. "Acıktım."

Griffin eyer çantalarını getirip içinden ekmek, peynir, kuru et ve sulu bir portakal çıkardı. Eti geri vermeye çalıştım ama Griffin almadı.

"Sadece birazcık," dedi. "Gücünü koruman için."

Yüzümü buruşturdum, kuru çubuğu baş ve işaretparmaklarımın arasında salladım. Normalde olduğundan daha çok tiksinererek kucağına bıraktım. Beklemiş peynirin kokusu burnuma gelince midem bulandı. Yüzümü buruşturarak ekme ve meyve dışında her şeyi ittim.

Griffin kaşlarını çatı. "Aç olduğunu sanıyordum."

"Açlıktan ölüyorum." Portakalı soydum, çeyreğini koparıp hepsini ağzıma tıktım.

Griffin yüzünde garip bir ifadeyle portakalı mideye indirilişimi izliyordu.

"Ne?" Parmaklarımdaki suyu yaladım. Berbat hâldeydim. Doğru düzgün çiğnememiştım bile. Gözlerim kocaman oldu. "Sen de mi istiyordun? O sonuncusu muydu?" Meyveye pek düşkün değildi, o yüzden sormak aklımdan geçmemiştir.

"Hayır. Ve hayır." Başparmağını altdudağımda gezdirip bir damlayı yakaladı. Parmağındaki suyu yaladı ve bu basit hareketinin mahremiyeti göğsüme çarpıverdi.

Yine kurutulmuş eti uzattı ama başımı iki yana salladım.

"Ye şunu," dedi Griffin, "yoksa sen yiyene kadar üstüne otururum."

Ağzım çok çekici olduğundan emin olduğum bir şekilde açılıverdi. "Baskıcı olduğunu biliyorum ama sen de bunun biraz fazla olduğunu düşünmüyor musun, Majesteleri?"

"İnatçı olduğunu biliyordum ama sadece portakalla hayatta kalamayacağını bilmiyor musun? Resmen günlerdir yediğin tek şey o."

"Ekmeğim var!" Ekmeği kaldırdım.

"Ekmeğ midayı doldurur. Bedenin ihtiyaç duyduğu şeyleri barındırmaz."

Tartışmaya başlayacaktım, sonra durup kaşlarımı çatı. "Mantıklı olman çok sinir bozucu."

"Aptalın teki olmamı mı tercih ederdin?"

"Evet."

"Et." Elime vurdu. "Ye."

Gözlerimi devirdim. “Öyle bir şiirle Kalliope’ye rakip olabilir-
din.”

“İstedğim şeyi alma kabiliyetim efsanevidir.” Böbürlenmiyordu. Bu gerçektir. “Mecbur kalırsam bunu her gün, bütün gün yaparım, ta ki sen tartışmayı bırakıp kahrolası etten biraz yiyene kadar.”

Ona dik dik baktım, huysuz endişesi ve baskın mizacı içten içe hoşuma gidiyordu. Bu asla ama asla, ölüm döşeğimdeyken bile itiraf etmeyeceğim bir şeydi. “Pekâlâ. Ama tavşanı bekleyeceğim. Kuru yiyeceklerimizi Buz Düzlükleri için saklamalıyız.”

Griffin bana sert bir, *bunu sana hatırlatacağım* bakışı attıktan sonra kurutulmuş eti kaldırdı.

Taviz. Sanırım o kadar da kötü değildi.

Tavşanlar ateşte cızırdayarak pişerken Griffin’e sırtımı yasladım, ekmekten parçalar koparıp yedim ve Griffin’i de besleyip durdum. Aklım Kitros’ta geçirdiğimiz zamanlara döndü. Tarva Kalesi’ne ve orada yaşayan düşman kraliyet ailesine rahatsız edecek kadar yakındı, Griffin’le ikimiz handaki odamızdan nadiren ayrılmıştık. O sırada Kato, Carver ve Flynn malzeme bulmakla ve zarar görenlerin yerine yenilerini almakla ilgilenmişti.

Aklıma akın eden görüntülerin hatıralarıyla karnımın aşağılarında sıcaklık baş gösterdi. Gözden ırak kalmak ve “dinlenmek” Griffin’in detaycı ve yaratıcı doğasıyla ilgili anlayışımı genişletmişti. Gözleri fırtına bulutları gibi griye döndüğünde ve beni soy-
ma niyetini açıkça göstererek yırtıcı bir hayvan gibi bana doğru yürüdüğünde ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum. Sevişmesi yumuşak dokunuşlar ve nazik sözlerle uzun ve yavaş olabiliyordu. Ya da aceleci elleri ve titrek soluklarıyla hızlı ve sert olabiliyordu. Sırtım duvara dayanmıştı... ardından önüm. Ağzını bana çığlıklar attırana ve oda gök gürültüsüyle sarsılana kadar bacaklarımın arasında tutmuştum. Sonrasında ben çırılçıplak hâlde dizlerimin üzerinde dururken saçlarımı yumruklarının içinde sıkıca tutmuştu ve kesinlikle yatağa ihtiyaç duyulmayan şeyler yapmıştık.

Yüzümü kaldırıp sakallı çenesini öptüm, Griffin'in iri vücudundan gelen sıcaklık içimde dönen sıcaklıkla uyumluydu.

Geniş ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu ne içindi?"

Kızardım, yüreğimin ve düşüncelerimin gözlerimden okunduğundan emindim. "Kitros."

"Ah, Kitros." Gümüşü gözleri alacakaranlıktaki ilk yıldızlar gibi parladı. Belimdeki kolunu sıktı ve başını eğdi, kulağımın altındaki hassas noktaya oyalanarak bir öpücük kondururken nefesi boynumu ısıtıyordu. Dudakları sıkılı ama yumuşaktı. Sakalı batıyordu. Omurgamdan aşağı karıncalar indi sanki.

Parmaklarımı rüzgârı dağılan saçlarından geçirdim, içim arzuyla doldu. "Yalnız olsaydık şu anda içimde olmanı isterdim."

Yumuşak bir inilti koyuverdi. "Şu anda mı?"

"Tam şu anda."

"Sadece boynuna kondurduğum bir öpücük yüzünden mi?" Sert bıyıkları kulağımı hafifçe çizdi.

Ürperip ona daha çok yaklaştım. "Boynumdan öpmeden önce de hazırdım. Şimdiyse sana muhtacım." Saçını kavrayıp o esmer başını benimkine yakın tuttum. Kulağına fısıldarken yanaklarımız birbirine değiyordu. "Sadece Kitros'ta yaptığımız şeyleri düşünmek bile beni ısıttı ve ıslattı. Doğruca içeri kayardın ve etrafında öyle sertçe kasılırdım ki aklın dururdu."

Griffin'in kalçamdaki eli kasıldı. Tutuşu sahipleniciydi. Müt-hiş sertti. Yutkunduğunu duydum. Sesi bir ton daha kalın, epeyce sertti. "Bunu ne kadar çok istediğimi hiç bilmiyorsun."

Sessizce inledim. "Ben daha çok istiyorum. Seni istiyorum. Bacaklarımın arası kalbim gibi atıyor. Bana dokunursan patlarım."

Kendini tutuyormuş gibi gerildi. "Seyircimiz var."

Ona yaklaştım, neredeyse kucağındaydım ve büyük kısmımı cüssesi kapatıyordu. "Çocuklar bakmıyor, büyücü de muhtemelen transtadır."

"Konuşmaya karar verebilir, gidemeyiz."

"Gitmek zorunda değiliz. Soyunmak zorunda bile değiliz. Sadece dokun bana. Sana ihtiyacım var."

Griffin yumuşak bir sesle küfretti. Gözleri beni dağlıyordu, biraz dik oturup benden uzaklaştı. "Bu kadar çaresiz bir noktaya gelmene bayılıyorum ama bu sadece bir arzu ve geçecektir."

Tekrar ona uzandım. "Sessiz olacağım."

Elimi tuttu. "Hiç sessiz olmuyorsun ki."

"Deneyebilirim."

Bu söylediğime güldü ama boğuk sesi, neredeyse acı dolu bir iniltiye dönüştü. Elim sıkarak ağır ağır nefes verdi. "Ölümüm elinden olacak, Cat."

Bir anda kanım buz kesti. Şehvetim paramparça olarak arkasında önsezi ve korku karmaşası bıraktı.

Griffin bendeki değişimi ânında sezdi. "Lafın gelişi söylüyordum."

Geri çekildim. "Bizim durumumuzda, bu korkunç şekilde gerçekçi."

Başını iki yana salladı. "Şunu yapmayı bırak. Etrafında olan her şeyin sorumlusu sen değilsin. Moiralar neler yaşayacağımızı daha biz doğmadan önce dokudular. Bana, herhangi birimize ne olursa olsun, *asla* senin hatan olmayacak." Başımı yukarı kaldırarak kendi kararlı bakışlarına karşılık vermem için beni zorladı. "Ayrıca benim ölmek gibi bir niyetim yok."

"Hep öyle deriz zaten. Bu, olmasını engellemiyor."

"Eninde sonunda, evet. Fakat şimdilik, karanlığa daha fazla gölge ekleme."

Daha dakikalar önce arzuyla kudurup etrafımızdaki şeyleri görmezden gelmeye hazır olduğuma inanmak zordu. İyi bir gösteri yapmayı severdim ama o tarz bir gösteri değil. Şimdiyse göğsümde bir yarık vardı. "Kardeşim benim yüzümden öldü."

"Senin için öldü. Aynı şey değil."

"Sen benim için ölürsen bu her şeyi kolaylaştıracak mı? Yaparsın bunu. Boşuna inkâr etme. Doğru olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Dudakları dümdüz oldu, çenesi taştan oyulmuş gibi görüne kadar sertleşti. "Beni asıl endişelendiren şey senin *benim* için kendini feda etmen, *agapi mou*." Sevgilim.

Ona ağızım açık baktım. “Kendin için başka, benim için başka standartlar belirleyemezsin!”

“Sen de hayatını kendin haricindeki herkes daha önemliymiş gibi yaşayamazsın!”

“O...” *Kahretsin, bu iyi bir karşılıktı.* “Ben de ölmeyi senden çok istemiyorum. Fakat zaten yıllardır ödünç alınmış zamanla yaşıyorum. Bazen buraya kadar gelmiş olmama bile inana—”

“Dur. O düşünceni bitirme bile.” Griffin’in gözleri tehlikeli bir ışıltıyla parladı, ayın ilk ışınlarını yansıtıyordu. “Kendini, kendin için en başa koymayacaksan, o zaman benim için yap bunu. Ailemiz için.”

“Bizim bir ailemiz yok.”

“Biz bir *aileyiz.*”

Sesindeki hararet bana öyle sert bir tokat gibi indi ki sıçradım. Gözlerimin arkasına küçük hançerler batmaya başladı, gözlerim acıyor ve sulanıyordu.

Griffin yüzümü avuçlarının arasına aldı. Parmaklarını başıma bastırıyordu. “Seni artık büyümlü bir iple tutmuyor olabilirim ama gitmene *asla* izin vermeyeceğim ve seni *asla* bırakmayacağım. Seni güvende ve yanımda tutmak için yaratıklara, tanrılara ve korkunç, acımasız kraliçelere meydan okurum. Seni kollarımda tutmak ve kalbinin atışını benimkinin üzerinde hissetmek için Olympos Dağı’nı yerinden oynatırım. Sen benim ruhumsun ve *evet*, senin için savaşacağım ve son nefesimi verene kadar seni koruyacağım.”

Yemini beni sersemleterek susturdu. Sözlerinin gücü kanımdaki büyümlü tutuşturup kati gerçekliğini kanıtlarken zorla yutkundum. Göğsüm sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı. Griffin beni kucağına çekip kollarını etrafıma doladı. İçimdeki bütün düğümler çözöldü ve çeşmeler açıldı. Güröltölüydü. Ve çirkindi.

Çenesini şakağıma sürdü. “Kedilerin ağlamadığını sanıyordum.”

Burnumu çektim. “Ağlamazlar.” *Genelde.*

Griffin büyük, sıcak eliyle sırtımı okşuyor, bana hiç uymayan bu patlayışı yaşamama izin veriyordu. “*Eileithya*,” dedi bir süre sonra, ikinci göbek adımı telaffuzu tereddütlüydü. “Güzelmış.”

Değişik bir ses çıkararak güldüm. Aslında hıçkırık gibiydi. *Aşk insana bunu mu yapardı? Kontrolsüz duygular mı yaşatırdı?*

“*Eileithya* kötü değil,” diye kabul ettim. Andromeda’dan çok daha iyiydi.

“Doğumların gerçekleşmesini sağlayan tanrıçanın adı, değil mi?”

Başımınla onayladım, elimin tersiyle gözlerimi sildim. “Kendini hazırla. Öyle bir adaşım varken çok ama çok doğurgan olma şansım epey yüksek.”

Griffin, bu hiç canını sıkılmıyormuş gibi görünecek kadar akıllıydı.

Flynn bize paylaşmamız için bir tavşan getirdi, kamp ateşinin oradan fark ettiyse bile garip davranışıyla ilgili yorumda bulunmadı. Yemeğimizi yerken Griffin etrafımızdaki uzun otlardan kesip geniş, uzun yaprakları düzgün bir yığın hâlinde yanına koydu. Sonunda yığınının deri bir kordonla sardı ve dikkatlice eyer çantasının dibine yerleştirdi.

“O ne için?” Sulu tavşan etinden bir ısırık daha aldım. Flynn iyi bir aşçıydı. Et asla kuru olmuyordu. Hatta Flynn yanında kuru bitkilerden baharat bile taşıyordu.

Griffin hafifçe gülümsedi. “Yapmak isteyebileceğim bir şey var. Buradaki çimen iyi. Güçlü.”

Onun el hünerini merak ediyordum. Kaia için ördüğü çimenden tacı görmüştüm. Öylesine yapmış olsa bile çok güzel ve karmaşıktı ve bahse varım Kaia’yı sahip olduğu bütün mücevherlerin toplamından daha çok memnun etmişti.

“Birlikte yolculuk ettiğimiz onca hafta boyunca neden seni hiç dokurken görmedim?” diye sordum.

Griffin hafifçe döndü ve kararan çayıra baktı. Profilden yüzünün sert hatları ve kemerli burnu daha baskın şekilde görünüyordu. Güçlü kemikli yüzünde zarif ya da boş hiçbir şey yoktu, o

çekici, erkeksi bir sanat eseri idi. Bakışları gölün üzerinde kaldı, artık pürüzsüz olan yüzeyi vadinin göbeğine konmuş boş bir gölgeden ibaretti. Ay gökyüzünde alçakta ve sarıydı, suyun üzerinde parıltılı bir yol ışılatmaya başlamıştı bile. Buzdağları ay ışığını yansıtıyordu; yükselen, tırtıklı yükselteler, bir dev için ötedeki karla kaplı dağlara giden kaldırım taşları gibiydi.

“Sinta’nın eksik olmadığı bir şey varsa o da tozlu düzlükler ve kuru otlardır. Kuru otlar hiç bitmiyor. Burada, Fisa’da bile var, bu kadar kuzeyde.” Sonra bana baktı. “Dokuma yapmak bana, kabilemizin her şeyi değeri olmayan şeylerden yapmak zorunda kaldığı zamanları hatırlatıyor.”

“Kraliyet askerleri her şeyi çalıp evlerinizi yaktığı için mi?”

Başıyla onayladı. Azalan ışıpta yüz hatları uzaktaki granit tepeler gibiydi, boyun eğmez ve sert. “Vergi toplama, güneyde sadece vergilerden ibaret değildi. Yağmalama, anlamsız yıkımlar ve korku aşılama ile ilgiliydi. Babam, en sonunda onlara o tarz yağmaları bıraktıracak kadar büyük bir ordu kurdu, en azından bizim bölgemizde ama hiçbir zafer bana kraliyet askerleri gelip gittikten sonra günlerce süren dokumayı unutturamaz. Zonklayan kesikleri. Kanlı elleri. Hüzünlü, dertli seslerle söylenen çalışma şarkılarını. Evimizden geriye ne kaldıysa üzerine konan demet demet, taze kesilmiş hellips otunun kokusunu.” Uzun, güçlü parmaklarını yanındaki kalın yaprakların üzerinde gezdirerek eğilmelerini izledi. “Cansızlığı. Yası. Bazıları Kaia’dan daha küçük olan kızların, sevdiklerinin ölümler diyarına geçebilmesi için Kharon’a ödenecek obol uğruna ellerindeki her şeyi, hatta bedenlerini bile satmak amacıyla en yakın köye gidişlerini.”

Elimi bilinçsizce, her zaman cebimde duran paraya bastırdım, asla harcamadığım bozukluktu. Hepimiz bir tane taşıyorduk. Hayatımızı böyle yaşarken taşımamak için deli olmamız gerekiyordu. Kayıkçıya para vermeden Styks’i geçemezsiniz ve Gölgeler Ülkesi, sonsuzluğu geçirmek isteyeceğiniz bir yer değildi.

Bazı zamanlar, tanıdığım Griffin’in Sinta’nın bütün kraliyet ailesini nasıl kılıçtan geçirebildiğini merak ediyordum, tüm o kadın-

ları ve adamları. Şükürler olsun ki kraliyet ailesi kısırdı ve kalede hiç çocuk yoktu çünkü Griffin ordusunu kapılarına getirdiğinde hepsinin kökünü kurutmuştu. Tıpkı onların da önceden kökünü kuruttuğu insanlar gibi. Soylu açgözlülüğünün ve mantıksız şiddetin kurbanı olan, Griffin için isimsiz ve yüz­süz insanlar.

“O hatıraları geri getiriyorsa niçin dokuyorsun ki?”

Omzunu silkti. “Bu benim bir parçam. Her zaman öyle oldu. Nasıl duracağımı bilmiyorum.”

“O zaman neden seni daha önce hiç dokurken görmedim? Her yerde hellips otları var. Sinta Kalesi’ne gidene kadar geçen sürede bütün eve yetecek kadar eşya dokuyabilirdin,” diyerek ona takıldım. Yüzüne yerleşen bu yeni kasvetin birazını dağıtmaya çalıştım.

Griffin’in dişleri artan karanlıkta hafifçe parladı. “Vakit yoktu. Sen dikkat dağıtıyordun diyeceğim ama bu bile yeterli gelmiyor ve ben de kaçmayacağından ya da beni kalıcı olarak sakat bırakmayacağından emin olmakla meşguldüm.”

Gerçi haklıydı ama yine de gözlerimi devirdim. “O zaman şimdi ne yapıyorsun?”

Boş ellerine bakıp onları inceledi, kaldırıp kaşlarını çattı... “Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey.”

Ona ters bir bakış atarak sesimi Sinta toprakları kadar kuru bir hâle getirdim. “Çok iyi bir oyuncusun.”

Griffin geriye doğru yatıp dirseklerine dayandı, dramatik bir şekilde iç geçirdi. “Savaş lordluğu ile sahnede bir kariyer arasında seçim yapmak zorunda olduğum gün çok hüznüydü.”

Gülmemek için dudağımı ısırdım. “O otlar ne yapacağını öğrenmeyi hâlâ istiyorum.”

Bana, kalbimi göğsümde kahrolası bir kelebek kanat çırpıyormuş gibi attıran bir bakış attı. “Sabır, Catalia Eileithya Fisa. Henüz bir şey yapmıyorum.”

Kaşlarımı çattım. Sabır göbek adlarımdan biri *değildi*.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BİR BAYKUŞUN ÖTÜŞÜYLE SIÇRAYARAK UYANDIM. BEŞİMİZ kamp ateşinin etrafındaydık, daha ben gözümü kırpiştıramadan Griffin ve diğerleri ayağa fırladı. Tam battaniyemi üstümden atıyordum ki sağır edici bir ses kıvrılmama sebep oldu. Başımı eğerek vadiden yayılan ve kemikleri sarsan, bedeni zapteden patlama sesine kulaklarımı tıkadım.

Güç havada dönmeyi kestiğinde ayağa kalktım ve karanlıktaki kaos büyücüsüne baktım. Ay yüksekte ve parlaktı, gölden yansıyor ve büyücüyü gayet iyi görebiliyordum. Hareket etmemişti. Tam da saatler önce kocaman, büyük bir hiç için beklediğimiz yerde duruyordu.

Doğruca bana bakıyordu, belki bana bakmayı hiç kesmemişti ve dökülen verandasında asasını tutuyordu. Elden ayaktan düşüren, büyüyle ağırlaşmış ses tekrar havayı böldü ve kafamı paramparça etti. Nefes nefese iki büklüm oldum ve Griffin korumacı bir şekilde bana doğru eğildi, benimle aynı şekilde etkilenmiyordu. Belini bulup tutundum, başımı karnına gömdüm.

Büyücünün derin sesi, korkunç sesin son tınısıyla birlikte yankılandı. "Haberci. Yaklaş."

Sersemlemiş bir hâlde, o iki saf Olympos büyüünün gümbürdeyen etkisinden sıyrılmaya çalıştım. Nasıl olduysa Griffin'den uzaklaştım, başım hâlâ dönüyordu. Griffin benimle birlikte hare-

kete geçti, büyücü yine asasını yere vurdu. Çığlık attım, ezici güç beni neredeyse dizlerimin üzerine yıkacaktı.

“Yalnızca haberci,” diye emretti büyücü.

Griffin kaşlarını çatarak dengemi kazanmama yardım etti. Alçak sesle sordu: “Neden sana öyle diyor?”

Doğrulup dudaklarımı birbirine bastırdım ve cevap vermedim. Açıklayacak şeylerim vardı. *Daha sonra.*

Berbat ses dindi, tedbirli bir şekilde ilerledim, büyücünün büyü- lü esasına cevap verir gibi yeniden başlayan rüzgârda tuniğim savruluyordu. Verandasına giden kısa yolu yürürken kendimi tekrar normal hissediyordum, sadece damarlarımda havadaki büyü kalın- tısına tepki veren hafif bir vızıltı vardı. Başımı eğip tevazu gösteri- yormuşum gibi yaptım ama gerçekten tehlikede olduğumuzu dü- şünmüyordum. Tabii tam bir işitme kaybına uğrama riski dışında.

Tanrılara şükürler olsun ki büyücü asasını tekrar vurmadı. “Zeus ve kızı Athena, Ipotane sürüsü bulma görevinde sana yar- dımcı olmayı seçti.”

Gözlerim büyüdü. *Müthiş!* Daha fazla açıklamaya gerek yoktu ve iki tanrı bizim tarafımızdaydı. Fisa dansıyla dans edebilirdim.

“Sürünün lideri Lycheron’a seni gördüğü anda öldürmemesi için kıymetli bir armağan vermek zorundasın.”

Hımm. Dans iptal.

“Meydan oku. Ipotane rekabete dayanamaz fakat erkek alfa olan Lycheron sadece erkek alfayla karşılaşacaktır.”

Kaos büyücüsünün girdaptan gözleri geldiğimizden beri ilk defa Griffin’e baktı ve Griffin’in önüne atlayıp onu büyücünün bakışlarından koruma dürtüme direnmek zorunda kaldım.

“Bir pazarlık yapılmalı.”

Eyyvah. Pazarlık demek, bizim de bir söz vermemiz demektir.

“Zeus diyeceğini dedi.”

Ağzım açık kaldı. *Ne? Bu kadar mı?* “Ne sunacağız? Lycheron ne istiyor?” Büyücü cevap vermedi. Bana önceki gibi bakıyordu, gözleri ebedi ve öyle ölçülemeyecek şeylerle doluydu ki boşluktan ibaretti.

Dönüp ayaklarımı yere vura vura diğerlerinin yanına döndüm. Benimle yarı yolda buluştular.

“Şu rahatsız edici bakışların altında saatlerdir bekliyoruz, az önce inanılmaz bir baş ağrısı ve büyüğü bir tekme yedim ve *bu kadar mı yani?*”

Griffin de ne yapacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. “Şimdi ne yapıyoruz? Gidiyor muyuz?”

Biraz önce duyduğum baykuş tepemizde alçaktan uçtu, büyücünün yıkık dökük çatısına kondu ve sonra öttü.

Griffin’in gözleri kuşa odaklandı. “Baykuş, Athena’nın sembolü.”

“Deskathi Dağları’nın kuzeydoğu yamacından tırmanın,” diye aniden devam ediverdi büyücü. “Buzul mağaralarında Alfa İpotane’yi memnun edecek bir hazine gizli.”

Şok, bir devin yumruğu gibi indi. “Fakat o mağaralar bir labirent!” Birinin içeri girdiğini pek duymadığım bir labirentti hem de. Çıkıyorsa hiç duymamıştım.

Baykuş tekrar öttü ve büyücünün elinde bir yumak ip belirdi. Garip bir hareketle bana fırlattı, aramızda beş metre olmasına rağmen armağan bana zar zor ulaştı.

“Ariadne’nin İpliği. Bitmez. Dolaşmaz.”

Sarılı ipi tuttum, büyüsünün avucumu dişlediğini hissediyordum. “Orada ne bulacağız?” diye sordum.

“Sadece Haberci ve sarışın olan mağaralara girmeli. Diğer üçü girmemeli.”

Kato. Ben.

“Atalanta’nın yayına karşı gözünüzü dört açın. Liri üç başlı canavardan önce bulun. Tanrıçanın ihtiyaçlarına kulak verin.”

Bu hiç de anlaşılması güç değil “Niçin sadece biz? Hazine ne?”

“Athena diyeceğini dedi.”

“Bekle!” diye haykırdım. “İpotane’yi nerede bulacağız?”

Büyücü boş boş bakıyordu, gözleri girdap gibi dönüyordu ve yine boştu.

Baykuşa yalvaran gözlerle baktım. “Athena? Lütfen.”

Baykuş başını eğdi ve bana akşam yemeği niyetine yiyeceği bir kemirgenmişim gibi baktı. Yuvarlak, kehribar rengi gözleri içlerinden bir ışıkla parlıyordu. Son derece hareketsizdi. Tüyleri bile rüzgârda kıpırdamıyordu. Keskin bir şekilde kıvrık gagası bir kez kapandı, ses kulaklarıma gürültülü geldi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Kuşa bakmayı sürdürdüm ama belki de aptallık ediyordum ve o sadece sıradan bir baykuştı.

Hiçbir şey olmadı. Bezginlikle ip yumağını cebime attım, şimdi ne olacağını merak ediyordum. Bir müddet sonra büyücü döndü ve evine girdi. Harabenin kapısı arkasından kapandı, kapının mandalının yerine girmesi karnıma bir yumruk yemişim gibi hissettirdi.

İnanamayarak kapalı kapıya dik dik baktım ve sonra muhtemelen Flynn'in kulaklarını yıkamak istemesine sebep olacak bir küfür homurdandım. "İpotane'nin tam yerini söylemezse söylediği diğer hiçbir şey işe yaramaz. Kahrolası işe yaramaz, deli, dönen gözlü onun bunun..."

Griffin ellerini omuzlarıma koyunca ona döndüm.

"Bu bize hiç yardımcı olmadı"

"Oldu." Sesi sakın ve mantıklıydı. Sükûnetten ve mantıktan nefret ederdim.

"Birkaç bulanık öneri ve bir iplik yumağı mı?" diye öfkeyle köpürdüm.

"Senin bir labirentte kaybolmanı önleyecek bir ip yumağı. Bir ucunu ben tutacağım. Bir ucunu sen. Bitmeyecek. Dolaşmayacak." Omuzlarımı tutup sıktı. "Bununla geri dönüş yolunu bulabilirsin."

"Tabii Atalanta'nın yayından kaçınırsak, liri üç başlı canavardan önce bulursak ve bilinmeyen bir tanrıçanın ihtiyaçlarına kulak verirsek." Oflayarak ondan bir adım uzaklaştım. "Hiç sorun değil!"

"Hiçbir şeyden iyidir," diye karşı çıktı Griffin.

"Hayır. *Hiçbir şey* bizi doğruca evimize gönderirdi." Ev kelimesi göğsümde beklenmedik bir sızı yarattı. Sinta'yı kastediyordum ama ayaklarımı yeniden bastığım topraklarım kafama garip

bir şeyler yapıyor olmalıydı çünkü hiddetli gözleri ve zeytuni teni olan isimsiz Fisalı yüzlerden bir deniz düşüncelerimin içine sızı-verdi. Yüzleri suçlayıcı ve daha da kötüsü... umutluydu.

Sadece hayal gücümün ürünü olan şeyi bastırdım. Ayrıca onları yüzüstü bıraktığım için hissettiğim suçluluğu da bastırdım. Her şeyden, özellikle de kendimden tiksinererek, "Bu, sadece devam edip kendimizi öldürtmemize yetecek kadarını veriyor," dedim.

Etrafıma bakındım. Carver, Flynn, Kato. Griffin. Elimizde devam etmek için sadece bu varken onların güvenliklerini —*hayatlarını*— riske atamazdım.

Carver, "Atalante kim?" diye sordu. Kara saçları, kara kıyafetleri, sıırım gibi kasları ve ölümcül zarafetiyle gece gibiydi. Son zamanlarda gülümsediğini ne kadar az gördüğümü fark ettim birdenbire, sanki üzerine giydiği kara şeyler onu dışarıdan olduğu kadar içeriden de gölgeliyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir fikrim yok."

Sessizce ofladı. "Bu hiç iyi değil."

Evet. Dudaklarım incecik kaldı. Başka bir efsanevi başarısızlık daha. Önce annemin bizi bulması. Şimdi de bu. "Evet, şey, tam olarak her şeyi bilmiyorum."

Kimse gülmedi, bu iyiydi. Çünkü gerçekten şaka yapmıyordum.

Kaos büyücüsünün kapısı tekrar gıcırdayarak açıldı ve beşimiz aynı anda döndük. Damarlarıma adrenalin hücum etti, birden beliriveren umut başı çekiyordu. Garip, güçlü adam verandasına geri çıktığında gözlerim büyüdü, alevden dilleri olan ve parlayan bir şey peşinden süzülüyordu. Uzun, uçuş uçuş bir kumaşa benziyordu. *Pelerin mi?* Dört tane daha çıktı, göz kırpan ışıkları geceyi yumuşakça aydınlatıyordu.

Tamamen mest olarak izledim. *Ateşten yapılmış pelerinler mi?* Sonra nefesim kesildi. *Ateşten yapılmış pelerinler!*

Kumaşların içi kapkaraydı, onları gecenin ortasında daha yoğun gölgelere dönüştürüyordu ama dışları... Dışları nefes kesiciydi. Buz kokan rüzgârda hafifçe dalgalanıyorlardı, uçuşan katları

hızlıca kıvılcım çıkaran binlerce ince, zarif iplikle örölerek tamamen alevlerle kaplanmıştı. Ölmekte olan bir ateşin parlayan közleri gibi büyüleyiciydi; pelerinler kırmızı, altın sarısı ve sıcaklıkla düzenli olarak nabız gibi atıyorlardı.

Önceki karşılaşmalarımız nasıl olursa olsun, ateş elementinin vahşi güzelliği inkâr edilemezdi. Beyaz merkezi. Sarıların hareketi. Birdenbire beliren bir turunculuk ve arada sırada parlayıveren o mavisi. Nefes kesiciydi. Aldatıcıydı. Ateş, elinizi ona dolamak istemenize sebep oluyordu ancak yanıktan başka bir şey alamıyordunuz.

İçin için yanan pelerinler, gecenin serinliğiyle üşüyen tenimi uzaktan bile ısıttı; hafif bir odun dumanı, tütsü ve yanan bitkilerin kokusu geliyordu. Yeraltı Dünyası böyle mi kokuyordu? Beta ekibi-ne bu armağanların nereden geldiğini düşündüğümü söylemek için ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Tek kelime edemeyecek kadar hayret içindeydim ve benim dilimin tutulmasını sağlamak zordu.

Beş pelerin verandada ürpertici, kayarcasına bir dansla süzül-
dü. Dalgalanarak büyücünün genç-yaşlı yüzünde parlak ve gölgeli desenler oluşturuyor, dönen gözlerinden ateşi yansıtıyorlardı.

“Haberci. Yaklaş.”

Kımıldayamadım. Çenemi yerden toplayamadım bile.

Kato hafifçe sırtımdan itti. “O sen oluyorsun, Cat.”

Sendeleyerek öne çıktım, suratımın üzerine yapışmadan merdivenden çıkmayı başardım. Bundan sorumlu olabilecek tek bir kişi —şey, tanrı— vardı ve bana zaten birden fazla kez yardım etmişti. Kerberos’u yanıma yollamış ve korkutucu üç başlı tazıyı yıllarca orada tutmuş, ona en ihtiyacım olduğu zamanda bekçi köpeğimin yanımda olduğundan emin olmuştu.

Kaos büyücüsünün gürleyen sesi kulağa, gri saçlı, yaşı belirsiz, incecik bir insandan ziyade güçlü kuvvetli, genç bir adama aitmiş gibi geliyordu. “Yeraltı Dünyası’nın sonsuz ocaklarında yaratıldı. Elysium’un meyvelerini ve çiçeklerini ebedi olarak tomurcuk olarak tutan ateşten yapıldı.”

Boğazım hissettiğim duygu ve minnettarlıkla tıkanırken en

kısa ve en yakındaki pelerin omuzlarımın üzerine kondu, örgüm kara kapüşonun altına güvenlice sokuldu. Birkaç saniyeliğine sıcaklık neredeyse bunaltıcıydı, sonra Hades'in armağanı ihtiyacımı sezip kendini ona göre ayarladı. Parlaması azaldı, sonra etrafımda hafif bir ısıltı oluştu ve yumuşak bir sıcaklık gecenin soğuğunu silip götürdü.

Zeus. Athena. Hades. Üç kilit tanrının desteğini almak umabileceğimden fazlasıydı ve yine de Poseidon'un nerede olduğunu merak etmeden edemedim. Poseidon ve kâhinleri beni asla yüzüstü bırakmazdı ve şimdiki yokluğu içime tam olarak dağıtamadığım bir huzursuzluk veriyordu.

Canlı ateşle sarmalanıp –hoşuma gittiğine bile inanamıyordum– pelerinin ılık metal kopçasını boynumda kapadım ve basamaklardan aşağı indim. Kalan pelerinler peşimden parlayan bir sürü gibi geliyordu. Poseidon olsun ya da olmasın, yolumuz resmen belirlenmişti. Buz Düzlükleri'ne devam etmemiz gerektiğine dair tanrılardan bu kadar net bir işaret gelmişken geri dönemezdik. Önce Ariadne'nin ipi. Şimdi pelerinler. Bunlar hayatta kalma eşyalarıydı.

Nazıkçe parıldayan pelerinler adamların omuzlarına konup alevli kısmı dışarıda bırakarak onları sarmaladı. Her biri derin, erkeksi bir ses çıkardı. Pelerinlerinden çıkan sıcaklık yoğunlaştı. Belli ki epey üşümüşlerdi.

"Bu harika." Flynn pelerini geniş göğsünde kapadı, iri elleri güvenli bir şekilde içerideydi.

Griffin memnuniyetle iç geçirdi, bir an tereddüt etti ama sonra beni bile kışkındıracak özlemlili bir bakışla pelerinini çıkardı. Dışında alevler yukarı aşağı hareket ediyor, iplikten ipliğe atlıyordu. "Karanlıkta bir deniz feneri gibi," dedi. "Bunlar çok öteden dikkatleri çekecek."

Kaşlarımı çattım. Hades'in bunu düşünmemiş olmasına imkân yoktu. Sonuçta o bir tanrıydı, dağın tepesinde yaşamıyor olsa bile ilk Olymposlulardandı. Yeraltı Dünyası'nda kalmak zorunda olabilirdi, kaldı ki bu harika ve korkunçtu fakat buralarda işlerin

nasıl yürüdüğünü ve Buz Düzlükleri'nde seyahat eden birilerinin dikkat çekmek istemeyeceğini bilirdi.

Kopçasını açıp pelerinimi çıkardım. Sıcaklığıyla sarmalandıktan sonra buz gibi soğğun daha çok farkına vardım ve kıyafetin iki tarafını da incelerken gerçekten titredim. Parlayan dış tarafındaki muhteşem, zarif, alevden dillerin olduğu kumaşın aksine, diğer tarafındaki daha kalın düğümler karanlığı emiyor gibiydi.

Şu noktada bütün ateşlerle ilgili tereddütlüydim ama büyüü bir şey beni yakarsa yeterince hızlı iyileşeceğimi düşünerek pelerinimi çevirdim ve tekrar omuzlarıma attım, yanan yeri artık içrideydi.

Griffin bir küfür savurarak pelerinimi çekip atacakmış gibi bana doğru atıldı. Ben sırtıta kopçasını tekrar takarken durdu.

“Ters çevrilebilir!” Sadece aynı rahat sıcaklığı hissediyordum.

“Önce benim denememe izin vermeliydin,” diye hırladı.

Pelerininin katlarını düzeltip alevleri gizledim. “Büyüyü senin üzerinde test edemeyiz. Zarar veren şeylere karşı bağışıklığın var.”

“O zaman başka biri denemeliydi,” dedi ters bir şekilde.

Ona kaşlarını çatıttım. “Bunun neresi iyi bir fikir oluyor?”

“*Daha iyi bir fikir,*” diye bağırdı, “çünkü o zaman deneyen *sen* olmazsın.”

Kaşlarını kalktı. Şimdi anlıyordum. Beni pamuklara sarıp kız kardeşleriyle birlikte bir kaideye koyacağını düşünüyorsa kafasını kontrol ettirmesi gerekiyordu. “Ben dostlarımı Kyklopların önüne atmam,” dedim öfkeyle.

Griffin'in burun delikleri hızla aldığı nefesle büyüdü. Gözleri öfkeyle parladı. “Senden bunu istemiyorum. Senden hareket etmeden önce düşünmeni istiyorum. Tedbirli ol.”

“Düşündüm. ‘Hades aptal değil, muhtemelen bu tersinden de giyilebilir,’ diye düşündüm. Bil bakalım ne oldu? Öyleymiş.”

İlk raunt Cat'in! Hahl

“Dokunabilirdin de. En uç noktaya gidip kendini kafandan ayak parmaklarına kadar sarmalamana gerek yoktu!”

Hımm. İkinci raunt Griffin'in.

Kazanamayacağım bir tartışmadan sıyrılmak için kapüşonumu çektim ve alnımı kapatana kadar indirdim. “Ee?” Bana göre tamamen karalar içindeydim.

Kato sessizliği böldü. “İyi bir kamuflej. Yine de boynundan biraz parıltı çıkıyor.”

Başımı eğip baktım, küçük ışıltının pek endişeye değmeyeceğini düşünüyordum.

Kato tek eliyle Griffin’in omzuna vurarak benimle konuştu: “O hareketinle hayatımdan on yılı götürdün. Bunu ne kadar sıklıkla yaptığını düşünürsek muhtemelen beni mezara erkenden sokacaksın.”

Ona baktım, dikenli bir şey içimde döndü. “Bu komik değil.”

Kato doğruca bana baktı. “Bazı zamanlarda, Cat, sen de değilsin.”

İhanetin sıcak bıçağı göğsüme saplandı. Kato az önce Griffin’le tartışmamızda bir taraf seçmişti ve o benim tarafım değildi.

Carver pelerinini çevirip yanan kısmını içe aldı. “Pelerinleri ters giyebileceğimizi söylemesi için Cat’e ihtiyaç duyduğumuzu itiraf eden kim olursa olsun onu öldüreceğimi aklınızda bulundurun.”

Flynn yüksek sesle fikir yürüttü: “Yanan kısmı içe almayı kim düşünürdü ki?”

Griffin, “Yanmaktan korkmayan biri,” dedi, ses tonu hâlâ hidetle doluydu.

Başımı kaldırıp baktım, şaşkınlığım kocaman başlığımın altında gizlendi. Korkmadığımı mı sanıyordu? Ödüm patlıyordu. Durmadan. Sadece buna rağmen bir şeyler yapıyor ve en iyisini umuyordum. İtiraf etmeliydim ki her zaman en iyi strateji bu değildi fakat bazen insanın gerçekten başka bir seçim şansı olmuyordu.

“Hades bana zarar vermezdi,” dedim. “Ve şimdi, güvenli olduklarından eminiz.”

Griffin boynumu büküvermek istiyormuş gibi baktı ki bu gayet gereksizdi.

“Ben yapılması gerekeni yaptım,” dedim kaskatı bir şekilde. “Tıpkı senin gibi.”

“Kendini benim yerime koy, Cat. Hepimizin yerine.” Griffin başlığımı sertçe geriye itti ve granitten gözlerindeki sert parıltıyla ne kadar öfkeli olduğunu iyice anladım. “Kendini en önce ateşe atmaya devam edersen seni kendim öldüreceğim.”

Boğazımdan yukarı bir sıcaklık tırmanıyordu ve sebebi bunun düpedüz bir yalan olması değildi. “Bu, bu zamana kadar duyduğum en boş tehdit.”

“Pekâlâ. O zaman seni bağlarım ve evde bırakırım.”

Bu defa yanma olmadı. “Yapmazsın.”

“Yapacağımı biliyorsun.”

“Yapamazsın. Bana ihtiyacın var!”

“Sana canlı ihtiyacım var!”

Ona şok içinde baktım. “Fazla tepki veriyorsun.” Ben bir savaşçıydım, tıpkı onun gibi ve o da bunu *biliyordu*. Benim yeteneklerim sadece onunkinden farklıydı. Bir an çıtır çıtır yanarken bir an sonra geri dönmeyi içeriyordu. “Pervasızca bir şey yapmadım.”

“Sen pervasızlığın kelime anlamısın,” diye hırladı Griffin.

Ellerim yanlarımda kasıldı. Bu bel altından vurmaktı. Doğru da sayılırdı. Çenemi yukarı kaldırdım. “Ben tanrılara güveniyorum.”

“Tanrıların niyetleri nadiren belirgindir,” dedi Flynn. “Daha dikkatli olmalıydın.”

Flynn de mi? Bu saçmalığı Griffin’den beklerdim ama diğerlerinden beklemezdim. Yüzeysel bir soluk aldım, hiç benlik olmadığı hâlde yeniden bir ağlama hissiyle doldum.

Griffin omuzlarımı tutup beni kendine çevirdi, gözlerim duyduğum rahatsızlığı ele vermişti herhalde çünkü birdenbire tutuşunu yumuşattı. “Anlamıyor musun, Cat? Sen anahtarsın. Bunu gözlerimi sana çevirdiğim ve bir daha senden alamadığım günden beri biliyorum. Gözlerimi senden almayı istemedim de.” Beni nazikçe sarstı, gözleri benimkileri yakıyordu. “Seni ayakta tutmak anlamına geliyorsa her birimiz teker teker düşeceğiz. *Sen feda edilebilir değilsin.*”

“Hiçbiriniz de benim için feda edilebilir değilsiniz!” Dökülme-yen yaşlardan dolayı sesim çatladı.

Griffin derin bir nefes aldı ve beni kendine doğru çekti. Kollarım kendiliğinden kalktı ve ona tutundum, duygularım yüzeye öyle yakındı ki derimi acıtıyorlardı.

Derin bir hırıltıyla konuştu: “Bu kadar yeter. İkimiz de söylemek istediğimizi söyledik.”

Başımı salladım. Kıpırdamadım. Kıpırdamak istemedim de. Başımı Griffin’in göğsüne yasladım, kaos büyücüsünün yankılanan sesi gecenin sessizliğini bölünce şaşırdım. Yine transa girdi sanmıştım. İşini bitirdiğini düşünmüştüm.

“Persephone, Haberci’yi kutsuyor. Hades diyeceğini dedi.”

Kafam karışmıştı, yüzümü göğsünden çektim. “Persephone mi? Bu yeni işte.”

Griffin’in ifadesine bakılırsa artık hiçbir şey onu şaşırtamazmış gibi görünüyordu. Ayrıca yüzünde bir sertlik de vardı ve aklındaki soruları resmen okuyabiliyordum.

Haberci. Aniden midem sarsılan bir gemi gibi dönüverdi, Griffin’in kollarından çıktım. Beni bıraksa da ellerimden birini tuttu.

Büyücüye, “İpotane’yi nerede bulacağımızı hâlâ bilmiyoruz,” dedim.

Sessizlik. Boş bakış. Niye zahmet ettiğimi ben de bilmiyordum.

Tam buradaki işimizin bittiğini düşünerek dönmeye yelteniyordum ki tanrıların aracısı ağzını konuşmak için açarak beni bir kez daha şaşırttı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KONUŞMAK İÇİN AĞZINI AÇTI MI DEMİŞTİM? UNUTUN gitsin. Büyücünün ağzından çıkan şey sözcükler değildi. Bu çok basit olurdu ve tanrılar ne zaman basit olmuşlardı ki? Drama onların göbek adıydı.

Adamın ince boğazından parlak, kara bir yılan çıktı ve midem tiksintiyle bulandı. Çatallı dili havayı yalarcasına dışarıda sallandı. Sürüngen yavaşça yaklaşırken kapaksız gözleri ve parlayan pulları ay ışığını yansıtıyordu, en ölümcül ve en zehirli yılanların yaptığı şekilde sürünüyordu. Koyu yeşil ya da siyahtı, karanlıkta anlamak zordu; yaratığın parlayan sırtında bir dizi elmas şekli vardı, desen kırmızı ve altın renklerinden oluşuyordu. Büyücünün boğazından çıkmaya devam etti, önce altmış santimdi, sonra doksan santim oldu ve şimdi açık çenesinden aşağı sallanıyordu. Kaos büyücüsü arada sırada sarsılıyordu. Dipsiz kuyu gibi olan gözleri başka bir dünyaya ait bir ışıkla girdap gibi dönerken daha fazla yılan kusuyor, göğsünden rahatsız edici sesler geliyordu.

Tamamen korkuya kapılarak, verandada yükselen uzun sürüngeneye baktım. Yılan üçgen başını yukarıda tutuyordu, kırpmadığı gözleri ürpertici, kızılımsı sarı bir ışıltıyla parlıyordu. Dilini tekrar çıkararak titretti.

Aramızda beş metre vardı ama hızlı, batan darbesini yüzümün

yanında hissettim. İrkildim, yanağımda kalan buzdan ize dokundum. *O bir Kâhin mi? Yoksa başka bir şey mi?*

Griffin sessizce, "Olympos'un tanrıları aşkına," diye mırıldandı. Sanırım hâlâ şaşırabiliyordu.

Kato, yılan ona doğru tıslayınca sövdü.

Kaos büyücüsü son kez öğürdü ve yaratık tahtaya çarpan pullarından çıkan *şılak* sesiyle verandaya düşüverdi. Büyücünün boğazından keskin, boğucu öksürükler çıktı. Sonra yine boş boş bakmaya başladı, gözlerinde parıltılı altın tonlarının bir karışımı dönüyordu.

Sürüngen basamaklardan indi ve sessizce bize doğru geldi. Yılanlardan nefret ediyordum. Tam geri çekilmek üzereydim ki durdu ve dönerek kendine bir yer yaptı, kendi bedeninden yarattığı yatağına yerleşip her birimizi sırayla inceledi.

Bundan ne çıkaracağımı bilmiyordum ama tek bir şeyi biliyordum... "Yılanlar acımasız ve öngörülemez olurlar."

Carver, "Bana tanıdığım birini hatırlattı," dedi bana doğru.

Dikkatimi yılanın üzerinde tutarken kuru kuru, "Ha ha," diye cevap verdim.

"Yanına yaklaşma, Cat." Griffin elimi bırakarak önüme geçti. "Yapma," diye tekrarladı, fazladan talimata ihtiyacım varmış gibi.

Griffin'in kolunun arkasından eğilip yaratığın hareketlerini ve gözlerinin baktığı yönü takip ettim. Hepimize delici bakışlar atarak çatallı dilini yine çıkardı.

Buz gibi rüzgârla hiç alakası olmayan bir ürperti geçti üzerimden. Kobaloi bıçaklarımdan birini alıp elimde ağırlığını tarttım. Deri kaplı kabzasında azıcık büyü kaldıysa bile avucumda hissetmedim. Yılanın niçin burada olduğunu bilmiyordum ama hoşuma gitmiyordu. Yılan sembolizmi çok iyiden çok kötüye kadar uzanıyordu ama kimsenin evcil engerek yılanı yoktu, bu yılan belli ki tehlikeliydi.

İki arada kaldım, bıçağı fırlatmak için kendimi ikna edemedim. Bu başka bir armağan olabilir miydi? Olmayabilirdi de. Tanrılar intikamcı, kindar oluyorlardı. Nadiren uyumlu davranır, genellikle fırsatçı olurlardı. Bu yılanı her kim yolladıysa doğrudan, çok

eski bir stratejiyle hareket ediyor olabilirdi. Düşmanımın dostu düşmanımdır mantığıyla hareket ediyor olabilirdi, bizimle hiçbir alakası olmayan bir şey olabilirdi.

Seslenirken gözlerim yilandan hiç ayrılmadı. “Yılanı kim gönderdi?”

Büyücü cevap vermedi. *Elbette.*

Yaratık kendini sardığı yerden doğrulup yumuşakça tısladı. Etrafına sinsice bakındıktan sonra hiç duraksamadan Kato’ya doğru sürünmeye başladı fakat içgüdülerim sürüngenin hedefini bulduğunu haykırdı. Kalbim düzensizce çırpındı ve tereddüt etmeyi bıraktım. Bıçağım elimden fırladı ve saplandı... *toprağa?*

Nefesim kesildi. Ben asla ıskalamazdım.

Yılan öyle hızlı atıldı ki görmesi zordu. Kato nasıl becerdiyse yana kayarak ani hareketten kurtuldu. O döndükçe yanan pelelerini şişiyor; keskin, kıvrık, sivri dişlere ve parıldayan pullara ışık tutuyordu. Yılanın avcı gözündeki cam gibi yüzeyi gördüm, sonra yumuşak bir sesle yere indi ve uzun çimenlerin arasında gözden kayboldu.

Kato güzünü çekip dönerek, “Nerede?” dedi.

Flynn baltası bir elinde, bıçağı diğer elinde yavaşça döndü. Geri kalanımız kıpırdamadık, sanki tamamen hareketsiz durmak karanlıktaki bir gölgeyi bulmamıza yardım edecekmiş gibi.

Belli ki ediyordu. “Orada!” diye bağırıp Kato’nun solunu işaret ettim.

İleri atıldım, mecbur kalırsam yılanı çıplak ellerimle yakalamaya hazırdım ama Griffin beni karnımdan yakaladı ve geriye doğru çekti. Sertçe, “Hayır!” diye bağırışı kulaklarımda çınladı.

Bir saniye içinde yaratık bu dünyadan olmayan bir güçle kendini yukarı doğru fırlattı ve çenesini Kato’nun boynuna kenetledi.

Kalbim birdenbire durdu. Gözlerimi kırıştırdım. Az önce olanlara inanamıyordum. İnanmayı *reddediyordum.*

Korku ve suçluluk duygusu nefesimi kesti. *Onları buraya ben getirdim.*

Kato’nun gözbebekleri genişledi, kapkara ve kocaman oldu.

Kolu ağır bir şekilde yanına düştü ve tuttuğu gürz yere devrildi. Geriye doğru dengesizce bir adım attı, sonra bir adım daha... Uzun, iri bedeni kaskatı kesildi. Yılanın güçlü çenesinin altında boğazı hareket etti, hava almak için kasılıyordu. Boynunun yan tarafından iki sıra kan aktı, pelerinindeki korlarla buluşunca cızırdadı.

O iki sıra kanın görüntüsü kafamda mantıklı düşünce falan bırakmadı. Griffin'in koluna tırnaklarımı geçirdim. "Bırak beni! Bir şeyler yap!"

"Yılan gidene ya da onun neden burada olduğunu öğrenene kadar seni bırakmıyorum." Griffin'in sert sözleri şakağıma sıcak bir yumruk gibi indi. "Bunun orta yerine düşmeyeceksin. Sana izin vermeyeceğim."

Flynn yılanın kuyruğunu tutup çekti, Kato sendeleyip boğulur gibi sesler çıkarınca durdu.

Hiddet damarlarımdaki kanı kaynatıyordu. Korku soğutuyordu. Sıcak. Soğuk. Patlamak üzereydim. "Öldürün şunu," diye bağırdım diğerlerine. "Öldürün şunu!"

Flynn elinde bir bıçakla dikildi ama Carver başını çevirdi. "Bize tanrılardan gelen armağanlara güvenmemizi söyledin!"

"Kimin yolladığını bilmiyoruz! Kato'yu ısırtıyor!"

"Ve onun içinden çıktı!" Carver başıyla kaos büyücüsünü işaret etti.

Göz ucuyla büyücüyü gördüm. Hareketsizdi. Tepkisizdi. İnsanda cesaret falan bırakmıyordu. Her zamanki hâliydi.

Kato'nun boğazı hareket etmeyi kesti ve kobalt mavisini gözlerinin ifadesi çekildi. Kato bir ağaç gibi devrildi. Flynn, düşmeden önce onu yakalayıp yavaşça yere bıraktı. Yerde hareket etmeden yatan Kato öyle kaskatıydı ki bana ölü gibi görünüyordu. Korkuyla doldum, tüm kan beynime çıktığı için uyuştum.

Flynn geri çekildi, yılan ısırığı yeri bırakınca neredeyse düşüyordu. Yaratık doğruldu ve sonra doğruca Kato'nun açık ağzından içeri daldı, göz açıp kapayana kadar boğazından aşağı hızla kayboluverdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

FLYNN ÇÖMELDİ VE ELİNİ KATO'NUN GÖĞSÜNE KOYDU. Göğsü hareket etmeyince başını eğdi ve parmakları kıvrılıp boğumları bembeyaz kesilmiş bir yumruğa dönüştü.

Birkaç saniye boyunca kimse hareket etmedi. Kalbim çarpıyordu, her acı verici darbesi beni biraz daha kırıyordu. Bu, içimdeki bir şeyleri parçalayana kadar sürdü ve çığlık attım. Saf keder boğazımı yırtarak çıktı. Griffin beni çekerek kendi vücuduna yasladı, sanki sırtıma dayanan kalbinin atışını hissetmek benimkinin kırılmasını bir şekilde önleyebilirmiş gibiydi.

Kato gözlerini açınca attığım çığlıkla boğuluyordum. Gözlerini kırıştırtarak doğrulup oturdu ve ben nefes almayı unuttum.

“Kato?” Flynn sarışın savaşçının omzunu kavrayarak dengesini sağladı.

Kato yüzünü buruşturup nazikçe boğazını ovaladı. Öksürdü ve sonra sesi taşa sürtünen tel gibi çıktı. “Bu hayatımdaki en travmatik deneyimlerden biri oldu.”

Hepimiz ona bakarken ağır bir sessizlik oldu, ardından rahatladık. Flynn kahkaha atarak Kato'nun omzuna vurdu. “Öldüğünü sandım, seni lanet olası adam.”

“Ölmedim. Muhtemelen sağır oldum.” Kato bana alaycı bir bakış attı. “Ufak tefek birine göre cidden gürültücüsün.”

Boğazımdan boğuk bir ses kaçtı, kendini kahkaha olarak yutturmaya çalışan bir hıçkırıktı. Griffin'in kollarını ittim. Kısa bir tereddüitten sonra gitmeme izin verdi.

Kato'nun yanında dizlerimin üzerine çöküp titreyen parmaklarla uzandım ve tedbirli bir şekilde boynundaki iki yara izine dokundum. Kato dişlerinin arasından nefes aldı.

Parlak kırmızı daireleri incelerken, "Sızlıyor mu?" diye sordum.

Başıyla onayladı, dudakları renksizdi.

Nazikçe tekrar bastırdım ve bileğimi tutup aşağı çekti. Refleksleri normaldi. Hızı muhteşemdi. Fakat içinde hâlâ bir yılan vardı ve bu iyi olamazdı. "Zehir var mı diye bakmam lazım."

"Zehir var," dedi. "Bir dev boynumun sol tarafına dikenli sopa-sıyla vurmuş gibi hissediyorum."

"O zaman zehri almamız lazım."

Kato bileğimi bırakmadı. Tutuşu zayıfladı ama güçlü parmaklarının kemiklerimin etrafındaki kıvrılışı, bana dayanak olan o olsa da tam tersiymiş gibi görünmesine sebep oluyordu.

Yutkundu. "Nasıl?"

Sesindeki neredeyse tanımlanamaz aldatmaca kaburgalarımın arasında bir delik açtı. "Fisa'da yapılışını görmüştüm. Bir sürü zehirli yılanımız vardır. Nasıl emilip çıkarılacağını biliyorum."

Arkamdan korkunç bir sesle bir ret geldi. "Dudaklarının yakınına *hiçbir* zehir gelemmez."

"Bir şey yutmayacağım." Omzumun üzerinden Griffin'e dik dik baktım, beni bir daha durdurmaya çalışırsa öfkeli ve vahşi bir intikamla karşılık vereceğimi ses tonumdan anlamalıydı.

Griffin'in çenesindeki bir kas seğirdi. Gözleri korkutucuydu ama kıpırdamadı.

Kato'ya dönüp öne doğru ilerledim ve başımı boynuna doğru eğdim. "Kıpırdamadan dur."

Dudaklarım tenine değdiği anda bir büyü patlaması beni kırımın üstüne serdi. *O kahrolası büyücü yine asasını yere vurmuş ve beni fırlatmıştı!* Gürültü beynimi sarstı ve öyle kötü çınlattı ki yine yerde iki büklüm olup kulaklarımı kapamak zorunda kaldım.

Sonra Griffin yanımdaydı, beni büyüye ve kulaklarımdaki acı veren yankıya karşı korurken ona doğru döndüm.

“Asasını bir kez daha vurursa,” dedim nefes nefese, “alıp başına çalacağım.”

“Hayır, yapmayacaksın,” dedi Griffin düz bir sesle. “Zeus’a bizi olduğumuz yerde çarpması için bir sebep vermeyelim. Ayrıca, bence seni korumak için yaptı.”

Ona dik dik baktım. Mantıklı konuşması sinir bozucuydu. *Durmaksızın*. Fakat aptalın teki olsaydı ona böyle delice ve geri dönülemez bir şekilde âşık olmazdım herhalde.

Kaos büyücüsü, “Drakon Titos’un zehri Haberci’ye uygun değil,” diye gürledi.

Dengemi sağlamak için Griffin’in kolunu kavrayarak ayağa kalktım. “Şimdi hepiniz bana karşı birlik oluyorsunuz işte.”

Griffin gergince gülümsedi. Gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Sen de çok tedbirsizsin. Beni korkutuyorsun. Seni olduğun yerde durduracak bir asam olsaydı sürekli yere vururdum.”

“O zaman öyle bir şeyinin olmaması iyi bir şey,” dedim aksi bir şekilde. Gözlerimi kısarak etrafıma bakındım. “Şimdi hanginiz zehri emip çıkaracaksınız?”

Büyücünün yoğun bir şekilde yankılanan sesi cevabımı bastırdı. “Ipotane’yi Phthia Geçidi’nde arayın.”

Az önce bir Kentaur tarafından tekmelenmişim gibi görünüyormuş olmalıydım çünkü Griffin’in kaşları çatıldı. “Ne? Ne oldu?”

“Orası Olympos’tan önceki son dağ geçidi. Buz Düzlükleri’nin çok ama çok içleri. Geçidin ağzında bir göl var. Efsaneye göre Hydra tarafından korunuyor.”

Griffin’in gözleri büyüdü. “Hydra gerçek mi?”

Tanrılar aşkına, olmadığını umuyordum. Büyüçüye döndüm. “Hydra’yı nasıl geçeceğiz? Gerçekten orada mı?”

“Poseidon diyeceğini dedi.” Kaos büyücüsü döndü, yıpranmış cübbesi savruldu ve kulübesinin kapısı sert bir çarpma sesiyle arkasından kapandı. Ağır bir kilidi çevirdiğini duydum.

Ağzım kapanıverdi. Şok içinde gözlerimi dikip baktım. En

azından, parazit bir yılan yollamasına ve öylesine bir tavırla, *Bu arada, neden Phthia Geçidi'ne gitmiyorsunuz?* demiş olmasına rağmen, Poseidon en sonunda kendini göstermişti.

Kato kaskatı bir şekilde ayağa kalktı. Dönüp ona uzandım, kolunu tuttum ve ısırık izini incelemek için parmak uçlarımda kalktım. İki delik de kapanmış, geriye sadece bronz teninde kırmızı, kabarık izler bırakmıştı.

"Kapanmışlar," dedim. "Zehri çıkaramayız."

Kato boynuna dokunup irkildi. Boynunun sol tarafı alev gibi yanıyordu ve ısırıktan yayılan sıcaklığı yüzümün önündeki bir ateş gibi hissedebiliyordum.

"Çıkarmamız gerektiğinden emin değilim," diye cevap verdi.

Belki de haklıydı. Kolunu bıraktım ve topuklarıma üzerine indim. "Bu Poseidon'un armağanıysa neden sana gitti?"

Kato omzunu silkti. "Sana uygun değilmiş."

"Daha önce hiçbir şey için uygunsuz olmadım."

"Belki de 'Öldürün şunu! Öldürün şunu!' diye bağırdığın içindir," dedi Carver kaşlarından birini kaldırarak.

Dudaklarımı büzdüm. Haklıydı. "Yılanlardan tiksiniyorum. Kapaksız gözleriyle bakıyorlar ve yemeği düşündüklerini görünüşlerinden anlayabiliyorsun. Yemek de *sen* oluyorsun. Çok ürpertici."

"Yılanlar şifanın bir sembolü. Asklepios'un arasında da var," dedi Kato. Az önce bir yılanı bütün hâlinde yutmuş olmasıyla ilgili kendini iyi hissetmeye çalıştığı belliydi.

O şey nereye gitmişti ki hem? Nasıl sığabiliyordu?

"Ayrıca koruma. Yeniden doğum. Tanrısal güç." Başımı iki yana salladım. "Yine de onlardan hoşlanmıyorum."

"Fakat devasa yamyam balıklar ve deniz yılanlarında sorun yok mu?" diye sordu Griffin.

"Kâhin balıkları mı? Şöyle böyle. Dürüst olmam gerekirse, bana yardım etmelerinden önce beni yiyeceklerinden emindim."

"Poseidon'un Kâhin Balıkları –tamamen pulla kaplı yaratıklar– sana sadece yardım ettiler," diye belirtti Griffin. "Kendini

ateşle sarmaladın ve tanrılara güvendiğini söyledin. Pelerinler bize zarar vermedi. Yılanın niçin burada olduğunu bilmesek bile, onun da bize zarar vermek için burada olmaması mantıklı olur.”

“Buna mantık katma!” Ellerimi kaldırıp göğsünü ittim. “Ayrıca birkaç dakika önce Kato ‘zarar görmemiş’ gibi görünmüyordu.”

“İyi olacağını düşündüm, *umdum*,” dedi Griffin.

İyi mi? İyiymiş! “Madem öyle niçin beni geride tutuyordun?”

“Ne olur ne olmaz diye,” diye cevap verdi.

Ne olur ne olmaz diye! “Sen de Kato’yu ‘bekleyip görelim’ sunağında feda edeceğimizi düşündün!”

Griffin’in gözünün altındaki bir kas attı. “Seni feda etmekten iyidir,” tarzında bir şey söyleme fırsatını bulamadı —ki bu beni yanan yuvalarından kaçan yüz harpya gibi patlatırdı— çünkü Kato acıyla inledi. Döndüm ve elini şişmiş boğazına koyduğunu gördüm.

Gözlerim büyüdü. “Ne? Ne oldu?”

Yüzünü ekşitince dudakları inceldi. “Bilmiyorum,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

Elini çektim ve keskin bir soluk aldım. Bir yılan dövmesi şekillenmeye başlıyordu ve boynunun alt kısmında toplanıyordu. Yangılı şişlik hızla ilerleyen kara mürekkebin altında yok oluyordu. İnanılmaz bir şekilde gerçeğine benzeyen parlak siyah pulları, Kato’nun her nefesi ve yutkunuşuyla dalgalanıyor, dövmeyi canlı ve durmaksızın hareket hâlinde gibi gösteriyordu. Derisine çatalı bir dil işlendi ve Kato’nun kulağının arkasına doğru kıvrıldı, rüzgârla dağılan saçlarını yaladı. Yılanın ışıldayan sırtında kırmızı ve altın sarısı elmas şekilleri belirdi.

“İşaretlendin,” dedim rahatsız olarak.

Kato’nun mavi gözleri panikle parladı. “O ne anlama geliyor?”

“Yılan dövmen var. Tıpkı yeni dostumuz Titos’a benziyor, sadece daha ufağı.”

“Fakat bu *ne* anlama geliyor?” diye sordu tekrar.

Başımı iki yana salladım, ben de paniğin darbesini hissediyordum. “Üzgünüm. Bilmiyorum.”

Kato'nun gözleri sadece bir anlığına deli gibi baktı. Sonra derin, dengeleyici bir nefes aldı ve yavaşça başını salladı. Aslında bana gülümsedi bile. "Öğreneceğiz. Sen 'Neredeyse Her Şeyi Bilen' Cat değil misin?"

Bir şey göğsümde dönüverdi. O mu *bana* moral veriyordu? Ben şimdiye boynumu tırmalayıp büyülü yılanı kusmaya çalışıyor olurdum. O da işe yaramazsa... hançer içeri girerdi. *Belki.*

Flynn, "Nasıl hissediyorsun?" diye sorarken, düşen güzünü Kato'ya verdi.

"Daha iyiyim." Kato silahını sırtındaki deri kılıfına geri koydu. Omuzlarını birkaç defa çevirdi ve sonra başını iki yana yatırdı. Boynu çıtladı. "Kasılmış ama daha iyi."

"Titos'u hissediyor musun?" diye sordum.

Elinin ayasını göğsüne dayadı, sonra daha aşağı indirip karnından kaydırıldı. Başını iki yana salladı. "Bilmeceler ve sürüngener," dedi Kato.

İçimdeki gerginlik çözülmeye başladı. Adamlar tam birer gizemdi. Fakat bir şeylerin üstesinden gelebilme şekillerini seviyordum. Bu, devasa yılanlar olsa bile.

"Tabii bunlar da var." Pelerinin altına kollarımı kaldırdım, kenarları kaldırıncaya kadar kanatlar gibi göründü.

Griffin elini belime koydu. "Sence büyücü bir daha dışarı çıkar mı?"

Kulübeye göz attım. İçinde ışık yoktu. "Sanmıyorum. Bitirmiş gibiydi." *Ve korkunçtu.*

Griffin elini indirdi ve sıcaklığının kaybıyla, çok yaşamsal bir parçam benden koparılıp alınmış gibi geldi. Onu ânında özledim. Belki de sonrasında gelecek şeyi bildiğim için üşümüştüm.

Yutkunarak ona döndüm ve Griffin'in sert bakışı bana bir ton mermer gibi çarpıverdi.

"Öyleyse kayıp parçaları da doldurmanın zamanı geldi. Haberci."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

MİDEM KASILDI. HİÇ SESİMİ ÇIKARMADAN GÖZLERİMİ dikip ona baktığımda Griffin'in gölgede kalan yüz hatları kaya gibi sertleşti. Fakat sessizliğim artık saldırganca değildi. Sadece korkum konuşmama engel oluyordu.

Gözleri kaygı verici şekilde parladı. "Zaman istedin ve ben de izin verdim. Doğru ya da yanlış, bunu daha fazla yapamam."

İlk içgüdüm yalan söylemektir ama bunu Griffin'e bir daha yapamazdım. Bize yapamazdım. Öğrenirdi ve bir daha bana asla güvenmeyebilirdi. Beni bağışlamayabilirdi ve istediğim hayat o değildi.

"Uzun bir hikâye." Terk edilmiş kamp alanımıza baktım. "Otur-sak iyi olur." Kato'nun muhtemelen dinlenmeye ihtiyacı vardı. Şu anda ben bile ateşin rahatlatıcılığını istiyordum.

Griffin başıyla onaylayarak herkesi büyücünün evinden uzaklaştırdı. Carver yıldırım çukurundaki ateşe biraz daha odun attı sonra Flynn ölmekte olan közlere eğilip üfledi. Küçük bir kıvılcım yeniden dansa başlayıp geceyi aydınlattı, daire şeklinde oturup yeni pelerinlerimizi etrafımıza doladık.

Yanımdaki Griffin beklentiyle bana baktı. Cevap istiyordu. Onu suçlayamazdım.

"Ben..." Sözcükler takılıp kaldı, boğazımı temizleyip tekrar dedim. "Ben buraya daha önce de geldim."

Ben devam etmeyince Griffin, "Donmuş Göl'deki Poseidon'un Kâhin Balığı için," üsteledi.

Başımla onayladım. "Doğduğum andan beri sahip olduğum büyü; arada sırada beliren öngörü, yalanları saptama ve onların arasından doğruyu öğrenme becerisi, bilemeyi reddettiğim etki büyüüne güçlü bir yatkınlık. Vücudumla ve bıçaklarımla dövüşmeyi, kendimi savunmayı ve hayatta kalmayı öğrendim. Abilerim..." Biraz irkildim.

"Aias'ın sadece hayatta kalması gerekiyordu. Doğum hakkıyla zaten hepimizin üstündeydi, Alfa annemin Betasıydı. Thaddeus hırslı olandı. Aias'ı öldürdü, sonra beni öldürmeye çalıştı." Thaddeus'u düşünmek bile büyüünü yeni baştan yaşamama sebep oluyordu, dağılayan gücü kaslarımın hafızasında kilitliydi. Hayalet acıdan kurtulmaya çalıştım. "Ben daha küçük bir kızken beni öldürecekti ama Thanos her zaman tam vaktinde oradaydı. Thanos ya da Eleni." Eleni'nin adını yüksek sesle söylemek göğsüme bir tekme yemek gibiydi. Bir saniye için nefes alamadım.

"Thanos mu?" diye sordu Griffin.

"Muhafızım. Eleni dışındaki tek arkadaşım." Pek de nazik olmayan dev gibi bir adamdı, Thanos bana dövüşmeyi öğretmişti. Ve kazanmayı. "Seçeneklerim her zaman ya Thaddeus ya ben oldu, tıpkı peşimizden geldiğinde Otos'la olduğu gibi. O yüzden ben... onu öldürdüm."

Thaddeus bana işkence etmişti, tekrar tekrar. Yine de değiştirilmesi mümkün olmayan hareketim hâlâ açık bir yaraydı. Kucağımdaki parmaklarımı esnettim, ilk defa soğuk metalin rahatlatıcılığı yerine elimdeki bıçak hissinden kurtulmaya çalışıyordum.

"Bir gece bana saldırdığında onu şaşırttım. Ateş iğneleri. Delen, derin yaralar," diye açıkladım. "Daha çok güç toplamak için kalktı ve ben Thanos gelene kadar tekmeler savurup çılgılık atmak yerine boğazına bir hançer sapladım. Her tarafım kan içinde kaldı." Duyulabilir bir sesle yutkundum. "Kanını hâlâ hissedebiliyorum."

Griffin'in alnı kırıştı. "Kendini savunmuşsun."

“Çocuktuk,” dedim sesimde ürpertiyle. “O değişebilirdi ama ben hayatına son vermeyi seçtim.”

“Otos’u öldürdüğün için pişman mısın?” diye sordu Griffin.

“Asla.” Düşüncesi bile gülünesiydi. “Sizi koruyordum. Eleni’nin intikamını alıyordum.”

Bana uzun uzun ve sertçe baktı. “Bizi bir saniye bile tereddüt etmeden ve pişmanlık duymadan koruyorsun ama kendini korumanı haklı çıkaramıyor musun?”

Cevap vermeden bakışlarımı kaçırdım. Sorunun gittiği yönden hoşlanmamıştım. Önceki tartışmamıza fazla yakındı.

“Thaddeus, Aias öldükten sonra beni hedef aldı çünkü asla Eleni’nin üstüne çökemezdi. Eleni çok hızlı ve akıllıydı. Ayrıca alevden kuşlar yapabiliyordu... O kuşlar süzülür, gagalar, pençelerini takar ve yakarlardı. İçindeki doğal iyiliğiyle, benim ışığım ve gazabım gibiydi. Bizi Thaddeus’tan korudu, ufaklıkları ve beni. Hatta Otos’u bile korudu, bu da onun ihanetini çok daha kötü yaptı.” Nefesim tıkanı. “Fisalıları onu severdi. Ben onu severdim.”

Griffin’e bir daha baktığımda gözlerim dolmuştu. “O senin gibiydi. Her şeyi değiştirecekti.”

Griffin uzanıp dizimi sıktı, beni cesaretlendiriyordu. Kaçtığım soruyla ilgili baskı yapmaması beni rahatlatmıştı.

“Eleni ve ben büyüdük, güçlendik. Gökyüzünü yanan kuşlarla doldurabiliyorduk ve ben de neredeyse her şeye bıçak saplayabiliyordum. Kaçtık. Durmadan. Bazen deniz kenarına doğru. Bazen doğruca batıya ya da güneye. Annemin askerleri bizi her seferinde buldu ve geri sürükledi ama biz çoktan köylere sızmış, para ve mücevher dağıtmış oluyorduk.” Başımı eğdim, gözlerimi hızlıca kırıştırdım. “Sinta’daki gibi, kraliyet vergi toplayıcıları çok fazla alıyordu, insanlara hiçbir şey bırakmıyorlardı.” Ve ben onları yüzüstü bırakmıştım. Ben Eleni’yi kaybetmiştim, sonra Fisa ikimizi birden kaybetmişti.

Büyürken Eleni ve Thanos benim gerçek ailemdi, kan bağı olsun ya da olmasın. Sonra sirkte Selena ve arkadaşlarım olmuştu. Şimdiyse bu adamlar.

Gözlerim kamp ateşinin başındaki yüzlerde gezindi. *Aile*. Artık lanetli bir kelime değildi. Fakat kaybetmesi hâlâ çok kolaydı.

“Ben sadece Eleni’nin gölgesiydim. Cesareti olan oydu. Kraliyet hazinelerinden çalmaya cesaret ederdi. Annemize alaycılık ve öfkeden daha fazlasıyla karşı koymaya cesaret ederdi.” Kuru bir kahkaha çıktı ağzımdan. “Farkına bile varmadan müttefik topladık. Amacımız o değildi ama insanlar isimlerimizi söylüyorlardı.”

“Seviliyordun.” Griffin bunu, onu hiç şaşırtmamış gibi söyledi. Beni de şaşırtmamalıymış gibi.

Ona tedbirli bir bakış attım. Anlamıyordu. “Fisalılar geceleri hâlâ Kayıp Prenses için dua ediyor. Bunca yıl geçti ve ben topuklarımı kıcıma vura vura Sinta’ya, becerebildiğim kadar uzağa kaçmışken, onlar benim güvenle geri dönmem için dua ediyorlar.”

Griffin hiçbir şey söylemedi. Söylemesini beklemiyordum. Şu anda beni savunabilmesi mümkün değildi.

“Otos da büyüdü ve kıskançlık içini sardı. Annem hep bana odaklanmış gibi görünüyordu ve diğer herkes Eleni’yi seviyordu. Otos bizi adil bir dövüşte asla yenemezdi, o yüzden hileli hareketlerini kusursuzlaştırdı.” Acının, kırmızı izlerin, dağlanan yanıkların görüntüleri belirdi. Ürpertimi bastırdım. “Ateş kırbacı köşelerden kıvrılabiliyordu. Nereden geldiğini asla göremiyordum.”

Griffin’in boğazından alçak sesli bir hırıltı çıktı. Herkes ağırbaşlı görünüyordu. Otos’u ve ateş kırbacını görmüşlerdi. Büyüyü ona geri çevirdiğimi, onu diri diri alazladığımı, ardından da Otos’un Eleni’ye yaptığı gibi hançeri kalbine saplayışımı görmüşlerdi.

“Laertes, Priamos ve Ianthé hâlâ küçüktü, büyülerini geliştirmişti. Bazen kendi aralarında didişirlerdi ama asla bizimle uğraşmazlardı.”

Birden beliren acı göğsümü derinden kesti sanki. Bu bıçak daha önceden de yara açmıştı ama şimdi daha keskindi. Aias, Thaddeus, Eleni, Catalia... hepsi gitmişti. Ben gittikten sonra Otos ufaklıklara ne yapmıştı?

Carver çimen yapraklarını ateşe attı. Parladıktan sonra yana-

rak kıvrıldılar. "Bu da bize senin bu sıcakkanlı kişiliğini anlama fırsatı veriyor ama bunun kaos büyücüsünün sana Haberci demesiyle ne ilgisi var?"

Griffin kardeşine uyarıcı bir bakış attı. Carver son zamanlarda farklı davranıyordu. Bir an şakalar yapıp Beta ekibiyle atışır, Griffin'le kahkaha atar ya da benimle utanmazca flört ederken, bir sonraki an içine kapanıyor, rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Son zamanlarda bir de şu sinirli bakışı vardı.

Derin bir nefes aldım. Sır saklama alışkanlığı yıkılması zor bir duvardı, özellikle de taşlar suçlulukla sıvandıysa. "Griffin bunların çoğunu zaten duydu ya da tahmin etti ama ben şimdi hepinizin bütün hikâyeyi duymasını istiyorum."

Flynn, Carver'ın kafasının arkasına bir tane yapıştırdı. "Yani götün teki gibi davranmayı kes."

Carver, "Üzgünüm, Cat," diye mırıldanarak Flynn'in vurduğu yeri ovaladı.

Elimi sallayarak özrünü geçiştirdim. Gerek yoktu. "Aias ve Thaddeus resimden çıkınca, Eleni Beta Fisa oldu. Ben Gamma'ydım. Fakat annem her zaman benim sıradaki kişi olmamı istiyordu. Sanırım bende kendini görüyordu, ateş büyüm yoktu, etki büyüsü ve insanların yalanlarından gerçeği duymak gibi sinsi güçlerim vardı. Yaratıkları etki altına almam için beni eğitmeye çalıştı ve insanların aklından geçenleri öğrenmem için cesaretlendirdi ama ben reddettim ve yaptığı hiçbir şey kararımı değiştirmedim." Acı acı güldüm. "Sırf ona inat olsun diye neredeyse herkese karşı avantajımı görmezden geldim. Hem o zaman hem de şimdi."

"Hiç kimse bir diğerinin zihnini kontrol edememeli," dedi Griffin.

"Evet, yapabilen fazla kişi yok ama yaratıkları kontrol etmeyi öğrenmeliydim. Temel şeyleri biliyorum. Muhtemelen yapabiliyordum de. Tabii bir yandan da annemin onlar üstündeki hâkimiyetiyle savaşmak zorunda kalmasaydım. Mesela Sybaris ve Vrykolakas'ta olduğu gibi." Parmaklarımı pelerininin sıcak katları

arasında gezdirdim, yerimde duramıyordum, daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. “Öğrenmek yapmak anlamına gelmiyor, gücü onun gibi kötüye kullanmak anlamına da gelmiyor. Fakat onun haklı olmasından, tıpkı onun gibi olmaktan korktum. Bana hep öyle söylüyordu.”

Griffin hararetle, “Sen onun gibi değilsin,” dedi. “Sadece bundan korkuyor olman bile sana öyle olmadığını söylemeli.”

Ona inanmak istiyordum. Belki inanıyordum da. Azıcık. “İnatçılığım onu öfkeden köpürttü. Onu çıldırtmaktan zevk alıyordum, ta ki bunun nereye gittiğini görene kadar.” Yüreğim kederle ezildi. Pişmanlık göğsümde bir taş gibiydi. “Eleni’yi beni geride tutmakla suçladı.”

Griffin’in derin sesi öfkeyle kaynıyordu. “Seni ve Eleni’yi ayırmaya zorladı. Sizi bir arenada dövüşmeye zorladı.”

Başımla onayladım. Bunu ona anlatmıştım, günlerce o cehennem gibi arenada kapana kısılmış kişi ben değilmişim gibi davranmıştım. “Bize yemek vermedi. Su vermedi. Zihinlerimize girdi, yalanlarla ve hiç olmayan ihanet görüntüleriyle doldurdu. Direndik.” Tanrılar aşkına, ne acıtmıştı. “Karşı koyduk, ta ki zayıf düşene, kan içinde kalana ve artık hiçbir şeyden emin olmayana kadar direndik. En sonunda kendimle ilgili, gerçeklikle ilgili bütün algımı kaybettim. Önce *ben* kırıldım. Yüreğim asla Eleni’ninki kadar saf değildi ve annem bunu biliyordu. Buna güveniyordu çünkü o tuzaktan benim sağ çıkmamı istiyordu.”

Griffin sessizce, “Yani sonunda birbirinizle dövüştünüz,” dedi.

“Dövüşmek bunu anlatmaya yetmez. Birbirimizi tekmeledik, ısırдық, hayvanlar gibi tırmaladık. Annem en sonunda istediğini elde ettiği için çok mutluydu herhalde. Çünkü konsantrasyonu dalgalandı ve biz etkisinden çıktık.” Yutkundum, boğazım tıkanı. “Eleni üzerime eğildi, beni tuttu ve bizi hiçbir şeyin ayıramayacağına yemin etti.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerim yanıyordu. “Fakat sonra üzerimize bir gölge düştü. Annemdi. Ve Otos. Annem Eleni’yi üstümden sürükledi. Eleni kalan gücüyle dövüşüyordu.

Annem ona güçsüz olduğunu söyledi. Ben zorlukla hareket edebiliyordum ama çılgılık atmaya başladım çünkü güçsüzlüğün asla cezasız kalmadığını biliyordum. Bir şekilde dizlerimin üzerine kalktım ama çok geç kaldım. Annem Otos'a bir bıçak verdi ve o da Eleni'yi kalbinden bıçakladı." Sesim titredi ve hırıltılı bir hâl aldı. "Durduramadım. Hemen yanımda öldü ve ben hiçbir şey yapmadım."

Griffin yaklaşıp dudaklarını şakağıma bastırdı. "Fikrimi değiştirdim. Devam etmene gerek yok. Sen istemediğin sürece anlatmak zorunda değilsin."

Uzanıp elini tuttum. Elimi sıktı ve hak etmesem bile o ufak teselliği kabul ettim. "Fakat Carver haklı. Haberci kısmına gelmedim."

"Geçmişin olmasına hakkın var, Cat. Geleceğimizin bir parçası olmak zorunda değil."

Gözlerimi yumdum, yüreğim sızlıyordu. Griffin'in çizmelerini yalamaya bile uygun olmadığımı söylerken ciddiydim. Bana inanmalıydı.

"Geleceğimizin parçası," dedim. "Herkesinkinin parçası hem de."

Griffin elimi daha sıkı tuttu. Bu onu kaybetmemin başlangıcıydı. Fakat gerçeği hak ediyordu, o yüzden kendimi devam etmeye zorladım.

"Kaleye nasıl geri döndüğümü bilmiyorum. Sanırım Thanos beni taşıdı, sonraki üç günü yatakta fiziksel olarak iyileşerek geçirdim. Annem beni görmeye geldi. Daha on beşimde Beta Fisa olduğum için heyecanlıydı, tıpkı onun gibi. Sırıttı ve ona tokat attım. Yüzündeki bakışı görmeliydiniz." Anımsayarak gözlerimi ateşe diktim. "Bana yaşattığı onca şeye rağmen ona ilk defa el kaldırışımdı. O gece geç saatlerde gizlice kilere girdim, bir çöp yığınının arasına karıştım ve çöplerle birlikte dışarı atıldım."

Griffin, "Kendine çöp deme sakın," diye hırladı.

Gözlerim onunkilerle buluştu. "İki abimi ve bir ablamı öldürdüm. Hepsini yerinden ettim."

“Sen kendini savundun ve ablanı öldürmedin. Sen cesursun.”
Elimi sıktı. “İyisin.”

Kendimi bir sahtekâr gibi hissederek tutuşundan kurtuldum.
“Hepsine bir son verebilirdim ve yapmadım.”

Griffin’in gözleri benimkileri araştırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Asla geri dönmemeye niyetlenerek kaçtım. Buraya geldim, çı-
rılçıplak soyundum ve göle daldım. Dosdoğru yüzdüm. Kaslarıma
kramp girene ve artık kendimi hissetmeyene kadar yüzdüm, kal-
bim damarlarımdaki donmuş şeyi nasıl pompalayacağını bileme-
yene ve ölüp ölmediğimi umursamayana kadar yüzdüm.”

Griffin’in yüzünde tehlikeli bir şey parladı.

“Batmaya başladığımda Poseidon’un Kâhin Balığı beni yaka-
ladı. Üç uzun dokunacıyla boğulmamı engellerken zihnimi dür-
tüyor ve beni tadıyordu. İliklerime kadar buz kesmiştim ama o
buzdan emişlerin her birini hissettim.” Ürperdim. “Beni yiyeceği-
ni düşündüm. Bitmesi için sabırsızlanıyordum.”

“Buna inanmıyorum,” dedi Griffin. “Sen savaşçısın. Sen öyle
biri değilsin.”

“On beşimdeydim. Eleni’yi daha yeni kaybetmiştim. Kendim-
den nefret ediyordum. Beta Fisa’ydım ve eskiden ablamın olduğu
yerde artık keder, hiddet ve bir delik vardı.”

Griffin’in hislerimi anlamak için çabaladığını görebiliyordum
ama pes etmeyi istemek onun tam olarak kafasına yatmayan bir
şeydi. Laf olarak... belki. Yapma konusunda... asla. “Fakat balık
seni yemedi,” dedi en sonunda. “Sana bir yetenek verdi.”

Kalbim gümbürdemeye başladı. Bunu daha önce hiç söyleme-
miştim. “İki yetenek verdi.”

Gözleri büyüdü. Diğerleri hayretle mırıldandı. Büyüden yok-
sun güneyliler bile bunun duyulmamış bir şey olduğunu biliyor-
lardı.

“Görünmez olmak. Büyü çalmak ve iyileşmek.” Aslında üç ta-
neydi ama ikisi birbiriyle bağlantılıydı.

“Sonra ne oldu?” diye sordu Flynn.

Alnımı ovaladım. “Sonraki kısım biraz bulanık. Kâhin Balığı

beni buraya getirdi. Şey, oraya..." Kıyıyı işaret ettim. "Buzum çözüldürken bütün vücuduma iğneler batıyormuş gibi korkunç hissetmeye başladım. Nasıl oldu bilmiyorum, kulübenin içindeydim, ateşin önünde battaniyelerle sarmalanmıştım. Kaos büyücüsü sallanan sandalyede oturuyor, bana bakıyordu. O zaman onun kim veya ne olduğunu bilmiyordum. Onunla konuşmaya çalıştım ama sadece girdap gibi dönen boş bakışlarla karşılaştım. Biliyorsunuz işte." Büyücünün evine doğru elimi salladım.

"Kıyafetlerim oradaydı, o yüzden giyinip çıktım. Yeni büyümü denemek için görünmez oldum, yürüyerek Fisa'nın başkentine gittim ve gizlice kaleye girdim. Cevaplanması gereken sorularım vardı ve bu geri gitmek anlamına geliyordu. Thanos'u buldum, garip bir şekilde hiç de benim için endişelenmiş gibi görünmüyordu, ona kulübedeki adamı sordum. Bana büyücüyle ilgili şeyleri ve tanrıların aracısı olduğunu anlatan oydu. Bu, çoğu şeyi açıkladı. Dibi olmayan bakışlarını ve... diğer şeyleri." Altdudağımı dişledim, endişeden midemde acı veren düğümler oluştu. "Fakat sadece Thanos için dönmemiştim."

Griffin, "Öyleyse niçin geri döndün?" diye sordu.

İfadem çirkin bir hâl almıştı herhalde. Çünkü çirkin *hissettiyordu*. "Annemi öldürecektim. Belki Otos'u da."

Griffin beni izliyordu. Hepsi izliyordu. Bu konuda nasıl hissettiklerini ya da ne düşündüklerini bilemezdim.

En sonunda Griffin, "Neden öldürmedin?" diye sordu.

"Çünkü korkağım."

"Sen korkak değilsin," diye hırladı yumuşakça. Diğerleri de aynı şeyi tekrarlardı.

Onlara bakamıyordum, bakışlarımı yavaşça ölmekte olan ateşe çevirdim. "Dehşet hükümdarlığına son verebilirdim. Fisa'nın Eleni'nin, Eleni yoksa da benim yapmama ihtiyaç duydukları tek bir şey vardı. Her şeyi bitirmek. Ona son vermek. Huzur, güvenlik, refah olabilirdi. Bir hançerle birlikte bunu avucumda tutuyordum. Görünmezdim. Kendime, *Yap şunu*, deyip durdum. Sonra Otos'a geçebilirdim. Yüzümü bile göstermeden ikisini de deşebilirdim."

"Ama yapmadın." Griffin'in bana baktığını biliyordum. Bakışına karşılık vermedim.

"Otos onun için geleceğimi tahmin etmişti herhalde. Kendini öyle çok koruma büyüsünün arkasına kilitlemişti ki geçemedim. Herhalde bir yıl boyunca odasında kaldı." Alaylı bir ses çıkardım ama boş geldi. "Bilmiyorum tabii. O zamana kadar ben çoktan gitmiştim çünkü hiçbirini yapmadım. *Hiçbir şey* yapmadım. Günlerce annemi izledim. Kimse beni bulamadığında çılgına döndü. Kendi çarpık zihniyle *acı çekiyordu*. Niçin aklını o kadar yitirdiğinden emin değilim ama bu bana kendimi nasıl hissettirdi biliyor musun?"

Griffin sözlerini çok dikkatle seçiyor gibiydi. "On beşindeydin, kafan karışıktı ve acı çekiyordun. Bir çocuğun kararları yüzünden kendini suçlayarak hayatını geçiremezsin."

"On beş yaşındaki biri çocuk değildir!" Sesim yükselerek geceyi gürültüyle böldü. "Sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun." Özellikle de güneyde çoğu kız ilk ay döngülerini görmeye başladıklarından itibaren kadın olarak görülüyor, bir yuvaya ve kendilerine ait bir aileye hazır kabul ediliyorlardı. Sadece Griffin'in komik bir şekilde fazla korumacı olması dünyanın geri kalanının standartlarını değiştirmiyordu.

"Annemi ilk defa öyle şaşkın gördüm ve belki gerçekten de bana değer veriyordu diye düşündüm. Belki o çarpık zihninde, yaptığı her şeyi beni daha güçlü yapmak, beni hükmetmeye hazırlamak adına yapmıştı." Hafifçe dönüp en sonunda Griffin'le yüzleştim. "Sadece kralseçen olarak ve insanların gerçeklerini öğrenmek istediğinde anneme boyun eğerek tamiri imkânsız zararlara sebep oldum. Thaddeus'u öldürdüm. Eleni'nin ölümüne sebep oldum. Eleni olmadan, düşündüm ki..."

Griffin başını iki yana salladı. "Eleni'yi sen öldürtmedin."

Ofladım. "Yeraltı Dünyası donduğunda ve Kentaurlar uçtığında buna inanırım."

"Öz annene ikinci bir şans verdiğin için kendinden nefret etme. Onun içindeki iyiyi görmek istedin."

"Aptallık ettim, Griffin. Onun içinde hiç iyilik yok."

"Bunların hiçbirisi senin hatan değil."

"Offf!" diye hırladım. "Korkunç bir insan olduğumu itiraf edemiyorsan bir daha söylediğin tek kelimeye bile inanmayacağım!"

Kahkaha attı. *Güldü!*

"Üzgünüm," diye homurdandı boğuk bir şekilde, bir kez daha elimi tuttu. "Senin yaptığın ya da daha doğrusu *yapmadığın* şey, inanmakta pek de zorlanmaman gereken bir şeyi kanıtlıyor," dedi.

Elimi yine kıvrıp elinden çekmeyi düşündüm. Sonra da olduğu yerde bırakmaya karar verdim. İsteksizce, "Neyi?" diye sordum.

"Annenin tam tersi olduğunu."

Alay edercesine güldüm.

"Haklı olduğumu biliyorsun."

"Sen asla haklı değilsin." Bu tam bir yalandı. "Uzaktan yakından alakan yok."

Kısık sesli gülüşü göğsümde bir şeyleri ısıttı.

"Griffin haklı," dedi Flynn.

"Haklı," dedi Kato.

"Haklı."

Carver da mı? İç geçirdim. "Hepiniz hayal görüyorsunuz. Andromeda'yı öldürmememin sebebi onun değişeceğine ve ömrümün ilk on beş yılının köprüünün altından akan kan gibi geçip gidebileceğine dair aptalca bir umut değildi." Derin bir nefes aldım. *Şimdi zor kısım geliyordu.* "Onu öldürmenin dünyanın sonunu getirmesi gibi bir ihtimal var."

Griffin'in yüzü tamamen ifadesizleşti. "Ne?"

"Kaos büyücüsü... bir şey söyledi. Ben ayrılmadan önce."

Kaşları gittikçe çatıldı. "Ne?" diye tekrarladı Griffin, sesi sertleşiyordu.

"Bir kehanet." Endişeyle kıpırdandım. "Şu eğlenceli, 'dünyanın kaderi' tarzında olanlardan."

Griffin gözlerini bana dikti ve rahatsız edecek kadar hareketsizce durdu. Kalbim sert bir ritimle kaburgalarımın çarpıyordu.

Carver daha dik oturdu. "Bu vahim gibi geliyor."

“Vahim zaten.” Kamp ateşinin etrafına bakınca tüm gözlerin üzerimde olduğunu gördüm.

Griffin, “Büyücü ne söyledi?” diye sordu.

Nefesimin kesildiğini hissettim ve sözcükleri boğazımdan söküp almam gerekti. “Krallıkları yok edeceğimi söyledi. Sonun habercisi olduğumu.”

Griffin hâlâ kıpırdamıyordu ve acı verici bir sızı göğsüme yayılıyordu. Kendini kapamıştı. Benim için hissettiği şey, bu soğuk rüzgârla buz kesiyordu ve onu bir daha asla geri kazanamayacaktım.

Niçin kazanacaktım ki? Ben onun temsil ettiği her şeyin tam zıddıydım. İsteddiği her şeyin.

Griffin konuştuğunda sesi ciddiye. “Detaylar. Bana her şeyi anlat.”

“Detaylar sonucu değiştirmez.”

“Bana bir iyilik yap da söyle.”

Kalbim burkuldu. Bunu son söylediğinde ona kaçamak cevap vermiş, gerçekleri yarım yamalak anlatmışım ve kendimi olmadığım biri gibi göstermişim. Muhtemelen tekrar yapacağımı düşünüyordu. Fakat değişmişim ve yapmayacaktım.

Keder hâlâ beni altına sürüklemeye çalışan bir dalga gibi yükseliyordu. “Catalia Andromeda Eileithya Fisa, dedi. Benden bahsettiğine hiç şüphe yok,” diye ekledim ifadesiz bir sesle. “Sonun habercisi. Krallıkların yok edicisi. Köken büyü, Alfa kanı alır. Bir belanın düşüşüyle krallıklar un ufak olur.”

Griffin beni dikkatle inceledi. “Peki bunun tam olarak ne anlama geldiğini düşünüyorsun?”

“Bariz değil mi?”

“Öyle mi?” diye sordu.

“Durum zaten zor, sen de daha da zorlaştırma.” Ayağa kalkıp geri çekilmeye yeltendim.

Griffin bileğimi kavrayıp beni durdurdu, tutuşu sıkıydı ama acıtacak kadar sert değildi. “Yanlış yorumluyorsun.”

“Sen neden bahsediyorsun? Bende Köken büyü var. Soyum-

da var. Alfa kanı dökersem, yani anneminkini, *belaninkini* –hatta bir keresinde sen bile ona öyle demiştin– bir şekilde dünya yok olacak.”

Griffin ağır ağır gülümsedi.

Ona dik dik baktım. “Bunda komik hiçbir şey yok!”

Ayağa fırlayıp beni sarmaladı ve havada çevirdi.

“Griffin!” Kalbim çılgınca çarpıyordu.

“Cat. Cat.” Beni indirirken yüzünü boynuma gömdü, derin derin nefes aldı. “Sekiz yılı en kötüsünü hayal ederek geçirdin değil mi?”

“Ee...” Elbette öyle yaptım. Benim kim olduğumu sanıyordu ki?

“Büyü ve kargaşa? Seller ve depremler? Ölüm ve yıkım?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Olympos’tan yıldırımlar, kontrolsüz bir şekilde koşturan yaratıklar...”

Griffin başını kaldırdı, gözleri dans ediyor gibiydi. “Kendi değer hakkında hiçbir fikrin yok.”

Kaşlarımı çattım. “Gerçekten sanrı görüyorsun. Yardıma ihtiyacın var. Belki annende biraz bitki vardır.”

Griffin bana korkunç bir bakış attı.

“Peki. Bitki falan yok.”

Belimi sıktı. “Kötümserliğe bir son vermelisin. Artık kendine acımak yok. Sen bundan daha iyisin.”

Çenem kendiliğinden açıldı. Bu acıtmıştı. “Peki *sen* kehanetin neyle ilgili olduğunu düşünüyorsun?” Bilmeceler konusunda hep korkunç olmuştum. *O kadar* yanlış anlamış olabilir miydim?

“Tanrılar yıllardır seni izliyor. Sana yardım ediyor, armağanlar, büyüler, tavsiyeler veriyorlar. Seni kurtarıyorlar. Sen yıkım anlamına geliyorsan niçin seni hayatta tutmak için kendi yollarından sapsınlar?”

“Bilmiyorum! Tanrılar gariptir. Belki de Thalyria’dan bıkmışlardır ve baştan başlamak istiyorlardır.”

“*Sonunda.*” Griffin başını salladı. “Artık anlıyorsun.”

Gözlerim kısıldı. “Alay mı ediyorsun?”

Başını iki yana salladı. “Ben Sinta’yı aldım. Thalyria’nın kalanını almamız için tanrılar bizi bir araya getirdi. Tıpkı bizim de yapmayı düşündüğümüz gibi. Krallıkları birleştireceğiz.”

“Birleştirmek. Yıkma.” Bir kayıp hissiyle, un ufak edeceğim dünyaya bakındım. “Aynı şey değil.”

Griffin sert bir bakışla bana meydan okudu. “Bunu yapabilelim diye Poseidon bizi bir araya getirdi. Köken büyü.” Hafifçe benim göğsüme dokundu. “Alfa kanı... Kaldı ki sen defalarca o kanı dök-tün ve sadece kan da değil.” Göz kırparak kendi göğsüne dokundu.

“Sen Alfa değilsin.” Ancak öyleydi.

“Bu sadece bir kelime,” dedi Griffin.

“Bir kehanette kelimeler önemlidir!”

“Pekâlâ. Ben burada kendimi Alfa Sinta ilan ediyorum. Egeria’ya bir parşömen gönderirim.”

Kahkaha attım. Engel olamadım.

Griffin ellerini kaldırıp saçlarımı yüzümden çekti, kabarık bukleleri başımın yanında tutuyordu. “Bela sadece annen değil. Her şey. Krallıkların yönetiliş biçimi, Alfaların dönüştüğü şey. Eleni ve sen güç yarışında rol almayı reddettiğinizde kalıbı kırdınız.”

Burun deliklerim genişledi. “Geriye ben kaldım. Bundan daha kötü ne var?”

“Acayip inatçısın,” diye homurdanarak parmaklarını kafatasıma bastırdı. “Kendini savundun. O kadar.”

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama sonra kapatıverdim. Yaptığım hiçbir şey asla güç kazanmak için olmamıştı. Ben her zaman sorumluluktan kaçıyordum, bu da Griffin’in söylediği şeyi daha da korkutucu hâle getiriyordu. Başarılı olursak sadece Fisa’yla uğraşmak zorunda kalmayacaktım, her şeyle ilgilenmem gerekecekti.

“Sen krallıkların sonunun habercisisin. Onları yok edeceğiz. Sınırları yıkacağız, yeni bir krallık yaratacağız ve yeniden yaşama-ya değer bir yer yapacağız, gücümüzün yetebildiği herkes için.”

“İdealizmin sersemletici.” Fakat yabancı ve parlak bir şey hissettirdi. *İyimserlik miydi?* O da sersemleticiydi.

Griffin her zamankinden daha emin görünüyordu. "Tanrılar *bunu* bizim için yarattı. Moiralar hayatımızın ipliklerini *bunun* etrafına dokudu."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Bunu bilemezsin. Bilemeyiz."

"*Ben biliyorum.*" Ay ışığıyla aydınlanan Griffin'in sabit bakışları bana kendini adama ve tam bir ikna olmuşluğun hikâyesini anlatıyordu. "Bana güvenmelisin. Güven bana, Cat."

Güven bana. Yutkundum. Bir defa. İki defa. Midem kasılıyor, sinirlerim düğüm düğüm oluyordu. "Tamam."

Griffin'in kaşları kalktı. Aniden doğrulup ellerini başımın iki yanından indiriverdi. "*Tamam mı?*"

Gün gibi ortada olan şaşkınlığına gülümsedim. "Evet, İknacı Majesteleri."

"Güzel." Başını bir kez salladı. "Dökülmekte olan evi bir yerden sonra onarmanın yolu yoktur. Yıkarsın. Molozları temizler ve daha iyi bir şey inşa edersin." Griffin'in irislerinin etrafındaki gri parıltı beni bir mıknatıs gibi çekiyordu. "Sen sonun habercisi olabilirsin ama başka nesen biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım, hâlâ cevaptan biraz korkuyordum.

"*Sen, agapi mou, aynı zamanda yeni bir başlangıçsın.*"

ON ALTINCI BÖLÜM

PANOTİİ ARKADA BIRAKILDIĞI İÇİN BOZULMUŞ GİBİ görünüyordu ve ben eyer takımını büyücünün kulübesinin güney yakasındaki derin çıkıntının altına koyarken peşimden geliyordu. Burada epey çimen vardı, gölde su vardı ve mevsimlerdeki değişime rağmen henüz o kadar soğuk değildi. Biz geri dönmeden önce yağmur başlarsa atlar çıkıntının altına sığınabilirdi. Kaçıp gitmelerinden endişelenmiyordum. Buraya geldiğimizden beri biri bile derme çatma, geniş ağılın dışına adım atmamıştı.

“Bizimle gelemezsin,” dedim ona. “Orası soğuk ve kaygan olacak. Hem büyük canavarlar seni yemek isteyecek.”

Kişneyerek başını geriye attı.

“Gerçekten büyük canavarlar. Hatta ejderhalar bile olabilir. Ya da Hydra. İpotanelerin normal atlara karşı arkadaş canlısı olacaklarını garantileyemem.” Nazikçe burnuna üfledim. Panotii üfleyerek karşılık verdi. “Burada güvende olacaksın ve birisi seni çalmaya çalışırsa büyükbaba Zeus onlara bir yıldırım atacak. Bam! At hırsızı falan kalmayacak.”

“Zeus’un atlarımıza bakıcılık yapmaktan daha önemli işleri olabilir,” dedi Flynn. O da kendi atının eşyalarını benimkinin yanına yığıyordu.

Tanrıların dağının olduğu kuzey tarafına doğru bir bakış attım

ve yüksek sesle konuştum. "Öyleyse, atıma herhangi bir şey olursa olay çıkaracağımı şu anda duyuruyorum."

Flynn endişelenmiş gibi baktı ve bir yıldırım düşmesini bekliyormuş gibi benden uzaklaştı.

"Dalga geçmiyor." Güneş ışığı Griffin'in rüzgârla dağılmış saçlarını ışıldattı. Gür, kara sakalları çenesini karartıyordu. Bana burnundaki kemeri ortaya çıkaran bir şekilde gülümsedi ve karnımdaki bir şeyler düğümleniverdi.

Panotii'ye dönüp çenesinin altını kaşıdım. "Buradan sen sorumlusun." Koca kulakları bana doğru çevrildi. "Diğerlerinin uslu durmasını sağla."

Panotii başını salladı. Tanrılara yemin ederim ki atım başını salladı.

Griffin'in Kahverengi At'ı başını kaldırdı ve bana delici bir bakış attı. "Peki. Yardım edebilirsin. İkiniz de sorumlusunuz."

Griffin'in memnun olmuş gibi görünen atı otlanmaya geri döndü, etrafındaki çimenleri düzenli bir şekilde koparıyordu. Griffin'le birbirlerine çok uygunlardı.

Panotii burnuyla omzumu itip beni bir adım geriletti. Kestane rengi yelesini avuçlayıp parmak uçlarımda yükselerek eşek kulaklarına fısıldadım. "Ciddiyim, yetki sende. Bahse varım kafiye bile uydurabilirsin."

Carver ve Kato yanımdan geçerken güldü.

Griffin kollarını arkamdan belime dolayarak beni şaşırttı. "Bunu duydum." Beni göğsüne çekti ve uyarıcı bir hırılayışla yüzünü boynuma gömdü.

Kahkaha attım, baş döndürücü bir farkındalık hissettim. Kulağımın hemen altındaki noktaya burnunu sürdü, oyalanarak öptü ve sonra yumuşakça, hafifçe ısırdı. Ensemden belime kadar sıcak ürpertiler hissettim, omurgamın hemen altında toplanıyordu.

"Artık hiç yalnız kalamıyoruz." Ona yaslanırken kendi sesimdeki boğukluğu duydum ve kollarımı kaldırıp ellerimi ensesine doladım. "Kitros'tan beri seni çıplak görmedim. Tenini benimde hissetmedim."

İnledi. Arkamda sertleştğini hissettim. “Çok özledim. İçinde olmayı özledim.”

Arzu, sıcaklığını karnıma yayıyordu. Zevk veren his gittikçe daha aşağı hareket ediyor, kasılmama sebep oluyordu. “Bana dokunuşunu ve her yerimi tekrar tekrar öpüşünü çok seviyorum. Sanki bana doyamıyormuşsun gibi.”

“Sana *asla* doyamıyorum.” Panotii’nin önümüzde olması sayesinde gözlerden ıraktık, Griffin ellerini göğüs kafesimden yukarı çıkarıp başparmaklarıyla memelerimin altına dokundu. Sert parmaklarını kıvrımlarım boyunca gezdirdi, dokunuşuyla içime ayak parmaklarımın kıvrılmasına sebep olan hisler yayıldı. Karın kaslarım ısındı ve kasıldı. Pelerininin altında Griffin iki mememi de avuçladı. Meme uçlarım sertleştğinde onları parmak uçlarının arasında nazıkçe çevirdi ve nefesim kesildi. Çıplak tenime dokunabilsin diye tuniğimi çıkarmak istiyordum.

“Bana işkence ediyorsun,” diye mırıldandım.

Geri çekildi ve bacaklarımın arasına hislerden bir kıvılcım saplanıverdi. “Öyleyse aynı durumdayız çünkü kendime de işkence ediyorum.”

Bıyıkları enseme sürtündü, tüylerim diken diken oldu. Nefis hisler beni istekle yanana kadar ısıttı. O ikimizi de deliye çevirmeden önce döndüm ve kollarımı beline doladım. Kalbinin hızlanan atışı kulağımın altında gümbürdüyordu. Bazı zamanlarda Griffin’e öyle yakın olmak istiyordum ki sadece onun içine kıvrılmanın beni memnun edeceğini düşünüyordum. Bunu, bu bunalıcı bir olma ihtiyacını anlamıyordum.

Ona sıkıca sarıldım. “Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Bu hiç durmayan bir sızı.”

Griffin elini saçlarıma gömüp başımı göğsüne dayalı tuttu. Diğer kolunu sırtıma doladı. Arzusunun kanıtı kalın ve sert bir şekilde karnıma dayanmıştı. “Biliyorum, *kardia mou*. Ben de hissediyorum.”

Kemiklerime ağır bir özlem yerleşti. Başımı yukarı kaldırdım, o

aşağı indirdi ve ardından gelen mühürleyici öpücük kendimi yeni baştan ele geçirilmişim gibi hissettirdi.

“İşte orada. Kuzeydoğu yamacı.” Baldırlarımıza kadar kara bata çıka ilerlediğimiz bitmek bilmeyen yürüyüş yüzünden nefesim kesik kesikti. Göz korkutan zirveyi işaret ettim, Deskathi Dağları’nın son buzdan tepesi karşımızdaydı. Sonrasında arazi alçalarak Phthia Geçidi’ne giden uzun, kıvrımlı vadiye dönüşüyordu.

Benim fazla gelişmemiş yön duygumla bile kaybolmamız zordu. Dağ, Donmuş Göl’ün karşı kıyısında resmen yerden bitiveriyordu ve tek yapmamız gereken kuzeydoğuyu takip etmek, dağ geçitlerine ve vadilere bağlı kalmak ve her geçen günle birlikte etrafımızdaki zirvelerin daha da yükselip sivrilmesini izlemektir. Büyümün beni çektiği yöne doğru giderken bunu muhtemelen gözü kapalı bile yapabilirdim. Buz Düzlükleri’nde ne kadar ileri gidersek içimdeki büyülü pusulanın o kadar farkına varıyordum ve dağın zirvesi sadece tek bir yönü gösteriyor gibiydi. Olympos’u.

Bir rüzgâr yanımızdaki yamaçtaki taze karı kaldırdı ve havada döndürdü. Güneş ışığı buzdan parçacıklardan yansıyor, pırıldayan altınlar dönüyormuş gibi görünüyordu. Baş döndürücü parlaklığa karşı gözlerimi kısıtım ve ısıran soğuğu engellemek için pelerinimi başımın ve boynumun etrafına daha sıkıca sardım.

Griffin’e göz attım. O ve diğerleri sert hava koşullarına iyi dayanıyorlardı ya da en azından şikâyet etmiyorlardı. Hades’in pelerinleri için tanrılara şükürler olsun.

Şey, aslında Hades’e şükürler olsun.

Griffin soğuktan kızarmış elini gür sakallı çenesinde gezdirdi, dağı incelerken hafifçe küfretti. Tepedeki mağaraların gölgeli girişine bakarken gözlerini kısıtı. “Zeus aşkına, oraya nasıl çıkacağız?”

Sırıttım, buraya kadar bu kadar az sorun yaşayarak geldiğimiz için resmen sersemlemiştim. Birkaç büyülü yaratıkla yaptığımız kısa çatışma çabucak ve bizim lehimize sona ermişti ve hava dondurucu olsa bile fırtına yoktu. “Elbette bir yol var.”

Gümüşi gözler benimkilerle buluştu. "Ben yol görmüyorum."

"Orada. Thanos bana anlatmıştı."

"Peki o nereden biliyormuş?" Griffin'in sesinde, ne zaman Thanos'tan bahsetsem olduğu üzere alçak, hırlar gibi bir ton vardı. Hayranlığım konusunda biraz fazla coşkulu olabilirdim, en azından Griffin'e göre.

Omzumu silktim. "Thanos'un *bilmediği* bir şey düşünemiyorum. Sanırım buraya geldi. O nereden baksan her yere gitmişti."

"Yine de senin muhafızlığını mı yaptı?" diye sordu Griffin.

Başım la onayladım. "Bana bütün eğitmenlerimden daha fazla şey öğretti. Ona hayrandım." Geniş elmacıkkemikleri, çukur gözleri, çekiç gibi yumrukları ve dev gibi cüssesiyle Thanos. "Büyüdüğümde onunla evleneceğime ikna olmuşum."

Griffin tamamen kaskatı oldu ve dilimi ısırdım. Unutmuşum. Griffin'le evlenmeyi hâlâ kabul etmemiştim.

Pelerinin altındaki eline uzandım. "Beni ciddiye almadı. Bu şekilde düşünürken daha beline bile gelmiyordum."

Orada durdum, on beşimde evden ayrılırken Thanos'un sadece göğsüne geldiğimi ya da benimle birlikte gelmesi için yalvardığımı ek lemedim. Onunla olmak istiyordum. Sonsuza kadar. Az önce Griffin'e söylediğim şeye rağmen, yıllarca Thanos'a biraz âşıktım ve bana kalsaydı çok daha fazlasına dönüşürdü. Fakat Thanos ben daha bir çocukken beni koca dizine oturtmuş ve bana onsuz da iyi olacağımı, kaleden güvenli bir şekilde ayrıl mamdan sonra yapacak başka işleri olduğunu anlatmıştı.

Yapacak başka işler!

Yıkılmışım. Hayatımın o noktaya kadar olan kısmında arkadaşım ve koruyucum olmamış gibi beni yoluma göndermişti.

"Artık bunların hiçbir önemi yok." Söylemek kolaydı, zamanın uyuşturduğu acı ise içimde hâlâ canlıydı. "Yolu görmüyoruz çünkü kuzey yamacında, orası bu kadar dik değil. Yol sadece zirvede bu tarafa doğru dönüyor. Bak, mağaranın hemen altında. Daha koyu olan çizgiyi görüyor musun? Yolun sonu orası, arka taraftan geliyor."

Griffin başıyla onaylayıp elimi sıktı. Vücudunu rüzgâra doğru eğip yürümeye başladığında da elimi bırakmadı. Hâlâ gidecek uzun bir yolumuz vardı.

Şafak, Buz Düzlükleri'nin üstünde sökerken mağaranın ağzındaki buz sarkıtlarını tırtıklı sert hançerlerden bir sıraya dönüştürüyordu. Etrafımızda, gölgelerden ayrılan tedbirli bir canavar gibi geceden yavaşça sıyrılan beyaz, gri ve buz mavisi bir arazi manzarası vardı. Sakin, muazzam, aldatıcı. Gündoğumunun sessizliğinde Griffin çakmaktaşını vurarak iki meşalemizden birini yakıp Kato'ya verdi.

Sağıma göz attım. Cam gibi tünel bir Kyklop'un kalbi gibi kara labirente açılıyordu. Griffin ikinci, yanmayan meşaleyi bana verdi, kemerimde yer açılmış hançer gözüne soktum. İki bıçağım kayıptı, ikisi de ejderha nefesiyle erimişti.

Ben de Griffin'e Ariadne'nin ipini verdim. O gümüş rengi yumağı tutarken Carver boştaki ucunu bileğime bağladı, güvende olduğundan emin olmak için düğümü sertçe çekti.

Griffin iki defa daha kontrol etti, yüz ifadesi kasvetliydi. "Büyücünün ne söylediğini hatırla."

"Sadece Kato ve ben gireceğiz. Atalanta'nın yayına dikkat edeceğiz. Liri üç başlı canavardan önce bulacağız. Tanrıçanın ihtiyaçlarına kulak vereceğiz."

Endişeyle kararmış gözleri benimkilere odaklandı. "Ayrı olmaktan hoşlanmıyorum."

Göğsüm sancılandı. Ona doğru eğildim. "Biliyorum."

"Bu ipi kesmeye cüret bile etme. Ne olursa olsun." Griffin kollarını bana dolarken kaya gibi sertti. "Kesersen tanrılara yemin ederim ki oraya gelirim, seni bulurum ve asla unutmayacağın bir şekilde kıcını şaplaklarım."

Titrek kahkaham pelerinde boğuldu. "Muhtemelen bunu olması gerekenden daha baştan çıkarıcı buluyorum."

Griffin beni sıktı. "Bana geri dön. Aptalca bir şey yapma."

Ben mi? “Ben asla aptallık yapmam.”

Kemiklerim çatırdayınca kadar beni sıktı.

“Dikkatli olacağım,” diye söz verdiğimde büyümün kıvılcım gibi çaktığını hissettim.

Griffin tutuşunu gevşetti, dudaklarını başımın tepesine bastır-
dı ve derin derin soludu. Beni bırakıp elini Kato’ya uzattığında di-
ğer adam elini sıktı ve Griffin’in uzun, sert bakışına ağırbaşlılıkla
başını eğerek karşılık verdi. Sessiz iletişimlerinin her yanında “onu
canın pahasına koru” yazıyordu. Birkaç hafta önce olsa aşırı ko-
rumacı erkeksi tavrını umursamazdım. Şimdiyse onları, ölmenin
benim için bir seçenek *olmadığına* ikna edebilmeyi diliyordum.

Kato’yla birlikte labirente girerken bir ayağımı diğerinin önü-
ne koymak için kendimi ikna etmem gerekti. Daha bir metre bile
ilerlememiştik ki tünel sağa doğru kıvrılmadan önce durdum ve
içgüdülerim aksini söylese bile arkama baktım.

Kalbim, Griffin’in görüntüsü karşısında acıyla sızladı.
Ariadne’nin ipliği sıkıca yumruk yaptığı elinden sarkıyordu. İri
cüssesi, patlamanın eşiğindeki bir gerilimle gergin ve hareketsizdi,
sanki arkamdan gelmemek için kendini zor zapt ediyordu.

Mağaranın buzla kaplı girişinde bakışlarımız buluştu. “Biz
geri dönmeden önce biriniz bile tünelin bu noktasını geçerseniz
yemin ederim bu ipi kesip arkamda bırakırım.” Yeminim vücu-
dumda şimşek gibi çaktı, kendini tenime, kanıma ve kemiklerime
mühürlüyordu.

Griffin’in yüzü buruştu. Vahşice küfretti.

İçimdeki yanan hisle savaşıarak konuştum: “Mağaranın girişine
kamp kurabilirsiniz ama peşimizden gelirsiniz ipi keser ve tekrar
almam.” Büyülü zincir etkisi nerede olursam olayım beni etkiler,
bana başka bir seçenek bırakmazdı.

“Seni yemininden azat ediyorum,” dedi Griffin.

“Bu sana edilmiş bir yemin değil, kendime ettiğim bir yemin.
Beni azat edemezsin.”

“Cat. Mantıklı ol. Ya...”

“Sadece bizi bekleyin,” diye seslendim. “Geri döneceğiz.”

Griffin'in çılgınca bakışının altında geri geri gittiğim sırada nabzım deli gibi atıyordu. Yanağındaki bir kas seğıirdi, sakalını titretecek kadar hem de. Gözleri parladı ve arkamı dönerken yüregim buruldu.

“Cat!” diye kükredi.

Arkama bakmadan köşeden döndüm. Gözlerim yanıyordu ve aldığım her yüzeysel, hızlı nefes boğazımdan titreyerek geçiyordu.

Kato mağaranın girişinden gelen ışık tamamen solana kadar bekledikten sonra somurtarak, “Sen iyi misin?” diye sordu.

Burnumu çektim ve üşümüş parmak uçlarımı acıyan gözlerime bastırarak sıcak yaşları sildim. “Hayır.”

Benimle bir daha konuşmaya çalışmadı ki bu en iyisiydi.

Sadece meşaleden gelen ışık ve pelerinlerimizden çıkan loş ısıltıyla labirentin derinliklerinde yolumuza devam ettik, sivri sarkıtlardan sakınmak için eğiliyorduk ve ayna gibi pürüzsüz buzun üzerinde kayıyorduk. Tünel üç kola ayrıldığında karanlığa baktık. Hiçbir şey belli olmuyordu. Çünkü karanlıktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum, sesim kullanılmamaktan ve yuttuğum gözyaşlarından dolayı sert ıktı.

Kato meşalesini eğip tünel zeminini ayak izi ya da geçiş izi var mı diye araştırdı. Hiçbir şey yoktu. Buz düzdü ve ayak izi yoktu, öyle soğuktu ki soğuk şimdiden kalın tabanlı botlarıma sızıyordu.

Omzunu silkti. “Düz?”

Ondan sonra o kadar çok ayırım çıktı ki ne tarafa gideceğimize sırayla karar veriyorduk. İki kere Ariadne'nin ipliğine denk geldik ve daire çizdiğimizi fark ettik. İpi tutarak geri çekilip ekilmememiz gerektiğini konuşuyorduk ki sağ taraftaki uzak bir tünelden loş bir ışık bizi çağırdı.

Meraklı, tedbirli bir şekilde ışığı takip ettik ve parlak, yüksek tavanlı bir mağara bulduk... Dışarıdan güneş ışığını alan devasa buz kütesine tavan denilebilirse tabii. Başlarımızın tepesindeki buzdan tavanda rüzgârla uçuşan karların çizdiği desenlerin gölgeleri mağaranın zemininde dönüyordu.

Kato başını kaldırıp kaşlarını çatarak baktı. "Sence o buz ne kadar kalındır?"

Yüzümü buruşturdum. "Yeterince?"

Sesler mağarada farklı çıkıyordu, pürüzsüz duvarlar ve yüksek tavanla etkisi artıyordu. Konuşmadığımızda o kadar sessizdi ki kendi kalp atışımın buzdan yüzeylerden yansıyıp bana geri döndüğünü duyabildiğime emindim.

O kadar sessizdi ki kulaklarımda titreşen sesin, bir yayın çekildiğinde çıkardığı ses olduğuna hiç şüphem yoktu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İKİMİZ DE İÇGÜDÜSEL OLARAK EĞİLDİK VE OK ARKAMIZDAKİ SÜT BEYAZI DİKİTE SAPLANIP MINERAL TORTUSUNA DERİN BİR ŞEKİLDE GİRDİ.

Kato bana uzandı ama gelen başka bir ses bizi farklı yönlerle atılmaya zorladı. Başka bir dikite doğru süründüm, buzda kaydım ve gideceğim yerden ileri sürüklendim. Yay yine titreşti ve sağ ayağım altımdan alınıverdi sanki.

Yan tarafıma doğru sertçe düştüm ve kaydım. Homurdanarak karnımın üzerine döndüm ve mineral kulesinin arka yanına çarpıncaya kadar buzda geri geri kaydım. Tam ayağımı çektiğim sırada başka bir ok daha buza çarptı.

“Cat!” Kato üç metre kadar ileride, omuzları kadar bile geniş olmayan bir dikiğin arkasındaydı. “Vuruldu!”

Botumun topuğundan rengârenk süslü bir ok çıkıntı yapıyordu. “Tabana girmiş.” Çekip çıkardım ve yanıma attım. “Ben iyiyim.”

“Uzun sürmeyecek.” Şarkı söylercesine konuşan kişinin sesi mağaranın karşı duvarındaki yüksek bir girintiden geliyordu. “Görürsün.”

Korunağımın arkasından çabucak bakıp okçunun neye benzediğini anlamaya çalıştım. “Atalanta olduğunu varsayıyorum?”

Bir duraksama oldu. “Kız adımı biliyor. Oyun böyle oynanmıyor.”

Piyuv. Çatl

Yukarı nişan aldı. Başımı kaldırıp baktığımda devasa, ölümcül keskinlikte bir sarkıtın başıma doğru geldiğini gördüm.

Altından zıplayarak kurtuldum, sığınağımı terk etmeye zorlandım. Ben daha siper alamadan başka bir ok daha bana doğru uçu ve omzuma saplandı.

Nefesim kesildi, geriye doğru sendeledim. Sonra Kato beni yakaladı. İkimizi de parçalanan sarkıtın kalıntılarına doğru itti, tam ben dikite dayandığım anda başka bir ok az önce durduğum yerdeki buzun üzerinde kaydı.

Öfkeden köpürerek oku tutup omzumdan çektim. Kato dehşete düşmüş gibiydi.

“Bir tokaya çarptı. Zırh durdurdu.” Büyük kısmını durdurmuştu. Sert derinin altında, ılık sıvı tuniğimi ıslatıyor, kumaşı göğsümün yanına yapıştırıyordu.

Kato rahatlayarak gözlerini bir anlığına kapadı. Sonra beni arkasında tutarak seslendi: “Tanrılar tarafından verilen bir görevle buradayız. Bela istemiyoruz.”

Atalanta kahkaha attı. Canlı, havai bir sest, tıpkı ağaçların arasından esen rüzgâr gibi. Doğuştan gelen hızıyla karşı duvarda mağaradan mağaraya atladı. “Nasıl da yakışıklısın ama. Sanırım tutacağım seni yanımda.”

“Ne?” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Kato bana baktı. Kobalt mavisi gözlerindeki ihtiyat ses tonunu değiştirmede. “Bak işte *bu* hatun kafiye yapabiliyor.”

Ağzım açık kaldı. “Ben de kafiye yapabiliyorum!”

“Yaşarsan ayıların arasında, kaplanırsın böyle kılla!” diye şakıdı Atalanta.

Yaralı omzumu hareket ettirmeyi denedim. Acıyordu ama o kadardı. “Kadın saçmalıyor. Bizi öldürmeye çalışıyor. Onu geçip gitmemiz gerek.”

Kobaloi bıçaklarımdan birini çekip başparmağımı derinin üzerinde gezdirirken okçunun hareket eden silüetini izledim. Çizdiği deseni anladığımı düşündüğümde bıçağı boş alana doğru attım,

tam onun geçtiği âna geleceğine güveniyordum. Denk geldi ama kadın bıçağı *yakaladı*, zırlı göğsünün tam önünde durdurduktan sonra gölgelere doğru geri çekildi.

Gözlerimi kırıştırdım. Önce Titos, şimdi de *bu* mu? O Kobaloi bıçakları hayatımda aldığım en kötü şeydi!

Atalanta sonraki mağaraya atladı, elindeki bıçağımlı çevirdi ve geri fırlattı. Bıçak ayağımdan birkaç santim ötedeki minik bir dikite saplandı. Sinirden delirerek geriye sıçradım.

“Hayret etmeyin öyle, alamazsınız canımı bıçakla böyle.”

Bıçağımlı çekip çıkardıktan sonra tekrar kınına koydum.

Piyuv. Çat!

Kato beni kendine doğru çekti ve başka bir sarkıt daha tavandan düşüp dibimize saplanırken bizi yan çevirdi. Kırılan buz parçaları bacaklarımıza fırladı ve ahenkli bir ses dalgasıyla dağıldı.

“Tak yayına okunu, vur kemiğinden onu bunu.” Atalanta şakırken bir oku daha serbest bıraktı.

Kato’nun artık tamamen dikiğin arkasında olmadığını çok geç fark ettim. Elini ensesine yapıştırdı, tam da kafatasının dibine.

Kato ikimizi de tekrar dikite yaklaştırırken hiddet içimde bir fırtına gibi toplandı. Bileğine uzandım. “Bırak da bakayım.”

Kırmızıya bulanmış elini indirdi, parmak uçlarımda yükseldim, hâlâ beni tutan kolunu dengemi sağlamak için kullandım.

“Sadece bir çizik.” Fakat mini Titos’un çatallı dili kanı *yalayıp yutuyordu*.

Kato’nun göğsüne güven verici olduğunu umduğum bir şekilde vurdum, gözlerimi normal boyutta ve sesimi dengeli tutmaya çalıştım. “İyisin.” Hareket eden dövmeler ve kan emen yılanlar şu anda endişelenmesi gereken şeyler *değildi*.

Tuniğimi pantolonumun içinden çekip kısmen temiz ucunu yırttım, sonra Kato’nun boynuna sarıp ucuna bir düğüm attım. “İşte. Yeni gibi oldu.”

Bana gergince gülümsedi. “Bu dikiğ için yeterince büyük değil. Ben kendiminkine döneceğim.”

“Yapma.” Kolunu yakaladım. “O çok iyi. Seni saniyeler içinde vurur.”

Tereddüt ettikten sonra arkama geçti ve beni doğruca buzdan yüzeye itip yapıştırdı. Orada kapana kısılmışken artık Atalanta’ya öldürücü bakışlar bile atamıyordum.

En sonunda, “Nefes alamıyorum,” diye karşı çıktım.

“İyi. O zaman kıpırdayamazsın da.”

“Ah, bir kavgada bu çok yardımcı olur ya!”

“Atalanta!” Kato bir santim bile kıpırdamadan seslendi. “Zeus ve Athena yolladı bizi. Alfa Ipotane’ye bir hazine götürmemiz gerekiyor.”

Gözlerimi devirdim. “Harika. Ona hazinesini çalmak için burada olduğumuzu söyle de rahat edelim.”

“Onun olmayabilir.”

“Onu koruyor olabilir,” diye karşı çıktım.

Arkamda omzunu silktiğini hissettim. “Ya da bizi beklediğini söyleyebilir.”

“Bizi öldürmeyi bekliyor,” diye homurdandım.

Kato keskin bir soluk aldı, eğilip onun gördüğü şeyi görmeme yetecek kadar hareket etmişti. Atalanta bir çıkıntıya adım atmıştı. Yukarıdaki mağara tünelleriyle çevrelenmişken nefes kesiciydi. Vahşi ve karanlıktı. İpek gibi saçları dizlerine kadar geliyor, kollarından inerek ellerinin üzerine dökülüyor ve aşağı doğru kıvrılıyordu. Yarı saydam eteği uzun, şekilli bacaklarını sadece baldırlarının ortasına kadar örtüyordu ve ışıldayan, altın üst beden zırhı boynunun ve yüzünün pürüzsüz, solgun tenini parlatıyordu. Koyu renkli kaşlarının zarif bir kıvrımı vardı. Dolgun dudakları yemişler tarafından lekelenmiş gibi görünüyor, kusursuz, neredeyse saydam cildine egzotik bir renk katıyordu. Mağarayı sarmalayan buz kristalleri kadar soğuk ve kusursuzdu.

Gür kirpikli, büyük gözleri içime bir şok dalgası yolladı. Benimkilerin yansımasıydı sanki, büyünün ve kuzeyin saf açık yeşiliyle parıltı saçıyorlardı.

Uzun saçları salınırken bir adım öne çıktı. "Tanrılar sizi ben özgür kalayım diye mi yolladı?"

Özgür mü? Neyden? "Evet!"

Kato beni uyarırcasına sıktı, ben de kaburgalarına bir dirsek attım.

Atalanta başını kusursuz bir yabanilikle yana eğdi, bana bir koyun sürüsüne saldırmak üzere olan bir kurdu anımsatıyordu. "Artemis'i memnun ederseniz, buradan geçip gidersiniz."

Tanrıça Artemis'i mi? Tanrıçanın ihtiyaçlarına kulak verin.

Bu ne anlama geliyordu?

Kato kulağıma, "Adağımız yok," diye fısıldadı.

"Farkındayım!" dedim dişlerimi sıkarak.

Atalanta tünediği yerde öyle kenara geldi ki botlarının ucu boşluktaaydı. "Savaşçıyı bize hizmet etmesi için alacağız."

Midem kasıldı. *Tanrılar Kato'yu bu yüzden mi buraya göndermişti?*

"Onu alamazsın." Bir alternatif sunmak için çaresizce düşündüm. "Büyülü bir pelerin verebilirim."

Atalanta kahkaha attı.

"Tamam. İki büyülü pelerin."

Kato homurdandı. Kendininkini vermek istediğini sanmıyordum.

"Seni öylece vermeyeceğim!" diye bağırdım.

"Endişeni dindirebilirsin, arkadaşını daha sonra alabilirsin."

Kadına sinirle baktım. "O zaman ondan ne istiyorsunuz? Ve ne kadar süreliğine?"

Kiraz rengi dudaklarını ıslattı. Elleri yan tarafında büküldü. "Hanımım ve ben verdik karar, biraz denemekten gelmez zarar..."

Sözleri biterken yüzüne yoğun, sıcak bir bakış hâkim oldu. O bakışı tanıyordum. Ben de Griffin'e öyle bakıyordum.

Kaşlarımı çattım ve dönüp Kato'yla yüzleşene kadar beni sıkıştırdığı yerde kıvrandım. "Kızıışmış vahşi bir hayvana benziyor. Senin için ne planladıklarına dair iyi bir fikrim var."

"Benim de."

Koluna vurdum. "Bu kadar mutlu görünmene gerek yok!"

Kato omzunu silkti. "Hoşlanmayacak ne var?"

"Beni vurdu!"

"Beni de vurdu."

Ah! Erkekler! "Artemis bekâret yemini etti. Onun... müridi de etmiş olabilir. Onlara dokunamazsın."

"Tanrıçanın ihtiyaçlarına kulak ver." Kato, Artemis bir erkek istiyorsa bu onun elinde değilmiş gibi ellerini iki yana açtı.

"Bu ihtiyaç değil, istek! Onsuz yaşayabilir."

"Kadın ölümsüz. Bu, bakire yaşamak için çok uzun bir süre."

"Belki de ebedi bekâretten bıkmıştır." *Ben bıkdım.* "Fakat ya yanılıyorsan ve kızının bekâretini bozduğun için Zeus seni yıldırımıyla çarparsa?"

Kato'nun hevesi biraz söndü. "Büyücünün söylediği kısım buydu. Onunla gitmem gerekiyor. Sonrasında olacaklar..." Kaşlarını çatı. "Bir yolunu bulurum."

"Bu bir sınav." Panik yapmaya başladım. Hoşuma gitmedi. "Kendini tutacak mısın, tanrıçayı saf bırakacak mısın, bunu görmek için bir sınav."

"Kadının yüreğinde cesaret varsa," diye seslendi Atalanta, "bulacak erkeğini ikinci en büyük mağarada."

"Hangi ikinci en büyük mağara?" Kato'ya göz attım. "Bunu bulmamız saatlerimizi aldı."

Kato şaşkınlıkla, "Senin erkeğin olduğumu sanıyor," dedi.

"Yine de seni Olympos grup seksine sürüklemekte hiç sorun görmüyor!"

"İki kadına pek de grup denilmez," diye belirtti Kato.

Ona dik dik baktım.

Kato omuzlarımı tutup sıktı. "İşte bu yüzden benim gelmem gerekiyordu, Cat. Bu yüzden mağaralara sadece ben seninle gelebildim."

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bunu bir şeye zarar vermeden yapabilecek tek kişi benim. Yüreği birine bağlanmamış tek kişi benim."

“Ne? Ah...” Griffin beni seviyordu. Flynn ne olduğundan emin olmasa da Jocasta onun için bir şey ifade ediyordu. Ve Carver... Belli ki Kato onun hakkında benim bilmediğim bir şey biliyordu.

“Her zaman sonuçları vardır,” dedim ağır ağır.

Omzunu silkti. “Bazen daha fazla. Bazen daha az.”

Ağzım dümdüz oldu. Bu hoşuma gitmedi. “Carver kimin hasretini çekiyor?” Son zamanlarda moralinin bozuk olmasına ve biraz yalnız takılmasına şaşmamalıydı. Kız her kimse, Carver onu arkada bırakmak zorunda kalmıştı. “Bilmeyen tek kişi ben olamam.”

Kato hafifçe gülümsedi, gözlerinde hüzünlü bir şeyler vardı. “Bir hayaletin.”

İrkildim. *Ah, Carver.*

Kato ellerini kollarımdan çekti. “Endişelenme. Birkaç tavernanın arka odalarında bulunmuşluğum var. Ne yapacağımı biliyorum.”

Ondan şüphem yoktu. “Mecbur değilsin. Başka bir yol buluruz.”

“Bu kaderimize yazıldı, Cat. Sen de benim kadar iyi biliyorsun.” Kato benden uzaklaştı. “İkinci mağarada beni bul.”

Kalbim sertçe kasıldı. “Ya bulamazsam?”

“Bulabilirsin.”

Bileğini kavradım. “Beni harita okumaya çalışırken gördün mü hiç? Acınasıyım ve bunu öylesine söylemiyorum.”

“Haritan yok.”

“Ee, bu daha da kötü ya!”

Atalanta tüneğinden atladı, indiği yerdeki buz kütlesi geniş bir daire şeklinde çatlasa da topuklarının üzerine hafifçe konmuştu. Bize doğru yürüyordu, attığı adımlar uzun, kendinden emin ve soğukkanlıydı, bir hayvanın doğal zarafetine sahipti. Kolları gevşekti. Kalçaları salınıyordu. Saçları uçuşuyordu. *Tanrılar aşkına, sinir bozucuydu.*

Bende de hayvanilik vardı. Epeyce. Gözlerini sökmeye yetecek kadar vardı.

Kato bana son bir defa baktıktan sonra dikitin arkasından dışarı çıktı.

Onun arkasından fırlayıp geri çekmeye çalıştım. “Ya üç başlı canavar?”

Kato ensesini ovaladı, mavi gözlerinde gölgeler oynaşıyordu. “Bilmiyorum ama kadının bekleyeceğini sanmıyorum.”

Atalanta’nin açık bakışı çoktan şehvetle parlıyordu. Resmen ağzı köpürecekti. Kafiye yapmaya zahmet etmeden, “Soyun!” emrini verdi.

Ağzım açık kaldı. Kato da şoka girmiş gibiydi.

“Şimdi mi?” diye sordu. Niyeyse sorusunu bana yöneltmişti.

Çaresizce omzumu silktim. “Sanırım.”

Atalanta yayını tek omzuna taktı ve tırnaklarını zırhına vurmaya başladı. Sabırsızlıkla çıkardığı sesler sinirime dokunuyordu. Kadınla ilgili her şey, kafiye konuşması, atikliği, bıçağını yakalama şekli ve *Kato* aldırıyor gibi görünmese bile onu kullanma niyeti sinirime dokunuyordu.

Kato soyundu, çıkardıklarını bana veriyordu. Neredeyse ânında titremeye başladı.

“Buradaki ısı performansımı artırmayacak,” diye homurdandı.

Pantolonunu aldım, önceden kapadığı yere bakmamaya çalışıyordum. “İçimden bir his kızın seni sıcak tutacağını söylüyor,” dedim ekşi bir sesle.

Atalanta ellerini çırpı, belli ki gördüğü şeyden hoşnuttu. Bakmadım. Bakmayı *reddettim*.

“İhtiyaç duyduğun hazineyi alacaksın, önce görevini yapacaksın. Sen ayrılırken o...” Gizlemediği bir açlıkla Kato’yu baştan ayağa süzüyor, diliyle altdudağını yalıyordu. “Isıtacak erkeklik organlarını.”

Ona dik dik baktım. “O dediğin kafiye *değil*”

Yayını omzundan indirdi, bir ok taktı ve beni vurmaya çalıştı. Sayılır yani. Eğer beni öldürmek isteseydi, ölmüş olurum. Sanırım biraz saç kaybetmiştim ama. Ne olursa olsun Kato benden daha hızlıydı. Beni tekrar çevirip okçunun menzilinden çıkardı ve sırtımı dikite yasladı. Beni bırakmasından önce yüzüm bir süre göğsüne gömülü kaldı. Sert, altın rengi kılları burnumu gıdıkladı

ve dudaklarıma değdi. Teni hâlâ sıcaktı; erkek, buz ve deri kokuyordu. Öyle hızlı döndü ki yüzüm sırtına dönük kaldı. Nefesimi verdim ve sırtındaki tüyler diken diken oldu.

“Şimdi seninle geleceğim,” dedi Atalanta’ya, “ve sen onun peşini bırakacaksın. Ona zarar vermeyeceksin. Asla.”

Atalanta benim duyabileceğim bir cevap vermedi. Belki de başını sallamıştı. Bilmiyordum. Kato’nun arkasındayken onun geniş çıplak sırtından bir şey göremiyordum.

Kato aldığı cevaptan memnun olmuş olmalıydı ki ekledi: “Botlarımı çıkarmam.”

Kendime engel olamadım. Aşağı baktım. Ancak botlarına ulaşmadan önce gözlerim oldukça iyi bir kışa takıldı. Sadece bir tane çıplak erkek kışı görmüştüm. Başımı yana eğdim. İki tane görmenin kimseye zararı olmazdı.

Kato yarı döndü, omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerim ânında yukarı fırladı, yanaklarım şimşek hızıyla kızardı.

“Seni burada yalnız bıraktığım için Griffin beni öldürecek,” dedi.

“Griffin, seni benimle aynı ortamdayken çıplak kaldığın için öldürecek,” dedim.

Homurdandı. “İnan bana, giyinik olmayı tercih ederdim. Burası acayip soğuk.”

“O zaman git,” diyerek isteksizce zorladım. “Atalanta seni ısıtacak.” Ses tonum sütü bile ekşitebilirdi ve sözler neredeyse boğazımı tıkıyordu. Onlarla boğulmamak zordu.

Ellerini yumruk yaptığında çıplak kollarındaki kaslar kasıldı. “Hâlâ lir ve canavar konusu var.”

Elimle sırtının ortasından ittim. Donarak ölmeden önce gitmesi gerekiyordu. Sıcaklık şimdiden vücudunu terk ediyordu. “O benim bölümüm sanırım. Sen Artemis’i gördüğünde ihtiyaçlarına kulak ver. *İhtiyaçlarına*,” diye hatırlattım. “İsteklerine değil.”

“İhtiyaca kulak ver,” diye tekrarladı, soğuktan donduğu ve ben-den gerçekten ayrıldığı için biraz daha az coşkulu görünüyordu.

Sonra birdenbire döndü ve bileğimi kavradı, Ariadne’nin ipini

tenime batırırçasına çekti. "İpi bağlı tut. Ne olursa olsun, *sen* dışarıya giden yolu bul."

Gerçekten de onu burada bırakıp gideceğimi mi düşünüyordu? "*Seni* bulacağım ve sonra ikimiz *birlikte* dışarı çıkan yolu bulacağız."

Tartışmaya hazır görünüyordu. Bütün planı baştan sona değiştirmeye hazır görünüyordu.

"Git." Ona, Griffin'in bana her zaman attığı sert bakıştan atım. "En temel kadınsal merakıma yenik düşüp 'erkeklik organlarına' bakmadan önce git."

Kato bileğimi yavaşça bıraktı. "Ben seni çıplak gördüm. Eşitlenmiş olurduk."

"Eşitlenmek, öncelikler listemin üst sıralarında yer almıyor."

Sırıttı. Sonra koca elini bir okşamayla başımın üzerinden geçirdi, döndü ve uzaklaştı.

Kalbimin atmayı unuttuğu uzun bir an oldu. Atalanta, Kato'nun kolunu tuttu ve onu gölgeli bir tünele doğru sürükledi. Kadın bana döndüğünde uzun saçları çıplak tenini süpürdü, bir bıçak çıkarıp fırlatsam ne yapar diye merak ettim.

Muhtemelen beni vururdu. Gerçekten.

"Bizi takip etme. Şu yöne git." Soldaki üçüncü tüneli işaret etti.

Bu defa kafiye yok mu? Dişlerimi gösterdim, kaburgalarımın altında korkunç bir baskı oluşuyordu. Kato'yu bir daha hiç görmemekten korkuyordum.

Loş bir şekilde aydınlanan bir koridora girdiler. Tünelin yuvarlak girişinde düzensiz sarkıtlar vardı, sanki bir canavarın kapanan ağzında kayboluyorlarmış gibi görünüyordu. Keskin dişler. Karanlık boğaz. Onları bütün hâlinde yutmaya hazır.

Onlar gözden kaybolurken ürperdim. Peşlerine düşmemek için Kato'nun kıyafetlerini katladım ve eşyalarını çantamıza koydum, ardından da deri zırhını çantanın dışına bağladım. Pelerini içine sığmayacak kadar büyüktü, o yüzden onu omuzlarıma atıp boynumdan bağladım. İki ateşli kumaş sıcaklıklarını dengelerken kendi pelerininin sıcaklığı azaldı.

Göğsümün ta içinde soğuk bir nokta vardı ve soldaki üçüncü tünele doğru yürürken midem bulandı. Ben de kendi canavarımın açık ağzına giriyordum. Arkamda pelerinin otuz santimlik kumaşı sürünüyor, buzdaki ayak izlerimi siliyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

LİRİ ÜÇ BAŞLI CANAVARDAN ÖNCE BULUN. HİÇ SORUN değil. Onu hemen şimdi halledeceğim.

El ve ayak parmaklarım buz kesmişti. Ellerimi ovuşturup sırf bir ses duymuş olmak için kendi kendime söylendim. Acıktığım zamanların sayısına bakarak Atalanta bizi ayırdığından beri üç gün geçmiş olabileceğini hesap ediyordum, bu da neredeyse dört gündür labirentte olduğumuz anlamına geliyordu. Birkaç gün boyunca kendi başıma olmam, benim hakkımda kanıtlanması bile gerekmeyen bir şeyi ortaya çıkarmıştı: Yalnız olmaktan nefret ediyordum.

Yalnızlık, soğuk ve karanlık, zihnime ve bedenime ağır geliyordu. Düzenli aralıklarla dinlenmeme ve bir şeyler yememe rağmen hiç olmadığım kadar yorgundum, hatta bazen sersemliyordum. İki defa uyumuştum çünkü bedenim onu görmezden gelemeyeceğim bir şekilde bana durmamı söylüyordu fakat iki seferde de çılgınlık atarak uyanmıştım. Çılgınlıklarım donmuş duvarlarda yankılanırken kendimi hiç de dinlenmiş hissetmemiştim.

Kato yanımda getirdiğimiz her şeyi bana bırakmıştı ve azar azar yiyordum ama yakında buradan çıkmazsak yemeklerimiz gerçekten kıtlaşacaktı. Ayrıca meşalemizi de bana bırakmıştı ama yanıp biteli asırlar olmuştu. Bir müddet sadece iki pelerinin loş ışığında ilerledikten sonra en sonunda pes ettim ve ikinci meşale-

yi yaktım. O zamandan beri kendi yolumun üzerinden, altından ve etrafından tam sekiz defa geçmiştim. *Sekiz!*

Az önce ayrıldığım tünelin kaygan zeminine Ariadne'nin ipini üçüncü defa bırakmıştım. Beni bir labirentte yalnız başıma bırakmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen sersem kimdi ki?

Tabii ya! Büyükbaba Zeus.

Beni hiç tanımadığı belliydi. Griffin ve Beta ekibinin dualar ettiği Athena da bu işin içindeydi. Hades ve Poseidon da.

Kahrolası tanrılar. Bunu bu kadar zor yapmamak için en azından *uğraşabilirlerdi*. Mesela liri bana doğru atmak falan gibi.

Yine tünelin ikiye ayrıldığı yere geldim ve kaşlarımı çattım, endişe ağzımda kötü bir tat bıraktı. Sol tarafta ip vardı. Üzeri buz tutmaya başlamıştı, yani buradan zaten saatler önce geçmiştim.

Homurdanarak sağa doğru gittim, Kato'yla birlikte dışarı çıkış yolunda aynı işe yaramaz daireleri çizecektik. Daha da kötüsü bunu karanlıkta yapacaktık. Meşale fazla dayanmayacaktı ve pelelerin alevli tarafları çevrilse bile, aslında o kadar da parlak değillerdi. Bendeki şansla, muhtemelen tam kör gibi olduğum anda canavarın üstüne basıverirdim.

Tırnakların sürtünme sesi kısık sesli mırıldanmalarına ânında bir son verdi. Durup dinledim, pençelerin buza sürtmesine çok benzeyen bir ses duyuyordum.

İçime adrenalin pompalandı. Nabzım kükredi ve kaslarım düğüm düğüm oldu. Sessizce kılıcımı çekerken nefesimi düzenli tutmaya çalıştım, meşaleyi sol elimde tutuyordum. Daha önceden olsaydı bıçak çekerdim ama son zamanlarda o konuda şansım yaver gitmiyordu.

Tık. Tık. Poff.

Harika. Canavarı buldum. Lirim yok.

Yapabildiğim kadar sessizce hareket ederek bir dönemeçten döndüm. Tünel biraz daha aydınlıktı ve bir düşünceyle birlikte zaten deli gibi atan kalbim daha da hızlandı. *Canavar ikinci en büyük mağarayı mı koruyor?*

Kato'yu tekrar görmeyi çaresizce istiyordum. Buradan birlikte çıkalm istiyordum.

Kan kulaklarımda uğulduyordu. Şu anda tam anlamıyla karanlık olarak tarif edemeyeceğim bir tünelde ilerliyordum, kılıcımı önümde tutuyordum. Tanrılara yemin olsun, bu iş bittiğinde bir daha asla yeraltına girmeyecektim. Korkunç, karanlık, sessiz ve inanılmaz ıssızdı. Kato'ya ne olduğunu hiç bilmiyordum —şey, biraz tahmin ediyordum— ve Griffin'le diğerleri soğuktan donuyor ve endişeden deliriyor olmalıydılar.

Sesler gittikçe arttı. Arkamı dönüp başka bir tünel bulmak istiyordum ama bu tarafta ışık vardı. Ayrıca üç başlı canavar, tanrıların uyarısının bir parçasıydı. İstesem de istemesem de onunla yüzleşmem gerekiyordu. Ne yazık ki lirim yoktu.

Ariadne'nin ipi bileğimden sarkıyordu, diğer uçtan Griffin'i hissedebilmeyi diledim. Ya ona bir şey olduysa? Ya ben çıkmayı başaramazsam?

Çaresizliğe kapılmama sebep olan bir endişe boğazımı tıkayıp nefes almamı zorlaştırdı. Kılıcımı sıkıca tuttum, kabzanın her giriti çıkıntısını avucumda hissediyordum. Genellikle korku beni öfkelenendirirdi. O hissi yakalamam gerekiyordu.

Kendimi buzdan duvara yapıştırdım ve sonra, neyin geleceğini görecektik kadar ileri doğru gittim. Koridor açıldı ama mağara dememe yetecek kadar bir yer yoktu. Daha büyük, daha geniş, daha yüksek bir tüneldi, bazıları tam anlamıyla karanlıkta olmayan birkaç yan kola ayrılıyordu.

O kollar nereye açılıyordu? İkinci mağaraya mı? Birinciye mi? Dağın zirvesine mi? Şu noktada, tamamen tersim dönmüştü. Dağın içinde herhangi bir yerde olabilirdim. Belki de çıkış yoluydu. Griffin'e düşündüğümünden daha yakın olabilirdim!

Sessizce ışığa doğru ilerledim ancak buzda kayıp neredeyse sırtımın üzerine düşüyordum. Sonra eğri büğrü bir şeye bastım ve sol ayak bileğim burkuldu. Acıyla sızlamasını görmezden gelerek az önce neye bastığımı görmek için meşaleyi indirdim.

Kemikti. Eski, kıtır kıtır, kurumuş kemik.

Bam! Gırrrç.

Hızla kafamı kaldırdım.

Gırrrç. Bam! Bam!

Başımı karanlık tünellere doğru çevirdim. Koridorların birinden bir şey geliyordu ama hangisinden geldiğini bilmiyordum.

Bam! Bam! Pofff!

Ortakinden! Sağ tarafa daldım.

Yanlış! Üç başlı canavar sağdaki tünelden dışarı fırladı.

Saf korku içimde yankılandı. Öldürücü pençeleri olan bir ayaktan kendimi yere atıp yuvarlanarak kurtuldum. Jilet keskinliğinde bir şey baldırımını kesti, acıyla tıslarken meşalemi canavarın karnına yapıştırdım. Kükreyerek duruverdi.

Ayağa fırladım, zedelenen ayağım karşı çıkarcasına haykırıyordu ancak canavar güçlü, tokmak kuyruğunu başımın üzerinden geçirdiğinde tekrar yere yattım. Kuyruğunu tünelin yan duvarına çarpınca buz çatırdadı. Soğuk, keskin parçalar üzerime yağarken yerde kaldım.

Canavar atıldı. Koca kafalarından biri bana doğru atılınca geriye sıçradım. Bacağım acıyla zonkluyordu. Çeneleri kapandı ve geriye kaçtım. Altı kara göz beni takip etti. Bu gözler de en az canavarın kendisi kadar karaydı, sadece daha parlak, sıvı gibi bir ışıltıları vardı.

“Dövüşmek zorunda değiliz.” Bunu derken bile kılıcımı kaldırıyordum.

Ortakdaki baş saldırdı. Kenara kaçtım ve bıçağımı sertçe o kafatasına indirdim. Darbe beni dişlerimden ayak parmaklarıma kadar sarstı.

Meşalenin titreyen ışığında kara boynuzların parıltısını gördüm. Uzun, pürüzsüz ve canavarın kafataslarının üzerinden kıvrılıyordu. Koçların boynuzlarına benziyor, savunmasız boyunlarını korumak için arkaya doğru kıvrılıyordu.

Devasaydı. Üç baş. Çok fazla diş. Miğfere benzeyen boynuzlar.
Off.

Ben durumu değerlendirirken canavar tokmak kuyruğunu

yine indirdi. Tünelde sadece hamle yapacak kadar yer vardı ve gidecek bir yerim yoktu. Sıkışık alan lehime işliyordu gerçi. Çünkü kuyruğunun kalın, kaslı kısmı beni orta tarafımdan yakalarken kemikli tokmak kısmı tünelin duvarına çarptı. Darbeyi daha iyi karşılayabilmek için geriye doğru atılacak kadar vaktim ancak oldu.

Havada uçarak sırtımın üstüne kapaklandım, ciğerlerimdeki hava boşalıverdi. Buzun üzerinde bir kilometre kaymışım gibi hissettikten sonra kafamın tepesini duvara çarptım. Gözlerimin arkasında parlak ışıklar çaktı. İvme yüzünden sert bir şekilde dönerken kafama acı yayıldı, vücudumun kalanı da buzdan bariyere çarptı.

Bir saniyeliğine hiçbir şey yoktu. Ne hava ne ışık ne ses. Sonra kocaman bir soluk aldım ve sersemlemiş bedenim bana geri döndü. İnleyerek dizlerimin üzerine yuvarlandım. Başımda acı vardı. Her şey dönüyordu. En çok acıyan kısma dokundum ve kocaman bir şişkinlik hissettim, sıcak ve ıslaktı.

Diğer elimi tanıdık kabzaya sardım. Nasıl becerdiysem kılıcıma tutunmuştum. Meşale tünelin uzak ucunda, canavarı arkadan aydınlatarak yanıyordu. Gözlerimi kırıştırdım, baş dönmesinden kurtulmaya çalışıyordum fakat başım zonkluyor ve sızlıyordu. Canavara odaklanamıyordum ama benim için geldiğini biliyordum. Devasaydı ve hırlayıp homurdanmaları bana Kerberos'u hatırlatıyordu.

Hades sekiz yıllığına bekçi köpeğini bana bırakmıştı ve bir defasında ona çok ihtiyacım olmuştu. Yeraltı Dünyası'nın tazısı şu anda çok işe yarardı ancak hiçbir yerde yoktu. Tanrıların mizah anlayışını ya da ironisini ya da bu her neyse onu asla anlamayacaktım.

Gerçek korku, eski bir düşman gibi tanıdığım his içime kök salıyordu. Şu anda öylesine hazırlıksızdım ki ölme ihtimalim çok yüksekti.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde geriye doğru kaydım, hâlâ tam göremiyordum. Bir hırlama tüneli titretti ve canavar ileri atıldı. Doğrulup kılıcımı iki elimle kavradım ve geniş bir açıyla

vahşice savurdum, nasıl olduysa dengede tutmayı başardım. Kılıcı tekrar savurduğumda vücudumdaki bütün yara bereler sızladı. Ayağa kalkmak için kendime zaman kazandırıyordum.

Baş dönmesiyle sendeledim ve neredeyse canavarın ağızlarından birinin içine düşüyordum. Aynı anda bir diğer baş bana atılınca nefes nefese kalarak geriye kaçtım. Dişle dolu iki kafa birbiriyle çarpıştı. Canavar kükredi ve rekabet eden kafalar birbirine hırslayarak saldırdı, bağırıp ısırıyorlardı.

Dönüp koştum. Acı başımı dağlıyordu, sonra dengemi kaybettim ve boylu boyunca yere çarptım, çenem buzda sekti. Afallayarak sırtüstü dönünce canavarın üç başının birden tepemde durduğunu gördüm.

İçgüdülerim bütün gücümle savrulmamı sağladı. Yine boynuzlara çarptım ve kılıcım elimden fırladı. Donmuş parmaklarım acıyla çığlık attı ve kılıcım benden uzağa düşerken elimi geri çekip göğsüme dayadım.

Ah tanrılar! Burada kalamazdım. Kalkmak zorundaydım.

Çaresizlik ve panik bana bir güç patlaması verdi. Dönüp ayağa fırlayarak koştum. Buzda kaydım ve tünelin yan tarafından yalpalayarak ilerledim, duvarı donmuş bir atlama tahtası gibi kullanıyordum. Keskin dişler arkamdan kapandı.

Canavar atıldı, pençeleri buzı çiziyordu. Dengemi kaybetme riskine rağmen omzumun üzerinden bir bakış attım. Bana doğru geliyordu.

Kafatasımın tepesindeki zonklayan yerden âdeta kıvılcıklar yayılıyordu. Dişlerimi sıkıp döndüm ve iki bıçak fırlattım. Ne olduğunu göremeyeceğim kadar karanlıktı ama ben tekrar önüme dönerken duyduğum tıngırtılar bıçaklarımın saplanmadığını söylüyordu.

Biraz daha aydınlık olan tünelin sonuna doğru hızla koştum, kafam da damarlarım gibi zonkluyordu. Ensemdeki sıcak nefesi hissedince zıpladım, yolun ağzındaki sarkıtı kırdım.

Havada döndüm ve yüzüm canavara dönük hâlde yere indim, sarkıtı vahşice yukarı savurmuştum bile. Tam buzdan hançer çe-

nelerinden birinin altındaki yumuşak deriye saplanmak üzereydi ki diğer kafa araya girip silahı elimden kaptı. Bir kısırtı sesi geldi.
O şey sarkıtımı yedi!

Ayağa kalktım. Üç baş bana aynı anda saldırdığı sırada geriye kaçtım ve dönüp oradan tüydüm.

Korkunç, boş bir his içime hücum etti. Nefesim kesildi, sağa sola sallandım. Ayağımın altında hiçbir şey olmadığını fark etmem çok kısa sürdü.

Korku karnıma bir yumruk gibi indi. Midem ağzıma geldi; dehşet dolu haykırışım, sonsuza uzanan, karanlık koridorun karşısındaki bir yerden deli gibi adımı haykıran Kato'nun bağırışını boğmayı başaramadı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DÜŞTÜM. SON DERECE APTALCA BİR ŞEY YAPMIŞ. BİR uçurumun kenarına basmıştım. Kato'nun panik dolu bağırışını hâlâ duyabiliyordum, bu öleceğimi bilmem kadar yürek burkucuydu.

Hayatım gözlerimin önünden geçti. Gördüklerimin çoğundan hoşlanmadım. Fakat Eleni vardı. Desma, Aetos, Vasili ve Selena. Beta ekibi vardı. Ve Griffin.

Griffin'i düşününce kalbim patladı. Çığlığım değişti. Soğuk rüzgâr beni tokatlıyordu. İki pelerin tepemde savruluyor, tokaları çeneme batıyordu. Onların ışıltısı engin karanlığı bölmeye yetmiyordu. Altımdaki her şey karanlıktı.

Buz gibi suya karşı hazırlıksızdım. Su başımın üzerine kapandı, ciğerlerimdeki havayı çaldı ve beni ta kemiklerime kadar yaraladı. Çığlığım kesildi, etrafımda baloncuklara dönüştü. Refleks olarak, acıyan kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirdim, dalışımı yavaşlatmaya çalışıyordum ki sonrasında yukarı çıkabileyim.

Bacaklarımı savurmam işe yaramadı. Batmaya devam ediyordum. Taşıdığım ağırlık beni yanlış yöne çekiyordu.

Başımın üstündeki ağır bohçanın kayışıyla güreşirken ciğerlerim haykırıyordu, sonra Kato'nun kıyafetlerini ve bütün yiyeceklerimizi bıraktım. Boğulmaktansa açlıktan ölmeyi tercih ederdim. Birisi diğerinden çok daha hızlıydı.

Yeterli değildi. Deli gibi tekmeledim, pelerinin tokasını çekiştirdim ve ağır kumaşlardan kurtulmaya çalıştım. Karanlık su insanı uyuşturuyordu, kasılan parmaklarım tokalardan kayıyordu. Bıçağa uzanırken panikle doluydum. Aklım çözüm yolları arayıp duruyordu ama vücudum çöküyordu, iliklerime kadar işleyen soğuk, elimi kabzada tutmamı önlüyordu.

Batıyordum, başım ve kulaklarım baskıdan zonkluyordu. Ben nefes almayı reddettikçe ciğerlerim kasılıyor, göğsüm sarsılıyordu. İçin için yanan pelerinlerden yayılan ışık etrafımda yükselen baloncukları aydınlatıyordu. Çok geçmeden baloncuklar azaldı, geride hiçbir şey kalmadı.

En sonunda refleks ağır bastı ve nefes aldım. Su ciğerlerime doldu, acı verici ve yanılttı. Öksüremedim. Hava yoktu, o yüzden ciğerlerime daha fazla su çektim, içime çektikçe boğuluyordum, soğuk beni içimden ve dışımdan esir alıyordu.

Tamamen uyuşmuştum, buna rağmen yaşamak için alev alev yanan bir arzum vardı, boğulurken bağırdım. Griffin için, arkadaşlarım için, kendim için, hatta belki de bir canavara bıraktığım evim Fisa için çığlık attım.

Çığlığım boğazımı acıtıyor, boynum tutuşana, tenim alev alana ve... *parçalanana* kadar yakıyordu.

İrkilerek elimi acıyan boynuma doğru yavaşça kaldırdım. Kulaklarımdaki baskı yok oldu ve nefes aldım. Yani almaya çalıştım. Suyu soludum ama acıtmadı. Artık yanlış da gelmiyordu. Aklımı ölümün gölgesinden çıkardıktan bir saniye sonra ayaklarım sert zemine değdi.

Sarsak ve kafam karışmış bir hâlde dengemi bulmaya, nefes almaya çalıştım. İçgüdüsel olarak boynumdaki yarıklardan daha fazla sıvı çektim.

Boğulmadım. Solungaçlarım var.

Boğulmadım.

Solungaçlarım var!

Düşüncelerim Poseidon'a yöneldi. Hem soğuktan hem de şoktan titremeye başladım. Bu hayat kurtaran büyüünün uyanık amca-

mın beni gözetmesiyle ilgisi olduğuna bahse girerdim. Gerçi ben uçurumdan düşmeden önce de araya girmeyi düşünebilirdi.

Gözlerime batan dondurucu suyun hissine ve suyun altında nefes alma fikrine yavaş yavaş alışıyordum. Akıntı yoktu; soğuk, karanlık, ağır bir koza tarafından korunuyormuşum gibi rahatsız edici bir his vardı. Sessizlik ürpertici ve katıydı, dişlerimin sinir bozucu takırtısı neredeyse sağır edecek kadar yüksekti. Yanan pelerinlerin ikisini de sıcaklıklarından faydalanmak için sıkıca etrafıma doladım. Alevleri parlaklaştı ve sıcaklıkları buz tutmuş derime sızmaya başladı.

Pelerinlerin loş ışık çemberinin içindeyken çantamı buldum. Tam yanıma düşmüştü. Bedava malda kusur aranmaz diyerek çantayı alıp gölün karşı kıyısı olduğunu umduğum yere doğru ilerlemeye başladım. Kato'nun sesi orada, yukarıda bir yerlerdeymiş gibi gelmişti. Üç başlı canavarınsa orada olmadığını umuyordum.

Suyun içinde yürümek yavaş ve zorlu bir süreçti, özellikle de bir canavar tarafından pataklanmış ve ciddi bir baş yaralanmasından mustaripken. Sıcak pelerinler uyuşukluğun en kötü hâlini dağıtıyor, kendimi yine dayak yemiş gibi hissetmeme sebep oluyordu. Suyun altındaki yaratıklarla ilgili duyduğum endişe de pek yardımcı olmuyordu. Orada neler olabilirdi? Burası Buz Düzlükleri'ydi, yani neredeyse her şey olabilirdi.

Bu düşünceyi aklımdan kovaladım. Griffin hep daha iyimser olmam için uğraşıyordu. Bir defalığına iyimser olacaktım. *İyimser. İyimser. İyimser.*

Bir şey ayak bileklerime çarpıp bacaklarımın arasından geçti. Kalbim yine kaburgalarımın çarparken bir ağız dolusu su yutarak bağırdım. Hızla dönüp bulanık derinliklere dikkatle baktım... ve hiçbir şey görmedim.

İki büklüm olup ağır adımlarla yürüdüm, bitkin ve yavaşım. Endişeliydim. Zaman kavramım yoktu. Hem zaman hem de ben inanılmaz yavaş ilerliyor gibiydik. Kimisi büyük, kimisi daha büyük yük olan renksiz balıklar çoğu zaman beni önemsemeden geçip gidiyordu. Yılanbalıkları da geçip gidiyordu; pürüzsüz, uzun ve

griydiler, boncuk gibi gözleri ben onları gözden kaybettikten sonra bile beni takip ediyordu sanki. Arada sırada dişlerin parıltısını görüyordum ve kendimi olabildiğince ufaltmaya çalışıyordum. Ne yazık ki hâlâ parlıyordum. Buradaki tek ışık benden yayılıyordu, "Koca balıklar, buraya gelsenize," diyen bir işaret fişegi olsam yeriye.

Gölün zemini yukarı doğru eğim kazanmaya başladığında garip nefeslerim hızlandı. Kendimi daha çok zorladım, ellerimle suyu ittim ve bacaklarımı daha çok kastım. Bayır keskinleşti ama tepem o kadar karanlıktı ki başım suyun içinden çıkana kadar kıyıya ulaştığımı fark etmedim bile.

Vücudum bir an nasıl tepki vereceğini bilemedi. Solungaçlar hava sağlamayı bıraktı. Ciğerlerim sıvıyla doluydu. Yaşamsal gerekliliklerin eksikliği ani ve endişe vericiydi, sonra iki büklüm olup ciğerlerimdeki suyu çıkardım. Vahşice öğürürken ellerimi baldırlarıma dayadım ve boğazım acıyana, başım tekrar dönene kadar öksürdüm. En sonunda, ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum, ilk gerçek nefesimi aldım.

Bitkin, güçsüz ve titrek hâlde kayalık kıyıya yığıldım ve sadece nefes aldım. Buz gibiydim ve sıırıslıkladım. Yanan pelerinlere rağmen telafi edilemez soğğun sebep olduğu uyku beni çağırıyordu. Uyumak korkunç bir fikirdi, özellikle de buna başa alınan sert bir darbe eklendiğinde. Uyanamayabilirdim.

Hareket etmem gerekiyordu. Uyanık kalmak için kendimi ikna etmeye çalışsam da başımı kapüşonuma gömdüm, ayaklarımı sıcak kumaşın altına aldım ve ağır ağır —belki de geri dönülemez biçimde— karanlığa battım.

İnledim. Kesinlikle ölü değildim. Öyle olamayacak kadar acı içindeydim. Tüm baş ağrılarına hükmedecek bir baş ağrım vardı ama artık titremiyordum ve hafifçe yanan pelerinlerin arasında kıyafetlerim kurumuştı. Saatlerce uyumuş olmalıydım, pelerinlerin çizmelerimi bile kurutmasına yetecek kadar uzun bir süre boyunca.

Boynuma dokundum, parmaklarım kulaklarımın altındaki dört kalkık ize takıldı. Solungaçlar kapanmıştı, boğazımın iki yanındaki deri sert ve hassas bir hâl almıştı. *Harika*. Daha fazla yara izi.

Doğrulup oturduğumda bir baş dönmesi dalgasıyla sarsıldım. Bedenimin bir tarafı tamamen morarmış gibi geliyordu —yani geri kalanından daha fazla morarmış gibi— ve göle düşerken sol tarafımın üstüne düştüğümü biliyordum.

Saçımı yüzümden çekerken artık pek de örgüye benzemeyen bir şey hissettim. Kafamın tepesinde endişe verici koca bir düğüm vardı. Sancıyan bir yere dokununca irkildim ve kaburgalarımı acıtan derin bir nefes aldım. Tam orta yerinize bir canavar kuyruğu yemek insanı bu hâle getiriyordu.

Kendimi toplamak için ellerimi indirdim ve etrafa bakındım ama pek bir şey görmedim. Biraz daha yukarılarda biraz ışık vardı.

İç geçirdim. Yemeğe ihtiyacım vardı, yola devam etmemi sağlayacak bir şeylere.

Çantamı yakına çekip ıslak eşyaların arasından bir parça peynir ve hâlâ yenilebilir kurutulmuş et parçaları buldum, geri kalanından kurtuldum. Fakat her lokma için kendimle savaş veriyordum... Yemek boğazımdan aşağı inmeye başladığı an midem isyan etti.

Mide bulantısıyla su tulumumu doldurdum ve içtim. Gölün suyu o kadar soğuktu ki ağızda şok etkisi yarattı ve zihnimi temizledi. Hatta midemi bile yatıştırdı, herhalde buz kesmişti.

Öncekinden daha dengeli bir şekilde, yüküm hafiflesin diye Kato'nun ıslak kıyafetlerini alevli pelerininin üstüne yaydım ve ben etrafı keşfederken onları kurumaya bıraktım. Ayağımın altında çakıl taşları ve kayalar vardı. Tepemde meşaleler yanıyordu. Çok yukarıda. Tünellerin seviyesine gelmek için yukarı çıkmak zorunda kalacaktım. Ne yazık ki yukarıya giden bir yol görmüyordum.

Sağa doğru ilerlerken benim pelerinim de parlakça yanıyordu. Meşaleler o tarafta daha aşağıdan başlıyor, sonra yukarı doğru spiral çizerek çıkıyordu, bu da bende bir koninin içindeymişim ya da bir iğnenin ucundaymışım izlenimi uyandırıyor.

Zemin engebeliydi ve hâlâ dengemi bulamamıştım. İki defa düştüm, ilkinde sırtımı bereledim, ikincisinde de dirseğim sıyrıldı. Kesiği sarmaya uğraşmadım bile, kanımın taşa damlamasına izin verdim. Belki annem beni bulmaya gelirdi de dışarı çıkış yolunu asla bulamazdı.

Kato'yla dışarı çıkmayı başarıp başaramayacağımızı merak etmeyecektim. Ariadne'nin ipliği bende idi, bu arada o da suda sürükleniyor ve bileğimi çekiştiriyordu. Çok az yemeğim kalmıştı. Isınmıştım. Geri dönmem gereken bir Griffin vardı. Bir eşeğin bile kıskanacağı bir inadım vardı. Ayrıca...

Lir!

Öfkeyle soludum. İşte orada, bir kayaya dayanmış vaziyetteydi.

Çömeli parmaklarımı tellerin üzerinde gezdirdim. Çıkan ses çok güzeldi, armonik olmanın ötesindeydi... Tanrılara yaraşır bir müzikti. Sapına uzandım.

"Tanrılar aşkına, ağırmış." Enstrümanı göğsüme dayamak için savaş verdim. Lir som altından yapılmış gibi görünüyordu. Kesinlikle öyle hissettiriyordu. Tekrar üç başlı canavara rastlamayacağımı düşünsem burada bırakırdım. Aslında karşılaştım bile bununla ne yapmam gerekiyordu ki? Kafalarından birini seçip fırlatacak mıydım?

Liri garip bir şekilde önümde taşıyarak oynak taşların üzerinde yürüme mücadelem geri döndüm, bir ayyaş gibi dengemi kaybediyor ve kayıyordum. Yeniden düşüp bir şeyleri kırmadan önce buzdan, sağlam bir duvara denk geldim. Zaten düşsem herhalde bendeki şansla lir üzerime düşer, açlıktan ölene kadar beni oraya sıkıştırırdı.

Boynumu yukarı kaldırırken içime bir şeyler doğdu. Boynumu biraz daha kaldırdım. Sarp uçurum acayip yüksekti. Dimdik. "Hades aşkına, benim bu şeye nasıl tırmanman gerekiyor?"

Bir ok havayı yardı ve çizmemin bir santim önüne kondu, gevşek taşların arasına saplanmıştı. Sıçradım, neredeyse liri düşürüyordum ve bir savaş lordu gibi sövdüm. Griffin gurur duyardı. Ya da şoka girerdi. İkisi de işime gelirdi.

“Kızın varsa cesareti, kullansın merdivenleri.”

Uçurumun tepesinde Atalanta’yı aradım, kimseyi göremedim.

“Tırmanacağım ben, kafiye mi yapacaksın sen?” dedim iğneler gibi.

Bir ok kapüşonu başımdan çıkardı ve muhtemelen elektriklenmiş birkaç tel saçımı kopardı. Çenemi kapayıp basamaklara bakındım.

Uzakta değillerdi ama gölün sığ olduğu yerden yükseliyorlardı. Yani onlara ulaşmak için ayaklarımı tekrar ıslatmam gerekecekti, hem de kuru ve nispeten normal bir ısıda olmaya tam alışmışken. Daha da kötüsü, basamaklar dar ve neredeyse dik bir çizgi gibiydi ve tutunacak yer yoktu. En kötüsüye şu anda dengeme hiç güvenemiyordum. Düşersem on santimlik su beni gölün derin kısmı gibi kurtarmazdı.

Atalanta ortadan kaybolmuş gibiydi. Bu tırmanışı iki defa yapmayacaktım, o yüzden liri oraya bıraktım ve kıyıyı takip ederek Kato’nun peleriniyle kıyafetlerine ulaştım. Onları topladıktan sonra tekrar uçuruma gittim, her şeyi nasıl yukarı çıkaracağımı merak ediyordum. Dengemi sağlamak ve tırmanmak için ellerime ihtiyacım vardı, lir de çantama sığmazdı.

Biraz düşünüp taşındıktan sonra Kato’nun pelerininin bir sırt askısı yaptım. Pelerini duvar ile lirin arasına sıkıştırdım, önüne oturdum ve kumaşın birazını belimle lirin arasına kıştırarak bir çeşit zemin yaptım. Enstrüman sırtıma dayalıyken yaka kısmını göğsümün üzerinden bağladım, sonra pelerinin alt kenarlarını tutup belime doladım ve sıkı bir düğüm attım.

Ayağa kalkmak, nasıl yapacağımı hiç düşünmediğim, Herkül’e yaraşır bir mücadeleydi ama en sonunda lir güvenli bir şekilde sırtıma bağlı hâlde doğrulmayı başardım. İşe yaramıştı ve enstrümanın ağırlığının çoğunlukla kalçamda olması işime geliyordu.

Başım tekrar dönmesin diye dua ederek ağır çantamı önüme takıp göle adım attım. Soğuk su çizmelerimin içine sızınca tüm bedenim titredi. Tırmanış küçük bir sonsuzluk kadar sürdü, beni güneş altında kalan bir köpek gibi nefes nefese bıraktı ve ne za-

man buzda kaysam korkudan ölecek gibi oldum. Yalnızca bir kez dizimi sertçe vurduktan sonra kendimi —ve liri— uçurumun tepesine çektiğimde, tüm kaslarım yorgunluktan titriyordu. Bittiği için bütün tanrılara ve evcil Pegasoslarına minnettardım. Artık yeni düşmanım basamaklardı.

Meşalelerin dizildiği duvara doğru gittim, lirin ağırlığı altında sendeliyordum. İşe yaramayacak olursa kahrolası şeyi göle fırlatma olasılığım çok yüksekti. Titrememi kontrol altına alıp etrafa bakındım, hâlâ nefes nefeseydim. Mağarada bir sürü odacık ve karanlığa çıkan tünel vardı, hepsi de çoğu yerde bir metreden geniş olmayan, hatta bazı yerlerde daha bile dar görünen kaygan, düz çıkıntıya açılıyordu. Çıkıntı devasa bir boşluğu çevreliyordu ve onun aşağısında da göl vardı.

Yorgunluğum da lir kadar ağırlık yapıyordu. Bu defa yenik düşmeyecektim. Artık neredeyse canavarla aynı seviyedeydim. Ariadne'nin ipliğinin gevşek kısmını bulduktan ve durduğum yerden üç kat yukarısını, ipin çıktığı mağarayı gördükten sonra emin olmuştum. Atalanta da bir yerlerde koşturuyordu, muhtemelen üzerinde adımın olduğu bir okla ilgili kafiye yapıyordu. Benimse uyumaktan çok Kato'yu bulmaya ihtiyacım vardı.

Başımdaki dinmeyen zonklamayı durdurmak için sadece bir saniyeliğine gözlerimi kapadım, liri daha rahat bir pozisyona gelsin diye hareket ettirdim. Gözlerimi tekrar açarak bu loş, soğuk mağarada farklı görünen tek şeye doğru yöneldim. Duvarda, Kato'yla birlikte mağaraya ilk girdiğimizden beri gördüğüm, her şeyden daha parlak olan bir nokta vardı.

Tünellerden birinde üzerime atlamak için bekleyen üç başlı, hırlayan bir canavar olduğuna öyle ikna olmuştum ki çıkıntıda yürümek resmen sinir harbiydi. En sonunda kalın fakat içerisini görebileceğim kadar şeffaf bir buzdan duvara geldim. Dev gibi bir yatak, rengârenk yastıklı iki uzun kanep, tabak tabak yiyecek, yumuşak bir ışıkla göz kırpan meşaleler ve buz zemini kaplayan kat kat, el dokuması yün halılar bulunan gösterişli bir odaya benziyordu. Ayrıca Kato oradaydı.

Duvarın ötesinde bacaklarını kıvırmış oturan hâlini görünce kalbim ağrıdı. Başını ellerine dayamıştı ve iri omuzları çökmüş görünüyordu. Çizmeleri ayağındaydı ve üzerinde posta benzer geniş, altın rengi bir şey vardı. Çıplakken bile elinden düşürmediği gürzü duvarın bana yakın olan kısmında, çıkıntının kenarında duruyordu.

Kato kıpırdamıyordu. Belki de buzdaki ayak seslerimi duymamıştı.

“Kato?”

Başını hızla kaldırıncı, zor tanıdığım yüzü açığa çıktı. Solgun ve tükenmişti, gözleri çökmüştü, tanıdığım adamdan ziyade vahşi bir hayvana benziyordu. Uzun, sarı saç tutamları gözlerini gölgeyor ve epey uzamış sakalına karışıyordu. Karman çorman kıllarının altından görebildiğim ifadesine kati bir perişanlık hâkimdi.

İçim panikle doldu. *Burada neler oldu?*

Buzun ardından ona baktım. Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana baktı, koyu mavi gözleri kızarmıştı. Elleri dizlerinin üzerine gevşekçe düşüverdi.

Göğsüm dehşetle doldu. O kadınlar ona bir şey yapmıştı. Onları öldürecektim. Ezip geçecektim. Yavaşça. Çıplak ellerimle. Belki de lirle.

İstemsiz bir hırlayışla dişlerimi gösterdim, Kato irkildi.

Boğazı hareket ediyordu, en sonunda çıkardığı ses boğuk ve kırık döküktü. “Özür dilerim. Çok özür dilerim.”

Kaşlarımı çattım. Ne için özür diliyordu ki? O kendine düşen kısmı yapmıştı, belli ki bu ona büyük zarar da vermişti. Onu boyundan dizlerine kadar kaplayan şu altın post Lycheron’a sunmamız gereken armağan olmalıydı.

Kato yutkundu. Acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Griffin’e nasıl söyleyeceğim? Ona nasıl söyleyebilirim?”

Boğuk bir küfür savurdu ve içimdeki bir şey çatırdadı. Sıcaklık boğazımdan yukarı tırmanıyordu.

“Burada ölmeyi tercih ederim. Burada ölürüm daha iyi.” Kasvetli gözleriyle yüzümden çizmelerimin ucuna kadar beni ince-

ledi. Kızarmış gözlerindeki yenilgi kalbimi bir mızrak gibi deldi. "Birlikte olacağız. Sen ve ben, Cat. Sorun olmayacak."

Ona boş boş baktım. Tanrılara yemin ederim, neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kalbimi parçalıyordu.

"Bir hayalet olarak bana istediğin kadar dadan ama Griffin'e dadanma. O... o bununla başa çıkamaz. Konu sensen olmaz. Senin haricinde herkes olur. Seni çok fazla seviyor. Bu onu delirtir."

Alayla güldüm. "Sana, Griffin'e ve canım kime isterse ona dadanmaya niyetim var ama onun için ben ölünceye kadar beklemem gerekecek."

Kato'nun kan çanağı gözleri aniden yaşlarla cam gibi parladı. Sonra meşalenin ışığında ışıldamaya başladılar. Gözünü kırıştırmadı bile. "Sen öldün."

Başımı eğip kendime baktım ve sırtımdaki lirle yapabildiğim kadarıyla zıpladım, acıyan kollarımı salladım. "Yoo, cidden ölmedim."

Sesini alçalttı. "Bunu bana yapma, Cat. O... şeyi gördüm. Düşüşünü izledim. Çığlığını duydum. Devam etti ta ki..." Sözlerinde boğulur gibi tıkanıp, yüzü buruştu. "Sonra hiçbir şey olmadı. İki gün geçti. Atalanta söyledi. Oradan sağ çıkmış olmana imkân yok. Senin bile."

İki gün! Eh, kafa travması geçirmişt看, boğuluyordum ve hal-etmem gereken bir de solungaçlarım vardı. Sıçrayıp bir uçurumdan tırmancak hâlde değildim sonuçta.

"Şimdi ya buradan çıkmanın bir yolunu bulup gerçeği Griffin'e söylemek zorundayım ya da seninle birlikte burada öleceğim." Kasvetli bakışları çaresiz bir umut parıltısıyla benimkilere kilitlendi. "Seni bırakmamalıyım, değil mi?"

Dağın altında ölmeye oldukça hevesli görünüyordu, aslında bu da Griffin'e öldüğümü söyleme konusundaki isteksizliğini gösteriyordu. Kaldı ki ölmemiştim.

"Yalnız olmaktan ne kadar çok nefret ettiğini biliyorum. Ablanın yanına, Yeraltı Dünyası'na gitmeliydin. Ya da savaşçıların ve kahramanların gittiği Elysium'a. Neden gitmediğini bilmiyorum." Başını

acıyla salladı ve saçının sarı tutamlarının ucu postun kalın, kıvrık yününe sürtündü. “Hâlâ burada olduğuna göre birlikte dünyada kalan ruhlar olabiliriz. Belki benimle olursan kâbus da görmezsin.”

Gözlerim doldu. Bu birisinin bana söylediği en güzel, en özverili şeylerden biriydi. Bunun için onu sarsmak istedim. Belki bir şeyleri yumruklamak falan. “Yalnız olmaktan nefret ediyorum, senden benim için kendini diri diri gömmeni asla istemem ve kahrolası herif, ben ölü değilim!” Buzdan duvara öyle sert bir tekme attım ki çatladı ve ayağımın vurduğu noktadan ağ gibi bir desen yayıldı.

Kato’nun kıpkırmızı olmuş gözleri irileşti. Resmen bir metre sıçradı ve sonra ayağa fırladı. Tamamen dimdik olurken duruşu değişti. O yenilgiye uğramış adam gitti. Yerine burnundan soluyan bir boğa geldi. Buza atıldı, şeffaf duvara bir Minotauros’un gücüyle vurdu. Tekrar yaptı, sonra tekrar; hiç durmadan, deli gibi bağıırıyordu.

Koca vücudunun buza çarparken çıkardığı ses feciydi. Bağırıp ellerimi aramızdaki buzdan bariyere vurdum fakat duymuyor gibiydi. Durmadan saldırıyordu. Çatlaklar oluşuyor, onu daha zor görmeme sebep oluyordu. Diğer tarafa kan bulaştı ama duvar hâlâ yerli yerindeydi.

Buzdan odanın diğer kenarına doğru koşturdum, derin bir nefes aldım ve kalan ejderha ateşini üfledim. Buzu eritmeye yetecek kadar büyü vardı... tam da benim boyutlarımda bir delik açmaya yetti. Oradan içeri atıldım ve halılardan bir yığının üzerine düşüp lirin altında ezildim. Kollarıma dayanarak karmakarışık saçlarımdan arasından baktım ve Kato’nun mavi gözlerinde çılgınca bir bakışla bana döndüğünü gördüm. Sonra resmen üzerimdeydi, beni kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı.

Kalbim kaburgalarımı kıracaktı sanki. Hiç bana uygun olmayan bir ses çıkardım ve kollarımı ona doladım, sımsıkı tutunup kulağımı gümbürdeyen kalbine dayadım. Kendimi utandırmadan konuşabilmem için en az bir dakika geçmesi gerekti. “Sen bir koçbaşı değilsin, biliyorsun değil mi?”

“Umurumda değil.”

“Kolun kanıyor.”

Bana daha sıkı sarıldı. “Umurumda değil.”

Kato en sonunda yüzümü ellerinin arasına alacağı kadar geri çekildi. Parmakları soğuktu. “Öldüğünü sandım.”

“O kadarını fark ettim,” dedim kalın bileklerine tutunarak. “Beni öldürmek *o kadar* zor ki. Aşağıda bir göl var. Dibine bat-tım ve solungaçlarım çıktı. Bak!” Başımı yana eğip ona gösterdim. “Boğulacağımı sandım. Orası çok ürkütücüydü. Ve soğuktu. Bu pelerinler için tanrılara şükürler olsun. Hades’e şükürler olsun yani. Acayip muhteşem bir amcaymış meğer. Yılanbalıkları vardı. Yılanbalıklarından nefret ediyorum. Yara izlerim çirkin mi?” Görünüşümle ilgili endişelerim düşünce akışımı böldü ve mahcup olarak boynuma dokundum.

Hafiften sersemlemiş görünen Kato başını iki yana salladı. “Doğru düzgün görünmüyorlar bile.”

Beni rahatlatmak için söylediği yalan içimi yakıp geçti, kralse-çen büyümünü tutuşturdu. Demek ki yara izleri epey fark edilirdi.

“Beni ısıttığın için sağ ol,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasın-dan. Alaycılık göbek adlarımdan biri olmalıydı.

“Üzgünüm.” Kato beni daha nazikçe kucakladı. “Solup gidecekler. İz dediğin solup gider.” Ellerini sırtımdaki yükte gezdirdi. “Bu nedir?” diye sordu.

“Lir. Canavardan *önce* bulmam gereken şey yani.”

“Neredeydi?”

“Çukurun dibinde.” Başımla özel buz kafesin diğer tarafındaki kara deliği işaret ettim.

Kato beni çevirip liri tutarken ben de askıyı çözdüm. Enstrü-manın ağırlığı sırtımdan alındığı anda inledim ve sızlayan kasla-rımı esnettim.

“Ben de nasıl o kadar ağırlaştın diye merak etmiştim,” dedi.

“Baharatlı keklerle değil, gerçi o daha eğlenceli olurdu.”

Liri ellerinde çevirirken ağzı düz bir çizgi şeklinde kaldı. İnsanı büyüleyecek kadar güzel bir müziğin birkaç notasını çaldı, sesin sağlığı göğsümü sızlattı. “Canavarı öldüremedin mi?”

“Öldürmek mi? Kıçımı üç farklı şekilde Olympos’a kadar tekmeledi, bacağımı kesti, beni bir duvara çarptı ve ardından uçurumdan aşağı sürükledi. Ve bu kısa versiyonu.”

Kato gözlerinde sıkıntılı bir bakışla bana baktı. “Her işin altından kalkıyorsun. Ve sertsin.”

“Vay, sağ ol. Fakat koruyucu boynuzları, tokmak gibi bir kuyruğu ve ah, doğru ya, *üç başı* vardı!”

Onu bulduğumdan beri ilk defa Kato’nun yüzünde gülümseme olarak adlandırabileceğim bir şey belirdi. Tanıdığım bir melodinin ilk notalarını çaldı yine, Güney Sinta’da meşhur olan bir şarkıydı. Parmakları tellerin üzerinde beceriyle hareket ediyordu. Müziğe yatkınlığı olduğunu hiç bilmiyordum.

“Belki de öldürmemiz gerekmiyordur.” Çalmaya devam etti. “Müzik canavarı yatıştırmıyor mu? Ben çalarım, sen şarkı söylersin.”

“Ben şarkı söylediğimde sesim boğazlanan bir Satyr gibi çıkıyor.”

Gülümsedi. “Nedense bu beni şaşırtmadı.”

“Çamur atmaya lüzum yok,” dedim oflayarak.

Yumuşak bir sesle güldü. “Bir melodi tutturabilirim.”

“Harikal” Koluna vurdum. “O senin işin olacak. Sen canavarı sakinleştirirken ben geride —çooooook geride— duracağım. Göründüğün kadar iyi ses çıkaracağına inancım tam.”

Göğsünü şişirdi. “Nasıl görünüyorum?”

“Korkunç.” Sırıttım. “Buz Düzlükleri’ne adım atmadan önce bile banyo yapmaya, tıraş olmaya ve bir tarağa ihtiyacın vardı. Şimdi gözlerini ve burnunu zar zor görebiliyorum. Geri kalan her yerin...” Ellerimi salladım. “Kıldan ibaret.”

Göğsü indi. Alaycı bir şekilde beni süzdü. “Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim.”

Nefesimi tuttum. “Sakal mı çıkardım? Sence Griffin’in hoşuna gider mi? Kısa tutmaya çalışıyordum ama yılanbalığı uzamasına sebep oldu herhalde.”

Kato kahkaha attı, gerçekten katlanılmayacak kadar yakışıklıy-

dı. Gözlerindeki kasvetin birazı yok oldu. "Bundan bahsediyordum." Karmakarışık saçlarımın bir tutamını hafifçe çekti.

Bir keresinde Griffin'in bu hareketi Kaia'ya yaptığını görmüştüm. Kardeşçe bir şeydi. Sevgi gösteren bir hareketti. Kalbim sıkıştı. Griffin'e olan sevgim tamamen farklıydı fakat Kato daha önce hiçbir adamın erişemediği bir parçama erişmişti. Aetos bile onun gibi değildi. Kato beni *görüyor* ve kabul ediyordu. O anda, onun da Eleni'yle birlikte ruhuma işlendiğini fark ettim. İkisi de sarı saçlı, mavi gözlü, güneş gibiydi. Karanlıktaki ışıklarımıdı.

Boğazımı temizlemem oraya çöreklenen düğümü temizlemedi ya da boğazımdaki ani kasılmayı yok etmedi, o yüzden saçımı düzeltiyormuşum gibi yaptım. Şu noktada kaybedilmiş bir savaştı. "Ha, onu diyorsun. Eh, artık bir ismi hak edecek evreye gelmiş. Düğüm Canavarı? Burgulu Bukleler?"

"Korkunç Karmaşa?"

Başımla onayladım. "Dediğinde ciddi potansiyel var."

"Dolaşık Keçe?" diye önerdi.

Ağzım açık kaldı. "Hiç fena değil"

Kato sırtıarak başıma hafifçe vurdu. "Hadi buradan çıkalım."

Evet, lütfen! "Kıyafetlerin bende. Hatta Yeraltı pelerininin sonsuz alevleri sayesinde kuruttum bile."

Tek kaşını kaldırarak ona verdiğim şeyleri aldı. "Ona da mı isim buldun?"

Gururlu bir şekilde, "Öyle oldu galiba," cevabını verdim.

"Kılıcına bir isim verdin mi peki?"

Başımı iki yana salladım. "Gürzün dışarıda." Bıçakları her zamanki gibi çizmelerinin içindeydi.

"Biliyorum." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Kılıcın nerede?"

"Canavarın tüneline, iki bıçağım da öyle." Dudağımı ısırđım. "Seni uyarmam lazım... Ben biraz... eee, aynı yerlerde daireler çizmiş olabilirim. Şurada burada işte."

Kato birden kahkaha attı. "Elbette."

Ona yalandan kötü kötü baktım ve üzerini değiştirirken arkamı döndüm. Tanrı boyutundaki yatakta ve diğer alçak mobilya-

ların üzerinde meyve kâseleri ve dolu tabaklar vardı. Yiyecekleri topladım, geri kalanları çantaya atarken birkaç üzümü mideye indirdim.

“Burada neler oldu? Sana?” Sesimin normal çıkması için çabaladım ve sefil bir şekilde başarısız oldum.

Kato yanıma geldi, koca bir avuç fındık aldı ve hepsini ağzına tıktırmayı başardı. Altın post omuzlarından sarkıyor, fazladan sarınmış olması onu yanımda bir devmiş gibi gösteriyordu. Çiğnerken bir yandan da ağır çantayı alıp omzuna geçirdi, sonra da içini doldurmam için açık tuttu.

“Atalanta...” Boğazını temizledi, sonra yatağın yanındaki su bardağına uzanıp kana kana içti. “Özgür kalmaktan bahsettiğinde bekâretini kastetmiş. Fakat sadece gitmesini istemedi, yok olmasını istedi. İki gün boyunca durmayacağımdan emin oldu.”

Ona ağzım açık bakakaldım. “O nasıl oluyor?”

Sert hatlara sahip yüzü kızardı. “Bana bir iksir verdi. Bitkilerden yapılmış iğrenç bir şeydi.”

“Sen şey...” Yüzümü buruşturdum. “Bilirsin ya?”

Daha da kızardı. “Tanrılara şükürler olsun ki rahatlayabiliyordum. Fakat her seferinde tekrar başlamaya hazırdım.”

Kasıklarına göz attım. Elimde değildi.

Kato başımı yukarı kaldırdı. “Etkisi geçti. Eninde sonunda.”

Kızarma sırası bendeydi. “Şey, bu iyi.” Etrafa bakındım. “Hiç kaldı mı?”

Kıs kıs güldü ama sesi tutuktu. “Eğlenceli değildi. İnan bana.”

Griffin’le olacağını düşününce fazlasıyla eğlenceli olabilirmiş gibi geliyordu. “Değil miydi?”

Yüz ifadesi paramparça oldu. “Çok yorucuydu. Boş ve yorucu.”

Kato’nun bunu söylerken kullandığı ses tonundan hoşlanmadım. “Peki ya Artemis? Postu almışsın, yani testini geçmiş olmalısın.”

“O izledi.”

Gözlerim kocaman oldu. “Bütün süre boyunca mı?”

Başıyla onayladı.

“Bu...” Söyleyecek sözüm yoktu. Kato’yu sergilemişler miydi? Hiç sevgi duymadığı bir kadınla tekrar tekrar birleşmeye mi zorlanmıştı?

“Büyüleyiciydi. Atalanta’dan milyon kat daha fazla arzu uyardırıcıydı.” Yüzünde uzaklara daldığını gösteren bir ifade vardı ama hülyalı bir hâli yoktu. Acı içinde görünüyordu. “Verebileceğim şeyi istedi. O kadar çok istedi ki bana seslendi, tekrar tekrar ve bu... bir sirenin çağrısı gibiydi. Özellikle de benim durumumda. Fakat senin ihtiyaçlar ve isteklerle ilgili söylediğin şeyi hatırladım. Ona gitmedim. Doğru şey de buymuş zaten çünkü sonunda bana postu verdi. Postu bana verdi, Atalanta’yı aldı ve gitti.”

Uzanıp kolunu sıktım. “İlaç etkisinde şehvetten deliye dönmüşken, seni isteyen güzel bir tanrıçayı reddettin. Bu senin inanılmayacak kadar güçlü olduğunu gösterir.”

Kato, bu kahramanca bir şey değilmiş gibi omzunu silkti.

“Yani Atalanta öylece gitti mi? Bana istediği bir adamdan vazgeçecek tipte bir kadın gibi görünmüyor.”

“Artemis ona başka bir seçenek bırakmadı.” Kaşlarını çatı. “Atalanta benim için neredeyse tanrıçasına meydan okudu ve ben onu istemedim bile. Hatta ondan hiç hoşlanmadım.”

Kato’yu tekrar gördüğüm için neşelenmiş olsam da üzerime kasvetli bir ağırlık çöktü. “Sen yapman gerekeni yaptın ve ihtiyacımız olanı aldın. Burada olanları kimseye anlatmak zorunda değiliz.”

Kato başımın üzerindeki bir şeye ya da tamamen boşluğa gözlerini dikip baktı. “Atalanta bana aylarla birlikte yetiştirildiğini söyledi. Birleşmenin sadece bir yolunu biliyordu ve başka türlü-sünü istemedi.” Tekrar bana baktı. “Dizlerimde hiç kıl kalmadığından eminim.”

Korkunç bir ses çıkararak güldüm. İçimden fırlamıştı sanki. Ancak Kato’yu mutlu etmiş olmalıydı çünkü yüz hatları tekrar yumuşadı.

“Diğerlerine ne söylediğimiz umurumda değil. Önemli değil. Bu önemli.” Altın posta vurdu. “Ve sen.”

“Ben mi?” Başımı iki yana salladım. “Ben işe yaramazım. Dai-

reler çizerek yürüdüm, silahlarımı kaybettim ve uçurumdan aşağı düştüm.”

“En azından sen banyo yaptın. Hayalarımı dondurup düşürtecek kadar soğuk olmasaydı ben de aynısı yapardım.”

Tekrar güldüm. “Aşağıya inen yol uzun, tabii bir de çıkması var.” Buzda erittiğim deliğe doğru gittim ve açılana kadar kenarlarını tekmelemeye başladım. “Ayrıca, hayaların işe yarar olduğunu kanıtladı. Onları vücuduna bağlı tutalım.”

Çıkıntıdayken arkamdan alçak sesli bir kahkaha sesi geldi. Kato çömelerek peşimden çıktı. “İyi noktaya değindin, gerçi bir daha kafiyeli bir şeyler duyacak olursam büzüşüp kendiliklerinden düşebilirler.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

KATO SADECE ADONİS GİBİ GÖRÜNMEKLE KALMIYORDU, aynı zamanda tanrı gibi bir sesi vardı. Canavarı dakikalar içinde uyuttu, inini altın lirin melodik titreşimleriyle ve insana dadanan güney ninnisinin ezgileriyle doldurdu.

Ben de büyülenerek bıçaklarımı topladım, Ariadne'nin ipliğini yığın hâlinde çekiştirdim ve meşaleyi bulup tekrar yaktım. İkimiz de liri taşımak istemiyorduk, o yüzden uyuyan canavarın ininin girişinde bıraktık. Meşalemiz en sonunda söndüğünde pelerinlerimizin loş ışığında bir şeyler yiyip içmek için durduk, gerçi ikimizin de pek iştahı yoktu. Devam etmeden önce Kato bileğime yeni bir düğüm atıp fazla ipi kesti.

Birkaç saat sonra tekrar durduğumuzda, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

Kalbim göğsümde zaptedilemez gibi çarptı. Griffin'i düşünüyordum. Sadık, kendini düşünmeyen, kararlı, baskın, fazla korumacı Griffin'i. Beklemekten nefret eden eylem adamı Griffin'i. Muhtemelen bir haftada on yıl yaşlanmıştı.

Zorlukta yutkundum. "Neymiş?" Sesim neredeyse dingindi.

Kato bana arkasını döndü ve tünelin duvarına doğru tuvaletini yaptı, muhtemelen buzu bir çizgi şeklinde eritmişti. "Fazla bir şey yemememizin iyi bir şey olduğunu düşünüyorsun, işemek

neyse de derme çatma bir tuvaleti benimle paylaşmak istemeyeceğinden eminim.”

Bunu hiç beklemediğim için kahkahalara boğuldum. “Off! Tam bir erkek gibi düşünüyorsun.”

Kato önünü dönerek sırttı. “Son kontrol ettiğimde doğru parçalara sahiptim.”

Ben son kontrol ettiğimdeyse ayaklarım sürünüyordu ve Griffin’i o kadar çok özlüyordum ki gözyaşlarına boğulmak üzereydim.

Kato’nun postla kaplı omzunu ittim, hâlâ gülümsüyordum. “Önden sen git. Senin pelerinin daha parlak.”

Yürüdük, yürüdük ve *yürüdük*. Soğuk, karanlık ve sadece Kato’nun bana anlattığı hikâyelerle bölünen monotonluk yüzünden zaman yavaş ilerliyordu. Genelde Griffin’le ilgili hikâyelerdi. Ben de aklıma gelen düşünceleri onunla paylaşıyordum. Durduğumuzda soğuğa karşı birbirimize yanaşıyorduk, sırayla uyuyorduk, gerçi Kato pek gerektiği kadar uyumuyordu ve benimse uykuya her zamankinden daha fazla ihtiyacım var gibiydi.

Geçen günlerle ilgili pek fikrimiz olmadığından ilk mağaradan gelen ışığı görmek şok etkisi yarattı, sadece alışkın olmayan gözlerimize fazla parlak geldiği için değil, çıkışa bir günden az yolumuz kaldığı anlamına geldiği için.

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki nefesimi kesti. “Yaklaştık.”

Işığa karşı gözlerini kısıyan Kato, boş alanda Atalanta ve yayına bakındı. İri vücudundan gerginlik ve tedbir yayılıyordu. “Okçu beni yatağına yirmi dakikada götürmüştü.”

Az önce çıktığımız tüneli işaret ettim. “Bana o tarafa gitmemi söyledi. Ben de gittim.”

“Ama sende dört yaşındaki bir çocuğun yön bulma becerisi var.”

“Bir dağın içindeyiz! İçerisi zifiri karanlık! Üstelik labirent var!”

“Doğru,” dedi Kato.

“Donmadın mı?” diye sordum.

“Atalanta’da ateş büyüğü vardı. Beni sıcak tuttu.”

Bahse varım tutmuştur. Donmuş zemine bir kucak dolusu daha ip bıraktım, fazlasını kestik, sonra Kato’nun tekrar düğüm

atması için bileğimi uzattım. Işık arttığı için Kato bileğimin sür-
tünmekten yaralandığını görebiliyordu. Kaşlarını çatarak diğer
bileğime uzandı. Düğümü bağlamayı bitirdiğinde deri zırhımın
tokalarını çözdüm, sonra onun taşıdığı çantaya taktım. Bugün
için planlarım vardı ve Griffin'i yeniden gördüğümde aramızda
fazladan katman istemiyordum.

Yürümeye başladım, labirentten çıkmak için çok hevesliydim.
“Hadi, okçu tekrar gelip de bize nişan almaya başlamadan gide-
lim. Seni vuracağından şüpheliyim. Bana ne yapacağından pek
emin değilim.”

Kato boğazının derinlerinden bir yerden hırladı. “Senin yanı-
na yaklaşacak olursa oklarından birini alıp gözüne saplarım.”

Şey, öyleyse anlaştık.

Daha hızlı yürüdük ve bir daha durmadık. Yaklaştıkça yol daha
da uzuyordu sanki. Beklenti beni endişeli, soluksuz bir hâle getir-
mişti. Tünel iyice aydınlandığında nabzım kükredi, damarlarıma
Griffin'in adını pompalıyordu sanki.

“Hadi!” Bileğimdeki düğümü kestim ve tünelde koşmaya baş-
ladım, her dönüşümde kayarak buzdan duvara çarpıyordum.
Darbeleri hissetmiyordum bile ya da umursamıyordum. “Griffin!”
diye bağırdım.

Korkunç bir sessizlik ânından sonra Griffin'in kükremesi bana
cevap verdi. “Cat!”

Orada! Rahatlama hissi dizlerimin bağını çözdü. Sesi hâlâ
uzaktaydı. Hep çok uzaktaydı.

“Cat!” diye haykırdı.

“Geliyorum!” Tanrılara yemin ederim ki birbirimize dokun-
duğumuz anda içine kıvrılacak ve bir daha asla dışarı çıkmaya-
caktım. Bir daha asla ayrılmak istemiyordum. Sevişecek, yiyecek
ve uyuyacaktık. Dünyaya hükmetmeyi unutun gitsin. Benim için
hiçbir anlamı yoktu. Tek istediğim Griffin'di.

Gözlerim gittikçe artan ışığa ayak uydurmaya çalışırken ağılı-
yordum. Gözyaşlarına berrak bir neşe ve rahatlama da katıldı. Bir
köşeden dönüp duvara çarptım ve peşimde tıngırdayan sarkıtlar

bıraktım. Omuzlarım zonkluyordu ama acıyı kollarımı açarak karşıladım. Ona katlanmak Griffin'e daha çabuk ulaşmak anlamına geliyordu.

En sonunda mağaranın ağzından içeri giren adamları gördüm, üç iriyarı siluet kör edici gün ışığının önünde duruyordu. İlk tünelin ortasında bir yerlerde buluştuk ve kendimi Griffin'in üzerine attım, birdenbire kontrolsüzce titremeye başladım.

Kollarını etrafıma doladı. Güçlü, sert ve neredeyse ezici bir şekilde. Griffin'in aldığı soluk titrekti, sonra boğazından boğuk bir ses çıktı. Adımı benimle bir daha hiç konuşamamaktan korkuyormuş gibi, sanki konuşamayacağından neredeyse eminmiş gibi söyledi.

Kollarımı ve bacaklarımı ona öyle sıkıca doladım ki yabancı Kentaur'lar bile beni ondan ayıramazdı. Dudaklarımız aceleci sözcükler ve soluklarla birleşti.

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Söylemeden duramıyordum. Dişlerimiz çarpışıyordu çünkü o da konuşuyordu.

"*Kardia mou. Psihi mou.*" Demir gibi kollarından biriyle kalçamı, diğeriyle de sırtımı tuttu. Tünelin içine doğru uzun adımlarla yürüdü.

Kalbim patlıyordu, onun için alev alevdi. Griffin'e tutundum. Ellerimi saçlarının arasına soktum, o da bacaklarımı beline doladı. Kato'nun yanından geçtik ve Griffin bakışlarını benden sadece arkadaşına başıyla selam verecek kadar ayırdı.

Sersem gibi sııttım ve Kato göz kırparak karşılık verdi.

Griffin alçak ve ateşli bir sesle konuştu: "Bir daha seni asla gözümün önünden ayırmayacağım. Bu hayatımın en uzun on günüydü. Düşündüm ki..." Sesi, kalbimi ağzıma getirecek bir şekilde çatladı. Sonra konuşmayı unuttu ve tünelin ilk dönemecinden dönerken ağzını benimkine yapıştırdı. Öpüşmesiyle ilgili tatlı ya da yumuşak hiçbir yan yoktu. Saldırganlığa dönüşen bir öfkeydi. Sahip olma hissine. Dilini ağzımın içine kaydırды, her santimine sahip oluyordu, ben de daha fazlası için açgözlülük ederek karşılık verdim.

En sonunda ağzını benimkinden çekti, durdu, etrafına bakın-

dıktan sonra beni bir buz çıkıntısına oturttu. Kalçasını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Altımda pelerinim, önümde Griffin varken soğuğu hissetmiyordum bile. Üşümüş elleriyle başımı tutup ağzımı tekrar vahşice öpebileceği bir açığa getirdi. Yumuşak, siyah bıyıkları burnumun ucunu, dudaklarımı, çenemi hafifçe çizdi ve boğazımdan boğuk bir inilti çıktı. Dilimle üstdudağının zarif kıvrımını takip ettim ve altdudağını aklıkla emdim.

Griffin'in hırıltılı soluğu alev alan dudaklarıma çarptı. "Asla geri dönmeyeceksin sandım. Günler... geçip gitti ve sen gelmedin."

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim, onu sıkıca tuttum. "*Her zaman* sana geri geleceğim."

Homurtulu bir sesle ellerini kalçama koydu. "Tutamayabileceğin sözler vermemen gerektiğini bilmen gerekir."

Haklıydı. Her zaman öyleydi. Fakat bu sadık kalacağım bir yemindi... Bu hayatta ve ötekinde.

Cevap vermek yerine eğildim ve onu öptüm çünkü o benim açlığım ve besin kaynağımdı, susuzluğum ve suyumdu, havam ve her nefesimdi.

Griffin beni daha yakına çekti, aramızdaki sertliğinin hissi omurgamdan yukarı bir sıcaklık dalgası gönderdi. İyice kenara kayıp ona sürtündüm.

Griffin'in göğsünde yumuşak bir inilti yankılandı. Parmakları kalçamı daha sıkı kavradı. "Burası yeri değil."

Taş gibi uzunluğu tam bacaklarımın arasındaydı ve karnımda akkor bir arzu birikiyordu. "Burası kesinlikle yeri." Başımı geriye eğip karman çorman saçlarımdan bir tutamı boynumdan arkaya attım.

Yüzünü boynuma gömdü. Durdu. Geri çekildi. "Bu ne?"

Eyvah. "Hiçbir şey?"

Griffin kaşlarını çatıp parmak uçlarıyla yeni yara izlerimin hassas kenarlarını keşfetti. "Ne oldu?"

Göremiyormuş gibi davranmanın âlemi yoktu. Sıcak pelerinlerimizin ve dönemeçten gelen gün ışığının altındaydık, zifiri karanlıktan çok uzaktık.

Derin bir nefes aldım. Bir kadın, kocası olabilecek bir adama kısmen balık olduğunu nasıl söylerdi ki? "Deniz kızlarını tahrik edici buluyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Neredeyse boğuluyordum."

"Ne!"

İrkildim, kükreyen sesi hâlâ tünelde yankılanıyordu.

Griffin boğazını temizledi, sonra daha sakince denedi. "Açıklamak ister misin?"

Düşündüm. "Hayır?"

"Cat..." diye hırladı.

"Pekâlâ." Omuzlarım yenilgiyle çöktü. Fazla mücadele gösterdiğim de yoktu zaten. "Üç başlı canavar beni bir uçurumun kenarına doğru kovaladı. Gerçekten karanlıktı ve arkamda ne olduğunu bilmiyordum. Yenilmemeye, ezilmemeye ya da tokmakanmamaya çalışmakla meşguldüm ve sonra düştüm. Koşmak için döndüm çünkü düpedüz dayak yiyordum ama sonra bir baktım, ayaklarımın altında bir şey yok. Neyse ki kocaman, kara çukurun dibinde bir göl varmış. Yani ben..." Griffin'in yüz ifadesi duyduğu her kelimeyle daha da korkutucu olduğundan o düşünceyi bitirmemeye karar verdim.

"Suyla mücadele ettim ama yüzemeyecek kadar ağırdım. Kıyafetlerim ve pelerinim, Kato'nun kıyafetleri ve pelerini, çantam... Onu bıraktım. Fakat zorlukla kıpırdayabiliyordum çünkü çok soğuktu. Parmaklarım uyuştı, zaten kafamı vurduğum için başım dönüyordu." Elim kendiliğinden saçımın altındaki acıyan noktaya doğru kalktı. "Hiçbir şeyi üzerimden atamadım."

Sessiz ama belirgin bir şekilde köpüren Griffin parmaklarını kafamda gezdirerek önden arkaya doğru hafifçe hareket ettirdi. Hâlâ orada olan kayda değer şişkinliği hissedince dudakları incelik oldu. "Dibe battın."

Başımla onayladım.

Griffin sakinleşmek için bir nefes aldı. Sonra bir tane daha. Gerçekten işe yaraması için üç nefes alması gerekti. "Kato'nun

kıyafetlerinin sende olduğu kısmı geçip doğruca boynundaki yeni yara izlerinle ilgili kısıma geleceğim.”

Aşağı bakıp kemerimle oynadım. “Boğulmadım. Benim, şey... solungalarımla ıktı.”

“Solungaların mı?”

Başımı sallayıp bilinçsizce elimi boynumda gezdirdim.

“Poseidon’a dua mı ettin?” diye sordu. “Kâhin balığı mı çağırdın?”

Başımı iki yana salladım. “Paniklemiştim. Fazlasıyla sersemlemiştim. Hava yoktu. Soğuktu...” Omzumu silktim. “Ne oldu bilmiyorum.”

Griffin belimi kavrayarak başını eğdi ve boynumun yanındaki yara izlerinden birini dikkatle öptü. “Ondan sonra ne oldu?”

Diğer tarafa geçtiğinde ürperdim, kalkık kenarlara yumuşak, sıcak öpücükler konduruyordu. “Dibe battım, donarak ölmek için iki pelerini etrafıma sardım, çantamı aldım ve gölün diğer tarafına doğru yürüdüm.”

Boynuma bir nefes çarptı, sanırım Griffin tenime doğru gülümsemişti. “Benim cesur, cesur Cat’im.” Ağzıyla başka bir yarayı nazikçe takip etti.

“Kesinlikle.” Ürperdim. “Yılanbalıkları vardı.”

“Kato neredeydi?” Sesindeki dikkatli sakinlik o keskin kenarları benden gizlemeye yetmedi.

“O, Alfa Ipotane için altın postu alıyordu. Zaten üç gündür ayırdık. Belki daha fazla. Orada zamanı ölçmek zordu.”

Griffin doğruldu. Bana bakarken burun delikleri genişledi. “Seni bırakmamalıydı.”

“O ihtiyacımız olanı aldı. İkimiz de dışarı çıktık. Önemli olan buydu.”

Gözleri loş ışığın altında öfkeyle parladı. “Önemli olan seni güvende tutmaktı.”

“Dur.” Sert bir şekilde söylediğim bu tek kelime tünelin buz gibi sessizliğini gürültüyle böldü. “Bu takıntıya son ver. Kimseye,

özellikle de bana karşı adil değil bu, ilk defa sana dürüstçe ikiyüzlülük ettiğini söyleyebilirim.”

“İkiyüzlü mü?” dedi dişlerinin arasından, kasılarak benden uzaklaştı.

“Amacın beni güvende tutmaksa beni Sinta Kalesi’ne geri götür o zaman. Dans eder, ziyafet çeker, saatleri yatakta geçirir, şişmanlar ve bebekler yaparız. Krallıkları ele geçirme. Dünyayı değiştirmeye çalışma. Bizi güce doymayan, kana susamış Alfaların yoluna atma. Benim dışımda hiçbir şeyden sorumlu olma.”

Griffin gözlerini kırıştırdı. Ona tokat atmışım gibi bakıyordu. “Benden, sen ve diğer her şey arasında bir seçim yapmamı mı istiyorsun?”

Başımı iki yana sallayarak ellerimi kaldırdım ve parmaklarımı uzun saçlarının arasından geçirdim. Ben kendi saçımı açmak için bir şişe zeytinyağına ihtiyaç duyarken onun saçının nasıl bu kadar ipeksi ve yumuşak kaldığını bilmiyordum. “İçimde beni seçeceğine dair bir his var ve ben sana bunu yapmam. Bunun için sonunda benden nefret ederdin, ben de bu yüzden kendimden nefret ederdim. Fakat ben yaldızlı kulesindeki bir prenses değilim. Bana üzerime düşeni yapmam için izin vermek zorundasın.”

“Buz Düzlükleri’ndesin. *Oraya* girdin.” Başıyla labirente giden karanlık tüneli işaret etti.

“Biliyorum. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu da biliyorum. Herkes için. Fakat Kato üzerine düşeni yaptığı için ona kızma.”

Griffin sert bir küfür homurdandı ve gözlerini bana dikti, ifadesi saldırmaya hazır bir Kentaur sürüsü gibiydi. Patlaması yakındı.

Yanağını hafifçe avucuma aldım. “Buradayım. Güvendeyim.”

Gözleri kapandı. Ağırlığını yavaşça elime doğru verdi ve öfkesi ile gerginliğini atmaya başladı. “Beni öldürdü. Her gün, her saat, her dakika, her kahrolası saniye beni öldürdü. Seni beklemek. Sağ olup olmadığını bilmemek.”

“Biliyorum.” Öne eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Griffin belime tutunup beni kendine doğru çekti. "Kemiklerin sayılıyor," dedi öpücüklerin arasında.

İri elleriyle yanlarımdan tutarak her yerimi kapladı. Parmaklarını genişçe açtığında her kemiği hissedebildiğini biliyordum.

"Bu iş bitince bir yıl boyunca sadece baharatlı kek yiyerek durumumu toparlayabilirim," dedim ona.

Kıkırdadı. Ellerini yukarı kaldırıp memelerimi avuçlayınca inledi. Dokunuşuna doğru yay gibi gerildim, baskıyı artırdı. Karnım kasıldı. Arzuyla ürperdim.

"O zaman bunlar da yine eli avucu doldurur." Sesindeki boğuk ton bana bunu dört gözle beklediğini söylüyordu. "Dolgun ve yusyuvarlak."

Hafif bir kahkaha attım, başparmakları meme uçlarıma sürtü-nünce gülüşüm sert bir soluğa dönüştü. "Onlar dolgun ve yuvarlak olur ama aynı şey popoma ve muhtemelen basenlerime da olur."

"Harika," diye hırslayarak başını yine ağzıma doğru eğdi.

Soluğumu çalıp kemiklerimi eritti. Ensemi tutarak öpücüğü derinleştirdi. Aciliyet hissi onun dilinden benimkine atlıyordu. Omurgam kıvrıldı ve Griffin beni daha da geriye eğip saçlarımdaki yumruğunu sıktı. Kalçam ona doğru kayıyordu ve vücutlarımız tam da birleşmeleri gereken yerden birbirine değiyordu. Griffin temasla birlikte inledi. Uyluklarımdan arasında sıcak bir nabız zonklayarak hayat buldu.

Gerginlik ve arzu baş döndüren bir fırtına gibi toplandı. "Seni istiyorum."

"Cat..." Alçak sesle inledi.

Bacaklarımı kalçasının etrafında sıkıp Griffin'in pelerinini kenara ittim ve ellerimi gövdesinde gezdirip tanıdık göğsü yerine sert deriyi buldum. Tenini hissetmek için çıldırarak ellerimi kemerine indirdim, hızla çözdüm ve pantolonunun bağlarını çekiştirdim. Sertliği özgür kaldı ve elimi sıcak tenine sardım, başından dibine kadar sıvazlarken sıkıyordum.

Griffin boğulur gibi bir ses çıkardı, elime doğru hareket ediyor olsa bile dişlerinin arasından, "Ellerin soğuk," dedi.

“Doldur içimi.” Sakallı boynunu ve çenesini öperken başparmağımı ereksiyonunun başındaki inci gibi sıvıda çevirdim. “Isınıyorum.”

Titredi. “Ellerimin arasında öyle kırılğan hissettiriyorsun ki.”

Beni incitmekten mi korkuyordu? Kulakmemesini ısırardım. “Kırılğan değilim, asla olmadım ve asla da olmayacağım.”

Griffin başını kaldırdı. Gözlerinde bir saniyeliğine gümüşü bir sıcaklık parladıktan sonra çizmelerimi tutup çıkardı. Peşinden pantolonum gitti, ben kıvrılırken tek bir sert çekişle bacaklarımdan aşağı indirip kumaşı altımdan kurtarmama yardım etti.

Çıplak tenime soğuk hava çarptı. Griffin bacaklarımı tekrar beline dolayarak sıcak pelerinin altına aldı. Sonra soğuk avuçlarını baldırlarımdan yukarı çıkarıp kalçamı kavradı. Beni sertçe kendine çektiğinde nefes nefese kaldım. İstedğim buydu işte.

Beni tekrar öptü, başparmaklarını uyluklarımin arasında gezdiriyordu. Sonra nasırlı parmağının biriyle hafifçe kadınlığımı kenarına dokundu. Sataşan dokunuşu gittikçe daha cüretkâr oldu, kıvrıyor, bastırıyordu. İçimde hislerden bir patlama baş kaldırdı. Yay gibi gerilerek tutuştum.

Griffin üzerime eğilip aklım başımdan gidinceye dek beni öptü, bu sırada dokunuşu beni titrek ve sıcak bir hâle getirmişti. Omuzlarını kavrayıp tutundum, eliyle buluşmak için kalçamı kaldırıyordum.

“Griffin!” Derimin altında fırtınalar koptu. Kalçamı kıvrıp onu çağırmaya çalışıyordum.

“Sabret, prenses.”

“Şimdi, İnatçı Majesteleri, yoksa yemin ederim ısırmaya başlayacağım.”

Griffin uzun parmaklarından birini içime kaydırdı. “Söz mü?” diye sordu, sesi kısık ve fazlasıyla yumuşaktı.

Heyecanla titredim. “Ve tekmelerim.”

“Çok ateşli.” Gözleri kayarak kapandı.

Nefes nefese, “Ayrıca felaket çılgılık atarım,” diye tehdit ettim.

Tekrar bana baktı, fırtına bulutları gibi gözleri gür, mürekkep

karası kirpiklerle yarı yarıya kapalıydı. "Öyleyse bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım."

İkinci parmak ihtiyacımı katlanılmaz bir seviyeye getirdi. Griffin geniş avucuyla en çok istediğim yere baskı uygulayınca nefesim hızlandı.

"Seni içimde istiyorum."

"Hazır olduğundan emin olmamı çok zorlaştırıyorsun," derken sesi neredeyse sert çıkıyordu.

"Hazırım ben!"

"Cat..."

Elini kenara itip erkekliğini tuttum ve resmen kendimi üzerine attım.

Griffin tıslar gibi nefes aldı. Sonra kalçamı kavradı ve beni öne doğru çekerek bizi yavaş, kasten ölçülü bir hamleyle birleştirdi. Karnımın alt tarafında nefis bir baskı oluştu. Daha kendini içime itmeyi yeni bitirmişti ki rahatlayıverdim. Uyluklarım kasıldı. Nefesim ciğerlerimde tılandı ve başımı geriye doğru atıp tarihin en gürültülü, en gırtlaksı, en nefes nefese iniltisini koyuverdim, muhteşem hisle kemiklerim eridi.

"Tanrılar aşkına, seni özledim," diye soludu Griffin, etrafında kasıldığım sırada beni tutuyordu.

Titremelerim yerini tatlı, oyalanan artçı sarsıntılara bırakmıştı. Ağırlaşmış gözkapaklarımın ardından ona baktım. Dudaklarım aralandı ama hiçbir söz çıkmadı. Hatta öpülmekten şişmiş dudaklarıma değen buz gibi hava bile neredeyse katlanılmayacak kadar şehvetliydi.

Griffin kara kaşını kaldırırken kendini beğenmiş görünüyordu. "Bu kolay oldu."

Sırıttım, ona yeni baştan âşık oluyordum. "O zaman bir daha yap."

Gözlerini sıcak alevler sardı. Yavaşça geri çekilirken dudakları ağır ağır, şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Omurgamdan aşağı zevk ürpertileri indi, içimde hareket etmesinin hissi başımdan ayak parmaklarıma kadar her zerremi heyecanlandırıyordu. Ken-

dini ileri itti ve nefesim aramızda titredi. Griffin'in boğuk inil-tisiyle kalçamı hareket ettirdim. O da kalçasını hareket ettirerek karşılık verdi. Gözlerimiz sabit, yanan bir yoğunlukla buluştu.

"Sen benimsin." Kendini içime tekrar itti ve ısınan damarlarım gürüldedi. Etrafımızda şimşekler çaktı. "Ben seninim. Aramıza asla bir şey girmeyecek."

"Hiçbir şey," diye yemin ettim, bağlayıcı büyü kanımda şakladı.

Griffin beni buzdan rafın üzerinden aldı, tekrar tekrar yukarı doğru hamle yaparken beni demir gibi tutuşuyla destekliyordu. Kollarımı boynuna doladım, dudaklarına, diline, nefesine ve daha fazlasına sahip olmak için ağzını buldum. Daha hızlı, daha sert hareket ediyordu, ben aşağı doğru kendimi bastırıırken o da yukarı doğru hareket ediyordu. İçim yeniden o rahatlama hissiyle şişti; duygularım muazzam, durdurulamaz bir dalga gibi şahlanıyordu.

Bağırmaya başladım, Griffin ağzını benimkinin üzerine kapatarak ben başka bir parçalayıcı zirveden aşağı yuvarlanırken çıkardığım sesleri boğdu. Kaslarım sertliğinin etrafında kasılıyor, zevkin sıcak kıvılcımları parlayıp bedenimde dönerken ona da bana katılması için yalvarıyordu. Griffin'in tutuşu ezici bir hâl aldı. Hareketsizleşti, titredi ve ağzıma doğru inerken o da kendi zirvesine ulaştı.

Dudaklarımız birbirine tutundu. İkimiz de kımıldamıyorduk. Deneseydim bile kımıldayamazdım. Sadece Griffin'in kolları beni dik tutuyordu. En sonunda başını kaldırdığında kirpiklerim çırpınarak açıldı.

Rüyada gibi konuştum: "Beni indirirsen düşeceğim."

Griffin hafifçe gülümsedi. "Düşmene asla izin vermem."

Ezici sevgi kaburgalarımı iterek zorladı, kalbimi göğsüme sığamayacak kadar büyüttü.

Tünelin dönemecinin ötesinde bir yerlerden bir ıslık sesi geldi, bizi bekleyen birileri olduğunun ani bir hatırlatıcısıydı. "Bugün bu mağaradan çıkmak istiyorsak şimdi gitmeliyiz," diye seslendi Carver.

"Nasıl hissediyorsun?" Griffin'in gözlerindeki endişe, loş ışığa rağmen belirgindi. Belki de sesiydi onu ele veren.

“Dürüst olayım mı?” Yüzümü buruşturarak kafamdaki yumruya dokundum. Fakat, “Pek de hafif olmayan mide bulantılarıyla birlikte arada sırada başım dönüyor,” demek yerine sadece, “Bitkin,” dedim. Kaldı ki o da doğrudu. Garip bir şekilde, kafam duvara vurmadan önce de aynı şekilde hissediyordum.

Griffin, “Yarına kadar burada kamp yapıyoruz,” diye seslendi.

Carver anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

“Giyinmeliyiz.” Esnedim, hareket etmek hiç içimden gelmiyordu.

“O zaman seni yere bırakmak zorunda kalacağım.”

Bu bir sorun. “Pekâlâ ama sadece bir saniyeliğine.”

Griffin beni üzerinden kaydırdı, sonra pelerinle korunan popomu yeniden buzdan rafa koydu. Hâlâ yarı sert hâldeyken pantolonunu düzeltti ve kemerini bağladı. Hazır aşağıdayken benim kıyafetlerimi aldı, sol baldırımıdaki iyileşen kesiği incelemek için durdu. “Burana ne oldu?”

Tekrar esnedim. “Canavar pençeledi.” Kesik derin değildi ve çabucak iyileşmişti, geriye bacağımda birazcık sızlayan bir çizik kalmıştı yalnızca. “Hissetmiyorum bile.”

Aniden gelen gergin sessizliği çok şey söylüyordu ama görmezden geldim. Griffin de peşini bırakmaya karar verdi, yarı uykulu ve kesiği pek de umursamayan biriyle tartışmanın mantığı yoktu.

Griffin sayesinde üzerimi giyindim, sonra beni kollarının arasına aldı ve sırtını tünel duvarına dayayarak oturdu. Kucağında benimle alevli pelerinlerimizi etrafımıza sarmaladı. Yumuşak ışık yüzünün sert hatlarında oynadı.

Ağırlaşan elimi kaldırdım ve parmağımı burnunun belirgin kemerinin üzerinde gezdirdim. “Burnunu seviyorum.”

Dudakları şüpheli bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Büyük ve kermerli.”

İç geçirdim. “Biliyorum.”

Elimin düşmesine izin verdim ve sonra aramıza aldım. Başımı Griffin’in çenesinin altına dayadım. Hemen hemen ânında uyuyuverdim. Günlerdir ilk defa sıcak, mutlu ve güvendedim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

HYDRA GERÇEKTİ -NE YAZIK Kİ- VE ETRAFA SAÇILMIŞ kemiklere bakılırsa Phthia Geçidi'nin dar girişini gayet iyi koruyordu. Yaratık gölün sığ kısmından hafif dışarı çıkmış oturuyordu. İri, uzun bedeni kısmen görünüyordu. Üzerinde uzanan bir düzine boyun vardı, başları çevriliyor, kıvrılıyor, karışıyor ve kükrüyordu. Yaklaştıkça hırlamaları daha gürültülü bir hâl aldı. Tahminimce insanlar burada hoş karşılanmıyordu.

Pelerinimi omuzlarımdan arkaya ittim, sıcaklıktan dolayı şimdiden terliyordum. Hydra aptal değildi. Kar ve buzdan bir diyarda, sıcak kaynaklarla dolu bir yerde yaşıyordu. Büyülü yaratıkların kışı burada geçirmelerine şaşmamalıydı. Girişi önden Hydra ve yanlardan geçilmez dağlar koruyordu; Phthia Geçidi geniş, yemyeşil bir vadiye iniyordu. Şu anda durduğumuz yere davetkâr dehliz rüzgârları geliyor, pek de uzakta olmayan, tepesi bulutlarla kaplı Olympos Dağı kuzeyde haşmetle yükseliyordu.

Karnım endişeden düğüm düğüm oldu. "Daha fazla kafa istiyorum." Hydra'yı doğru düzgün inceledikten sonra bu karara varmıştım.

Griffin önüme geçti. Flynn de öyle.

Yanımdaki Carver, "Niye diye sormak ister miyim?" dedi.

Elbette. "Bir sürü kafası olan yaratıklarla karşı karşıya gelip

duracaksak, daha fazlasına ihtiyacım var. Bilirsin işte, adil olsun diye,” diye açıkladım.

“Bir kafa yeterli.” Griffin, tekrar onun yanına çıkmaya çalıştığımda çelik gibi kolunu göğsümün önüne koyarak beni durdurdu. “Ayrıca sana geride durmanı söyledim.”

Parmaklarımın üzerinde yükseldim ve Griffin’in kulağına sadece onun duyabileceği şekilde fısıldadım: “Fazladan ağızlarımla yaratıcı olabilirdim.”

Ölü gibi kaskatı kesildi. Huysuz.

“Senin en sevdiğim yanın ne biliyor musun, Cat?” Carver silahını çekti. Hepimiz aynısını yaptık. Büyük canavar falan varken en iyisi buydu.

“Bu tuzak soru mu?” diye sordum.

Gülümsedi. “Şöyle bir yaratığın gözüne bakarken bile şaka yapabiliyorsun.”

“Hangi gözüne?” Başımı yana eğip Hydra’yı inceledim. “Çok fazla seçenek var.”

Bu, Griffin dışında herkesi güldürdü. Griffin’se hâlâ huysuzluk ediyordu. Muhtemelen bunun sebebi korktuğumda uçarılaştığımı ve sözlerimin pervasız bir hâl aldığını bilmesiydi.

Kolunu dürttüm. “Bir planınız var mı, Dırdırcı Majesteleri?”

Griffin bana ters ters baktı. “Sizin var mı, prenses?”

Omzumu silktim. “Parmak ucunda yürüsek? Etrafından? Sessizce?”

“Şu şeyin mi?” Flynn, Hydra ve buharı tüten gölün etrafından dolaşmanın tek yolu gibi görünen, şeffaf bir yamaçtan çıkıntı yapan, bir insan genişliğindeki dar yola baktı. “Bizi zaten gördüğünü biliyorsun, değil mi?”

“O zaman B planı,” dedim.

“O ne?”

Yüzümü buruşturdum. “Kafalarını kesmek?”

Sanki bu fikre karşılık verir gibi koca kafalardan biri dönen, sürüngeimsi karmaşadan ayrıldı ve bize atıldı. Devasa çenesi rahatsız edecek kadar yakında kapandı.

Griffin kısık sesle söverek elimi tuttu ve beni bir metre geriye çekti. Dik bakışları, hareketsiz durmam için sessiz, erkeksi bir emir gibiydi.

Ben de dik bakışlarla karşılık verdim. "Ben kahrolası bir köpek değilim."

Dişlerinin arasından, "Köpek söz dinlerdi," dedi.

"Beş kişiyiz. Bir düzine kafası var." Carver bir Hydra'ya bir bize baktı. "Her kafayı bir düşman olarak düşünürsek, bundan daha kötüsüyle karşılaştık."

"Fakat o kafaların her birinin beş adam cüssesinde olduğu gerçeğini de unutmayalım," dedi Kato. "Ya da on Cat kadar."

"O dediğini duydum," diye homurdandım kızgınlıkla. Doğru olması önemli değildi.

"Hadi ama, teknik meselelere girmeyelim," dedi Carver. "Moralimize bir faydası olmaz."

"*Dördümüz.*" Griffin imalı bir şekilde bana baktı. "Sende dövülecek büyü kalmadı, en azından kontrol etmeyi bildiğin büyü kalmadı. Aptallık etmeyeceksin." Kalın sesi, birkaç durumda, özellikle de yatak odasında ilgi çekici bulduğum şu otoriter tonla doluydu fakat son zamanlarda genellikle neredeyse hastalık seviyesine gelen aşırı korumacılığıyla birleştiğinde, olmasa da olur diyordum.

"Bıçaklarım var," diye karşı çıktım. "Ve bir kılıcım. Tam olarak işe yaramaz değilim."

"Bıçak fırlatacaksan buradan fırlat." Karşı çıkmak için ağzımı açtım ve Griffin'in gözleri kısıldı. "Hedefin vuramayacağın kadar uzak olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Ağzımı şaklatarak kapattım.

"Kato, Flynn, şu tarafı alın." Griffin sol tarafı işaret etti. "Carver, sen benimlesin. Cat, olduğun yerde kal."

Hepsi aynı anda saldırdı, beni süngersi kıyıda bir başıma bıraktılar. Pelerinimi çıkarıp yere attım ve çekişmeye doğru koştum. Griffin gerçekten bunu yapmayacağımı mı düşünmüştü?

Dövüş bir bulanıklıktan ibaretti ve birimiz bile Hydra'nın

boynunu kesmeye yaklaşamamıştık. Keskin dişlerden ve dönüp duran kafalardan kaçtım, Hydra'nın hiddetli dönüşleriyle oluşan dalgalardan sıırıslıklam oldum. Yoksa Griffin'den saklanıyordum. Öfkeden kuduruyordu ve bana bağırmayı kesmiyordu.

Griffin bana fazlasıyla odaklandığı için dönen başlardan biri kör noktasında kaldı. Kafa sırtına çarparak onu suyun içine attı. Griffin yüzüstü düştü ve kalbim göğsümde resmen can verdi. Griffin'in üzerine bir dalga çarptı ve güçlü bir akıntı onu Hydra'nın vücuduna doğru sürükledi.

İleri atıldım. Bu benim hatamdı. Benim için endişelenmek yerine savaşta etkili olmasına izin verseydim kendini kesinlikle öyle açıkta bırakmazdı.

Hydra ağzını açıp kapatıyor ve tıslıyor, Griffin sendeleyerek kalkarken bizi dağılmaya zorluyordu. Etrafına dolanan ıslak pelelerini hareketlerini kısıtlıyordu. Korkuyla ellerimi uzattım ve korkumu Hydra'ya yönelttim.

Yıldırım falan çıkmadı. Kollarımdan azıcık bile güç geçmedi. Sadece boynumdaki madalyon soğuk bir şekilde attı, sanki benimle birlikte büyüme uzanıyordu.

Kederle dolarak, sevdiğim adamın genişçe açılmış çenelerin birinden kaçmasını izledim. Hydra'nın ağzı göle çarparak havaya su sıçrattı. Griffin'in etrafında akıntı oluştu, itiyor ve çekiyordu. Fakat onun atikliği de büyü gibiydi. Bütün gücü ve topladığı yeteneğiyle döndü ve kılıcını en yakındaki boyna sertçe vurarak kesti.

Hydra haykırdı. Bütün ağızlar aynı anda çığlık attı ve dağlarda kâbus gibi bir ses yankılandı.

İçimde yükselen coşku, kesilen uzvun yerinde iki baş birden fırlayınca eziliverdi. Yeni boyunlar ve kafalar çabucak büyüyordu. Gözlerimi kırptım, benim kadar olmuşlardı!

"Yeni plan!" diye bağırdım. "Kafalarını *kesmeyin!*"

Griffin göğsüne kadar gelen suyun içinde mücadele ediyor, kılıcını kendini savunmak için savuruyordu. Tam boyutta bir kafa ona doğru atılınca bir bıçak fırlattım ve gözlerinin arasına sapladım. Başı geriye doğru savrulduktan sonra düştü, sebep olduğu

dalga Griffin'in kıyıya doğru gelip sudan çıkmasına yardım etti. Griffin sırlıslam olmuştu. Doğrulmaya çalışırken bir dizi diş pelerinin ucundan yakalayıp yırttı. Pelerinin parçası, yaratığın ağzında bir ateş topu gibi patladı ve Hydra uluyarak başını suyun içine soktu.

Griffin yanıma koşturdu. Üzerimdeki tüm bıçakları fırlattım, bıçaklarım bitene kadar tüm başları geriye düşürdüm. Flynn ve Kato da yardıma geldi ve iki kafa haricinde hepsini indirdik.

"Daha fazla bıçağa ihtiyacım var!" diye bağırdım.

Kato, "Kalmadı!" diye bağırarak karşılık verdi.

Griffin bana kendi bıçağını verdi. "Tek bu var." Zorlukla soluyarak sular damlayan saçını yüzünden geriye attı.

Nişan aldım, fırlattım ve hedefimi vurdum. Tek bir kafa kalmıştı.

Flynn baltasını atmaya hazırlanıyordu fakat geriye kalan Hydra gevşekçe düşmüş uzuvlarını acımasızca ısırp koparmaya başladı, kendi boyunlarını koparıyordu, böylece kaybettiği her kafa yerine iki tane daha çıkıyordu. Göl kandan ibaretti. Saniyeler içinde canavar mantar gibi çoğalarak iki kat daha ölümcül ve öncekinden daha korkutucu bir hâle geldi.

Griffin, "Geri çekilin!" diye bağırdı.

Tereddüt ettim. Bıçaklarımın saplandığı iki kesik baş hemen suyun kenarında duruyordu. O bıçaklara ihtiyacımız olacaktı. Bundan emindim.

Griffin'in panikle bağırmasını duymazdan gelerek silahlara doğru koştum, birini çekip çıkardım, döndüm, sonra diğerini tuttum.

Yeni yeni gelişen kafaların çoğu bana doğru atıldı. Tekrar göl kıyısına koşarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Ayağımın altındaki çamur kaydı ve ileriye doğru sendelerken bıçaklarımı bataklıkta kaybettim. Onlara uzandım ama bir dalga gelip beni devirdi, yere düşürdükten sonra da geriye çekmeye başladı. Kıyıdaki toprağı avuçladım ama kaygan ve dengesizdi. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Hydra'ya ve göle doğru kayıyordum. İliklerime işleyen dehşetten

bir saniye sonra jilet keskinliğindeki dişler kolumun üst kısmı ile omzumun etrafına kapandı.

Dağlayan acıdan düşünemez oldum. Griffin'in korkulu bağı-
rışı beni kendime getirdi, Hydra beni gölün üzerinde havaya sa-
vururken Griffin'in korku dolu ifadesini gördüm. Yaratığın çenesi
kapandı ve derim olgun bir zeytin gibi patlayıverdi. Kan fışkırdı.
Kemikler çatırdadı.

Sol tarafımdan yakıp geçen bir sıcaklık yayıldı. Karanlık, zih-
nimi ele geçirdi. Hydra beni ipe bağlı bir köpek gibi salladı ve
kaslarım yırtıldı. Birkaç kemik daha kırıldı. Çığlık atmadım. Kas-
katı kesildim, Hydra beni parçalara ayırırken kendimi bir arada
tutmaya çalıştım.

Yaratık tam savuruşunun ortasındaiken bir anda beni bırakıp
kuru toprağa fırlattı. Yer ve gök bulanıklaşırken midem ağzıma
geldi.

Çarpışma ciğerlerimdeki havayı söküp aldı. Beni tamamen
afallattı. Tam anlamıyla acıyla dolduktan bir saniye sonra mutlak
bir karanlığa kapıldım.

Akıl karışıklığıyla uyandım, bedenimin dışındaymışım gibi hisse-
diyordum. Griffin başımı ellerinin arasında tutarak tepemde du-
ruyordu. Gözleri çılgınca bakıyordu, korkmuşun da ötesindeydi.
Yüzü dehşetle çarpılmıştı.

Kaşlarımı çattım. Griffin'i korku içinde görmekten hoşlanma-
mıştım. Normal değildi.

Büyük bir acı vurunca tısladım. Her kemiğimi, her kasımı, de-
rimin her santimini titretti. Hydra'nın saldırısı son hızla aklıma
geldi. Her şey öyle korkunç şekilde zonkluyordu ki parçalandığımı
biliyordum. Aksi mümkün değildi.

Hatta aldığım kısa ve yüzeysel soluklarla bile göğüs kafesim
alev alıyordu. Kırılmış kemikler ciğerlerimi yırtmış olmalıydı ve
muhtemelen içimdeki diğer şeyleri de. Kaburgalar. Kırılmıştı.
Hepsi mi? Sol kol... Hissedemiyordum bile. Bakmaya korkuyor-

dum çünkü orada bile olmayabilirdi. Bacaklarımı oynatmaya çalıştım. Sağdaki hiçbir şey yapmadı ama sol bacağım havaya kalkarak beni yeni bir acı seline sürükledi. Hareket içimde yeni bir ateş yaktı, sonra karnımın alt kısmına acı veren bir kramp girdi. Boğuk bir ses çıkardım ve sağ elim karnıma doğru gitti.

Griffin'in yüzü kemik gibi bembeyaz oldu. "Dayan, *agapi mou*. Dayanmak zorundasın."

"Üzgünüm," dedim zorlukla nefes alarak. "Çok üzgünüm."

"Kes şunu." Bu bir emirdi, Griffin'in ordulara emir veren ve savaşlar kazandıran yılmaz sesiydi. "Sadece öleceğini düşündüğün zaman özür dileyeceksin."

Acıyla titredim. Ölecektim. Bunu bilmiyor muydu?

Griffin'i böyle kolayca, böyle aptalca bırakmak istemiyordum ama gözlerim hâlâ kapalıydı. Onları açık tutamıyordum.

Diğerlerinin etrafımda olduğunu hissettim. Onları da bırakmak istemiyordum. Kato kardeşimdi. Flynn. Carver. Ailem. Fakat sürükleniyordum. Çekilerek uzaklaştırılıyordum. Güçlü bir şey beni çağırıyordu. Güzel bir şey.

Yanağımda keskin bir batma hissi duydum. Gözlerimi açtım ve Griffin'in gözleriyle karşılaştım. Diğer yanağıma tokat attı. "Uyan! Uyanık kal."

Sıcak ve yoğun bir şey ağzımı doldurdu. Öğürdüm, ardından öksürüp Griffin'in çenesini kan içinde bıraktım. Parlak kırmızıydı. İçinde hiç ölümsüzlük yoktu. Damarlarımda gizlenen altın rengi ikhordan en ufak bir iz bile görmedim.

Griffin çılgınca bakıyordu. "Şarkını söyle. Şifa veren semenderle yaptığın gibi."

Odaklanamadım. Gökyüzü dönüyordu. "Akar... suya... ihtiyacım... var." *Gerçek bir şifacıya ihtiyacım var. Sesimin çalışmasına ihtiyacım var. Yardıma ihtiyacım var.*

Griffin olabildiğince nazik davranmaya çalışarak beni kaldırdı ve Hydra'nın gölünü besleyen kaynaklardan birinin yanında bıraktı. Sağ elimi doğruca sıcak ve hafif sülfür kokan suyun içine soktu.

Şarkı söylemeye başladım. Sözleri söylemek, nefes almak ve

ağızımdaki kanda boğulmamak büyük bir çaba gerektiriyordu. Büyü tanrıların kadim dilinde olsa da sesleri çıkarmak kolaydı, Griffin de öğrenerek benimle birlikte söylemeye başladı. Diğerleri hâlâ bulanık görüş alanımda gölgelerde duruyorlardı fakat onları da duyuyordum, gittikçe bulanık sözlerime ses ve berraklık katıyorlardı. Büyü içimde patladı ve kolyem yaşamla alev aldı fakat on defa tekrarlayana kadar devam etmemi sağlayan onların sesiydi.

Griffin elini suya soktu. Gözlerimi tekrar yumdum. Sesi azaldı ve her ne söylüyorsa artık anlam ifade etmiyordu. Karanlık bir pusa doğru sürüklendim. Beni gittikçe aşağı çekiyor, acıyı uyuşturan bir merhemle kaplıyordu. Burada çok daha iyi hissediyordum ama içimden bir şey hâlâ beni götürmek istediği yere gitmek istemediğimi söylüyordu. Dudaklarım Griffin'e seslenmek için aralandı ama sözcükler oluşmadı ve dudaklarımdan hava çıkmadı.

Kasvetli, gölgeli bir toprak parçası benimle buluşmak için yükseldi. Ya da ben onun içinden çıkıvermiştim. Başımı eğip baktım. Ayakta, dimdik ve acıdan azat edilmiştim. Arkamda neyi bıraktığımı biliyordum ama kaybın sızısı uzaktı. Ağır ağır etrafımda döndüm, olanları yavaş yavaş kabul ediyordum. Ben hâlâ bendim. Hâlâ Griffin'i seviyordum. Zaman önemsizdi. Düşüncelerim şaşırtıcı derecede hızla uyum sağlıyordu, yeni gerçekliğim sadece eskinin diğer yüzüydü.

Etrafımdaki ağaçlar kara, toprak griydi, birkaç alçak tepe ve kayalık çıkıntı renksiz monotonluğa ara veren tek şeydi. Bana seslenen tarafa doğru yürümeye başladığımda yoğun bir sis bacaklarımdan etrafına dolandı; geniş, sisle kaplı, ağır hareket eden bir eğimle kıvrılan nehre doğru gidiyordu. Suyun karşı tarafında sis kaybolmuştu ve parlak göğün altında gümüş gibi yüzeyi parlıyordu.

Karşı kıyı nefes kesiciydi. Hayatımda hiç o kadar canlı renkler, o kadar gür çimler ya da öylesine büyümüş ve yükselmiş ağaçlar görmemiştim. Altın rengi bir patika nehirden uzaklaşıyor ve aşağı doğru meyledip, gözden kaybolan bereketli bir vadiye uzanıyordu. Yol şimdi boştu, belki biraz da yalnızdı ama ayaklarım yürümenin özlemini çekiyordu. Bütün iyi ve parlak şeylere doğru gidiyordu.

Nehrin karşısından bir kayık parlayan suyu bölerek geçti. Beni karşıya taşımasını istiyordum çünkü bu taraf korkunçtu. Omuzlarıma tırmalayan bir ağırlık çöktü. Umutsuzluk ağzımda ekşi bir tat bıraktı ve beni sefaletle kapladı. Hava küflüydü, bayat kokuyordu ve sisin rutubeti kollarıma tutunarak beni titretiyordu.

Huzursuzlukla sarsıldım. Dönüp baktığımda karanlık ağaçlardan ve korkunç sisin içinden kambur figürlerin çıktığını gördüm. Bana doğru geliyorlardı, başları eğikti ve obol için yalvararak ellerini uzatıyorlardı. Çaresizlikleri pis bir koku gibiydi. Hem ezilip hem de boğularak nehre doğru döndüm.

Gri araziden daha fazla şekil çıktı. İlk figürlerin aksine, bunların parası vardı, öfke ve düş kırıklığıyla havada sallıyorlardı fakat kayıkçı onları görmezden gelerek nehri geçiyordu. Çökmüş vücutlarından kötülük yayılıyordu, bazıları diğerlerinden daha taze bir acımasızlıkla titreşiyordu. Adımlarım beni içgüdüsel olarak suya yaklaştırırken cezalarını anladım. Her şey berraklaştı. Yaptıkları kötü şeylerin kefareтини ödeyene dek burada sonsuza kadar ya da kayıkçı ne kadar uygun görürse o kadar süre kalacaklardı. Mide bulandırıcı bir farkındalıkla, *Asphodel Düzlükleri'nde** olduğumu fark ettim.

Burada kalmaya mı mahkûm oldum?

Nehre döndüm, yüreğim korkuyla sıkışıyordu. Kayık donuk renkli sazlıkların arasından fısıltı dahi çıkarmadan geçti ve arka tarafıyla kasvetli kenara çıktı. Kharon geceye bürünmüştü, sıska vücudunun etrafına var olmayan bir rüzgârla uçuşan kara bir pelerin sarmıştı. Geniş başlığı yüzünü gizliyordu, o yüzden yüz hatlarına dair hiçbir şey görmedim. Sığ yerlerden uzun bir çubuk çıktı, onu yukarıda tuttu, tekrar gitmeye hazırdı. *Benimle mi? Ben-siz mi?* Geçmişim beni *Asphodel'e* mi mahkûm etmişti?

Her zaman yanımda taşıdığım obol suyunu çekmişti, bense korkuyla ve çaresiz bir özlemle sessiz, örtünmüş kayıkçıya bakıyordum. Uzun, korkunç bir bekleyişin ardından Kharon iskeletimsi elini kaldırdı ve beni çağırdı.

* Yunan mitolojisinde Yeraltı Dünyası'nın, sıradan ya da kayıtsız ruhların kalmaya mahkûm edildikleri bölümü. —çn

Boğazımdan titrek bir ses çıktı. Fakat arkamdan gelen inilti korusu rahatlayışımı lekeledi. Parası olmayan insanları yanımda götürmek istiyordum. Benim onlardan daha korkunç şeyler yaptığım ve daha korkunç şeylere sebep olduğum aşikârdı.

Arkama dönüp uzanan ellerine ve çökmüş yüzlerine baktım. Çocuklar vardı. Onlar cezalandırılanlarla birlikte eziyet çekerken ben ne diye öteki tarafa geçecektim?

Parama uzandım, kendimi mahkûm etmeden onlardan birine bile yardım edemeyeceğimi bildiğim için yüreğim ağırlaştı. Fakat obol'umdan vazgeçmeyi isteseydim bile, benim kontrolümün ötesindeki bir güç bana seçim şansı vermiyordu. Ayaklarım beni kayıkçıya doğru taşıyordu, rotadan şaşmadan ilerliyordum.

Düşkün figürler ve hıçkırıkları azaldı, ben yürürken nehrin karşı kıyısındaki tepeye bir kız çıktı. Havada süzülen iki servi ağacının arasından belirdi, altın patikada aceleyle yürüyordu. Ufak tefek ve kıvraktı, uzun sarı saçları sabah güneşi gibi parlıyordu.

Nefesim kesildi ve koşmaya başladım, Kharon'un parasını avucumda sıkıca tutuyordum. Daha yeni geldiğim düşünülürse bu oldukça garipti ama o kızı ve o altın patikayı, arkamda bıraktığım her şeyden daha çok istiyordum, Griffin'den bile. O da en sonunda buraya gelecekti. Tekrar birlikte olacaktık. Ne kadar sürerse sürsün onu bekleyecektim.

Sisin içinden koştum; bu, Hades'in onun diyarından geçen insanlara bir armağanı mı diye meraklanmadan edemedim – ölümlerini, yaşayanlardan daha çok arzulamalarını sağlamak.

Nehrin karşısındaki Eleni elini dur dercesine kaldırdı. "Ye," diye seslendi.

Yavaşlayarak etrafıma bakındım. Burada yiyecek yoktu. Sadece sis, gölge ve öteki tarafta daha iyi şeyler olduğu vaadi vardı.

Birden her tarafım sızladı. Adımlarım duraksadı ve bacaklarımın etrafındaki buğu kocaman bir örümcek ağı gibi hissettirmeye başladı; beni tutuyor, ağırlaştırıyordu.

"Elenil" diye bağırdım endişeye kapılarak.

"Yel" diye bağırarak karşılık verdi. Ses tonundaki panik ve sert-

lik beni en derinlerime kadar sarstı. Sesi... Tam olarak ona ait değil gibiydi. Derin ve haşindi. Bana hatırlattığı...

Gözlerime yaşlar battı. Anlamıyordum. Yine ablamın adını haykırdım fakat o beni el sallayarak uzaklaştırdı. Beni istemiyordu.

Kharon elini indirdi. Küreğiyle kayığı itti ve sisin içine geri girdi.

“Hayır! Beni bırakma!” Obol’u ona vermek, kıyıya ulaşmak için mücadele ettim ama kıpırdıyamadım. *Tanrılar aşkına, neler oluyor?* “Eleni!”

“Ye!” diye haykırdı suyun karşısından, sesi korkuyla dolu, erkeksi bir kükremeye sarılmıştı.

Acı her tarafıma dağıldı. Nefesim ciğerlerime battı. Gözlerimi açtım ve nefesim kesildi.

Griffin! Kalbim, vücudum gibi patlıyordu, hem içeriden hem dışarıdan acı çekiyordum.

“Evet. İşte böyle!” Griffin çenemi açtı ve ağzımın içine bir şey tıktırdı. “Ye! Kahretsin!”

Ağzımı kapanmaya zorladı, sonra elini ağzımın üstünde tutarak zorla kapadı. Gözlerim büyüdü ve burun deliklerim genişledi. Kısa, panik ve acı dolu nefesler alıp verdim. Semender pürüzsüz ve kaygandı, tadı sülfür ve çamur gibiydi. Ufak pençeleriyle dilimi tırmaladı. Düz kuyruğunu damağıma doğru savurdu.

Öğürdüm, mahvolmuş vücudum kıvranıyordu fakat sonra doğa beni yutkunmaya zorladı ve yaratık ile büyüğü boğazımdan aşağı kaydı.

Giderek açılan bilincimle birlikte, kırılmış kemiklerimin acıyla zonklamaları neredeyse ânında çarptı beni. Katıksız gücüyle görüşüm karardı.

“Cat?” Griffin üzerime eğildi, yüzünde korkuyla karışık bir umut ifadesi vardı. Gri gözleri parlamaya başladı.

Tam orta tarafımda büyüğü bir sıcaklık toplanıyordu ve bir deliğe kıvrılıp ölmek istememe neden olmayacak şekilde nefes alabilmeye başladım birdenbire. “Buradayım,” dedim çatlak sesle.

Yavaşça, dengesizce bir soluk verdi, artık gözlerinden yaşlar yüzüyordu. “Seni geri aldım.”

Beni kurtarmıştı. Beni ölümün elinden çalmıştı. “Daha fazlasına ihtiyacım var,” dedim.

Gözlerini zorlukla kırpıştırarak kısık sesle, “O zaman şarkı söylemeye başla,” dedi.

Yan taraftan Kato bağırdı, “Başardım! Bir tane yakaladım!” Bir şapırtı sesi duydum ve başımı hafifçe çevirip akarsudan parlak sarı bir semender çıkardığını gördüm. *Bu nasıl oldu böyle?*

Griffin çenemi tutup, “Aç,” diye emretti.

Kato yaratığı ağzıma tıktı ve Griffin çenemi kapadı.

Gözlerim sulandı. Biraz hazırlık ve birkaç denemenin ardından yutmayı başardım. Yuttuktan sonra sol kolumu tekrar hissetmeye başladım. Hâlâ yerindeydi, tanrılara şükür.

“Carver? Flynn? Bir şey var mı?” diye sordu Griffin.

İkisi de olumsuz yanıt verdi.

“Kato. Tekrar.” Griffin elimi hareket ettirip suyun üzerinde tuttu. “Cat, başla.”

Kato’yla birlikte söylemeye başladık. İkinci semenderim her zamanki gibi kahverengiydi, Kato’nunkiyse yine parlak sarıydı. İkisini de yutmak için kendimi zorladım, içimdeki acı hafifledi. Kato’nunkinin etkisi daha fazlaydı. Şok hissi dinmeye başlıyordu. Isınmaya ve daha az titremeye başladım. Bacağımın iyileşmesi için büyülü yaratıklardan iki tane daha yutmam ve kusmamak için odaklanarak çabalamam gerekti fakat öncesinde Griffin beni tutarken Flynn kemiği yerine yerleştirmişti. Harika bir şifacı bile önce kemiği doğru tarafa getirmeden düzeltemezdi. Baldırımdan dışarı fırlamış kemik kesinlikle doğru yöne bakmıyordu ve tırtıklı, kanla lekelenmiş kemiğin görüntüsü midemi semenderden daha çok bulandırdı.

Bunu yapabilecek hâle geldiğim anda Griffin doğrulup oturmama yardım etti ve kaynaktan su içtim. Suyun tadı korkunçtu. Minerallerle doluydu ama midemin bulantısını kesti. Eğer semenderleri çıkarırsam neler olacağını bilmiyordum.

“Harikasın,” dedim çenemden ılık suyu silerken. “Hepiniz öylesiniz. Teşekkür ederim.”

Griffin sadece mırıldanmakla yetindi.

“Hadi seni şu kandan uzaklaştıralım.” Muhtemelen kendi kendime sekebilirdim ama Griffin beni kucağına alıp çimlerin gür ve kuru olduğu bir yerde indirdi. Vücudum hâlâ acıyla sızlıyordu. Büyüyü tekrarlamak beni kurutmuş, sersemletmiş ve güçsüzleştirmişti. Bunların üstüne bir de neredeyse ölmüş olmak vardı.

“Kanı seyreltmeli miyiz?” diye sordu Griffin.

Ona baktım, hissettiğim duygu patlaması kalbimi acıttı. O kayığa binmediğim için o kadar memnundum ki.

Başımı iki yana salladım. “Bırakalım da annem buraya gelip beni arasın. Artık Hydra’ya iki kat daha fazla baş verdiğimizize göre onunla eğlenebilir.”

Carver ellerini dar kalçasının üzerine dayadı, göle bakıp kaşlarını çatı. “Onu geçmemizin imkânı yok. En azından gölde kalıyor.”

Devasa yaratığı inceledim. “Kalmasaydı ölmüş olurduk. Daha fazla ölürdük yani. Demek istediğim, sahiden ölürdük. Gerçekten.”

Griffin’in belimdeki eli sıkılaştı, konuşmayı kestim. Korkudan renklerini attırmışım gibi herkes hâlâ bembeyaz görünüyordu.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Griffin.

Gözlerine bakmadım. Abartmakta üstüme yoktu. Fakat önemsiz gösterme konusunda pek iyi değildim. “Endişelenecek bir şey yok.” Kanıtlamak için ayağa kalktım, kemiklerimde hissettiğim sızıları görmezden geldim. Koşmak, dövüşmek ve gerçek bir şifacı bulana kadar pek fazla hareket etmek zorunda kalmadığım sürece, bu dediğim doğru olurdu. Öyle olacağını umuyordum.

Griffin’in ifadesi onu kandıramadığımı söylüyordu. Fakat ayaktaydım ve kan kaybından ölmüyordum, yani bu kadarı yetmek zorunda kalacaktı.

“Öyleyse buraya kadar mı? İpotane yok mu?” Flynn’in kestane rengi saçları sırlıslıklamdı ve kafasına yapışmıştı. Öyleyken daha koyuydu, kömür gibiydi. Kahverengi gözleri üç kat daha koyu ve bezginlikle doluydu. “Bunca olan bitenden sonra?”

Hydra'ya dik dik baktım. "Keşke şunu kızartabilseydim. Tanrısal gücüm var, onu bile kullanamıyorum. Bu nasıl işe yaramaz bir şey?"

"Kendi güvenliğini ciddiye alacak olsaydın," dedi Griffin keskin bir sesle, "belki işe yarardı."

Suçluluktan cevap veremedim, hatta ona bakamadım bile.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Carver.

Birisi ona cevap vermeye fırsat bulamadan Kato geriye çekildi. Dişlerinin arasından nefes alarak elini boynundaki yılan dövmesinin üzerine yapıştırdı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“NE?” HEPİMİZ AYNI ANDA BAĞIRDIK.

Kato’nun yüzü ekşirken dudakları gerildi. Parmaklarının altından duman yükseliyordu ve yanan etin kokusu burnuma çarpan kekremsi bir yumruk gibiydi.

İki büklüm oldu ve vahşice öğürdü. Açık ağzından salyası damlıyordu ve göğsü korkunç bir iniltiyle sarsıldı. Mavi gözleri kocaman olup sulandı. Sonra tekrar öğürdü, harcadığı çabayla bütün vücudu kıvranıp duruyordu. Titos, Kato’nun boğazından başını gösterdi.

“Zeus aşkına!” Sahip olduğumu düşündüğümde daha fazla bir güçle geriye sıçradım, dengemi kaybettim ve kıcımın üstüne düştüm.

Kaos büyücüsünün evinde olduğu gibi yılan yavaşça çıktı, parlak ve siyahtı, sırtında canlı kırmızı ve altın rengi şekiller birbirini izliyordu. Çatallı dili dışarı çıktı ve havayı dövdü. Tekrar yaladı, ılık, büyüyle dolu havanın tadını tekrar almak için hevesli görünüyordu. Sürüngen bölgeyi taradı, gözlerini kırpmıyordu, sonra tok bir sesle çimplere düştü.

Kato gerileyerek Titos’tan uzaklaştı, toz ve çakıl yutmuş gibi sesler çıkararak öksürüyordu. Aralarda boğulurmuş gibi nefesler alıyordu, göğsü körük gibi yükselip alçalıyordu. Dövme hâlâ boynundaydı, etrafı kıpkırmızı olmuştu. Gerçi yanık neredeyse

ânında solmaya başladı ve dövme yine sağlıklı görünen derisinde kaldı, her zamankinden daha gerçekçi ve canlı görünüyordu.

Tedbirli bir şekilde tekrar Titos'a döndüm, şaşkınlıktan hâlâ ağzım açıktı. Poseidon'un drakonu, korkutmak istemiyormuş gibi yavaşça bana doğru süründü. Başını çizmemin üzerine koydu ve o kapaksız gözleriyle bana baktı. Hâlâ sırtüstü yere serilmiş hâldeydim, irkildim ve onu tekmeleyerek üzerimden atma dürtümü bastırdım ama o dilini çıkardı ve ayak bileğime dolandı.

Kanıma adrenalin doldu. Sanırım yılan az önce bana sarılmıştı. Rahatsız oldum. Çok rahatsız oldum.

"Boğazıma atlarsan seni dışarı çıkarmak için kendimi ortadan ikiye keserim," derken bunu bu kadar inanarak söylememe şaşırdım.

Aklıma yumuşak bir tıslamayla *uyumsuz* kelimesinin fısıldandığına yemin edebilirdim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve titredim.

Titos kısa süre önce yaralanan bacağıma süründü. Baldırımdan yukarı ateş bastı. Griffin öne çıktı, tüm bu olanlardan dolayı çok rahat görünmediği için elimi kaldırdım. "Bekle. Sorun yok. Sanırım."

Çenesini kasarak zar zor, "Sanıyor musun?" dedi.

Başımınla onayladım, sonra pantolonumdaki yırtıktan görünen tırtıklı, büzüşmüş, zar zor kapanmış derinin düzelerek kısa süre önceki yaraların tüm kanıtlarının yok olmasını izledim. Kemiğime nüfuz eden sızı da yok oldu.

Griffin yumuşak bir homurtu koyuverdi ve görünür şekilde rahatladı. Ben de öyle.

Titos kıvrılarak kucağıma gelip tortop oldu ve parlak, kara başını karnımın alt kısmına dayadı. Dilini çıkarıp karnıma hafif titreşimler verdi, rahmime ve daha yukarısına sıcaklık yayılıyor, vücudumun kramplarını ve sızılarını dindiriyordu. Sonra göğsüme çörekleni ve rahat nefes almaya başladım. Titos başını sol omzumun üzerine kaydırıp bedenini koluma doladı. Zonklama ânında durdu.

"Titos beni iyileştiriyor," diye fısıldadım.

Flynn fısıltıyla, "Öyleyse niçin kusmak üzereymiş gibi görünüyorsun?" diye karşılık verdi.

"Yılanlar için hissettiğim hoşnutsuzluğumun üstesinden gelmeye çalışıyorum." Sıkıttım dişlerimin arasından konuşmuştum, bariz uyumsuzluğuma rağmen Titos yeni bir konak bulma fikrine kapılır diye ağzımı açmıyordum.

Titos en sonunda üzerimden inince rahatladım. Hydra beni yakaladığından ve bir o yana bir bu yana savurduğundan beri ilk defa derin bir nefes aldım, vücudumu test edip uzuvlarımı esnettim. Sırıttım. "Harika hissediyorum!"

Griffin yanımda çömelerek dizimi sıkı. Gülümsemesi kaskatı görünüyordu ve gözlerine ulaşmadı.

Kato öksürdü, belki de yilandan artakalanları çıkarıyordu, sonra yavaşça hareket eden Titos'tan yan yan kaçtı. Kato'nun gözleri sürüngenden bana kaydı. İnanamıyormuş gibi bakıyordu. "Bunca zaman boyunca bir drakonu, senin kendini ölümün kıyısına sürükleme ve büyüdü bir şifaya ihtiyaç duyma ihtimaline karşı mı taşıdım?"

Özür dilercesine yüzümü buruşturdum. "Sanırım öyle. Titos, Buz Düzlükleri'nde bir başına hayatta kalamazdı. Yılanlar için çok soğuk." Etrafıma bakındım. "Bu yer onun için harika. Sıcak su kaynakları onu sıcak tutar ve gölde kurbağalarla başka yiyecek kaynakları var."

Kato alayla güldü. "Yani bu olanlar biz hâlâ buzullardayken olsaydı yılan tekrar boğazıma mı girecekti?"

Kato'nun gözlerine bakamıyordum, botumdaki bir şeyi alıp kenara attım. Tanrıların onu kullanmış olmasından hoşlanmıyordum. Önce labirentte, şimdi de burada. "Belki." Omzumu silktim. "Bilmiyorum."

Titos bize son bir bakış bile atmadan sıcak gölün içine doğru süründü. Beliren hafif dalgalar, onun suyun altında kaybolmasıyla yok oldu.

Carver kaşlarını çatarak, "Bu hayal kırıklığı oldu," dedi.

Kato boynunu ovalayarak, "Benim için değil," diye homurdandı.

“Titos, şifacı semenderler toplamana da yardım etmiş olmalı.” Kato’ya baktım, gözlerim parmaklarının altından görünen dövmenin koyu renkli kıvrımlarında gezindi. “O yüzden o kadar güçlülerdi.”

Kato kaşlarını çatarak elini indirdi. “Sanırım sonunda bitti.”

Dövmesi güneş ışığında parladı, hâlâ canlı gibiydi. *Kim bilir...*

Griffin yanımda gerildi. Doğruldu, bakışlarını göle doğru takip ettim. Tam gözlerim koskocaman olmuştu ki Griffin aşağı uzanıp bileğimi yakaladı ve niyeyse beni hâlâ şaşırtan bir güçle yerden kaldırdı. Hepimiz koşarak gölden uzaklaşmaya başladık, Griffin beni boynumu kırdıracak bir hızla koşturuyordu. Bir parçam hiçbir yerimin acımadığını idrak ediyordu. *Harika*. Geri kalanımsa sonraki felakete odaklanmıştı. İnanılmaz miktardaki bir su külesini yerinden oynatan büyük bir şey kıyıya doğru geliyordu.

Omzumun üzerinden göz attım. Hydra’nın her bir başı devasa şeye doğru döndü. Korkan yaratık döndü ve deli gibi suyun daha derin kısımlarına gitmek için çabaladı.

Eyvah. Bir numaralı canavar iki numaralı canavardan korktuğunda, kesinlikle daha hızlı hareket etmenin vakti gelmiş demektir. Ne yazık ki en yavaşları bendim.

Hydra cıyaklayınca tekrar dönüp baktım. Olduğum yerde donakaldım. Griffin hâlâ devam ediyordu ve kolumu neredeyse yerinden sökecekti ki durup döndü.

Titos gölden yükseliyordu. Ancak büyümüşü. Çok büyümüşü. Kara başı kabardı, öyle yüksekte ve büyüktü ki güneşi kapadı ve bütün gölü gölgede bıraktı. Hydra’nın üzerinde yükseldi, kastan ve sivri dişlerden oluşan abanoz bir dağ gibiydi. Kocaman, fazlasıyla geniş pullarından sular akıyor, büyük bir gürültüyle göle çarpıyordu. Göl köpürüyordu, Titos devasa çenesini açarken koca bedeninin etrafına su çarpıyordu. Sürüngenin ağzının içi ıslak, pembe ve dipsizdi. Hydra için epeyce yer vardı.

Titos başını doğruca indirdi, Hydra’nın tüm haykırıışları yılanın devasa gırtlığında kayboldu. Tek lokmada.

“Tanrılar aşkına,” diye mırıldandı Griffin.

Çenemi yerden topladım. "Aferin, Titos!" diye bağırdım. "Seni akıllı yılan!"

Titos bize baktı, sonra koca başını ıslanmış göl kenarına bıraktı, dev gibi vücudunun yarısını güneşe, yarısını da ılık göle teslim etti. Sanki biraz kestirmek ve uzunca bir müddet sindirmek için hazırlanıyor gibiydi. Hydra, Titos'un koca boğazındaki kocaman bir yumrudan ibaretti. Yumru *hareket ediyordu*.

Alkışladım. "İpotane'ye doğru yola koyulalım! Bugün gittikçe *harika* oluyor!"

Griffin düz, kara bir bakışla bana baktı, eğleniyor gibi görünmüyordu.

Kato kusacak gibiydi. "Ben... O... Benim..." Koskocaman olmuş yılanı baktı. "Büyük."

Kolunu sıktım. "Merak etme. Yakında yeniden tam cümleler kurabileceksin."

Alnı kırıkmış olan Flynn artık sakinleşmiş olan suya baktı. "Aslında yola düşmeden önce... Titos gölü güvenli hâle getirdiğine göre, bir banyoya hayır demezdim."

Diğerleri de hemfikir olarak mırıldandılar ve bana da iyi bir fikir gibi geldi. Kendi kanımla kaplıydım.

"Yıkanıp dinlenelim." Griffin başıyla onayladı. "Cat tekrar tüm gücüne kavuşana kadar burada kamp yapacağız."

İpotane'ye ulaşmayı dört gözle beklememe rağmen haklıydı. Şu anda adrenalinle doluydum ama az önce yaşanan onca şeyin yorgunluğu elbet çıkacaktı. En iyisi Titos bizi gözetirken dinlenip toparlanmaktı.

Silahlarımızı ve erzakımızı bıraktığımız yere döndük, Carver sabun ve yedek kıyafetler bulmak için çantasını karıştırdı. Flynn ve Kato da aynısını yaptı.

"Biz şu tarafı alacağız," dedi Carver. Diğerleriyle birlikte sağ tarafa yöneldi, Titos ile uçurum yolunun arasında kalan kısımdı, Griffin ve beni yalnız bırakmışlardı.

Griffin sabununu, çantasını kavradı ve sonra uzanıp beni kollarına aldı.

Kollarımı gevşekçe boynuna dolarken gülümsedim. “Yürüyebilirim.”

“Ya da ben seni taşıyabilirim.”

Düz, kararlı ses tonuna karşı tek kaşımı kaldırdım ama bulunduğum yerden memnundum, o yüzden tartışmadım.

Griffin beni buharı tüten göle taşıdı, Titos’un solunda kalan kayalara doğru gidiyordu. Doğruca karşısına bakarken boğuk bir sesle konuştu: “Sana ihtiyacım var.”

Karnıma beklenti hissi çörekledi. Benim de ona ihtiyacım vardı. Yüzümü sakallı boynuna gömdüm ve derin bir nefes aldım. Azıcık boğulur gibi oldum. “Senin asıl banyoya ihtiyacın var.”

Homurdandı. “Ve tıraş olmaya.” Burnumun ucunu yanağına sürttüm. “Sakalını tıraş edebilir miyim?”

“Hayır.”

Boynumu uzatıp kulakmemesini dişledim. “Niye? Bıçaklarla aram iyi.”

Griffin beni daha sıkı tuttu. “Sen kendi saçına odaklan. Epey zamanını alabilir.”

“Ah, Düğüm Canavarı. O epey sürecek.”

Griffin’in gülümsemesine ramak kalmıştı. Yani sanırım. “Ona isim mi koydun?”

“Elbette. İsim almayı hak ediyor. Aslında iki tane var. Az önce dediğim ve Korkunç Karmaşa. Sen hangisini tercih edersin?”

“Ben, ‘Seni seviyorum ve çok güzelsin,’ demeyi tercih ederim.”

Sırıttım. “Etkileyici, Majesteleri.”

Bu defa dudakları seğirdi. Emindim. Neredeyse.

“Alaycılık yok mu?” diye sordu.

Parmaklarımı pürüzsüz, kara ve hâlâ ıslak olan saçlarından geçirdim. “Öğreniyorsun, Beta Sinta.”

Ona eskiden, ben uyumsuz bir mahkûm, o da anlamadığım bir yabancıyken seslendiğim şekilde hitap edince hırladı. “Sen bana *Alfa* Sinta diyeceksin, prenses.”

Utanmazca aştan gözüm dönmüşken kahkaha attım. “Kocam desem nasıl olur?”

Griffin durdu. Aslında, sanırım ayağı takılmıştı. Kasıldı, nefesleri hızlanınca beni azıcık korkuttu.

Yüzünü kavradım ve kendime çevirdim. "İyi misin?"

Bana gözlerini dikip baktı. Çenesi ellerimin altında mermer gibi sertleşti, gri gözleri patlamak üzereymiş gibi duran ve cesaret kırıcı bir şeylerin iziyle parladı. "Sen ciddi misin?"

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Şey... evet?"

Burun delikleri genişledi, bakışları yakıcı bir hâl aldı. "Bunu şimdi mi söylüyorsun? Benimle evlenmeyi *şimdi* mi kabul ediyorsun? Sana o kadar *kızgınım* ki gözümü her kırptığımda seni kırık dökük ve kanlı bir hâlde görmeyene kadar seninle sevişsem mi yoksa aklını başına getirene kadar kıcını mı şaplaklasam bilmiyorum!"

Karnım korkunç bir şekilde kasılıyordu ama "şaplak" sözcüğüyle gözlerimin parladığını hissettim.

"İyi bir şekilde de değil" Griffin resmen bağırmıştı.

"Bunu yapmazdın."

"Elim o pervasız küçük kıcına inmek için kaşınıyor."

"İki saniye önce iyiydin."

"*Değildim!*" Söverek beni geniş bir kayanın arkasında yere indirdi. Hemen ardından çırılçıplak kaldım, kıyafetlerimin çoğu resmen parçalanmıştı. Zaten mahvolmuşlardı, yine de şok içinde gözlerimi kırıştırdım. Griffin kendi ıslak ve kanlı kıyafetlerini çıkardı. Tanrı gibi görünüyordu; sert, mermerden oyulmuş gibi, güçlü, *çok öfkeli*. Neredeyse fazla sıcak olan göle adım attığımda tedbirli bir heyecanla hafifçe titredim. Buhar kıvrılarak vücuduma tırmandı, tenimi nemli ve pembe bir hâl getirdi. Griffin peşimden geldi.

Geriye çekilirken çamur ayak parmaklarımın arasından kayıyordu. "Bana şaplak atmaya çalışırsan Titos seni yiyebilir."

Griffin beni takip etti. Kolları gevşekçe yanlarında sallanıyordu ama yüz ifadesi dehşet dolu ve kaskatıydı. Rahatlayan bir santimi bile yoktu.

Kayaların ve dizlerime kadar gelen suyun içinde kapana kısılana kadar geriledim. Griffin önümde durduğunda, zorla zaptet-

tiği öfkeyle titriyor olsa bile çıplak bedeni direnilemeyecek kadar baştan çıkarıcıydı. Uzanıp ellerimi kasla şekillenmiş göğsünde kaydırdım, parmaklarım kalçalarının yakınındaki çukura gelince durdum.

Griffin'in kasığına yakın yerdeki gergin teni seğirdi. Bir soluk aldı. Ellerimi gittikçe büyüyen ereksiyonuna doğru kaydırdım ama parmaklarımı etrafına dolayamadan bileklerimi kavradı ve arkama doğru kıvrıldı.

Başımı kaldırıp ona baktım. Bana öyle şiddetli bir yoğunlukla bakıyordu ki nefesim kesildi ve kalbim sertçe çarpmaya başladı. Ciddi yüz ifadesinde beni incitmeyecek bir kızgınlık ve bana her zaman şifa olacak sevgisini gördüm.

Acı içindeymiş gibi inleyerek önümde dizlerinin üzerine çöktü ve beni sert denilebilecek bir kucaklamayla kapana kısırdı. Sakalı karnıma sürüyordu ve zorlukla aldığı solukları beni ürpertiyordu. Orada kaldı, yüzü memelerimin altına gömülmüştü. Ona sarılmak, dokunmak, onu rahatlatmak istedim ama kıpırdamaya çalıştığım da bileklerimi daha sıkı tuttu. Orada öylece dururken kalbim öyle doluydu ki acıyordu, geniş omuzlarındaki gergin hatlara ve kara saçlarının tepesine gözlerimi diktim.

Griffin'in bütün üst bedeni en sonunda derin bir nefesle yükseldi. Başını yukarı kaldırıp memelerimin arasını öptü. Öpücüğü nazikti ve oyalanıyordu, neredeyse saygılıydı ve içimdeki bir şeyler önce ısındı, sonra da eridi. Başını çevirip dudaklarını mememin yanında gezdirdi. Ağzı meme ucumun etrafında kıvrıldığında sanki derimin altında küçük bir depresyon oldu.

Griffin meme ucumu ta içimde hissedeceğim kadar sertçe emdiğinde ayaklarımı kıpırdattım. Zevk içimde süzülüyordu ve ben çoktan çaresizce tahrik olmuş bir hâlde ona doğru yay gibi gerildim.

Griffin yavaşça topuklarının üzerine indi. Bileklerimi tutmaya devam ederken karnımdan aşağıya doğru ateşten bir yol çizerek öpüyordu, tam uyluklarımla birleştiği yerin üstünde durdu. Ağzının altındaki her şey istekle zonklayarak kasıldı.

“Cat?” diyen sesi hırıltılıydı. Başını kaldırmadı.

Hâlâ çaresiz ve oraya sıkışmış hâldeydim, *sızlıyordum*, beklenti beni kaskatı, muhtaç ve nefes nefese bırakmıştı. “Griffin?”

Bileklerimi çekti. Sırtım gerildi ve kasığım dudaklarıyla buluşmak için ileri çıktı. “Evlen benimle.” Beni önce hafifçe, sonra daha yoğun bir şekilde öptü, dili uzun, yavaş bir okşayışla kadınlığının katlarını araladı. “Benimle hemen evlen.”

Nefes nefese, “Evet,” diye cevap verdim.

Griffin benimle ağızla sevişti, ta ki ben sarsıntılarla kasılana ve bacaklarım titreyene kadar. “Bundan daha fazla istediğini söylemek için ‘evet’ mi yoksa benimle mümkün olan en kısa sürede evleneceğin için ‘evet’ mi?”

Kemiklerim sıvılaştı, bedenim yangın yeriye. “İkisine de.”

Onayını hırlayarak gösterdi, alçak sesli titreşimler beni ele geçirdi. Griffin bileklerimi bıraktı ve kalçamı yakaladı.

Sendeledim, dengemi sağlamak için ellerimi saçlarının arasına daldırdım. “Seni içimde istiyorum.”

İnledi, daha aşağı eğildi ve dilini içime itti.

Nefes nefese kaldım, rahatlamamanın ilk sıcak dalgaları üzerimden aktı. Zirveye gittikçe yaklaşırken çığlık attım, artık hiçbir şeyi tutamayacak hâldeydim. Saçlarını daha sıkı kavradım, Griffin’in omuzları ve kolları kasıldı, beni dik tutmak için gerginleşmişlerdi çünkü ellerinde uyuşuvermiştim.

Beni kendine yapıştırdı, ağızla beni titretiyordu. Kendimi güçsüz hissettim, derim kıpkırmızı ve inceydi. Griffin’in iri, güçlü bedeninin, saf, erkeksi canlılığının ve benimkinin üzerindeki gücünün fazlasıyla farkındaydım... Şehvet, güven, ezici zevk. Duyularım dönüyordu, öyle yükselmişim ki tenimde şekillenen nemin her damlasını hissediyordum. Biri uyluğumun iç kısmından damladı, Griffin onun çizdiği yolu diliyle takip etti. Dudaklarım aralandı ve inledim.

Başını kaldırıp baktı. Sıcak buharın yerini onun daha sıcak dili aldı, her yerimi yalıyordu. Fırtına grisi gözleri, nemden dolayı kümelenecek ve diken gibi olmuş gür kirpiklerinin altında parıltıydı.

Yüzü sıcaktan kızarmıştı ve nemli saçları şakaklarındaki tere yapışmıştı.

“Dön.” Tek kelimelik emri öyle sert ve seksiydi ki karnım deli gibi çırpındı.

İtaatsizlik etmeyi düşünmedim bile. Döndüm ve Griffin belimi kavradı, kocaman elleri neredeyse etrafımı sarmıştı. Belime tüy gibi öpücükler kondurdu, tüylerim diken diken oldu, ürperdim. Sonra kalçamı beni ciyaklatacak kadar sertçe ısırdı.

Isırdığı yeri yaladı. “Kayadan destek al.”

Altdudağımı dişlerimin arasına alıp Griffin’in istediğini yaptım. Ellerim sıcak, nemli taşa dokundu.

Doğruldu ve saçımı yana attı, omzumu ve boynumu öptü. Ellerini kaburgalarımın üzerinde açtı, memelerim ağırlaştı, dokunmasını istiyorlardı. Griffin delirtici bir şekilde ellerini yanlarımda bıraktı, yukarı kaydırmadı. İçimde yine arzu ve baş döndüren heyecan toplanıyor, karnımın içine çörekleniyordu. Onu hissetme ihtiyacıyla kalçamı geriye ittim.

Griffin bütün vücudumu tutuşturan kısık, erkeksi bir ses çıkarak bana yaslandı. Kulağıma, “Bacaklarını arala,” diye fısıldadı.

Duruşumu değiştirdim, kalçamı kendine doğru çekti. Üzerime eğilirken parmaklarını yan taraflarıma bastırıyordu. “Sen benim kalp atışım ve aldığım her nefessin.”

Nefesimi verdim, hava ciğerlerimi yumuşak bir sesle terk etti.

Griffin tek kolunu belime dolayıp beni hafifçe kaldırdı ve diğer elini kendini hizalamak için kullandı. İçime uzun, yavaş bir hareketle girdi. Sonra etrafımı sarmaladı, tek koluyla beni kendine dayalı tutuyor ve diğer eliyle kayaya tutunarak kendi ağırlığını destekliyordu. Eli tam benimkinin yanındaydı.

Başım geriye doğru düşerek omzuna indi. Yüzümü çevirdim, o da yüzünü çevirdi ve dudaklarımız buluştu.

Yavaşça hareket ediyordu, ritmi düzenli olmaktan çok uzaktı ama yürek burkacak denli yoğunlu. Sevişmesindeki saflık beni istila etti, harika, titreyen bedeniyle birlikte sırtımda hissettiğim gümbürdeyen kalbi bana her şeyi anlatıyordu.

“Sana benim olduğunu söylediğim ilk seferi hatırlıyor musun?” diye sordu.

Yanağımı çenesine sürttüm, kesik soluklarının tadını çıkarıyordum. Yavaş, derin darbeleri başımı döndürüyordu. “Ölmemi yasaklamıştın.” Söylediği şey ödümü patlatmıştı. Gizliden gizliye heyecanlandırmıştı da. Hatta vurulmuş olsam bile, belki de hayatımda ilk defa güvende hissetmemi sağlamıştı.

Griffin’in benimkinden çok daha geniş eli kayanın üstündeki elimin üzerine kapandı, parmaklarımızı birbirine geçirdi. “Senden aldığım yeminle, seni zorla benimle kalmaya zorlamamla alakası yoktu.” Ağırlığımı geri kazanmama izin verdi, artık boşta olan elini karnımdan yukarı kaydırıp mememi avuçladı. Nasırlı başparmağının ucuyla meme ucumu okşadı. Minik çıkıntıyı çimdiklediğinde ve hafifçe çektiğinde içimde hisler patladı.

Daha hızlı hareket etmeye, birleştığımız yere daha sertçe çarpmaya başladı. Nemli sıcaklıkta derisi benimkine çarpıyordu, çıkan ses son derece erotikti. Başını eğdi ve dudaklarını kulağımın altındaki, beni her zaman sıcak, allak bullak bir karmaşaya çeviren yere bastırdı. “Daha seni gördüğüm ilk anda benim olduğunu biliyordum. Gitmene asla izin vermeyeceğimi biliyordum.”

Elinin altındaki parmaklarımı esnettim, kalbim çarparken ve tüm dünyam altüst olurken dengemi korumak için tutunuyordum. “Desene en azından birimiz biliyormuşuz,” diye soludum.

Griffin içime sertçe girdi, ayak parmaklarımın ucuna kadar kalktım. Ağır kalp atışlarım bacaklarımın arasında çarpıyordu.

“Sen de biliyordun,” diye soludu kulağıma. “Kalabalık panayırda gözlerimiz buluştuğu anda anladın. Göğsün yukarı kalktı. Dudakların aralandı. Yeşil gözlerin zümrüt gibi parıldadı ve görebildiğim tek şey onlar oldu.”

Kendimi Griffin’in gözünden görmeye çalıştım... kıpkırmızı, gergin, heyecanlı. Belki de bir parçam o gece anlamıştı; sonra haftalarca inkâr etmiş, o aniden oluşan, ilkel kıvılcımı reddetmiştim.

“Hayat dolu ve cüretkârdın, bana kahkaha attırdın. Seni daha o ilk sohbetimizde sevdim. Senin de beni sevmenin özlemini çektim.”

Cevap vermek istedim, onu ikimizin de bildiğinden daha uzun süredir sevdiğimi söylemek istedim ama içimde hareket edişinin hissine fazla kapılmıştım. İtirafı ve vücudu beni inanılmaz bir rahatlamaya doğru sürüklüyordu. Baskı gittikçe arttı, artık zorlukla nefes alabiliyordum. İnledim, Griffin arkamda titredi.

Kayanın üzerindeki elimi sıktı. İçime girdi ve meme ucumu yine sertçe çekti. Zevk içime yayıldı. Duyularıma yapılan saldırı çok güçlüydü. Nefes nefese boştaki elimi kayaya çarptım ve sarsıntılarla sallanırken haykırdım.

Griffin'in gırtlığından çıkan inilti ve kaslarının etrafımdaki kasılığı omurgamdan aşağı bir sıcaklık yolladı. Kendisi de doyuma ulaşırken beni sıkıca kavradı ve ben ona vermek, vermek, vermek istedim, ta ki ihtiyaçla çığlık atacak hâle gelinceye dek.

Kollarının arasında gevşek bir hâlde titremeye devam ederken ona verebileceğim, gerçekten ihtiyaç duyduğu bir şey olduğunu fark ettim. "Daha dikkatli olacağıma sana yemin ederim. Tehlikeli durumlarda gereksiz risklere girmeyeceğim." Büyü damarlarımda çaktı, bağlayıcı yemin kanıma ve kemiklerime işledi. Artık bunu hatırlamam yararına olurdu.

"Cat." Griffin yüzünü boynumun kıvrımına dayadı. Kollarını belime doladı. "Karım."

Baş döndürücü, sersemletici bir gururla doldum. "Henüz değilim." Kollarında dönmeye çalıştım ama bacaklarımın işe yaramadığını fark ederek düşüverdim. Griffin beni yakalayıp kaldırdı. Başımı omzuna dayadım. Artık tehlike bittiği için adrenalinin etkisi geçmiş ve arzu tamamen yatışmışken yaşadıklarımın etkisini hissediyordum... neredeyse ölecek olmanın ve sonrasındaki şifa sürecinin etkisini. Süreç her zamanki gibi acılı geçecekti ve sonraki birkaç gün boyunca tek yapabileceğim yemek yemek, uyumak ve Titos'un Hydra'yı sindirmesini izlemek olacaktı.

Griffin, "Yakında," diye söz verdi.

Onun da sözünü hissettim ve o ikimizi suyun daha derin kırsımlarına götürürken gülümsedim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İPOTANELER GÜZELDİ. KİMİN AKLINA GELİRDİ Kİ?

Bütün sürü büyüleyiciydi... Akıcı, yırtıcı hareketleri ve onları görmezden gelmeyi tamamen imkânsızlaştıran değişken yanlarıyla güçlü ve dikkat çekiciydiler. Etrafta bu kadar fazla orman perisi olmasına şaşmamalıydı. Kimi iki kumaş parçası giymiş kimi onu bile giymemiş dişi yaratıklar, erkek savaşçı canavarların dikkatini çekmek için çekiyorlardı. Onları suçladığımı söyleyemezdim, özellikle de dişi İpotanelerin pek aldırmadığı göz önüne alınırsa. Hatta İpotane bölgesinin merkezine doğru bize eşlik eden çarpıcı adamlara karşı ben bile normal bir meraktan fazlasını hissediyordum ve türler arası temasın karmaşalarını keşfetmek hiç ilgimi çekmiyordu.

Yine de Alfa İpotane'yi görünce ağzımın içi kupkuru oldu. Ancak bir kör ya da ciddi anlamda delirmiş birisi Lycheron'un kasla şekillenmiş göğsüne, kalın, sıırım gibi kollarına ve korku salan yakışıklı çehresine hayran olmazdı. Hatta ince ve kaslı at bedeninde bile çarpıcı bir yan vardı, kapkaraydı ve savaşmak üzere şekillendirilmiş kaslardan ibaretti. Beline kadar gelen kara saçlarının arasından görünen at kulakları bile yüzündeki ve fiziğindeki erkeksiliğin ham güzelliğini bozmuyordu. Göğsü heykeltıraş elinden çıkma gibiydi. Gözlerimi ayırmam zordu, sebebi sadece ağzı açık bırakacak kadar muhteşem olması değildi, sol göğüs kasının üzerinde kocaman, toynak şeklinde bir yara izi vardı.

Kendimi yelleme dürtüme direndim, vücut ısımın ani yükselişinin sebebinin sıcak ve nemli İpotane vadisindeki sıcak kaplıcalar ve buharı tüten kaynaklar olduğunu umuyordum. Beni birkaç kez tepeden tırnağa süzen, apaçık şehvetli yaratık yüzünden değildi.

Lycheron aylak aylak yürüyerek geldi, iki somurtkan orman perisini ardında bıraktı. Periler bize, özellikle de bana pis bakışlar attı. Onlara dik bakışlarla karışık verdim. Arkadaş edinmekte çok iyiydim.

“Silahlarınızı teslim edin.” Lycheron’un emri gök gürültüsü gibi yoğun ve tehditkârdı.

Griffin soğukkanlı bir şekilde, “Etrafımızı sardınız,” diye cevap verdi. “Bu yeterli değil mi?”

Pis pis sırtıtmamaya çalıştım. Griffin sadece birkaç kelimeyle, diğer alfa erkeğin egosuna silahlarımızı bize bıraktırmayacak ancak saldırıya da sebep olmayacak kadar meydan okumuştı. *Bu adamla evlenmemin bir sebebi olduğunu biliyordum.*

Lycheron köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmadı. Dudakları hırlar gibi geriye çekildi ve şaha kalkarak toynaklarıyla havayı dövdü.

Gözlerim aşağı indi... ve kocaman oldu. “Tanrılar aşkına, şunun şeyinin...”

Flynn kaburgalarımın dirseğini geçirdi ve sözlerimi yuttum. Ama kocamandı. *Kocaman!*

Lycheron’un toynakları tekrar yere indi. Uzun, siyah yeleye benzeyen saçlarını omzunun üstünden arkaya attı, sonra bakışları bana odaklandı. Gözlerinin ürkütücü bir rengi yoktu, parlamıyordu ya da korkunç falan değildi. Annemin bu konuda hiçbir fikri yoktu ve masallarıyla beni ölümüne korkutmasına izin verdiğim için sinirlenmiştim. Lycheron’un gözleri sıcak, bal gibi bir kahverengiydi, sarımtırak bile denilebilirdi ve bugüne kadar bir adamda gördüğüm en uzun, en gür, en kara kirpiklerle bezeliydi.

Adamda değil, atta.

Her neyse işte.

“Muhafızlarım vadiye girmenize izin verdiyse benim için bir armağan taşıyor olmalısınız.” Beni başımın tepesinden ayak par-

maklarımın ucuna kadar ağır ağır süzüşü karnımda gergin patlamalara yol açtı. "Kız kabul edilebilir."

Kabul edilebilir mi? Kabul edilebilir mi!

Griffin önüme geçti. Flynn sağıma geçti ve soluma geçen Carver öyle yakındı ki kollarımız birbirine değiyordu. Lycheron'un gözleri ikimizin arasındaki kas duvarından gelen *hayır* cevabına karşılık kısıldı.

Kato öne çıktı, omuzlarındaki altın postu kaldırdı. Alfa Ipotane'ye attı.

Lycheron hazineyi kapıp ellerinde çevirdi, parmaklarını hayranlıkla yünün üzerinde kaydırды. Yüzüne ağır bir gülümseme yayıldı.

"Artemis bundan vazgeçti demek?" Gülüşü kısık sesli, memnun ve samimiydi, tanrılar yardımcım olsun, farkındalık dalga gibi yayılıyor, toplanmaması gereken her yere toplanıyordu. "Uzun zamandır bu postu istiyordum. Söylentilere göre, okçu bunu asırlar önce Attika'dan getirmiş, oradaki insanlar tanrılardan uzaklaşmadan ve büyü dünyalarını yok etmeden önce."

Kulaklarım havaya dikildi. *Büyüsüz bir dünya mı?* Hayal etmesi zordu.

Lycheron postu geniş sırtına attı, nefes kesici, yara izli göğsünü tamamen çıplak bıraktı. Parlak siyah kürkünün üzerinde ışıldayan altın rengi kumaşa gözalıcı demek yetmezdi. "Bunu tanrıçadan çaldın mı?"

Kato başını iki yana salladı. "Artemis onu bana kendi hür iradesiyle verdi."

Alfa Ipotane kara kaşlarını kaldırdı, hiç alay etmeden, "Öyleyse onu kayda değer şekilde memnun etmiş olmalısın," dedi.

Kato'nun yüz ifadesi değişmedi ama yanakları kızardı.

"Niçin buradasınız?" diye sordu Lycheron.

Griffin, "Ben Alfa Sinta'yım," diye açıkladı. Resmî olarak yönetimi Egeria'dan alıyordu. "Ben Tarva tahtına el koyarken Sinta sınırlarının korunması için sana ve sürüne ihtiyacım var."

Şaşkınlıkla bir an sessizlik çöktü. Sonra Lycheron başını arkaya

doğru atıp kahkahalara boğuldu. Kahkahası öyle uzun sürdü ki Griffin'in gözünün kenarındaki bir kas seğirmeye başladı.

"Güç Dalaşı şimdiden başladı mı?" Lycheron gülmeyi sürdürdü. "Değersiz insanlar benden onların değersiz savaşlarına dahil olmamı istiyorlar."

Tekrar Griffin'in yanına geçtim, kollarımı kavuşturup ona dik dik baktım. "Değersiz insanlar olsaydık bir tanrıçanın armağanını taşıyarak Buz Düzlükleri'nde bu kadar ilerleyemezdik."

Lycheron eğildi ve beni kokladı. Rahatsız ediciydi. Başını yana eğdi. "Magoi. Güçlü. Ama yine de insansın, küçük kız."

Küçük kız mı? Gözlerimi kıstım. Ağzım açıldı.

Griffin bileğimi tutarak sıktı. "Meydan okuma teklif ediyorum."

Alfa Ipotane'nin gözlerinde ilgi kırıntısı oynadı. "Ne tür bir meydan okuma?"

"Akıl savaşı," dedi Griffin. Bununla ilgili konuşmuştuk, Lycheron'un Griffin'den iri olacağını düşündüğümüzden –hakkaten öyleydi– kavga yerine beyni konuşturmayı tercih etmiştik. "Bilmecemi doğru yanıtlarsan gideriz. Yanlış yanıtlarsan sen ve sürün, ben Tarva'daki görevimi tamamlayana kadar Sinta'yı korursunuz."

Lycheron hemen cevap vermedi ve sinir uçlarım içimde canlı varlıklar gibi zıplamaya başladı. En sonunda konuştu: "Üç oyun olursa ve görevleri ben belirleyeceksem meydan okumanı kabul ediyorum. Başlangıç olarak, eşlikçilerinden hiçbir yardım almadan *sen benim* bilmecemi yanıtlayacaksın."

Griffin'in yüzünden bir gölge geçip gitti. Bu defa biz köşeye sıkıştırılmıştık. "Peki, diğer iki mücadele?" diye sordu Griffin kas-katı bir şekilde.

Lycheron pis pis gülümsedi. "Onları zamanları geldiğinde söyleyeceğim. Sadece ilk ikisine ihtiyacım olacağını düşünüyorum."

"Kazanırsam Sinta'ya gelecek misin?"

"Beni yenersen, önemsiz sınırını altı aydan uzun olmayacak bir süreliğine koruyacağım." Lycheron'un sikkın ses tonu bunun

olmayacağına dair inancını bize gösteriyordu. “Ben seni yenersen bir bedel ödemelisin.”

Griffin tedbirli bir sesle, “Ne tür bir bedel?” diye sordu. Kaos büyücüsü bir pazarlık yapılması gerektiği konusunda bizi uyar-mıştı. Sanırım bu o oluyordu.

“Magoi kızı bana vereceksin.”

Nefes almayı kestim, iç organlarım sertçe kasılıyordu.

Griffin dümdüz bir sesle reddetti.

Lycheron’un ağzı ufak ancak kendine güvenen bir gülümse-meyle kıvrıldı. “Gerçekten de hayır diyebilecek bir pozisyonda mısın?”

“Öyleyim,” dedi Griffin tersçe. “Ve reddediyorum. Koşulsuzca.”

Lycheron’un gülümsemesi yok olarak düz, delici bir bakışa dö-nüştü, doğruca bana odaklanmıştı. “Kokusu ilgimi çekiyor.”

Eh, işte bu rahatsız ediciydi. Elimi Griffin’in koluna koydum ve özür dilercesine omzumu silktim. “Onunla kalacağıma yemin ettim. Magoi kanı... Bağlayıcı yeminler... Ne acı verici ama.” *Keli-menin tam anlamıyla.*

“Bozabilir,” dedi Lycheron.

Griffin, “Asla,” diye hırladı.

Lycheron eğleniyor gibi görünmüyordu. Hem de hiç. Dudak-ları hafifçe kıvrıldı, sonra kurnaz bakışlarını Kato’nun dövmesine çevirdi. “Öyleyse onun yılanını alacağım.”

Kato kaşlarını çatarak boynunu ovaladı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. “Yılan gitti.”

Lycheron toynaklarından birini rahatsızlıkla yere vurdu. “Bana sunacak hiçbir şeyiniz yoksa pazarlık biter.”

“Pekâlâ,” diye patladı Griffin, “ama senin teklif ettiğin meydan okumanın da benim teklif ettiğim şeyle hiçbir benzerliği yok.”

Lycheron ofladı. “Kız yok. Drakon yok. Kazanacak bir şey yok. Beni, sizi durduğunuz yerde ezmekten alıkoyan tek şey sırtımdaki post.” Beni süzdü. Göz kırptı. “Senin dışında, *matakia mou*.”

Küçük gözlüm mü? Ona göz nasıl olurmuş gösterecektim, şey-tani cinsten olanını. Dik dik baktım. Keşke altın liri yanımda

getirseydik. Pazarlık kozu olarak sunabilirdik. Kaldırabilseydim mutlulukla ona doğru fırlatırdım.

“Hydra’yla aranız iyi mi?” diye sordum.

Lycheron’un koyu sarı gözleri hiddetle parladı ve birdenbire ışıldadı. “Geçen hafta göç ettiğimiz sırada Hydra perilerimden ikisini yedi. Onları insan kadınlarıyla karıştırdı.”

Sanırım bu hayır demekti. “Kaybedersek senin için Hydra’yı öldürürüz.”

Lycheron alayla güldü, belli ki şüpheliydi ama sonra gözleri tekrar ilgiyle parladı. “Siz onu geçmeyi nasıl başardınız?” diye sordu şüpheyle.

Alfa Ipotane’nin az önce kullandığı sikkın ses tonuna benzer bir tonla, “Çok sessiz olarak,” diye cevap verdim.

Griffin aceleyle, “Anlaştık mı?” diye sordu.

Lycheron’un yüz ifadesi ilk defa ihtiyata benzer bir şeyle gölgeledi. Birdenbire bizde daha önce görmediği bir şey mi görmeye başlamıştı?

Yine de başıyla bir defa onayladı. Pazarlık yapılmıştı.

“Giderim ama hiç yürümem. Ağzım var ama hiç konuşmam. Başım var ama hiç ağlamam. Yatağım var ama hiç uyumam.”

Lycheron bilmecesini söylediği anda zihnim tamamen boşaldı. Gelmiş geçmiş en garip şeydi. Aklıma *hiçbir şey* gelmiyordu. Sadece Griffin’e bakıyor ve nefesimi tutarak onun beyninin hâlâ çalışır vaziyette olmasını umabiliyordum çünkü benimki durmuştu.

Sinta’nın ve belki de bütün Thalyria’nın şansına, zihinlerimiz hiç de benzer şekilde çalışmıyordu.

Griffin neredeyse ânında, “Bir nehir,” diye cevap verdi.

Lycheron kuyruğunu savurdu, boğazının gerisinden alçak sesli bir homurtu sesi çıkardı. İkinci görev için bilek güreşi yapmak istedi, kendisinin kazanacağı bir oyun olduğu için hiç de sportmence değildi. Griffin hemen yenilmese de mağlup olması uzun sürmedi.

Griffin kara saçlı başını benden tarafa doğru eğdi ve kısık sesle küfretti. "Bugüne kadar beni sadece Flynn yendi."

"Bu senin benimle bilek güreşi yapman gibi bir şeydi. Adil olduğu söylenemez."

Ağzı dümdüz bir çizgiden ibaretti, kolunu salladı. Acıyor olmalıydı.

Üçüncü meydan okuma için Lycheron, Artemis'i çağırıp saygısını sunmak, post için ona teşekkür etmek ve son görevi *onun* belirlemesini rica etmek istedi. Mesele sadece tanrıçayı ya da kuşkusuz onunla birlikte gelecek okçuyu istememem değildi. Kato'nun ya da Griffin'in, hatta hiçbirimizin yanında istemiyor-dum onları ama... "İnsanların tanrıları öylece çağıramamalarının bir sebebi var!"

Lycheron geniş omuzlarını silkti. İnsan omuzlarını. Şey, erkek omuzlarını işte. Bütünüyle, kocaman, güzel bir şekilde erkeksi olan omuzlarını.

"Bir tanrı çağır, bir ruh kaybet," diye alıntı yaptım. "Tanıdık geliyor mu?"

Lycheron'un gözleri yeni bir ilgiyle benimkilerle buluştu ve titredim. Önceden gösterdiği ilgi bile zaten yeterince fazlaydı.

Rahatsız edecek kadar erkeksi Alfa Ipotane'ye sırtımı döndüm ve grubumu topladım. "En güçlü Magoi bile o büyüleri kullanmaz. O sözlerin olduğu parşömenler yüzyıllar önce saklandı çünkü Hoi Polloiler bile onları yapabiliyordu fakat sonuçları konusunda hiçbir fikirleri yoktu. Aslında büyü değil, sadece sözler. Fakat sözleri ardı ardına dizince bir ölüm tuzağına düşüyorsun. İnsanlar en sonunda ne kadar tehlikeli olduğunu anladı ve o bilgiyi kilit altına aldı. Tanrılar çağrıldıkları için her zaman bedel olarak birini alırlar. Gelirler ama asla yalnız gitmezler. Riskli, aldatıcı bir iş."

Lycheron arkamda güldü, sesin bedenimde yarattığı ilkel etkiden nefret ederek kasıldım. Sıcaklık sırtımdan yukarı yayıldı. En seme dikenler batıyor gibiydi.

"Dişi Magoi haklı. Fakat Buz Düzlükleri'ndeyiz, *matakia mou*. Farklı yer, farklı kurallar."

Dönüp Alfa Ipotane'ye ölümcül bakışımı attım. "O ne anlama geliyor? Farklı yer, farklı kurallar?"

Lycheron beni bir böcekmişim gibi inceliyordu. At ahırına sürüklemeyi ciddi şekilde düşündüğü bir böcek ama yine de böcek işte. "Ben Olympos'un gölgesinde yaşıyorum. Anlamadığı işlere burnunu sokan bir insan değilim."

"Bu benim sorumu cevaplamıyor."

Kulakları düzleşti. "Yeteneğimden şüphe mi ediyorsun? Ben tanrılar tarafından yaratılan bir yaratığım."

"Hepimiz değil miyiz?" diye sordum.

Dişlerini gösterdi. "Bazıları daha iyi yaratıldı. İnsanlar çok... kırılğan."

Bu bir tehdit miydi? Tehdit olduğundan emindim. "Hele bizi bir oyuna getir, ne kadar kırılğan *olmadığımı* sana o zaman gösteririm." Sağ elim bıçağın kabzasına gitti. Hydra, Titos onu yemeden önce kendi kafalarını çiğnediği için bıçaklarımı geri almıştım.

Sert ve sahiplenici bir el dirseğimi tuttu, Griffin beni her zaman etrafımı saran Beta ekibinin koruyucu çemberine doğru çekti. Sanırım artık Alfa ekibiydik. Buna alışabileceğimden emin değildim.

"Lycheron da Magoiler gibi yeminle bağlanıyor mu?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Ipotane ofladı. "Elbette hayır."

Dağlayan acı içime yayılarak nefesimi kesti. Yakıcı patlamalar kanıma ve kemiklerime dağılıyor, yalanla beni kavuruyor ve gerçeğe mühürlüyordu. "Onu dinlemeyin," diye soludum. "Yalan söylüyor."

Lycheron keskin bir bakışla bana baktı. İçimdeki cehennem sönerken beni tekrar kokladı. Uzun uzun ve derin derin. Sanki koku-
kumdan beni çözmeye çalışıyordu. Havayı yavaşça içine çekerken
gür kırpikleri aşağı indi, burun delikleri titreşti ve dolgun dudak-
ları aralandı. Tam da korktuğum gibi, herkes bakarken vücudum
baştan aşağı titredi.

Griffin'in iri eli artık kolumu neredeyse acı verecek kadar sıkıyordu. Lycheron'a, "Meydan okuma için Artemis'i çağırmanın herhangi bir zarara, yok olmaya ya da herhangi birimize beklenmedik bir kötülük gelmesine sebep olmayacağına yemin ediyor musun?" diye sordu.

Lycheron gözlerini üzerimden hiç ayırmadı. Kralseçen büyüm hâlâ hafifçe yanarken istese de başka tarafa bakamıyor gibiydi. "Evet."

Griffin bana, "Memnun oldun mu?" diye sordu.

Lycheron'un yakıcı bakışının yoğunluğunu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve kaskatı duran Griffin'e yaklaştım. Bedenlerimiz birbirine değdiğinde vücudundaki gerginlik biraz azaldı. "Azıcık bile olmadım," dedim.

Lycheron kuyruğunu şaklatıp bana bakmayı bıraktı ve bütün cümleyi tekrarlayarak yemin etti.

Yalanla yanmadım, bu da gerçeği söylediği anlamına geliyor-du. Farklı yer. Farklı kurallar.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TANRILARI ÇAĞIRMAK İÇİN SÖYLENEN ŞARKININ SÖZLERİNİ dinlemeden edemedim, hem de onları bilmek istemememe rağmen... Hele de işe yarıyorlarsa.

Artemis bir avcı gibi giyinmiş hâlde, altından okları, sadağı ve büyüleyici yayıyla beliriverdi. O bize doğru süzülürken garip bir şekilde nefesim kesildi; peşinde okçu vardı, hep birkaç adım arkasındaydı. Uzun ve asil Artemis parıltıya bir nehir gibi hareket ediyor, yemyeşil İpotane vadisinin topraklarından akar gibi geçiyordu.

Az önce canlı ve çarpıcı görünen manzara, şimdiki görüntüyle kıyaslandığında sıkıcıydı. Tanrıça muhteşemdi; uzun, zarif bir boynu, sıkı, esnek bir bedeni ve öylesine pürüzsüz ve soğuk bir teni vardı ki bana ay ışığıyla aydınlanan bir inciye hatırlattı. Düzgün bacakları yarı transparan eteğinin yırtmacından görünüyordu. Yürümekten çok süzülüyor gibiydi, kolları her adımıyla nazikçe salınıyordu ve narin parmakları yanında gevşekçe duruyordu.

Atalanta onun peşinden geliyordu, uzun saçları savruluyordu, adımları sinsiceydi ve eli yayındaydı. Onun zarafeti farklıydı, daha hayvaniydi, güzelliği uhrevi olmaktan çok dünyeviye. Yeşil gözleri Kato'ya çevrildi ve ânında kontrolsüz bir sıcaklıkla yanıverdi.

Kato yanımda kaskatı oldu.

"Hoşnutsuzluğun karşılıksız gibi görünüyor," diye mırıldandım.

Kato somurttu. "İlaç etkisini kaybetmeden önce bazı karmaşık işaretler oldu."

Bahse varım öyledir.

Kato'ya odaklanan tek dişi Atalanta değildi. Artemis'in dudakları aralandı. Zarif, çıkık elmacıkkemikleri pembeleşti ve büyüleyici mavi gözleri şaşkınlıkla irileşti. Korunaksız yüz ifadesinde birdenbire beliren özlem ve arzuyu görünce göğsümde bir anlayış hissi tomurcuklandı. Ne hayattı ama... ebedi bekâret. Çok şey kaybettiğini düşünüyordum.

Kato yumruklarını sıktı. Parmaklarımı koluna doladım. Atalanta gözlerimi çıkarmak istiyormuş gibi dik dik bakıyordu, ona pis pis sııttım. Artemis de bunu fark etti ve hülyalı bakışları tehlikeli ve şiddetli bir şeyin parıltısıyla bana odaklandı. Sonra sanki beni tanımış gibi göründü ve öfkesi dağıldı.

Av tanrıçası birkaç adım uzakta durdu, çenesini boynunun uzun hatlarını yumuşatan bir şekilde eğdi. Hilalle süslenmiş altın tacı koyu renk buklelerini çarpıcı, düz burunlu yüzünden geriye doğru çekiyordu. Saçının geri kalanı sırtına dökülüyor, parlak tutamlar sıcak, nemli rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

Yanımdaki Griffin yıldırım çarpmış gibi görünüyordu. Onu suçladığımı söyleyemezdim. Ben de epey hayran kalmıştım. Her gün bir Olymposluyla tanışmıyordunuz sonuçta ve kadın muhteşemdi ama kıskançlığın sıcak bıçağı da canımı acıtıyordu.

Diğerlerine baktım. Flynn'in kahverengi gözlerinde yıldızlar vardı ve Carver'ın çenesini yerden toplaması gerekiyordu. Sadece Kato mantıklı düşünebiliyormuş gibi görünüyordu fakat ifadesine bakılırsa aklındakilerin güzel şeyler olduğunu pek sanmıyordum.

Artemis rüzgârda bir şarkı gibi cınlayan sesiyle bizi selamladı. "Lycheron. İnsanlar. Beni dağdaki evimden çağırmış olmanız için iyi bir nedeniniz olduğuna inanmak istiyorum."

Olympos Dağı mı? Yoksa kuzeydoğudaki zirve mi?

"Elbette, benim en muhteşem ay ışığım." Lycheron'un sesinde yalakalık ve etkileyicilik karışımı bir ton vardı. "Bu harikulade

post için alçakgönüllü minnetlerimi sunabilir miyim? Şüphesiz ki bu en kıymetli varlığım."

Çenemin bağları koptu resmen. Tamamen farklı bir adam gibi konuşuyordu.

Farklı bir at gibi.

Her neyse işte.

Artemis kaşlarını hafifçe çattı. "O armağan *sana* değildi."

Lycheron tamamen hareketsizleşti. Sanırım nefes almayı kesmişti. *Hal!*

Tanrıçanın gözleri birdenbire neşeyle parladı. "Fakat senin üzerinde nefes kesici görünüyor, *moro mou*."

Bebeğim mi? Bu sevgi sözcüğünü gerçek anlamda söylüyor olabilir. Karnımın tam ortasına ağır bir his çörekledi. Bu ikisi birbirini tanıyordu. Pekâlâ.

Kyklop çocuğu! Lycheron bizi tuzığa düşürüyor!

Alfa Ipotane parmaklarını şaklattı ve bir çift devasa erkek iki lüks, minderli sandalyeyle koşturup kadınların arkasına koydular. Diğer Ipotane meyve ve peynirle dolu tabaklar ve şarap kadehleri getirdi. Lycheron meydan okumayı anlatırken Artemis ve Atalanta rahat sandalyelere yerleşti, üzümlerden ve sert peynirlerden yiyip şaraplarını yudumladılar.

Artemis üçüncü görevde hakem olmayı kabul etti, uzun süreli tanışıklıkları ya da ortak paydaları yüzünden Lycheron'u kayıracığına dair bir işaret vermiyordu ancak Lycheron'un bunun kendi işine geleceğini düşündüğü barizdi. O bin yaşında bir tanrıçaydı, yine de sıkkın ya da ilgisiz değildi. Aslında, son görevi belirleyeceği için mavi gözleri ilgiyle ışıldıyordu.

"Attika postundan vazgeçerek bu meydan okumanın başlmasına yardım ettim. Şimdi siz bana karşılığında bir şey verin, ben de kimin armağanının beni daha çok memnun ettiğine karar vereyim."

"Ne istersen," dedi Lycheron. "Arzunu söyle, onu almak için dünyanın sonuna gideyim."

Kaşlarımı çattım. *Bu adil değil*

“İnsanlar bizim gibi ebedi hayata sahip olmadıklarından, adaletli ve hızlı olması adına, zaten üzerinizde taşıdığınız bir şeyi bana hemen vermelisiniz.”

Son kısma gelene kadar ona hayranlık duyuyordum. Lycheron’un üstünde kendi postu, saçı ve şey.. etkileyici anatomisi dışında bir şey olmadığı için bileklerindeki dövülmüş altından kelepçeleri vereceğini düşünüyordum. O da Griffin’in taşıdığı herhangi bir şeyden çok daha değerliydi.

Griffin de aynı şeyi düşünüyor olmalıydı. Amansız bir yüz ifadesiyle kıpırdandı, eli omuz çantasının üstünde oyalandı. Orada yiyecek, yedek kıyafet ve bir avuç hellips otundan başka bir şey olmadığını biliyordum. Kılıcının bir değeri vardı ama ondan vazgeçmesini istemezdim. Hades’in pelerini vardı ama Griffin’inki Hydra tarafından yırtılmıştı ve arka kısmında bir parça eksikti. Bir tanrıçaya uygun bir hediye değildi.

Tam da şüphelendiğim gibi, Lycheron bileklerindeki ağır, altından kelepçeleri çıkardı ve abartılı bir hareketle Artemis’e sundu. Artemis, uzun, zarif parmağını dövülmüş altının girinti ve çıkıntılarında gezdirdi. Metal, batmakta olan güneşi yüzüne yansıtıyor, soğuk, inci gibi güzelliğine daha sıcak, daha parlak bir ışıltı katıyordu. Başını sallayarak armağanı kabul ettiğini gösteren Artemis kelepçeleri yanına koydu, sonra beklentiyle Griffin’e baktı.

İlk defa Griffin’in kızardığını gördüm. “Aklımdaki şey biraz zaman alacak.” Sesi boğuktu. Gergindi. Sanırım olmalıydı da. Birçok şey buna bağlıydı ve bir tanrıçayla konuşuyordu.

“Ne kadar?” diye sordu Artemis.

Griffin onun gözlerine bakmadı. Gözleri aşağıdaydı. “Yirmi dakika?”

Artemis başını eğdikten sonra bakışlarını yeniden Alfa Ipotane’ye çevirdi. Lycheron doğruldu. Kuyruğunu salladı.

“Müzisyenleri getirin,” diye emretti Artemis.

Lycheron emri verdi ve yarı çıplak orman perilerinden bir grup flüt ve lirlerle çıkageldi. Kimisi çaldı. Diğerleri şarkı söyleyip dans etti. Çevik ve büyüleyici bir esneklikle hareket ediyorlardı.

Lycheron'un onları niye etrafta tuttuğunu anlıyordum. Belli ki her türden eğlence için birebirlerdi.

Oldukça kıvrak perilerden biri dairenin kenarına doğru döne döne gitti, gözleri onun her hareketini takip eden bir erkek Ipotane'yle buluştu. Sonraki dönüşünü yaparken adam onu belinden kavradı ve ağaçların içine daldı. Yok oldular, geride sadece orman perisinin coşkuyla attığı soluk soluğa çığlığı kaldı.

Tek kaşımı kaldırdım. *Evet, kesinlikle her türden eğlence.*

O sırada Griffin, kaos büyücüsünün çayırından aldığı otları serdi. Bir şey yapacaktı, bu beni şaşırtmadı desem de şaşırttı. Artemis'in isteyeceği ne yapabilirdi ki?

Güçlü, çevik parmaklarla sapları ayıklayıp örmeye başladı. Başını yaptığı şeye doğru eğmiş olsa da ağzının kenarındaki gergin çizgileri görebiliyordum ve omuzlarındaki kasılmadan işine yoğunlaştığını sezebiliyordum. Yanına oturdum ve işini yapmasını izledim, onu elimden gelen tek şekilde destekliyordum... sessizce orada oturarak.

Griffin'in yaptığı daire şekli bir koniye dönüşüyordu. Şekli aşağı doğru uzatıyordu, ördüğü her daire bir öncekinden daha sıkıydı böylece giderek daralmasını sağlıyordu. Ne olduğunu hiç bilmiyordum ve çaresizce sormak istiyordum. Sessiz olmak çok zordu.

Yaptığı şey yirmi santim kadar olunca Griffin uçlarını bağladı ve onları saklamak için örgünün içine düzgünce soktu. Ağzımı kapalı tutmak için dudagımı kemirdim. Endişeliydim. Anlamıyordum. Kaia için ördüğü tacı görmüştüm. Güzel ve çetrefilliydi. Bu ise basitti. Örgü sıkı ve düzgündü, şekli sıradandı, ot sağlam ve güçlüydü ama sadece ucu açık bir koniydi.

Griffin armağanını alçakgönüllülükle Artemis'e sundu. "Bir bilek siperi, av tanrıçasını yay kirişinin çarpmasından korusun diye."

Gözlerim kocaman oldu. *Ne iyi bir fikir!*

Sessiz ve sinir bozacak kadar ifadesiz olan Artemis siperi aldı. Sol bileğinden geçirip yukarı çekti. Koninin ucu tam dirseğinin altına kadar geldi. Altı bileğini sarıyordu. Kusursuz bir şekilde oturmuştu.

Kolunu eğdi ve bileğini kıvrırdı. Hareket ettirdiğinde ottan yumuşak bir ses geldi. Griffin mırıldandı. "Yumuşayacak. Kullandıkça."

Tanrıçanın gözleri Griffin'inkilerle buluştu ve Griffin hareketsiz kaldı. Griffin'in yüzündeki hayranlıkla afallamış ifadeden ya da bronz yanaklarının renklenişinden hiç hoşlanmadım. Sırtına atlayıp kollarımı ve bacaklarımı etrafına dolayarak delirmiş bir ahtapot gibi "benim, benim" diye hırlamamak için bütün irademi kullandım.

Ahtapot değil de işte dört kollu bir şey gibi.

Neyse.

Artemis arkasına yaslanıp sükûnet içinde şarabını yudumladı. Siper hâlâ kolundaydı. Kelepçeler yanında duruyordu. Kusursuz yüzü ne düşündüğünü ya da kimin armağanını daha çok beğendiğini hiç belli etmiyordu.

En sonunda soğukkanlı bakışını Lycheron'a çevirdi. "Zaten bolca altınım ve servetim var. Ancak daha fazlasına karşı çıkmam." Artemis, Lycheron'un bilek kelepçelerini kolunun üst kısmına taktı çünkü oradan başka bir yere bol gelirdi.

Kalbim gümbürdemeye başladı. Griffin kusacak gibi görünüyordu.

Artemis kıpkırmızı dudaklarını mücevherli kadehine değdirdikten sonra Griffin'e döndü. "Uzun hayatım boyunca yay kirişi koluma tam olarak beş defa çarptı."

Karnımda bir oyuk açıldı ve iç organlarım o delikten düştü. Başka bir deyişle, ona tamamen işe yaramaz bir şey vermiştik.

Artemis kolunu tekrar kasti, otu gıcırdattı. Ağzının kenarları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hiç çarpmaması gerekirdi. Yine de kimse bana bunlardan sunmadı."

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Umut neredeyse göğsümü paramparça edecekti.

"Bu ne tam olarak estetik ne de tamamen rahat fakat düşünce ve çaba gerektiriyordu ve bunun için puanı sana vereceğim."

Hayretle nefesimi tuttum. Griffin gülümsedi, yakışıklı yüzü

ışık saçtı, hatta Artemis bile dudaklarının harika kıvrımına hayran olmuş gibi göründü. Erkek ilgisine ne kadar aç olduğunu bildiğim için, kollarımı Griffin'in boynuna doladım ve sahiplenici bir öpücük vermek için onu aşağı çektim. Sonra da ne olur ne olmaz diye bir daha öptüm.

Griffin beni kollarına alıp döndürdü ve sesli bir şekilde öperek karşılık verdi.

Lycheron ön toynaklarını yere vurarak telaşlı bir sesle karşı çıktı. "O kazanırsa ne yapmak zorunda kalacağımı biliyor musun?" diye üsteledi.

Artemis kusursuz, kara kaşlarını kaldırdı. "Elbette. Ben her şeyi bilirim."

Başım hızla ona döndü. *Gerçekten mi?*

"Öyleyse böyle bir şeye..."

Artemis doğrularak Lycheron'un ânında sessizleşmesine neden oldu. "Perilerini de götürmeni öneririm..." Tanrıça, Alfa Ipotane'ye gülümsedi. "Sinta'yı daha katlanılır bir yer hâline getirirler."

Lycheron kuyruğunu savurdu, kamçı gibi uçları Griffin'in koluna fazla yakındı. "Hydra huzursuz, saldırmaması gerektiğinde saldırıyor. Yaratık sakinleşene kadar sürü burada kalmalı."

"Hydra perilerine —ya da herhangi birine— bir daha sorun çıkarmayacak." Artemis başını bana doğru eğdi. "Yılanı onu yedi."

Lycheron'un gözlerinde kehribar rengi bir parıltı peyda oldu, beni yerime mihlayan ilkel ve güçlü bir şeyle aydınlattı. Çenesini eğdi, burun delikleri genişledi, kasları şişti ve neredeyse hiddetle titredi. Önceden düşündüğüm şeyi geri alıyordum, adam *korkutucuydu*.

"Bekle." Kafam karışmıştı. "*Benim yılanım mı?*"

"Mesele her zaman seninle ilgili, Haberci. Herkes sana bunu söyleyip duruyor, yine de inanmayı reddediyorsun."

Kan başımdan çekildi, yüzüm uyuştı. "Hayır. Hayır, yanılıyor-sun."

Herkes nefesini tuttu, hatta o sırada öfkeyle ayaklarını vuran, parlayan gözleriyle bana dik dik bakan Lycheron bile.

Rahatsız olarak yutkundum, hâlâ tanrıçanın sözlerinden dolayı sersemlemiş hâldeydim. "Başka bir deyişle... puan verdiğin için teşekkürler. Sonsuza kadar sana borçluyuz."

Artemis kakhaha attı, bana tam olarak anlayamadığım şeyleri anımsatan güzel, ahenkli bir sestti. "Poseidon seninle ilgili söylediklerinde haklıymış."

Sormaya cüret eder miyim? "Ne dedi ki?"

"Pervasız, fevri ve ziyadesiyle saygısız olduğunu."

Yüzümü buruşturdum. Bu gayet doğrudu.

"Zeus'un senin için planları var," diye devam etti tanrıça.

"Planları mı?" diye sordum. Nefesimi toplamam aniden zorlaştı.

"Sormaman en iyisi." Artemis, Griffin'e kısa bir bakış attı, alnı kırıştı ve bu ödümü kopardı.

Griffin'in kolunu daha sıkı kavradım. "Birisi ona zarar vermeye çalışırsa kahrolası ve acı dolu ölümleri bizzat elimden olur. İnsan. Canavar... Ya da tanrı."

Artemis'in mavi gözleri buz kesti. "Sivri dilli Köken, arkadaş edinmekle daha çok ilgilenmeli. Onlara ihtiyaç duyabilir."

Köken mi? Sanki soğuk bir mermer parçası göğsüme çöküvermişti. Nefes alıp vermek zorlaşıyordu. "Köken binlerce yıldır ölü. Bir hatıradan ibaret, çoğu kişi için hatıra bile değil."

"Öyleyse Zeus'un onun sen olduğunu söyleyip durması garip." Artemis'in ses tonu buz gibiydi.

"Ben... Fakat..." Kaburgalarım içime doğru katlanıyordu sanki. *Nefes al. Nefes al.* "Bu nasıl mümkün olur?"

"Düşündüğün buysa ruh göçü değil. Fakat sandığından daha fazla tanrıların çocuğusun."

Gözlerimi ona dikip baktım, kalbim çarpıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bir kaderin olduğunu anlamıyor musun?" Artemis kaşlarını çattı. "Sanırım anlamıyorsun, yoksa seni hayatta tutma işini bu kadar zorlaştırmayabilirdin."

Nefes nefese kalmama savaşını kaybettim. Kalbim de çok hızlı atıyordu. Griffin kolunu etrafıma doladı, kendimi ona dayadım.

“Solungaçlar.” Artemis birdenbire alaycı bir ses çıkardı, o bile güzeldi. “Poseidon zaten seni bir kere kayırdı, zaman azalıyordu ve Persephone boğuluyorsun diye küplere biniyordu.” Artemis kahkaha attı, sanki boğulmak komikmiş gibi. “Poseidon başka bir yol düşünmeye çalışıyordu ama Persephone üç uçlu mızrağını alıp Poseidon’u dürtmeye başladı.” Parmaklarının ucunu boynuna sürttü. “Persephone epey azılıdır, bilirsin.”

“Beni kayırdı mı?” diye tekrarladım.

Tanrıça zarif, ince parmaklı elini salladı. “Neredeyse boğulduğun şu diğer seferde. Oldukça kısa bir süre önceydi. İyi bir alışkanlık değil,” diye ekledi.

Artemis benimle muhabbet mi ediyordu? İnsanlarla ilişkileri benimki kadar kötüydü. “Persephone mi?”

Artemis bana kafamdaki tahtalardan bazıları eksikmiş gibi baktı. Ya da hepsi. “Selamlarını gönderdi.”

Başımı öne eğdim. Yani kısmen. Aslında sadece titriyordum. Persephone neden bana selam gönderip duruyordu hiç bilmiyordum. Artemis benimle sanki aileden, *onun* ailesinden biriymişim gibi konuşuyordu, sanırım bir şekilde bin kuşak kadar ötesinden öyleydim. Hem bana Köken demişti. Tanım olarak benim başlangıç olduğum anlamına geliyordu bu... Yeni bir şeylerin başlangıcı.

Bakışlarım Griffin’inkilerle buluştu. Gözlerimin korku dolu ve kocaman olduklarını biliyordum. Griffin’in her şeyle ilgili yanılmasını istediğimden değildi, sadece haklı olduğuna kendimi asla tam olarak inandıramamış olmamdandı. Şimdiyse tek yapabildiğim nefes almaya devam etmektir, bu arada o da olması gerekenden daha zordu. Sanki birisi dünyayı başıma yıkıyor gibiydi. Parçaları etrafıma düşüyordu ve herkes dağınıklığı toplamam için bana bakıyordu.

Aniden bir anımı hatırladım. Eleni’yle birlikte yapraklarla örtülü ağacımıza çıkmıştık, sert kabuğunu tutmaktan ellerimiz sızlıyordu ve bereler açılmıştı, bacaklarımız aşağı sallanıyordu ve muhafızlarımız ormanda bizi arıyordu. Thanos bizim fısıltılarımızı gizleyecek kadar yüksek sesle ısıklık çalışıyordu çünkü nerede

olduğumuzu tam olarak biliyordu, elbette. Yağmur mevsimiyle birlikte on ikinci yaş günüm yaklaşıyordu ve hayatımdaki tek iyi şey Eleni'ydi.

"Bak, Talia. Doğuda ne görüyorsun?"

Sabah güneşine gözlerimi kısarak baktım. "Okyanusu." Geniş mavilik uzanıyordu. Deniz canlılarının kendilerine yuva yaptıkları uzak bir ufuktu.

"Peki, batıda?" diye sordu Eleni.

Omzumu silktim, rüzgârla dağılmış saçımdan uzun bir tutamı kirli parmağımda çevirdim. Önceki gün beni bir dağ geçidinin içine doğru kovalayan Kuzen Aarken'e atmak için taş aradığımdan tırnaklarım berbat hâldeydi. Beni bir okla vurmuştu ama ben de onu bayıltmıştım. "Fisa'yı? Gölleri?"

Eleni başını iki yana salladı. Açık bıraktığı sarı saçları ince omuzlarının üzerine dökülmüştü ve berrak mavi gözleri kesinlikle anlam veremediğim gizli bir neşeyle parıldadı. "O bütün dünya. Ve hepsi senin."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

ÇİZMELERİMİ TEKMELEYEREK ÇIKARDIM VE SİNTA KALESİ'ndeki yeni yatağımıza kendimi sırtüstü attım. Göğsümün ta derinlerinden bir memnuniyet iniltisi döküldü. Kollarımı ve bacaklarımı yanlara doğru açtım, tüy yatağın yumuşaklığında kıpırdandım ve kaliteli örtülerin tadını çıkardım.

Rahatça yerleştikten sonra başımı çevirdim ve Griffin'in yüzüne su çarparak yolculuğun tozunu yıkamasını izledim. Oda yeniden döşenmişti. Hatta yeni bir pencere önü koltuğu ve yerde on bir halı vardı. *On bir!*

"Gitmeden önce yeni bir yatak siparişi vermiş olman çok akıllıca," dedim ona. "Ayrıca diğerleri de güzel."

Griffin ıslak parmaklarını saçlarının arasından geçirip geriye yatırdı. Bana haylazca sırıttı ve ağır adımlarla geldi. "Akıllılığımı fark ettiğin için sen de çok akıllısın."

Gözlerindeki yağmacı parıltıyı görünce farkındalık içimi yalayıp geçti. "Keşke ben düşünmüş olsaydım. Bunun iki katı bir yatak sipariş verirdim."

Gece karası kaşlarından biri kalktı. "Kaç kişiyi sığdırmayı planlıyorsun? Zaten Lycheron ve perilerini içine alacak kadar büyük."

Yüzümü buruşturdum. "Lütfen onları yatağımızda konuşmayalım. Zaten yoldayken onlarla uğraşmak yeterince zordu." Asa-

biyet ve libido açısından Ipotane, Griffin ile beni evcilmişiz gibi göstermişti.

Başımın yukarısında duran yastıkları alıp yanıma çekerek düzgün yatağı bozdum. "Onları bıraktığımızda öyle bir koku yaydılar ki şimdiye kadar bütün sınır at gübresi gibi kokmuştur."

Griffin kahkaha attı. Zengin, yoğun sesi içimi eritip iç organlarımı ısıttı. Sık sık gülümsüyordu ama benimle değilse çok az kahkaha atıyordu. Onu mutlu eden kişi olmaya bayılıyordum.

Ben de ona gülümsedim. Kocaman, sersemce, neşeli bir sırtı tıştı.

"Harika bir koruma sağladılar," diye belirtti. "Buraya dönerken bir tek yaratık bile bizi rahatsız etmedi."

"Doğru. Hatta bazıları kaçtı." Yastıkları kenara attım ve Griffin'in bakışlarına karşılık verdim. "Peki sırada ne var?"

Gözleri alev alevdi. "Sen. Ben. Banyo. Şu yeni yatak."

Arzu, akkor bir şimşegin ağırları gibi içime saçıldı. En son günler önce yalnız kalmıştık. Yine de ona takılmadan edemedim. "Zavallı yaşlı adam. Öyle yorgun ki uyumaya ihtiyacı var. Sana daha fazla macera yok."

Başımı elimle destekledim, Griffin'in bana doğru son birkaç adım atarken kısılan gözlerini izledim. Yürüyüşü yırtıcı bir hayvan gibi, özgüvenli ve güçlüydü, gevşekçe duran uzuvları atılmaya hazırды.

"Yaşlı adam mı?" diye hırılayarak yatağın kenarında durdu.

Sırıttım. "Seninle evleneceksem muhtemelen kaç yaşında olduğunu öğrenmeliyim. Ciddi anlamda yaşlı olduğunu düşünüyorum. Baksana." Parmağımla taş gibi karnını dürtükledim. "Çok yumuşak."

Griffin hızla hareket ederek beni belimden yakaladı ve havaya kaldırdı. Ciyakladım, saçlarım uçuşuyordu ve kollarım çırpınıyordu. Dönüp yatağın kenarına oturdu ve beni de ata binermişim gibi kucağına bıraktı.

Kahkaha atarak parmaklarımı nemli saçlarının arasından geçirdim ve gece karası tutamları kavrayarak hafifçe çektim. Göz-

kapakları yarı yarıya kapandı, gözleri sıcak gümüş gibiydi ve boğazından boğuk bir ses çıkardı. Griffin ellerini tuniğimin altına kaydırıp kalçamın üzerine ve sırtıma koydu. Beni sertçe kendine doğru çekerek bana kesinlikle yumuşak *olmadığını* gösterdi.

Başparmakları pantolonumun bel kısmının üzerinde kalan çıplak tenimde dolandı. "Şaplak mı istiyorsun?" dedi kulağıma sessizce.

Omurgamdan yukarı sıcak ürpertiler çıktı. Somurtuyormuş gibi yaptım. "Zavallılık. Şimdiden unuttun bile. Sana kaç yaşında olduğunu *sordum*." Zorlukla duyabiliyormuş, iyice bunamış gibi dikkatlice heceledim.

Griffin'in muhteşem, dikkat dağıtıcı ağzı seğirdi. "Otuz dört."

Nefesimi tuttum. "Yaşlısın sen!"

Sessizce güldü. "Peki, sen? Ben de bilmeliyim."

"Bugün günlerden ne?" Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim aylardır dışarıda ilk defa yağmur yağdığıydı ve aşağıdaki mermere çarpan ağır damlaların sesinin durmayan, düzenli bir davul sesi gibi olduğuydu. Havada buhar kokusu vardı. Nemliydi. Yenileniyordu.

Griffin söyleyince güldüm. "Yarın yirmi dört oluyorum."

Griffin kaşlarını çattı, dikkatimi dağıtan okşamalarına son verdi. "Bana söylemeyecek miydin?"

Kucağında kıpırdandım, bedenimin alt kısmındaki gerilmeyi ve karıncalanmayı geri kazanmaya çalışıyordum. "Unuttum. Önemli değil ki."

Kaşlarını daha çok çattı. "Kıpırdanmayı kes, yoksa hamama kadar gidemeyeceğiz."

"Bunu yapmayı mı keseyim?" Kalçamı kıvrarak ona sürttüm, bedenlerimizin buluştuğu yerden çıkan nefis kıvılcımla inledim.

Griffin dişlerinin arasından tıslar gibi soludu. "Cat..."

Gözlerim yukarı kalktı ve Griffin'in delici bakışları benimkilerle çarpıştı. Sırtımı yay gibi gerip dizlerimin üzerinde doğruldum, ardından kalın, sert uzunluğunda yavaşça kaydım. Yaz güneşinin

ıışığı gibi bir sıcaklık içime yayılıyordu. Dudakları aralandı, nefes almayı bırakmış gibiydi, sersemlemiş bakışları bana duyduğu arzuya yoğunlaşıyordu. Aramızda hiçbir şey istemiyordum.

Griffin gözlerini kırptı, sonra kalçamdaki parmaklarını sıktı. Boğuk bir mırıltıyla, “Nasıl kutlamalıyız?” diye sordu.

Öne eğilip onu şehvetle öptüm, dilimi dolgun altdudağında kaydırdım. “Bir din adamı bulup yemin etmeye ne dersin?” diye fısıldadım ağzına doğru.

Griffin, beni ayak parmaklarıma kadar kavuran sert, erkeksi bir ses çıkardı. İki saniye içinde sırtüstü yatırılmıştım, hamama ulaşmamız hiç mümkün olmadı.

“İyi ki doğdun.” Griffin şakağıma sıcacık bir öpücük kondurdu. “Nasıl bir tören istiyorsun?”

Griffin’in ne hakkında konuştuğunu idrak etmem biraz zamanımı aldı. Düşünümüz.

Gözlerimi daha yeni açmış ve kendimi en sevdiğim yerde bulmuştum. Onun üzerindeydim, kolum geniş göğsünün üzerindeydi ve bacaklarım onunkilere karışmıştı. Baldırlarım ve uyluklarım kollarıyla gıdıklanıyordu. Göğsüm, pürüzsüz ve güneşte ısınan mermer kadar sıcak tenine dayalıydı. Erkek gibi, ev gibi kokuyordu ve ben henüz kalkmaya hazır olmadığım için ona sokuldum.

Griffin’in geniş eli sırtımın çoğunu kapladı. Parmaklarıyla bir desen çiziyordu. “Halka açık bir tören bir duyuru gibi olur. Seni insanlarına gösterir.”

İçim buruldu, beni bir gök gürültüsü gibi uyandırdı ve bedene yayılan memnun edici sıcaklığı sildi. İnsanlarım. Fisalılar. Günün sonunda Sintalılar. *Tarvalılar da mı?*

“Halka açık bir tören benim kaçmama sebep olur,” dedim çatlak bir sesle, sesim hâlâ uykudan dolayı boğuktu.

Griffin’in göğsü derin bir nefesle şişti, ben de üzerinde yükseldim. “Artık kaçamazsın, Cat. Kader seni yakaladı.”

Üstüme bir kova buz gibi su dökülmüş gibi titredim, doğrulup

oturdum ve karmaşık saçlarımı yüzümden çektim. "Kader kışımı yiyebilir ve bana bunu binlerce kişinin önünde yaptırmaya çalışacaksan sen de öyle."

Bana gülr, mürekkep karası kirpiklerinin altından bakan Griffin tek kolunu belime doladı ve beni tekrar aşağı çekip büyük kısmımın onun üzerinde olduğundan emin oldu. "Öyleyse özel bir tören planlamam iyi olmuş."

"Ne zamandan beri planlıyorsun?" Kızgın olduğumu anlasın diye yan tarafını çimdikledim.

Sırıtarak uzanamayacağım bir yere kaydı. "Üç saat önce kuşlar beni uyandırdığından beri."

"Ne?" Tekrar doğrulup oturdum, karman çorman çarşafın üzerinde diz çöktüm ve en sonunda dışarısının ne kadar parlak olduğunu fark ettim. Ben erken kalkardım... en azından eskiden. "Niçin uyumama izin verdin?"

"Niye vermeyeyim?" Parmaklarının tersiyle baldırımı hafifçe okşadı ve çıplak vücuduma beni titreten bir yoğunlukla baktı. Meme uçlarım dikildi ve gözleri mıknaş gibi oraya çekildi. "Yorgunluğun geçince uyanacağını biliyordum."

Ofladım. Yani hemen hemen. "Pekâlâ, Mantıklı Majesteleri beni kahvaltıya götürmeyi ve planlarından bahsetmeyi düşünür müydü acaba?"

Griffin gözlerini bana dikerek parmak boğumlarını yavaşça uyluğumun iç kısmının duyarlı derisinden yukarı çıkardı. Arzu bana bir mızrak gibi saplandı. Derinlerimdeki kaslar kasıldı.

"Çıplak Majesteleri önce giyinmeyi düşünür müydü?" diye sordu.

Karnımın ortasında sıcaklık toplandı. Gözlerim hayranlık uyandıran göğsüne, kaslı karnına ve koyu renkli kılların etkileyici bir şekilde çıkıntı yapan yere doğru çizdiği, davetkâr yola indi. Dudaklarımı yaladım, her santimini tatmak için ölüyordum. "Pek sayılmaz."

Griffin'in yüzünde geniş bir sırıtış belirdi. Çabucak doğrulup oturdu, sonra bana uzandı, gözleri parlıyordu. Dağınık simsiyah saçları, sakalla gölgelenmiş çenesi ve fırtına bulutunu andıran

gözleriyle öyle kararlı ve tehlikeli görünüyordu ki döndüm ve yatağın karşısına atıldım, neredeyse kaçıyordum.

Griffin fırlayıp ayak bileğimden yakaladı. Beni geri çekti, ardından çevirip altında aldı ve ellerimi başımın iki yanına sabitledi. Kıvranıp karşı koyuyormuşum gibi davrandım, her saniyesine bayılıyordum. Beni daha sıkı tuttu. Kararlı ve sert görünüyordu, yüzünü burunlarımız dokunana kadar yaklaştırdı. Sonra bedenimden aşağı doğru kaydı, geçtiği yerlere sıcacık öpücükler konduruyor, yalıyor ve yumuşakça ısıırıyordu. Bileklerimi bırakmadı. Onları da kendisiyle birlikte aşağı çekiyor, beni sıkıca tutuyordu.

“Yatakta kahvaltı?” diye mırıldandı kalçamın yanından.

Ağzı en mahrem yerimin üzerine kapandığında sııttım. Dizlerim kendiliğinden açıldı. Bahsettiği şey yiyecek değildi.

Sonunda giyindik ve yiyecek bir şeyler aradık, gerçi yemek odasına ancak öğle yemeğine doğru vardık. Egeria herhangi bir öfke ya da hüsrana emaresi göstermeden Alfa Sinta görevini bırakmayı kabul etmişti. Belli ki başından beri beklediği buydu. Piers orduya adam toplama görevi yüzünden uzaktaydı ama ailenin kalanı buradaydı ve düğün duyurumuz karşısında inanılmaz mutlu oldular. Jocasta *hemen* alışverişe gitmemiz gerektiğine karar verdi ve Kaia yerinde zıplayıp duruyordu, aslında onu kale kapısının diğer tarafına çıkaracak her şeye heyecanlanırdı.

Alışveriş için para gerekiyordu, o yüzden masanın altından elimi Griffin’in cebine daldırdım, parmaklarımı içinde gezdirirken o neredeyse yahnisiyle boğuluyordu. Dört altın para bulup aldım. “Bana hiç ödeme yapmıyorsun.”

Afallamış görünüyordu. “Artık sana ödeme yapamam.”

“Evlenmek üzereyiz. Kimsenin beni bir fahişeye karıştıracığı yok.”

Kaia’nın ağzındaki üzüm fırladı. Masada sektikten sonra annesinin kucağına düştü. Kaia elini ağzına kapadı, mavi gözleri kocamandı ve Nerissa ona boyun eğdiren bir bakış attı. O ba-

kış bende sona erdi, Carver bastırıldığı kahkahasını tutamadan bir anda eşek gibi bir ses çıkarmasaydı boyun eğebilirdim de.

Anatole elini masaya vurarak kahkahalara boğuldu. O da âdeta anırıyordu. Kahkahalar bulaşıcıydı, bütün masa en sonunda patladı, genzimizden sesler çıkararak güldük, bazılarımız gözlerimizden akan yaşları siliyordu. Sırtarak başımı iki yana salladım. Epeydir böyle gülmemiştım, şeyden beri... sanırım hiç.

Nerissa en sonunda pes etti, yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu, normalde beni olduğum yerde kıvrandıracak bir hareketti. Bugünse normal gelmişti. "Hep dört kızım olsun istemişimdir." Omzumu sıktı. "Artık var."

Birdenbire boğazım tıkanmış olsa da sersem gibi gülümseyip duruyordum ve gözlerimin arkasına sıcak bir şeyler batıyordu. Beni seven bir ailem vardı. Onları canım pahasına koruyacaktım.

Şey, belki Piers sayılmazdı ama hislerimizin karşılıklı olduğuna dair bir his vardı içimde.

Piers'la ilgili düşünceler gülümsememi yok etti ve içimde garip, tatsız bir his bıraktı. Belki de duygu patlamasındandı. Belki de kuzu yahnisinden.

Çatalımı bıraktım, artık aç değildim. Griffin sandalyesini geriye itti, Carver'a onu takip etmesi için işaret verdi ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Böyle şeyler onun için doğaldı... Burada benim haricimdeki herkes için doğaldı.

"Günbatımında benimle Athena tapınağında buluş," dedi Griffin.

İç organlarım heyecan ve gerilimle düğümlendi. Tek elimi bulan mideme kaydardım. "Ne yapmalıyım?"

"Düğünün için hazırlan." Griffin'in gülümsemesi kalbimi tekletti.

"Onun dışında. Hazırlıklar için demek istiyorum."

Kaçak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hiçbir şey. Ben her şeyin icabına bakacağım. Bana güven, *agapi mou*."

Başımı salladım. Güveniyordum. Gerçekten ama gerçekten güveniyordum...

Bütün yemeğimi çıkarmak için odaya tam vaktinde geri döndüm. Düşün endişeleri böyle oluyordu demek ki. *Off!*

Jocasta ve Kaia kapımı çaldığında kendimi daha iyi hissediyordum. Sinta'nın en soylu iki savaşçısı olan Kato ve Flynn'i yanıma aldık, bizim için paketleri taşısınlar diye... Tabii bunun beni ne kadar güldürdüğünü gizleme ihtiyacı duymuyordum.

Flynn somurtarak, koruma için yanımızda olduklarında ısrar ediyordu ve sırf bunu kanıtlamak için fazladan otuz kilo silah kuşandığında gözlerimi devirdim.

Kato'yla beraber arkada kaldım, sessiz ve tetikte olan Flynn'in, Jocasta ve Kaia'nın önünden gitmesine izin verdim. Tepedeki daha özel dükkânların bulunduğu pazaryerine doğru giderken prensesler, gülümseyen tüccarlara ve müşterilerine başlarıyla selam verip el salladılar. Kraliyet yemeğinden önce gittiğimiz yeri seçmiştim, böylece genç, yakışıklı dükkân sahibinin Jocasta'ya tekrar asılmasını izleyebilir ve Flynn'in nasıl tepki vereceğini görebilirdim.

Tam düşündüğüm şekilde tepki verdi – sessizce köpürerek Jocasta başını dik tutuyor ve Flynn'in tepesinde dolanarak dik bakışlar attığını fark etmiyormuş gibi davranıyordu.

"Prenseslik işinde ustalaştın," diye mırıldandım elbise vitrininin arkasından. "Hayran halk. Asık suratlı, fazla korumacı muhafız. Hepsini hallettin."

"Flynn benim muhafızım değil."

Aksi sesiyle kaşlarım kalktı. "Ne zaman dışarı çıksak öyle."

"O da ayda yılda bir." Jocasta elbiseleri geçiyor, doğru düzgün bakmıyordu bile. "Ayrıca beni sadece başka biri fark ettiğinde fark ediyor."

Ne yazık ki dükkân sahibinin bariz hayranlığı ve Flynn'in ani somurtkanlığı göz önüne alındığında, bu konuda tartışmak zordu.

"Yeterince dayandım." Jocasta bana döndü, mavi gözleri parlıyordu. "Zaten yeterince uzun süre bekledim. Ona altı ay daha

vereceğim. Ondan sonra koca arayacağım. Tercihen tam olarak ona benzeyen birini."

Gözlerim kocaman oldu. "Jocasta!"

İç geçirdi, omuzları düştü. "Şakaydı."

Kaşlarımı çattım. Şaka olduğunu sanmıyordum. "Neden acele ediyorsun ki? Bir sürü vaktin var."

Boş boş parmaklarını tereyağı sarısı bir kumaşın üzerinde gezdirdi. Parmakları zarif dokuma kumaşa takıldı ve eline daha yakından baktım. Orada önceden olmayan nasırlar vardı.

"Yaşım büyük," dedi en sonunda.

Alayla güldüm. Elimde değildi. "Kaç yaşındasın?" Belli ki bu sorunun saatiydi.

Günüydü.

Ya da dün müydü?

Neyse işte.

"Yirmi dört."

Ofladım. "Yaşlı değilsin. Aynı yaştayız."

Bana imalı bir bakış attı. "Bugün itibarıyla. Ayrıca *sen* evleniyorsun."

"Bu bir yarış değil," dedim.

"Biliyorum." Başını iki yana salladı. "Haklısın. Üzgünüm. Sadece beklemekten usandım."

"Öyleyse beklemeyi bırak ve ona ne hissettiğini söyle." Fısıltım Flynn'e başını çevirtecek kadar yüksekti. Jocasta beni susturdu, yanaklarını ateş basmıştı.

Kato ve Kaia fark etmedi. Kaia kendini kurdelelerle sarmalamıştı ve hangi rengin ona daha çok yakıştığını Kato'ya söyletmeye çalışıyordu. Kaia çok güzeldi, esmer teninde neredeyse her şey iyi durduğundan çuvalla bile güzel görünürdü, dolayısıyla zor bir karardı.

Kato çenesini kaşdı, ağırbaşlı ve ilgili görünüyordu. En sonunda bütün kurdeleleri topladı, hepsini kızın beline doladı ve yamuk bir fiyonk şeklinde bağladı. "Karar veremiyorum. Hepsini almalısın."

Kaia'nın yüzü pembeleşti. *Zavallı Kaia*. Cidden kendi yaşına göre birine odaklanmalıydı. Hizmetkâr çocuklara daha yakından bakmam gerekecekti.

Jocasta kaskatı bir şekilde, "Bence ne hissettiğimi biliyor," diyerek dikkatimi yeniden Flynn konusundaki ikilemine çekti. "Sadece uğraşmak istemiyor."

"Belki de bir şeylerin değişmesini istemiyordur."

Jocasta aşağı baktı, sesi yumuşadı. "Belki aynı şekilde hissetmiyordur."

"O zaman salağın tekidir." Flynn hakkında bunu söylemek sadakatsizlik gibi geldi bir an. O neredeyse her zaman benim yanımdaydı. "Konu sen olduğunda," diye ekledim.

Jocasta derin bir nefes aldı. Verdiği soluk biraz titrekti.

Rüzgâr ardına kadar açık pencereden içeri nemli havayı ve gök gürültüsünü taşıyor, laftan anlamaz saçlarımı kabartıyordu. Jocasta'yı ürpertmeye yetecek kadar serin olduğundan tüccar zarif, pahalı görünen bir şalla koşturarak geldi. Şalı Jocasta'nın omuzlarına dolarken Flynn'den aldığı dik bakış onu çabucak geri çekilmeye zorladı.

Jocasta'yı baştan aşağı süzüp bir kahkahayı bastırdım. "O şal, tuniğin ve pantolonunla muhteşem bir uyum sağladı."

Jocasta hafifçe gülümsedi, sesimdeki ironiyi kaçırmadı. "Kaia'nıkinden iyidir – oğlan çocuğu gibi giyindi ama fiyonklarla kaplandı."

Kaia'ya bir bakış attım. Dar kalçası ve daha yeni yeni belirginleşen kıvrımlarıyla vücudu hâlâ bariz bir şekilde düzdü, şimdilik sadece boyu uzuyordu. Uzun saçlarını bir şapkanın altına sokarsa ve narin kemikli yüzünü gizli tutarsa muhtemelen bir oğlan olarak yutturulabilirdi.

Öte yandan Jocasta'nın, benim tüm bu koşturmacadan, dövüşmeden ve neredeyse ölecek olmamdan önceki fiziğime benzer bir fiziği vardı. Yumuşak, erkeklerin hoşlanıyor gibi göründükleri yerleri biraz daha fazlaydı. Üstüne oturan tuniğini ve uyluklarına sarılan pantolonunu öyle bir dolduruyordu ki *ben* bile fark

etmiştim, o yüzden Flynn'in dükkânın hemen karşısındaki altın toka vitrinini o kadar büyüleyici bulmuş gibi davranmasına şaşırmadım.

"Çizmeleri seviyorum, en azından dışarı çıkarken. Yağmur mevsimine daha iyi uyuyorlar." Jocasta açık mavi bir elbiseyi çekip çıkardı, bana doğru tuttu, sonra yerine koydu.

Ben daha sıkı oturan bir şey arıyordum. Yeni ölçülerime göre dikilecek bir elbiseyi bekleyecek vaktim yoktu ve öncekinden zayıf olduğum için, hâlâ sahip olduğum şeyleri gösterecek bir şeylere ihtiyacım vardı. "Griffin hangi renkten hoşlanır?"

"Sanırım kırmızıya düşkün," dedi Jocasta.

"Hımm. Düğüne uygun sayılmaz."

"Beyaza ne dersin?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum. "Fazla bekâret kokuyor. Fildişi seçeneği var." Hep sonunda onu seçerdim.

"Çok sıkıcı," dedi.

İç geçirerek yakındaki bir sandalyeye çöktüm, birden bitkinleşmiştim. "İşte böyle evlenmeliyim." Eski çizmeler, kahverengi pantolon, koyu yeşil tunik, yıpranmış kemerim ve hepsinden de ötesi karmakarışık saçlarımla.

Jocasta başını iki yana salladı. "Sonsuza kadar pişman olursun."

Pek katıldığımı söyleyemezdim ama haklı olma olasılığına karşı, en sonunda kalçalarında fazladan drapeleri olan bir elbise seçtim. Cezbedici maviler ve tatlı yeşillerin bir karışımıydı; rengi Fisa kıyılarındaki davetkâr, berrak suyu öyle çok andırıyordu ki göğsüme garip bir sızı doldu. Bununla ilgili merak uyandıracak bir duygusallık hissederek tüccardan omuz kopçalarıyla ilgili özel bir istekte bulundum. İşlemesiz altını ısıtmak için arka odaya gitti, sonra istediğim şeyi üstüne mühürledi.

"Peki ya sen ve Kaia?" diye sordum.

Jocasta elini baştan savarcasına salladı. "Yeni bir şeye ihtiyacımız yok. Bu seninle ilgili bir gün."

"Ve Griffin'le."

Gözlerini devirdi. "Bugüne kadar hangi gelin böyle bir laf etmiştir?"

"Haklısın." Sırıttım. "Hadi öğleden sonranın kalanını Aphrodite hamamlarında geçirelim ve kadınların saçıyla ilgili neler yapabileceklerine bir bakalım. Duyduğuma göre sütle harikalar yaratabiliyorlarmış."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

GERGİNDİM. GERÇEK ANLAMDA TİTRİYORDUM Kİ BU SAÇMALIKTI. Canavarlarla bile bundan daha büyük cesaretle yüzleşmiştim.

Griffin yanımda gururla duruyordu. Siyah keten, uzun ve güçlü bacaklarını sarmalıyordu ve kar beyazı tuniği kapkara saçlarıyla çarpıcı gri gözlerine tezat oluşturuyordu. Yeni tıraş olmuştu, saçı düzgün ve ehlileştirilmişti, gerçi hâlâ fazla uzundu – kralın altındaki savaş lordu kimliğinin sonsuza kadar var olacağının kanıtıydı.

“Sinta arması.” Griffin elini kaldırdı ve sıcak parmaklarından birini altın omuz kopçamın üzerinde gezdirdi.

Onu tapınakta gördüğümde midem heyecanla kasılıverdi. “Gözüme uygun göründü.”

“Öyle,” dedi. Gözlerinde sevgi, onay ve daha sıcak bir şeyler vardı.

Tam o sırada, mabedin dışındaki gök açıldı ve ağır, mermer sütunların diğer tarafında yağmur yağmaya başladı. Kutsal adam duvağımı kutsarken gün geceye karışıyordu. Açık saçlarım nemli rüzgârla dikiliyor, yeniden kıvrılmaya başlıyordu.

Griffin ağır bir tutamı omzumun üzerinden arkaya attı. “Çok pürüzsüz,” diye mırıldanırken parmak uçlarını tenimde gezdirdi.

Serin, nemli hava içeri dolarken içime sıcaklık yayılıyordu. İkisinin bileşimi beni mutlulukla ürpertiyordu. Sonra müziği, şarkıyı duydum ve donakaldım.

Gözlerim suçlarcasına kocaman açıldı. "Özel bir tören olacağına söz verdin. Sadece aile olacaktı."

Griffin'in ciddi bakışları üstümden ayrılmadı. "Sana asla ihanet etmem."

Döndüm, sıırıslık ve rengârenk bir hâlde, tantanayla tapınağa giren kişiler ailemdi. Eskiden sirkte birlikte yaşadığım ve çalıştığım herkes buradaydı, en sevgili dostlarım en öndeydi. Desma tapınağın etrafına gökkuşakları dokuyordu. Aetos bir davula vuruyor, vahşi bir zarafetle dans ediyordu. Tadd ve Alyssa dönüyor, ana koridordan zıplayarak geliyorlar, havada taklalar atıp bağırıyorlardı, bu sırada Zosimo ve Yannis yanan batonları döndürüyor ve birbirlerine atıp tutuyorlardı. Vasili ve karısı neşeli bir güney şarkısı söylüyorlardı, muhteşem sesleri iki değil de yirmi kişilermiş gibi çıkıyordu. Nakarat sırasında gök gürültüsü onlara katıldı, sanki bizzat Olympos onlara eşlik ediyordu. Gözlerim doldu ve kalbim aynı heyecan verici ritimle atmaya başladı.

Selena tamamen ifadesiz bir hâlde yalnız yürüyordu. Gözlerimiz buluştuğu anda boğazımda bir yumru oluştu. Nefesim titrek çıktı ama gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı uzaklaştırdım, bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum. Fazlasıyla beklenmedikti. Fazlasıyla kusursuzdu.

Duygularımın altında ezilerek Griffin'e baktım. "Hoi Polloi yeminlerini edeceğim." Zaten kararımı vermiştim ama onun da bilmesini istiyordum. Hoi Polloi yemini sevginin, korumanın, sadakatin ve bağlılığın sözlü olarak ifade edilmesi demekti. Çoğu Magoi kendilerini böyle kalıcı olarak bağlayacak şeyler söylemeye cesaret etmezdi ve töreni tek kelime etmeden geçirirlerdi.

Griffin'in dudakları kıvrıldı, bugüne kadar gördüğüm en yıkıcı gülümsemeydi. Göğsü kabardı. "Pişman olmayacaksın."

Başımı salladım. "Biliyorum." Emin olduğum tek bir şey varsa, oydu.

Selena önümde durdu, Griffin'e şaşırtıcı bir şekilde tepkisiz, kısa bir bakış attı. Ondan hoşlanmaya başlamış olmalıydı.

Süslemeli, altın bir bıçağı kınından çıkarıp bir tutam saçımı kaldırdı ve alt ucundan birkaç santimi kesti. Kestiği tutamı avucuma bıraktı ve ellerimizin buluştuğu yerde tenim gıdıklandı.

Döndüm ve tutamı kutsal adamın yanındaki yanan ayin kadehine attım. "Persephone birleşmemizi kutsasın."

Kutsal adam şoka girmiş gibi görünüyordu. Athena'ya adanan bir tapınağın içindeydik. Fakat Persephone'nin adı dilimin ucuna gelmiş ve takılı kalmıştı. Bahar zamanı, yenilenme zamanı, toprağın yeniden doğuşu. Bir açıdan Persephone, Griffin ile benim amacımızı temsil ediyordu – hâlâ mücadele ettiğim ama kabul etmeye çalıştığım amacı.

Selena'ya baktım, aldırmadığını umuyordum. İki kadın Hades'i paylaşıyordu sonuçta.

Selena başını sallayarak onay verdiğini gösterdi, ben de rahatlayarak tekrar önüme döndüm.

Kutsal adam hoşnutsuzluğunu kaşlarını çatarak göstermeye devam ederken, kutsanmış duvağı başımın üzerine koydu. Artık net göremeyeceğim kadar kalındı. Griffin'e uzandım. Eli sıcak ve kuruydu, dünyanın geri kalanının etrafımdan yok olmasını sağlayan bir rahatlıktı. Önce yeminini o söyledi, sesi güçlü ve kendinden emindi, her sözündeki gerçeklik kemiklerimin içine kadar sızıyordu.

Sıra bana geldiğinde bağlayıcı sözlerim kanıma hücum etti. Bitirdiğim anda güçlü bir büyü bana çarparak neredeyse devirecekti. Griffin belime koyduğu eliyle dengemi kazanmamı sağladı, diğer elini de dirseğime koymuştu ki taş sütunların ötesinde şimşekler parladı ve gök gürültüleri gümbürdedi.

Griffin duvağını kaldırıp kutsal adama geri verdi. *Kocam* bana gülümserken gözleri parlaktı ve kalbim sevinçle takla attı. O benimdi. Ebediyen. Bu dünyada ve sonrakinde.

Carver iki yüzükle Griffin'in yanında belirdi. Griffin daha küçük olan yüzüğü benim parmağıma taktı, sonra diğerini bana

verdi. Altından, basit yüzüklerdi. Onlara bayıldım. Griffin'e de bayılıyordum.

Griffin'in yüzüğünü parmağına taktım, saf mutluluktan nefesim kesildi. "Tüm bunları bir günde yaptığına inanamıyorum. Yorgunluktan ölmüş olmalısın."

Griffin her tarafımı karıncalandıracak şekilde sırtırken kutsal adam duvağını Athena'nın ayaklarının dibine serdi. Heykel üç metre boyundaydı ve tapınağın arka kısmına hâkim konumdaydı. "Hâlâ biraz enerjim kaldı." Göz kırptı. "Yaşlı bir adama göre tabii."

Aniden başım döndü. "Beklentiden nefesim kesildi." Arsızlık işe yaramıyordu. Sesim saçma bir şekilde hevesli çıkıyordu.

Griffin yumuşak bir sesle güldü, bana ne yaptığını tam olarak biliyordu. "Gününü nasıl geçirdin, sevgili karım?"

Göğsüm kasıldı, tamamen neşeden oluşan bir şoktu. "Bu elbiseyi aldım ve sütün içinde uzandım."

Griffin'in kaşları kalktı. "Sütte mi?"

"Evet. Yumuşacığım. Her yerim öyle."

Meşalenin ışığında gözleri için için yanıyordu. "Yapılacak bir şey daha olmasaydı seni omzuma attığım gibi en yakındaki karanlık sokağa gidiyor olurdu."

"Yağmurda mı? Yeni elbisemle mi?" Şakacıktan dehşete kapılmışım gibi yaparak nefesimi tuttum.

"Bir tufan bile beni durduramazdı."

Planladığı şey her neyse onu boş verip en yakındaki sokağı bulmayı istiyormuş gibi bir havayla elini sallayarak Egeria'yı çağırdı. Egeria kumaşı çekerek koruyucu katmanların arasına yerleştirilmiş tacı açığa çıkardı. Sadece bir tane vardı. Ateş gibi kırmızı mücevherler. Pürüzsüz yüzeyli inciler. Altın.

Neyin sembolü olduğu ortadaydı. Kalbim kasıldı.

Griffin o halkayı başıma yerleştirdi. "Sinta altını. Tarva yakutları. Fisa incileri." Sesi tapınağın her köşesinde yankılanıyordu, tüm tüylerim diken diken oldu. Sanki ecel terleri döküyormuşum gibi geliyordu. Az önce birleşmiş bir geleceğin duyurusunu yap-

mişti. *Bana* taç takmıştı. Burada çok fazla insan yoktu ama biri bile aptal değildi.

Nefesim düzensizleşti. Kendimi tuzağa düşmüş gibi hissediyordum. “Bu, planın bir parçası değildi.”

Griffin çenemi kaldırdı, nazikçe ama kararlı bir şekilde beni ona bakmaya zorluyordu. “Plan bu. Bu bizim ailemiz, senin en yakın dostların. Bunlar bizim müttefiklerimiz.” Parmak boğumlarını çenemde kaydırды. “Senin kalkan, benim de kılıç olduğumu söylediğimde yanıldım.”

Yutkundum. Yeni bir dünya yaratacağımızı o zaman söylemişti. Planı harekete geçirmişti belli ki.

Griffin’in gözleri benimkilere odaklandı. Bütün Thalyria yan dönüyormuş da ben de üzerinden kayıyormuşum gibi hissettiğimde beni olduğum yerde tutan onun dengesi idi. “Sen hem kalkan *hem* de kılıcsın.”

Nefes almayı bıraktım ama dengeli sözlerindeki bir şey fikrimi değiştirdi, tekrar dengemi bulmama yardım etti. Üzerime aşına olmadığım bir sakinlik çöküyor, hem havanın hem de kanın yerini alıyordu. Bedenime sessizce, kaçınılmaz bir biçimde yayılıyordu; fırtınayı müjdeleyen sessizlik gibiydi.

Ciğerlerim yeniden doldu, sesim şaşırtıcı biçimde titremiyordu. “Peki, bu seni ne yapıyor?”

Gülümsedi, yüz ifadesi kendinden emindi. Şaşmazdı. “Senin neye ihtiyacın varsa o, *agapi mou*.” Griffin ellerimin ikisini dudaklarına doğru kaldırdı. Tenime değen nefesi sıcaktı ve sessizce verdiği söz, içimde oyalanan korkuyu parçalayıp ufak ama kırılmaz bir umut parçasına dönüştürdü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"TARVA KALESİ'NE BİRİLERİ NEDEN ORADA OLDUĞUNU sorgulamadan girmenin bir yolu var." Kaşlarını çatan Aetos mavi başının üzerinden devasa elini geçirip dövmeli kafasının arkasını ovaladı.

"Ve o da..." diye üsteledim devam etmeyince. Düğün ziyafetinden sonra sirk sakinleri geceyi kalede geçirmişlerdi. Bu sabahsa Aetos, Desma, Vasili ve Selena dışındaki herkes gösteri alanına geri dönmüştü. Her şeyi anlatmak için bir günüm, hatta daha az bir sürem vardı. Gerçek kimliğim, kralseçen büyüm, sınırları yıkma ve krallıkları birleştirme kaderim ve Akantha Tarva'nın dürtüp durduğu sürüngen yuvası da bunlara dahildi.

Her zamanki gibi soğukkanlı ve sakin olan Selena bilgiyi diğerlerinden daha iyi kaldırmış, zaten ne kadarını bildiğini sorgulama sebep olmuştu. Griffin'in ailesi de buradaydı ve artık herkes benim Beta Fisa ve Artemis'e göre yeni Köken olmamı hazmettiği için fikirler uçuşmaya başlamıştı.

Hemen hemen.

Aetos çenesini kapalı tuttu, söylediği kadarından bile pişman olmuş gibiydi ve sabırlı olmaya çalışarak, çukurda kalan pence-relerden dışarı baktım. Mermer kemer sırasının ötesindeki avlu çoktan kararmaya başlıyordu, her gün bir öncekinden daha hızlı sona eriyordu, artık yağmur bulutlarının ufukta birbirini kovala-

ması normaldi. Nemli, fırtınayla dolu bir rüzgâr enseme çarparak gevşek saçlarımı havaya kaldırdı.

Odaya geri döndüm, bakışlarımı önce Kato ile Flynn'e, ardından Griffin'in anne babasıyla kız kardeşlerine çevirdim. Griffin yanımdaydı. Carver onun sağındaydı. Selena ve Beta ekibi –aslında artık teknik olarak Alfa ekibiydi– günün büyük kısmı boyunca bir Kentaur tarafından tekmelenmemiş gibi görünen tek kişilerdi. Griffin'in ailesi kim olduğumu zaten biliyordu ama kader, olaylara yeni bir açı kazandırmıştı. Vasili sakın görünmeye çalışsa da endişeliydi. Desma'nın gözleri kızarmış ve şişmişti, Aetos da genel olarak acayip kızgın görünüyordu.

"Aetos!" Sabır en güçlü özelliğim değildi.

"Eğer söylersem ben de onun kadar kötü olacağım." Aetos çenesinin hareketiyle Griffin'i işaret etti. "Seni kurtulamayacağın bir şeyin içine sürüklüyor."

Griffin yanımda dikleşti. Sesi sertleşti, zalimce bir ton aldı. "*Karımı* korumadığımı mı söylüyorsun?"

Olayların ciddiyetine rağmen heyecanla sarsıldım. Sanırım bana *karım* demesine asla alışamayacaktım.

İri ellerini baldırlarına dayayan Aetos öne eğildi ve Griffin'le efsanevi bir bakışma yarışmasına tutuştu. "*Yapamayacağını* söylüyorum. Bunu yaparsan sen de ölürsün."

"Neyi yaparsa?" Bıkkınlıkla ellerimi kaldırdım.

Desma oturduğu yerden fırladı, onun ani hareketi erkeklerin gergin göz temasını böldü. "Herhangi bir şey yapmak için bir sebep yok. Sınırlarınızda İpotaneler varken Delta Tarva geri çekilecek, Güç Dalaşı da unutulacaktır. Bir taht istiyorsa kendi ailesinin ayağını kaydırmak zorunda kalacak. Senin dahil olmana gerek yok. Bırak Akantha, Tarva'da ne yapıyorsa yapsın. Annen Fisa'da ne yapıyorsa yapsın. Bir kereliğine mutlu ol. Kocanı sev. Bir kaledede yaşa. Baharatlı kekler ye. Dünyadan sorumlu değilsin!"

İç geçirdim. Keşke bu doğru olsaydı. "Görünüşe göre bütün Olympos sorumlu olduğumu düşünüyor. Griffin de böyle düşü-

nüyor. Tanrılar yardımcım olsun *ben* bile sorumlu olduğumu düşünmeye başlıyorum. Artık başımı kuma gömüp duramam.”

Selena daha dik bir şekilde oturdu. “Kum.” Döndü, gözlerini kısarak Aetos’a baktı.

Sandalyemin ucuna gelerek arka ayaklarını kaldırdım. “Aetos’un neyden bahsettiğini biliyor musun?”

Başını salladı. “Riskli. İşe yarayabilir.”

Selena başka bir şey söylemeyince dik dik Aetos’a baktım. “Konuşmaya başla, yoksa ben dövüşmeye başlayacağım. Yapacağımı biliyorsun.”

Uzun bir soluk vererek dizlerini ovaladı. “Zaten kendin de düşünürdün.” İri omuzları gevşedi. “Agon Oyunları.”

Fikir kafama sağlam bir darbe gibi indi. *Kendim de mi düşünürdüm?* Haftalar önce Kitros’tayken ve bütün şehir yaklaşan yarışmaların heyecanıyla kımıl kımılken düşünmeliydim. “Kazanan takım kaleye gider. Bu gelenektir.” Aetos’a ışık saçarcasına baktım. “Bu muhteşem bir fikir!”

“Korkunç bir fikir!” diye hırlayarak karşılık verdi.

Griffin kesin bir şekilde karşı çıktı. “Bir arenanın yakınlarına bile gitmeyecek, ölümüne dövüşmeyeceksin.”

“Her zaman ölüm olmuyor ki.” Sadece genellikle. Son birkaç yüzyılda. Başlarda Agon Oyunları sağlıklı bir rekabetti... Şiirler, müzik, dans, güreş, koşu, disk fırlatma ve diğer fiziksel yarışmalar vardı. Sporcular ve sanatçılar Köken’in dikkatini çekmek ve sarayında hizmet etme şansı bulmak için çekişirdi. Fakat krallık bölündükten sonra, ahlaksız kraliyet üyeleri oyunların ruhunu bozmuş, onları tamamen başka bir şeye dönüştürmüştü. Daha vahşi ve kana susamış bir hâl almıştı, hükümdarların kendileri gibi. Şu günlerde gelenekten artakalan tek şey, eskiden Köken’in krallığının merkezi olan yerde yapılması, oyunların arasında dört yıl bulunması ve galiplerin hükmeden aileye alçakgönüllülükle saygılarını sunmasıydı... Şu anda bu aile Tarva kraliyet ailesiydi.

Ayağa fırlayarak Griffin’e döndüm. “Bu muhteşem bir çözüm. İstila etmek zorunda kalmadan Tarva hükümdarlarına ulaşacağız,

bizden başkasını tehlikeye atmayacağız ve birleştirmeye niyetlendiğimiz iki ordu, iki halk arasında çekişme yaratmayacağız.”

Griffin de ayağa kalkıp bana tepeden baktı. Dik dik bakıyordu. “Eğer kazanırsak.”

“Nasıl kazanmayalım? Tanrılar bizden yana. Bunu biliyorsun!”

Yüz ifadesi huzursuz ve neredeyse şiddetli bir şeyle dolup taşıyordu. “Bazen tanrılar senin ihmallerine yetişecek kadar hızlı olmuyor. Artemis bile seni hayatta tutmanın zor olduğunu söyledi.”

Suçluluk demir bir yumruk gibi göğsüme indi. “Sana daha dikkatli olacağımı söylemiştim. Ayrıca Artemis ve aptal okçusu umurunda bile değil...”

Selena soğukkanlıca, “Sen hayatta kalsan bile ekibinin kalanı kalmayabilir,” diye araya girdi. “Bu riski alır mısın?”

Selena’ya döndüm ve istemsizce geriye doğru bir adım attım. Kendisinin epey efsanevi bir sert bakışı vardı ve bana tanrı yıldırımını gibi çarpmıştı.

Binlerce insanı uzun ve kanlı bir savaştan kurtarmak için ekibimi riske atar mıyım? Sevdiğim herkesin yüzü gözümün önüne geldi. Hepsi buradaydı.

Yüreğim çarpmaya başladı ama geri çekilmeyi reddettim. “Bu iyi bir fikir. Ekibimi kaybetmeyeceğim.”

“Emin misin?” diye sordu Selena.

Biraz havam indi. Engel olamadım. “Kaybedeceğimi mi düşünüyorsun? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?”

Selena omzunu silkti, bu bir cevap değildi.

“Sence bunu yapmalı mıyız?” diye sordum açıkça. Selena hayır derse onu dinleyecektim.

Tereddüde düştü, sözlerini dikkatlice seçiyor gibiydi. “Dene-yebilirsin.”

Tamamen hareketsiz kaldım. Griffin sertçe baktı. Selena onun aile sözünü nasıl biliyordu? Ses tonundan hiçbir şey anlayamıyordum. Kaygı vericiydi. Şakalaşmıyordu. Bana ne yapmamı söylüyordu?

Griffin'in eline uzandım. "Rakiplerimizin büyüğü neyse çalabilirim. Bize benim karşılık veremeyeceğim hiçbir şey atamazlar."

"Ya uyum sağlaman için gerek zaman?" diye sordu Flynn.

Tüm dişlerimi göstererek sııttım. "İşte siz o sırada arkamı kolalayacaksınız."

"Bu sadece büyüyle ilgili değil," diye araya girdi Selena. "Agon Oyunları'nı kazanmanın bir sürü yolu var."

"Bu adamlar iyi savaşçılar," dedim. "En iyileri."

"Onların yeteneklerinden şüphelenmiyorum," diye cevap verdi. "Fakat bazen tamamen ebat meselesi oluyor."

Bu beni durdurdu. Son seferinde iki Kentaur'un olduğu bir ekip kazanmıştı. Tek sebebi herkesten daha fazla kasları, kiloları ve ham fiziksel güçleri olmasıydı. Ondan önceki seferde bir dev, ekip arkadaşlarının kalanı bir bıçak bile kaldırmadan arenadaki herkesi ezip geçmişti. Ezilenlerin öyküsü midemi bulandırıyordu.

Kato benimle göz göze geldi, kobalt mavisi gözlerinde normalde olduğundan daha fazla ağırlık vardı. "Bir yolunu bulacağız. Her zaman buluruz ve Cat bizi asla yanlış yönlendirmedi."

Başını bana doğru eğdi, çenesini yavaşça indirerek bir güven mesajı verdi. Kalbim kaburgalarımaya sertçe çarptı. *Birdenbire bu grubun lideri falan mı oldum?* Griffin'e döndüm. Yetki ondaydı. Her zaman ondaydı.

Griffin neredeyse fark edilmeyen bir baş hareketiyle kararı bana bıraktı. *Sinta altını. Tarva yakutları. Fisa incileri.* Dün altı kelime ve bir taçla dünyayı ellerime bırakmıştı ve fırsatım varken çılgınlık atarak kaçmamıştım. Aslında dün sadece yatak odamızda onun altındayken çılgılık atmıştım. Ve üstündeyken.

Nabzım hızlandı, damarlarıma adrenalin ve endişe pompalıyordu. Seçimin ağırlığı çok fazlaydı. Göğsümü acıttı. *Bunu yapabilir miydik? Yapmalı mıydık?*

Ellerimin titremesini durdurmak için yanımda yumruk hâline getirdim. "Bir kişiye daha ihtiyacımız olacak. Agon Oyunları sadece altı kişilik takımlardan oluşuyor."

"Piers," dedi Carver. "Görmedin ama savaşabilir."

İçgüdülerim isyan etti. Hayatımın Piers'ın ellerinde olmasını istemiyordum. Bilimle ilgili olmasına rağmen düzgün bir savaşçı olabilirdi ama beni bir Kyklop'un altına atmaya ya da doğruca bir harpya yuvasına fırlatmaya niyetlenebilirdi. Yapacağını sanmıyordum ama arenada herhangi bir tereddüt bize pahalıya mal olabilirdi.

Başımı iki yana salladım. "İki hafta daha dönmeyecek. Oyunlar bir hafta sonra başlayacak. Zaten kayıt olmak ve katılımcılara göz atmak için gitmemiz lazım. Kaybedecek zamanımız yok."

"Son dakikada gitmenin bir avantajı var," dedi Griffin, bunu gerçekten gözden geçiriyor olması beni hayrete düşürdü. "Diğer takımlar da bizi gözleyememiş olur. Piers'a en hızlı binicilerimi göndereceğim. Bizimle orada buluşur."

İçim tedirginlikle çalkalandı. Adil olsun ya da olmasın, Piers'ın kumda bizimle olmasını istemiyordum.

"Ben gelirim."

Aetos'a döndüm ve beni dikkatle izlediğini gördüm. Deva-saydı. Yetenekliydi. Ateş kullanıyordu. Uçarak kaçıyor. Buz Dözlükleri'nde hayatta kalmıştı. Trakya Kısrağı'nı bozguna uğratmıştı. Çoğu takım için o inanılmaz bir kazançtı.

Desma şok içinde ona baktı, yüzü kül gibi olurken dudakları bembeyaz kesildi. Gözlerinde korkudan fazla, panikten öte bir şey vardı. Katıksız bir çaresizlikti.

Fakat Desma'nın göğsümde bir düğüme yol açan solgun yüzü olmasa bile Aetos'u geri çevirirdim. En iyi hayatta kalma stratejimiz devasa bir Magoi'den geçmiyordu, tamamen hafife alınmalıydık.

"Oyunların nasıl olduğunu biliyorsunuz," dedim özellikle Aetos'a. "Çok çabuk sona erince seyirciler kavgacı oluyor. Ne kadar güçsüz görünürsek ilk turda daha güçsüz bir takımla karşılaşma şansımız o kadar artar. Oyun düzenleyicilerin dövüşleri ilginç kılmaları gerekiyor, o yüzden favori olanların baştaki turlarda birbirleriyle dövüşmeleri anlamına gelse bile bunu sağlıyorlar. Sen olmadan biz sadece Hoi Polloi ve saldırı büyüsü olmayan bir Magoi kadınıyız. Sen olursan tamamen farklı bir kategoriye gireriz."

“İlk turdan sonra sizin zaten nasıl olduğunuzu anlayacaklar,” diye karşı çıktı Aetos. “Seçime hile karıştırdıklarını hepimiz biliyoruz. O yüzden hiç duyurulmuyor.”

“Belki. Fakat en azından bir tur bizim için gerçek bir tehlike olmayacak. Kimliğimiz belirsiz ve hafife alınarak oyuna girersek ilk turdan yürüyerek çıkacağımızı garanti edebilirim. Bu da ikinci dövüşte daha az sakatlanma ve yaralanma anlamına gelir, hatta üçüncüde bile.” Nadiren dördüncü tur olurdu. Şan ve altın için her şeyini riske etmeye hazır fazla insan yok.

Aetos doğruldu, kocaman yumrukları yanında sıkılı vaziyetteydi. “Gerçekten benden seninle birlikte savaşmamamı mı bekliyorsun? Seni korumamamı?”

“Beni dinlemeni bekliyorum,” diye cevap verdim.

“Ben de duygusal olmayan mantıklı kararlar vermeni bekliyorum,” diye hırlayarak karşılık verdi Aetos.

Oflayarak, “Ben ne zaman mantıklı oldum ki?” diyecektim ama artık bunu yapamazdım. Bunu bir daha asla yapamazdım.

“Cat’in mantığı akla yatkın,” dedi Griffin. “Kâğıt üstünde ne kadar güçsüz görünürsek ilk turumuz o kadar kolay olacaktır.”

“Kâğıt üstünde ne kadar güçsüz görünürseniz o kadar güçsüz-sünüzdür,” diye bağırdı Aetos. “İkinci turda hiç umudunuz olmayacaksa ilkinde hayatta kalmanızın anlamı ne?”

“Çünkü bu bir numara,” dedim. “Biz güçlüyüz.”

“Benimle daha güçlü olursunuz!” diye hırladı Aetos.

Desma gözlerini sımsıkı yumdu. “Ben hamileyim.”

“Ne?” diye haykırdım.

“Ne?” diye kükredi Aetos.

Desma tek kelime daha etmeden gözlerini ayaklarına dikti.

Aetos kollarını ona dolayıp havaya kaldırdı, sonra Desma ona tekrar bakana kadar onu göz hizasında tuttu. Gözleri buluştuğunda Aetos sııttı. Bugüne kadar mavi suratında gördüğüm en büyük, en geniş, en mutlu gülümsemediydi. “Seni seviyorum.” Onun sertçe öptü.

Desma da gülümseyerek karşılık verdi, gözlerinde gökkuşağın-
dan yaşlar parlıyordu. "Ben de seni seviyorum."

Aetos, onun ayaklarının yeniden yere basmasına izin verdi ve Desma ona yaslandı, başının tepesi adamın göğsünün alt kısmına geliyordu sadece. Aetos onun saçını okşadı, kocaman, güçlü elleri ona karşı çok nazikti. "Fakat yine de gidiyorum."

Desma'nın yüzü bir çığ düşüyormuş gibiydi, beti benzi attı.

"Hayır, gelmiyorsun." Kollarımı önümde kavuşturdum. Sorumluluktan nefret ediyordum. Liderlik delilikti. Sevdğin insanları hayal kırıklığına uğratmak kaçınılmazdı ve bu kadar çabuk başlayacağını kim bilebilirdi?

Aetos benimle yüzleşti, Desma'nın başını tutmaya devam ediyor ve kocaman elinin içinde yok ediyordu. "Akıllısın, Cat ama hiç düşünmüyorsun. Teklifimi geri çevirmen mantıksız. Hatta aptalca."

Kaşlarımı kaldırdım. "Lütfen, bana gerçekten ne hissettiğini söyle."

"Kanla kaplı bir arenada ölmek istemiyorum. Fakat ölsem bile bu artık sadece senin, benim ya da herhangi birimiz için olmayacak."

Ona gözlerimi dikip baktım. İnsanlar bunu söyleyip duruyordu. Bir dev kocaman sopasıyla kafamı dövüyordu. *Hiç durmadan.* "Ne zamandan beri çoğunluğun iyiliğini önemsiyorsun?" Aetos bir düzine kadar insana çok önem verirdi. Bildiğim kadarıyla duygusal bağları orada sona eriyordu.

Omuzları taş gibi sertleşti, saldırmaya hazırlanan bir boğa gibiydi. "Çoğunluğun iyiliği diye bir şey *olabileceğini* fark ettiğimden beri. Dün gece, Sinta'yı ele geçiren adam *senin* başına bir taş taktı. Bugün, sen bize kim olduğunu söyledin. Bunun nereye gittiğini biliyorum. Oraya ulaşmana yardım edeceğim."

Aetos'un buz gibi mavi gözleri benimkilere odaklandı. Gözleri *Thalyria Kraliçesi* der gibiydi. Bana olan güveni ve inancı sarsıcıydı. Daha adım bile atmamıştım. Gerçek bir şey yapmamıştım. Bu armağanı hak etmiyordum. Bununla nasıl yaşayacağımı hayal dahi edemiyordum.

Bakışlarımı kaçırmadım, benim bakışlarım da sertleşiyordu. “Takımda başka bir kadın daha istiyorum. Hoi Polloi. İlk karşılaşmamızdan o şekilde çıkacağız.”

Aetos alaycı bir ses çıkardı. “Sonra?”

Griffin yanıma yaklaştı. “Sonra onlara gerçekte neyden yaptığımızı ve Cat’in büyüünün neler yapabildiğini göstereceğiz.”

Ona baktım, sinirlerim karman çormandı. Burada sadece benim hayatım söz konusu değildi. “Arenanın yanına bile yaklaşmamı istemiyorsun sanıyordum.”

Griffin’in ağzının kenarında çizgiler belirdi. Gözleri gölgelendi. “İstemiyorum. Hiçbirimizin orada olmasını istemiyorum. Fakat bu iyi bir plan. Bunu yapabileceğimizi düşünüyorsan sana inanıyorum.”

Bir panik dalgası yayıldı içime. Bu kararları veren kişi olmak istemiyordum. Aslında bir parçam Griffin’in beni bundan caydırmasını, hatta fikirden vazgeçmem için zor kullanmasını bile umuyordu. Bir parçam bunu hâlâ istiyordu.

“Öyleyse bu konuda benimle hemfikir misin?” diye sordum, ben bile kendimle hemfikir olduğumdan emin değildim.

Griffin hemen cevap vermedi. Arada kalmış gibi görünüyordu. “*Tarafsız olarak bakınca*, bu akıllıca bir hareket.”

Nerissa ve Anatole’a bir bakış attım ve bakmamış olmayı diledim. Çocuklarından ikisini bir kan banyosuna götürmek üzereydim ve bunun farkındalardı. Piers’in suçlamaları tüm gücüyle geri dönüyordu. Jocasta hayalet görmüş gibi bakıyordu. Kaia’nın gözleri kocamandı. Egeria kusabilirmiş gibi görünüyordu.

Onu suçlayamazdım. Ben de öyle hissediyordum.

Zorlukla yutkunarak Griffin’e döndüm, boğazımdaki batmayla birlikte şüphelerimi de yok etmeye çalıştım. “Peki, iyi bir şekilde hükmetmek çoğunluk için en iyi olan şeyi yapmak mıdır?” diye sordum.

Burun delikleri genişledi. Başıyla bir defa onayladı, kendi prensiplerine öfkeliymiş gibi görünüyordu.

Hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle, "Öyleyse gideceğiz," dedim.

"Tek bir şartla," dedi Griffin, gözleri Selena'ya odaklandı. "Gelmiş geçmiş en iyi şifacıyı yanımıza alacağız."

Selena başını eğdi. Zarif çenesini hafifçe eğerek gelmeyi kabul etti.

Jocasta kısaca, "Ben de geliyorum," diyerek doğruldu. "Bitkilerle ve yaraları sarmakla aram çok iyi."

"İmkânı yok," diye hırladı Carver. "Tek bir kahrolası şansın bile yok."

Jocasta ona dik dik baktı. Gözleri parlak mavi renkte ışıldıyordu. "Buna sen karar veremezsin."

"Pekâlâ!" Carver ailesiyle yüzleşmek için sandalyesinden fırladı. "Baba?"

Anatole ağzını açtı ama belli ki ne diyeceğini bilmiyordu. Nerissa, Anatole'un elini bembeyaz oluncaya kadar sıktı ama Anatole yine tek bir ses bile çıkarmadan ağzını kapadı.

"Griffin..." diyen Carver'ın sesi hırlamadan ibaretti, dönüp abisine baktı.

"Gelebilir," dedi Griffin.

"Ne?" Kimin daha yüksek sesle bağırdığından emin değildim... Flynn mi, Kato mu yoksa Carver mı?

Jocasta'nın coşkulu gülümsemesi bütün yüzünü aydınlatıp biraz renklendirdi. "Teşekkürler, Griffin, gerçi karar artık senin de değil." Jocasta'nın son sözleri benim içindi ve gözleri üzerimdeydi.

Tanrılar aşkına, kararın benim olduğunu mu söylüyor?

Flynn dişlerinin arasından, "Bir muhafıza ihtiyacı var," dedi.

"Buna katılıyorum!" Fazla yüksek sesle söylemiştim.

"Cassandra," diye önerdi Kato. "Bugün onu gördüm, yani Piers onu yanında götürmemiş."

Cassandra'yla tanışmıştım. Atik, uzun, güçlü, oldukça sıradışı yöntemleri olan biriydi. Piers'in iki numarasıydı.

"Cassandra altıncı takım arkadaşınız olabilir," dedi Jocasta. "Hızlı ve akıllıdır. Bıçakta ve yayda uzmandır."

Griffin başıyla onayladı, Cassandra'yı benden daha iyi tanıyordu. "İyi fikir. Kabul ederse."

"O zaman biz yokken Jo'yu kim koruyacak?" diye sordu Flynn. Yüzü kızarıyordu. Yüzünün nerede sona erip saçının nerede başladığını söylemek zordu.

Selena'nın sesi hızla ısınan odaya dökülen soğuk su etkisi yaptı. "Ben korurum."

Flynn hızla başını çevirdi. "Alınma ama seni tanımıyorum."

Selena'nın gözleri çarpıcı bir maviyle parladı. Aniden ondan kükrercesine çıkan güç saçlarımın köklerini diken diken edip titreştirdi. Vücudumdan aşağı bir ürperti indi, başımdan ayak parmaklarıma kadar yayıldı.

"Beni sorgulama." Sözleri artık akışkan sakinlikte değildi. Kocaman bir şelale gibi gürlüyordu.

Flynn ayağa kalktı, kör bir azmi vardı. Ya da pervasızca kararlıydı. İriyari ve kaslıydı, odanın yarısını kaplıyor gibiydi. Geri adam atacak mı yoksa onu engellemem veya Selena'nın önünde mi durmam gerekeceğini bilmiyordum. Selena'yı geride tutmayı bile beceremezdim. Bu, bir kasırgayı avucumda kapana kısırmaya çalışmak gibi olurdu. Gözlerindeki büyü sınırsızdı, odadaki tek bir canlı bile hareket etmiyordu.

Jocasta odadaki gittikçe artan gerilimin ortasından yürüyerek geçip o gerginliği bölüverdi. Flynn onu gözleriyle takip ediyordu, dudaklarında amansız bir çizgi oluştu.

Jocasta kapıya ulaşınca bütün odaya cüretkâr bir bakış attı, gözlerinde safirden ateşler vardı. "Tonik hazırlamam gerek. Ne zaman ayrılıyoruz?"

Griffin kaskatı bir şekilde, "Şafakta," dedi.

Jocasta başıyla onayladı ve eteğinin ucunu kapının çerçevesinden savurarak çıktı gitti.

Flynn arkasından baktı. Çenesindeki gerginlik mermeri keşebilirdi. Herkes rahatsız görünüyordu. Ben rahatsız olduğumu biliyordum. Sonra Aetos benimle tekrar tartışmaya başladı, bu da Desma'yı iyice perişan etti.

Dişlerimi sıktım, başım ağrımaya başlıyordu. Griffin'in elini tutup biraz ara vermek istiyordum. Mecbur kalırsam pencereden bile atlardım. Ancak atlayamazdım. *Off!*

Derin nefes al. Uzun bir nefes ver. Tanrılar bana bir çeşit yeni Köken olduğumu söylüyorlardı, bu da Thalyria'da yeni bir başlangıç yapmanın benim görevim olduğu anlamına geliyordu. Griffin üç krallığının sembolüyle taçlandırmıştı beni, onları kafama kusursuzca uyacak tek bir dairede bir araya getirmişti. Eğer *bir* kraliçe değil de *tek* kraliçe olmam gerekiyorsa öyle davranmaya başlasam iyi olacaktı.

Sesim cınladı, şaşırtıcı şekilde sabitti. "Flynn, otur yerine. Aetos, hayır dedim. Kato, Carver... Cassandra'yı bulup buraya getirin. Onu ikna etmemiz gerekebilir."

Flynn oturdu. Aetos ağzını kapadı. Kato ve Carver kalkıp gitti. *Vay be.*

Griffin'in tereddütsüz gri gözlerindeki gurur, başımı azıcık döndürdü ve içimi korku verici şekilde ısıttı. Huzursuzca kıpırdanıyordum ki göz ucuyla Vasili'yi gördüm. Kalın bıyığı babacan gülümsemesini gösterircesine kalktı, onca yıl önce tozlu güney çayırlarında beni açlıktan ölürken bulmasını hatırladım. Beni Selen'a götürmüştü, yolun yarısında kollarında taşımıştı.

Bıçağının küt ucunu sessiz bir selam verircesine alnına doğru kaldırdı ancak gözleri tedirgindi, sanki beni son görüşü olmasından korkuyormuş gibiydi.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CASSANDRA TAM DA UMDUĞUM GİBİYDİ - EMİRLERİ YERİNE getirmekte iyiydi. Benim de emir verme alıştırmaları yapmam gerekiyordu, yani bu herkes için iyiydi. Ayrıca keşif konusunda çok iyi bir becerisi de vardı. Sırım gibi kasları ve atikliğiyle gölge gibi hareket ediyor ve duvarlara karışıyordu. Soru sorduğunda insanlar cevap veriyordu. Tehdit ettiği için değil, sağlıklı dişlerini ve sağ yanağındaki gamzesini ortaya çıkararak insanı etkisiz hâle getiren gülümsemesi yüzünden. Piers onu üç yıl önce Mylos'taki bilim parşömenlerinin olduğu ana tapınağı korurken bulmuştu. Nasıl olup da sağ kolu olduğunu bilmiyordum ama Piers onu elinde tutacak kadar akıllıydı. Piers birçok şey olabilirdi ama aptal değildi.

“Üç takım şehrin dışında kamp yapıyor.” Cassandra toprağa bir harita çizdi ve kuzey ile kuzeydoğuya işaret koydu. “Hepsinin bir takım üyesi eksik, bu da bana yaratıklarını ormanda sakladıklarını düşündürüyor.”

Midem endişeyle kasıldı. “Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Büyüleri olabilir ya da sadece saf güçleri vardır.”

Kato kuru bir sesle, “Zehri unutma,” diye ekledi.

Cassandra başıyla onayladı. “Toplamda sekiz takım var. Biz

de dahil, geri kalan beş takım arenada ikamet ediyor. Barakaların tam ortasındayız, solumuzda iki takım, sağımızda iki takım var.”

Bir takım Agon Oyunları’na kaydolduğu anda onlara arenanın iç kısımlarında süitler verilirdi. Karyoların olduğu iki oda, tamamen dolu ecza bölümü, ufak bir tuvalet ve özel bir banyo olurdu. Tek ışık kaynağı meşaleler ve kandillerdi. Zemin topraktı, tavan yüksekti. Canavarların sığabileceği kadar yüksek. Oyunlardan önce her katılımcı yeraltı odalarında olmak zorundaydı, devler de. Çoğu katılımcı arenadan bir daha hiç ayrılmayacaktı.

“Fiziksel olarak eşitiz. Hatta daha bile iyiyiz.” Cassandra’nın gözleri Kato’ya kaydı. Elbette. Ne de olsa kadındı. “Fakat yüzeyin altında ne olduğunu söylemenin yolu yok. Takımlar çoğunlukla Fisalı, bu da Hoi Polloi’dan çok Magoi oldukları anlamına geliyor. Süitlerin etrafındaki koridorlarda sadece bir kadın gördüm ama diğerleri odalarında kalıyor da olabilir. Ayrıca çenesi düşük bir oyun düzenleyiciden tek Sintalı takım olduğumuzu öğrendim... Köken dışında elbette.”

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zorladım. Cassandra hayatını riske atmayı kabul ettiğinde ona nedenini söylememek adaletsizlik olurdu. Anında bana Köken, Griffin’e de Alfa demeye başlamıştı. Alfa Sinta değil, sadece Alfa, bu da zaten her şeyi açıklıyordu.

“İyi iş çıkardın.” Griffin başını sallayarak onayladı, yüzü kasvetliydi. “Başka bir şey var mı?”

Cassandra başını iki yana salladı, omuzlarına gelen saçları zıpladı. Benim saçım gibi kıvrıkcık ve kahverengiydi, sadece daha kısaydı. “Bizim gibi dikkat çekmemeye çalışıyorlar. Kimse elini göstermek istemiyor.”

Dikkat çekmemeye çalışıyor demek hafife almaktı. Buraya geldiğimizden beri sadece Cassandra odadan ayrılmıştı. Yüzümü sonraki görüşlerinde makyaj malzemeleriyle kaplı olacaktı, buraya vardığımızda olduğu gibi. İnsanlar oyunları izlemek için her yerden çıkıp gelmişti, çoğu Magoi ya da Magoi asiliydi. Elimdeki bıçağı Galen Tarva’nın gırtlığına dayamak için Tarva Kalesi’ne

girmeden önce kimsenin beni tanıması riskini göze alamazdım. Tabii tercihen Akantha'nın gırtlacağına da dayamak isterdim.

Flynn çömeldi ve parmağını kullanarak kuma bir turnuva kademesi çizdi. "Sekiz takım. Yani üç tur olacak, geçen oyunlardan bir tur daha az."

Başım la onayladım. "Bazen takımlar birbirlerini tamamen öldürüyor. Doğrudan son tura geçebiliriz." On iki insanın birbirini gırtlaklaması konusunda sesim rahatsız edecek kadar hevesli çıkmıştı.

Bizi deşmelerinden iyiydi.

"Pek olası değil," diyen Kato, temel bilgileri inceledi.

Carver bana göz kırptı. "Fakat her zaman umuda bel bağlayabiliriz."

Flynn yere çizdiği tabloyu sildi ve doğrulup elindeki kumu silkeledi. "Diğer turları izleyemememiz çok kötü. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilirdik."

Bu akşamdan itibaren tüm takımlar içeride olacaktı. Yarın sabah hepimiz kilit altında olacaktık ve sadece dövüş sırası bize gelince çıkmamıza izin verilecekti.

Carver sıırım gibi, kaslı kolunu omzuma atarak Griffin'in gözlerinin kısılmasını görmezden geldi. "Cat'in stratejisi işe yaradıysa kendimizi daha korkutucu takımlardan ilk turda sakınacak kadar güçsüz göstermeyi başardık."

"Umarım." Kaşlarımı çattım. "Gerçi *güçsüz* yanlış bir tanım. Altı insan toplu olarak intihar etmek istemiyorsa Agon Oyunları'nda güçsüz takım diye bir şey yoktur. Fakat büyülü yaratıklar ya da tanınan bir Magoi gibi bariz avantajları olmayan bir takım arayacaklardır. Birbirine denk takımlar daha iyi gösteri yapar. Hoi Polloi ile Magoi ve yaratıkları karşı karşıya getirirsen çok hızlı biter. Seyirciler vahşet ister, uzun olsun ister. Görünüşe göre öylesi daha eğlenceli oluyor."

"Peki bu bizi nereye konumlandırıyor?" diye sordu Carver.

İşte bu, kristal küreye yaraşan bir soruydu. O şeylerin bir işe yaramaması ne fenaydı. "Diğer takımlarla ilgili bilgi sahibi olma-

dan söylemesi zor. Muhtemelen ilk turda yaratıklar olmaz ama her takımda saldırı büyüsü olan en az bir Magoi olacağından şüpheleniyorum.”

“Bizim haricimizde.” Kato bana bir bakış attı. “Lafın gelişi.”

Carver’ın ağır kolunun altından silkinip çıktım. Ben giderken saçımı karıştırdı, bir defalığına olsun ehlileştirip örgümün içine sokmayı başardığım küçük tutamları çıkardı.

“Başkatibe büyü gücümün savunma olduğunu söylerken kesinlikle dürüsttüm.” Hâlâ ejderha nefesim olsaydı saldırı demek ve tüm kişisel yeteneklerimi listelemek zorunda kalırdım. Ayrıca bu oyunları kazanmakta hiç sorun yaşamazdım, pek az gösteri olurdu ve takımım parmağını bile kıpırdatmak zorunda kalmazdı.

Bir kez daha muazzam pisliği ve dolambaçlı yoldan da olsa beni ve sevdiğim herkesi tehlikeye attığı için anneme teşekkür edebilirdim. Bir kez daha.

“Senin büyüü geri çevirdiğini gördüklerinde bizi eleyebilirler mi?” diye sordu Kato.

“Bunu yapmaları için sebep görmüyorum. Büyü benden gelmiyor ki. Benim savunmam büyüü yakalamak ve diğer takıma geri göndermek.”

“Yeteneklerini dünyaya göstermeye hazır mısın?” diye sordu Griffin.

Sorusu yeni gerçekliğimin yaklaştığını hatırlattı. Kaçıp saklanmakla ilgili ilkel içgüdümle mücadele ettim ve buz parçası kolyemi göğsüme bastırdım. Cesaret için soğukluk.

“İnatçı,” gözlerimi devirdim, “ama bilge bir adam bir defasında bana, birisinin yapılması gereken şeye karar vermek zorunda olduğunu, o kararları verdiğini ve arkasına bakmadığını söylemişti.” O zamanlar Griffin’e herkes için seçim yapma hakkı olmadığını söylemiştim. Fakat yozlaşmış, baskıcı sisteme meydan okunmalıydı. Değiştirilmeliydi. Bunu şimdi görüyordum ve sorumluluğun ağırlığını iliklerimde hissetmeye başlıyordum. Ne yazık ki arzular asil ve akıllıca şeylerle sınırlı kalmıyordu.

“Geri dönmek yok.” Griffin’in bakışları üzerimdeydi, sözleri

neredeyse bir soru gibiydi. O kumun üzerine çıkacağımız âna kadar fikrimi değiştirebileceğimi ikimiz de biliyorduk.

Derin bir nefes aldım. Eskiden bir şeyleri görmezden gelmekte iyiydim. Sonra yükümlülük hissi üzerime binmişti, herkes bir yandan “Haberci” öte yandan “Köken” deyip duruyordu. Solungaçlarım çıkmıştı ve kaçınılmazı göz ardı etme kabiliyetimi kaybetmiştim. *Kader. Üff!*

Takımımdaykiler teker teker baktım. Savaşçılar. Aile. Dostlar. Jocasta ve Selen da çabamızın parçasıydı ama onlar diğer odada, dövüşlerimizden geri döneceğimiz an için merhemler ve iksirler hazırlıyorlardı. Çünkü geri gelecektik. Hepimiz.

“Bizi Agon Oyunları’na dahil ettim. Herkesi hayatta tutmak ve kazanmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım,” dedim sağlam bir şekilde. “Sonra Tarva Kalesi’ne yürüyerek, *davet edilerek* gideceğiz ve bu krallığı savaşmadan alacağız.”

Griffin başıyla onayladı. “Tarvalı hükümdarlar onların önünde eğilmemizi beklerken, kendilerini bize teslim olmak zorunda oldukları bir durumda bulacaklar.”

Evet!

En azından plan bu.

Peki ya işe yaramazsa?

Griffin’in elleri belime dolandı ve beni kaldırıp yakındaki bir tabureye oturttuğunda kalbim hızlı, küçük bir takla attı. Çabasızca yapmıştı ve gücü içime bir farkındalık dalgası yaydı. Belki de birdenbire odadaki en uzun kişi olduğum için hissettiğim endişeydi.

Yutkundum. *Tanrılar aşkına, bir kaide.*

“Kim olduğunu itiraf ettin. Ne olacağını kabul ettin.” Griffin yüzünü bana bakmak için kaldırdı. Çarpıcıydı, bronzdu ve tamamen erkeksiydi. Çenesi sakalla gölgelenmişti. Bir korsanın burnuna sahipti. Fırtınayı andıran gözleri vardı. Bakışları beni granitten bir yumruğun gücüyle nefessiz bırakıyordu. “Kendinden korkmayı bıraktığında bu dünyadaki hiçbir şey seni durduramaz.”

Bir gümbürtü beni uykumdan uyandırdı. Carver'ın şiddetle bağırışı iki odadaki herkesle birlikte beni de tamamen uyandırdı.

Ayağa fırladım ve sese doğru koştum. Haykırmamak için elimi ağzıma kapadım.

"Cassandra!" Jocasta olduğu yerde kalakaldı, sendeledi, sonra duvara tutunup dengesini sağladı.

Süitimizin içindeki ve dışındaki meşaleler oynadı. Koridora çıkan kapı ardına kadar açıldı ve Carver, Cassandra'nın gevşek vücudunu taşıyordu. Onu en yakın karyolaya doğru taşıırken Kato kapıyı tekrar kapadı, öfkeyle söverek kilidi içeriden kilitledi.

Griffin'in yanımda kasıldığını hissettim ve kolunu kavrayıp sertçe sıktım.

Selena, Cassandra'nın üzerine eğilerek nabzını kontrol etti. Gözleri benimkilerle buluştuğunda anlayışla doluydu. "Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Hiçbir şey yok mu?" diye tekrarladım, yanlış duymuş olmayı istiyordum çaresizce.

Selena başını iki yana salladı. "Üzerinde obol var. Artık onunla Hades ilgilenecek."

İnkâr etmek isterdim ama şok içinde Cassandra'ya baktım. Nabzı atmıyordu. Boğazı bir uçtan diğerine kesilmişti.

Bir kâbusun içindeymişim gibi yavaşça Carver'a döndüm. Nöbet ondaydı. "Ne oldu?" diye sordum.

"Bir patırtı duydum. Birisi onu kapıya fırlatmış olmalı. Kapıyı açtım, oradaydı. Öylece." Yüz ifadesi korkunç bir şeyle buruştu. Yere baktı.

"Niçin odanın dışındaydı?" diye sordum sertçe.

Carver'ın gözleri tekrar yukarı kalkıp benimkilerle buluştu. "Ormanda kamp yapan üç takım bu akşam geldi. Onlara bir göz atabileceğini düşündü."

"Ne yaparak?" Sesim öfkeyle sertleşti. Rahatsızlıkla. İnanamazlıkla. "Odalarına izinsizce girerek mi? Birisi bizim odamıza girseydi onu soru bile sormadan öldürürdük!"

Carver, Cassandra'nın kanı çekilmiş yüzüne baktı, kendi yüzü

de tamamen boş bir hâl alıyordu. Yüreğim birkaç defa hiddetle kaburgalarımın çarptıktan sonra yeniden gözlerime baktı. “Koridorda kalacağını, birisi dışarı çıkarsa bakacağını söyledi. Daha fazlasını yaptı mı bilmiyorum, belki de birisi dışarı çıktığında onun orada olmasından hoşlanmadı. Her kimse, ona bunu yapabilmesi için hızlı ve sessiz birisi olması lazım.”

“Hızlı ve sessiz mi? Bu eksik bile kalır! Burada amatörlerle karşı karşıya değiliz. Gecenin bir yarısı onun odadan çıkmasına izin verirken ne düşünüyordun? Etrafta hiç oyun düzenleyici yok. Hizmetkâr yok. Kimse yok! Seni dinlemediyse beni uyandırmalıydın. Ya da Griffin’i. Herhangi birini!”

Carver’ın sırtım gibi bedeni kasıldı. “İyi bir fikir olduğunu düşündüm. Gitmesine izin verdim.”

Hiddetimin odayı salladı. Gerçek anlamda. Suçluluk baskındı. Cassandra’nın bu arenaya gelmek için hiçbir sebebi yoktu, sırf ben ondan bunu istedim diye gelmişti. Onu buraya *ben* getirmiştik.

Ayaklarımın altındaki zemin karardı. Kollarımdan aşağı şimşekler indi ve örümcek ağı gibi parmaklarımın arasına yayıldı. Griffin yatıştırıcı bir ses çıkararak elini omzuma koydu ama bu beni sadece daha çok öfkeli yaptı. Onun tesellisini hak etmiyordum.

Elimden tırtıklı bir yıldırım fırladı, loş odada vahşi ve kör ediciydi. Flynn’e doğru uçtu. Çıkardığı acılı homurtu gök gürültüsünün çatırtısına karıştı ve gözlerim büyüdü. Pantolonunda bir delik vardı. Bacağından duman çıkıyordu.

Hem kalbim hem de fırtına ayaklarımın dibinde yok oldu. Flynn’e doğru koşturdum. “Üzgünüm! Çok üzgünüm.”

Flynn dişlerini sıktı, sekerek benden uzaklaştı. “Sorun yok,” dedi dişlerinin arasından. “Ben iyiyim.”

İyi değildi. Flynn aramıza daha fazla mesafe koyarken utanç ve pişmanlık beni olduğum yere sabitledi. Ona yardım etmek istiyordum ama ona dokunmaya korkuyordum. Sanırım o da bunu yapmamı istemiyordu.

Jocasta omuzlarını Flynn’in iri kolunun altına kaydırarak, ağırlığının altında sendeledi ve bana beni daha önce hiç görmemiş

gibi baktı. Sanırım görmemişti. Kato yardım etmek için atladı ve Flynn'i bir sandalyeye doğru götürdüler.

Selena bana sürtünerek geçti ve Flynn'in yanına oturdu. "İşte bununla ilgili bir şeyler yapabilirim."

Bir bıçak çıkarıp pantolonunu hemen yıldıırımın çarptığı yerin üzerinden kesti ve yaranın üzerine temiz su döktü. Doğruca kemiği görebiliyordum. Flynn tısladı, boğazım tılandı. Kıpırdıyamıyordum. Nefes alamıyordum. Yaptığım şeye inanamıyordum.

Selena dağlanmış ete nazıkçe dokununca büyüünün keskin acısı tenimi ısırdı. Flynn'in burun delikleri genişledi ve normalde bronz olan yüzü kemik gibi bembeyaz kesildi. Selena gücünü artırdı ve Flynn başını geriye attı, boynundaki ve çenesindeki kaslar geriliyordu.

Jocasta elini tuttu, bakışlarını yüzünden ayırmıyordu. Flynn'in alını terle kaplandı. Gözlerini kapayıp acıya karşı sıkıca tutundu. Jocasta'nın elini öyle sıkı tutuyordu ki canını acıtıyor olmalıydı ama ben donakalmışken Jocasta ona kısıp, sakın bir sesle cesaret verici şeyler mırıldanıyordu. Bunun ne kadar acıttığını tam olarak biliyordum. Asıl yaradan on kat kötüydü.

En sonunda Selena geri çekildi. Flynn başını eğdi, Jocasta'nın elini daha hafif tutuyordu. Derin derin soluyarak bütün göğsünü doldurdu, sonra tedbirli bir şekilde bacağını kastı. Kahverengi gözleri tükenmişti ama acıdan uzaktı.

Titrek bir soluk verdim ve sessizce dua ettim, çoğunlukla Selena'ya. Geriye doğru bir adım attığımda çizmelerim yerdeki kararmış ayak izlerimi sildi. Aşağı baktığımda endişe verici bir şey aklıma geldi. Şimşek... Saldırı büyüü.

"Hay Kyklop çocuğul Arenada benden dışarı *bu* fırlarsa ele-niriz."

Selena bana ters bir bakış attı. "Öyleyse fırlamasına izin ver-me."

"Kontrol edemiyorum kil"

Ofladı. "Elbette edebilirsin."

"Gerçekten mi? Nasıl?"

Gece mavisi gözleri kısıldı. "Alaycılığın ve saldırganlığın yardımı olmaz. Odaklanmayı dene."

Ağzım açık kaldı. Denemediğimi mi sanıyordu?

"Mesele o değil," dedi Kato kasvetle. Nazikçe Cassandra'nın gözlerini kapadı ve kızın ellerini göğsünde çaprazladı. "Yarışmaya dahil olamayız. Altıncımızı kaybettik."

Tanrılar aşkına. Haklı.

Ancak... Selena'ya baktım. "Onun yerini alabilir misin?"

Selena başını iki yana salladı. "Kayıtlarda bir Hoi Polloi kadınının ismi var. Kendimi ne kadar gizlersem gizleyeyim bir Hoi Polloi olarak yutturulmamın hiçbir yolu yok."

Kendini gizlemek mi? Karnıma kramplar girdi. Midem bulanıyordu. "Elbette. Düşünmüyordum."

Griffin'e döndüm, ona doğru düzgün bakamıyordum bile. "Öyleyse sona erdi. Takımımı koruyamadım. Oyunlardan çekilmek zorunda kalacağız. Daha yeni başladım ve mümkün olan her yönden başarısız oldum bile." Ellerim yumruk oldu. Bir şeylere vurmak istiyordum, bir şeyleri kırmak ve parçalamak istiyordum. Çoğunlukla da kendimi. "Bu ben değilim. Bunu yapamam!"

Griffin sert bir bakışla beni yerime çiviledi. "Bunu kişiselleştirme."

Ona ağzım açık baktım. "Her zaman olayın benimle ilgili olduğunu söylersin. Şimdi birdenbire tersi mi oldu? Kararını ver!"

Ensemde bir karıncalanma hissetmiştim ki ayaklarım yerden kesildi ve sonra bir baktım ki Griffin'in omzundayım. Dünya ters döndü, iç organlarımdan hepsi bulandı ve midemden boğazıma doğru yakıcı bir asit çıktı. Beni yandaki odada yere bıraktı. Ayaklarım sertçe yere çarptı, akşam yemeğini ve safrayı yuttum.

Griffin kapıyı vurup kapadı, sonra öyle şiddetli bir kaş çatışla bana döndü ki kaşları yüzünde tek bir öfkeli çizgiye dönüşmüştü. "Bu oluyor. Ben insan kaybetmedim mi sanıyorsun? Ölü adamlar ve kadınlar görmediğimi mi sanıyorsun, artık çocukları olmayan ebeveynler tanımadığımı mı sanıyorsun? Çocukların yetim kaldığını bilmiyor muyum? Bana inandıkları için kocaların, karıların,

âşıkların ve dostların birbirlerini bir daha asla görmeyeceklerini? Benim peşimden geldikleri için?”

Çenem kapandı.

“Olman gereken kişi olmanın zamanı, Cat. Artık sadece kararlar verip öylece kenara çekilemezsin. O kararlarla yaşamak zorundasın.”

Öfkem bir volkan gibi patladı. “Sen onlarla yaşa! Ben bunu istemiyorum! Hiç istemedim!”

“Moiralar senin ne istediğini umursamıyor! Doğmanın bir sebebi var. Çoğu insan hayattaki rolünü kendi kendine çözmek zorunda kalır. Bazıları asla çözemez. Sen daha on beşindeyken kaderin ellerine verilmiş. Sonun habercisi. Krallıkların yok edici-si.” Aramızda sadece bir adım olmasına rağmen üzerime yürüdü. “Sen belaya son vereceksin. Sen krallığı yeniden inşa edeceksin. Bunu düşünmek için sekiz yıldan fazla zamanın oldu. Şimdi saklanmayı bırak ve bir şeyler yap!”

Bana vursa daha fazla şaşıramazdım. “Bir şey yapmayı denedim! Bak ne kadar iyi sonuçlandı!”

“İpotaneler bizde. Sinta muhafazalı bir duvarın arkasında. Bu bir kazanç.”

Başımı iki yana salladım. Oflayarak aşağı baktım. “Sona erdi.”

Griffin çenemi sıkıp başımı yukarı kaldırmam için beni zorladı. “Sen lidersin. Başını eğmeyeceksin. Doğruca önüne bakacak ve sebep olduğun hasarı göreceksin.”

Gözlerim büyüdü. Bulanıklaştı.

“Yaptığın iyi şeyleri de,” dedi daha nazikçe, tutuşunu gevşetti. “Bu arenada hiçbir şey bitmiyor. Mecbur kalırsak istila ederiz. İyi seçenek diye bir şey yok. Sadece seçenekler var.”

Tehditkâr gözyaşları yüzünden boğazım kasıldı. “Ben bir seçim yaptım ve Cassandra öldü.” Cansız yüzü görebildiğim tek şeydi. O ürkütücü gülümsemesi. “Ah, tanrılar aşkına. Piers zaten benden nefret ediyor. Beni öldürecek.”

“Piers senden nefret etmiyor.” Griffin kollarını bana dolayıp iyice yakınına çekti. Başta direndim ama sonra gerçekten istedi-

ğim şeyin direnmek olmadığını fark ettim. Yanağımı göğsüne dayayıp ağırlığımı vererek gevşedim ve bir şekilde yüklerimizi tekrar onun omuzlarına bırakabilmeyi diledim.

“Bu senin hatan değil.” Geniş eli yavaşça sırtımdan yukarı çıktı, tekrar aşağı indi. “Cassandra geceleyin odadan çıkmamalıydı. Burada böyle bir şey yapılmamalı.”

Göğüs kafesimin altında bir sızı başladı. “O... Piers’la ikisi... âşık mıydı?”

“Piers? Âşık mı?” Griffin başını iki yana salladı. “Bildiğim kadarıyla değildi. Ona değer veriyordu gerçi. Yoldaşlardı. Hem de arkadaş.”

Gözlerimin arkasındaki yakıcı acı arttı. Derin bir nefes aldım. Yavaşça verdim. “B planı?” diye sordum.

“B planı,” diye kabul etti.

Jocasta kapıyı açtı. “Hayır. A planı.” Kaşlarını çatı. “Söylediğiniz her kelimeyi duyabildiğimizizin farkındasınız, değil mi?”

Ona gözlerimi kırıştıtararak baktım. “Ve?”

“Oyunlara devam edebiliriz.” Kendini işaret etti. “Kadın. Hoi Polloi.”

Nabzım Pegasos gibi dört nala koşmaya başladı.

Yanımdaki Griffin gerildi. “Ciddi olamazsın.” Sakin, korkutucu tonunu kullanıyordu. “Nasıl dövüşüleceğini hiç bilmiyorsun.”

Jocasta çenesini kaldırdı. “Siz gitmeden önce Cat’le antrenman yaptım. Siz dönene kadar da her gün Cassandra’yla çalıştım.”

Ah, hayır. Yaptığım bir diğer şey de buydu işte. Bu, Jocasta’nın parmaklarındaki nasırları açıklıyordu, ayrıca iki kadının ne kadar yakın göründüğünü de. “Arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm.”

Jocasta’nın ifadesi değişti. Hatta aksine sertleşti. “Ben de öyle.”

Griffin gözlerini kıstı ama bakışlarını bana yöneltmemişti. “Cat’le ne kadar süre antrenman yaptın?”

“Birkaç gün.”

Griffin gözlerini kardeşine dikip baktı. “Yani sonuç olarak toplamda birkaç gün eğitildin ve hiç dövüş deneyimin yok. Bu, emekleyen bir çocuğu yarışa atıp ayak uydurmasını beklemek gibi bir şey.”

"Ayak uydurabilirim," dedi Jocasta.

İri, kaslı bir el Jocasta'yı bileğinden yakaladı ve kapıdan uzağa çekti. Griffin ve ben peşinden fırlarken Jocasta, Flynn'in tutuşundan etkileyici bir beceriyle kurtuldu. Flynn kıyafetlerini değiştirmişti. Daha birkaç dakika önce fena hâlde yandığını hiç anlamazdınız.

Flynn'in yüzü hiddetin bir tablosu gibiydi. "Jo..."

Jocasta ona arkasını döndü ve tekrar Griffin ile bana baktı. "Ben yetişkin bir kadını. Kendi kararlarımı veririm."

"Annemizle babamızı düşün," dedi Griffin.

Jocasta çenesini biraz daha havaya dikti. "Bizi başımızın çaresine bakacak şekilde yetiştirdiler."

"Bizi hayatlarımızı bir kenara atmamız için büyütmediler!" diye bağırdı Griffin.

"Ben de bunu planlamıyorum!" Jocasta'nın safir gözleri meşale ışığında parıldadı, kararlılığı bir taş kesebilirdi. "Ben harekete geçen bir aileden geliyorum. Benden öylece durmamı mı bekliyorsun?"

Griffin, "Senden akıllıca davranmanı bekliyorum," diye cevap verdi.

"Artık annemle babama hesap vermiyorum. Düşünecek bir kocam ya da çocuklarım yok. Sana da hesap vermiyorum, Griffin."

Tanrılar aşkına, umarım benim karar vermemi beklemiyordur.

"Jo..." Flynn şansını tekrar denedi.

Jocasta öfkeden mosmor kesilerek ona döndü. "Senin," Flynn'in göğsünü dürttü, "fikir belirtme hakkın yok."

"Hem de nasıl var!" diye hırladı Flynn.

Öne doğru bir adım atıp üzerine yürüdü ve Jocasta onu olduğu yerde durdurmaya yetecek bir tokat patlattı.

Sesi alçaldı, içindeki titremeyi neredeyse maskeliyordu. "Sen geçtiğimiz altı yılda beni görmezden gelerek o hakkından feragat ettin."

Flynn keskin bir soluk aldı. Ben de öyle. Griffin afallamış görünüyordu. Carver sefil hâldeydi. Kato huzursuz olmuştu. Selena

oldukça ilgiliydi, her kelimeye dikkatini veriyordu. Jocasta'ysa resmen tehlikeli duruyordu.

"Benim bir fikir belirtmeye hakkım var mı?" Carver tahta kapıya gevşekçe yaslanıyordu, kollarını kavuşturmuştu. Ses tonunda hiç canlılık yoktu ve çok bitkin görünüyordu.

Jocasta başıyla onayladı.

"Seni bayıltmalı ve oyunlardan çekilene kadar uyanmadığından emin olmalıyız."

Alaycı bir ses çıkardım. *Onun* bir daha fikir belirtmeye hakkı olacağından şüpheliydim.

Jocasta'nın gözlerinde şiddete benzer bir şey parladı. "Bir dene de neler öğrendiğimi gör."

Carver kapıdan uzaklaştı, bunu yapmaya hazır gibiydi.

Onu durdurmak için tek elimi kaldırdım. "*Ne* öğrendin peki?" diye sordum Jocasta'ya.

"Bıçak fırlatma. Kılıç. Biraz güreş ve kendini savunma."

"Hedef vurmada nasılsın?"

"Muhteşem."

"Peki, hareketli bir hedefte?"

"Ortamala."

"Kılıçta?" diye sordum.

"Vasat."

Yani kaldırıp savurabiliyordu. Harika. En azından dürüsttü.

Flynn'in çenesindeki kaslar canlıymış gibi kasılıyordu. "Bunu aklından geçirmediğini umuyorum."

Ben de benimle değil de Griffin'le konuştuğunu ciddi anlamda umuyorum.

Jocasta kararlılıkla gerilmişti. "Şüphelerinizi anlıyorum. Mümkün olduğunca ayak altından uzak olacağım. Sadece arenadaki altıncı kişiniz olacağım."

"Altıncı ölü kişil" diye patladı Flynn. "Bu delilik!"

Jocasta ona döndü. "Sana bir kez daha vurmamı mı istiyorsun?"

Flynn'in kahverengi gözleri alev aldı. Sonra birkaç nefeslik bir

sürenin sonunda, yüzü tamamen okunaksızlaştı. "O oraya çıkarsa ben çıkmıyorum. Her türlü çekilmemiz gerekecek."

Yüreğim buruldu. Her kelimesinde ciddiydi.

Griffin hep benim üstümde kullandığı o delici bakışını Flynn'e yöneltti. "Kardeşimi tanırım. Hemen hemen her şeyi bağışlar. Bencilce bir seçimi ise bağışlamaz."

Flynn, Griffin'e sanki ruhu ele geçirilmiş gibi bakıyordu. "Bana bunu uygun bulduğunu söyleme!"

Griffin paramparça olmuş gibi görünüyordu. Nasıl olmazdı?

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini bile bile, "Benim gölgem olabilir misin?" diye sordum Jocasta'ya. "Bana Minotauros'un, labirentine yapıştığı gibi yapışabilir misin? Söylediğim her şeyi yapar mısın? Hiç tereddüt etmeden. Bir saniye bile. Benden başka birinin söylediklerini de?"

Başıyla onayladı. Hevesle değil. Coşkuyla değil. Sadece salladı.

"Cat..." Flynn tekrar tartışmak için hazırlandı.

"Dur." Başımı yana çevirerek onu susturdum. "Hepimiz bir sebep için hayatlarımızı riske atmayı seçiyoruz. Bir amaç için. Jocasta bizden daha aşağı bir insan değil. Sözü geçersiz değil. Soy- lu bir teklifte bulundu ama sen yüzüne tükürüyorsun."

"Ben yüzüne falan tükürmüyorum! Gerçekten eğitilmiş değil. Bunu nasıl dikkate alabilirsin?"

"Annem beni, benim iki katım kadar insanların olduğu bir arenaya atıp dövüşmemi beklediğinde sence ben hazır mıydım?" Kahkaha attım ve sesim kış yaprakları gibi çıtırtılı çıktı. "Zorlu sınavlardan geçtim. Bu, insanın kalbini demirden bir kalbe döndürür."

"Jo için bunu mu istiyorsun? Demirden bir kalbi olmasını mı?" Flynn ofladı. "Sen sert, acımasız ve biraz da çılgınsın, Cat."

Griffin'in göğsünden uyarırcasına bir homurtu yükseldi. Benim göğsüm de acıyla kasıldı, sözlerindeki gerçekliği hissetmeme rağmen Flynn'in tüm bunlar bittiğinde bana eğlenceli, özverili ve cesur olduğumu söyleyebileceğini hatırlamaya çalıştım. Şu anda öfkeliydi. Gözlerinin içine baktım ve şimdiden ne kadar pişman olduğunu gördüm. Beni iyi tanıyordu gerçi. Serttim, çılgındım ve

acımasızdım. Fakat her zaman öyle değildim ve olduğum kişinin özeti bu değildi.

Flynn'e doğru bir adım attım, konuştuğumda sesim alçaktı ve sadece gerçekten önemseydiğim biriyle tartışırken çıkan o kontrol edilemez tonla titriyordu. "Demirden kalbimin olması *kırılmayacağı* anlamına geliyor. Sen beni *kıramazsın*. En güçlü, en hızlı ya da en iyi olmayabilirim ama *savaşacağım*. Sevdiğim herkes için savaşacağım. Kendim için savaşacağım. Beni kanatana kadar dövebilirsin. Kemiklerimi kırabilirsin. Derimi yüzebilirsin. Beni yakabilirsin. Nefes alamayınca kadar ezebilirsin ve öldüğümünden emin olursun, sonra ne olur biliyor musun?"

Flynn bana baktı, dudakları sımsıkı bir çizgi gibiydi. "Ne?" diye sordu en sonunda.

"Ayağa kalkarım ve biraz daha savaşırım."

Flynn'in gözleri Jocasta'ya kaydktan sonra tekrar benimkilerre odaklandı. "Bu, sonrasında unutamayacağın kararlardan biri." Griffin'e de baktı, aynı kasvetli mesaj koyu kahverengi bakışlarında gizliydi.

Jocasta, Flynn'e dik dik baktı. "Neden beceriksiz olacağımdan bu kadar eminsin?"

"Senin beceriksiz olduğunu düşünmüyorum," diye cevap verdi Flynn sertçe. "*Bunun* için hazır olduğunu düşünmüyorum!"

Carver başını kapalı kapıya yasladı, gözleri yarı kapalıyken tek ayağını kaldırıp tahtaya dayamıştı. Rahat duruşu beni kandırmadı. "Bence rakiplerimiz seni zayıf halka olarak görecektir ve biz bütün kas gücümüz tükenene kadar enerjimizi seni savunmaya harcayacağız. Bil bakalım sonra ne olacak?" diye sordu, ses tonu hem iğneleyici hem de yumuşaktı.

Jocasta bir bıçak çıkarıp fırlattı, bıçağı Carver'ın kılıç tutan elinin iki santim kadar yanındaki eski kalasa sapladı. Tek kaşımı kaldırdım. Beceri kazanmış olsa bile öyle bir harekette bulunmak cesaret isterdi. Selena oluşabilecek pisliği temizlemek için burada olsa bile.

Carver kaşlarını çatarak doğruldu. Bıçağı ahşaptan çıkardıktan sonra kardeşine geri verdi. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"O zaman belki de beni tanımıyorsun," dedi Jocasta. Griffin'e döndü. "Ne düşünüyorsun?" İznini istemiyordu, fikrini istiyordu.

"Seni orada istemiyorum. Sen her zaman bir savaşçının yüreğine sahiptin ama bunun için gereken eğitimin yok."

Jocasta'nın çenesi dimdik kaldı. Bana döndü. "Cat?"

Ben fikir vermek istemiyorum. Ben fikir vermek istemiyorum. Ben fikir vermek istemiyorum. "Hazır değilsin ama kim böyle bir şeye hazır ki? Buradaki herkes kendi isteğiyle burada. Ben kimseye dövüşmesini emretmeyeceğim ve seni de geri çevirmeyeceğim. Tanrılar bizimle. Onlara inancım var."

Jocasta başını bir kez salladı. "Öyleyse varım."

Flynn'in rengi soldu. Bir an ağzı hareket etti ama tekrar konuşmadı.

Herkes sessizleşmişti ki Selena tek bir kelime söyledi. Eski dileydi. Tanıyamadım ama büyü gözlerimi kararttı ve ayaklarımı yerden kesti. Diğer herkes de sendeledi, Griffin bile. Yani her ne söylediyse zarar verici değil, yardımcı olacak bir şeydi.

Griffin ayağa kalkmama yardım etti ve muhtemelen ona dayanmam gerekenden daha fazla dayandım. Nefesimi toplayamadım. Kalbim çarpıyordu ve yediğim son yemek dışarı çıkmaya hazırılmış gibi geliyordu.

Bir kez yutkundum. İki kez. *Off.* "O da neydi?"

Selena'nın gülümsemesi esrarengizdi. "Hadi gidip biraz dinlenelim." Diğer odaya kayar gibi süzüldü ve meşaleyi söndürdü.

Tipik. Nefes nefese kalmamaya çalışarak yeniden yutkundum.

Kato, Cassandra'nın üzerine bir battaniye örttü, kanı çekilmiş yüzünü kapadı. Suçluluk ve endişe karnımda çalkalanıyordu, kusmamak için verdiğim savaşı kaybettim. Tuvalete doğru atıldım ve kustum. Son yarım saatin korkunçluğu ve omuzlarıma yüklenen ağırlık fazla gelmişti. Titremeye başladım ve duramadım.

Griffin yanımda diz çökerek saç örgümü önümden çekti ve sırtımı ovaladı. En sonunda topuklarıma dayandığımda ve titrek elimin tersiyle ağzımı sildiğimde bana ıslak bir bez verdi. Onunla kendimi temizledikten sonra verdiği suyu içtim.

Büyünün keskin ısırtığı hâlâ tenimi dişliyordu. "Selena az önce ne yaptıysa beni fena çarptı," dedim boğuk sesle.

Griffin bana garip bir şekilde bakıyordu. Alnı endişeyle kırmıştı ve çizgiler belirgindi. Jocasta'ya hayır demeliydim. Bir B planı bulmalıydık.

"Onu hâlâ durdurabilirsin," dedim sadece ikimizin duyabileceği bir sesle. "Tüm bunları durdurabilirsin." Aslında bunu yapmasını umuyordum.

Griffin başımın arkasını kavrayıp alnımı öptü. Dudaklarını ayırmadan konuştu: "Yapabilirdim. Ama senin oraya çıkmana izin veriyorum, değil mi?"

"Aynı şey değil. Ben dövüşmek için yaratıldım. Ayrıca hayatta kalmak için. Bir hafta önce Jocasta'nın başkentten dışarı çıkmasına bile izin vermiyordun."

Griffin ellerimi kendi ellerinin arasına aldıktan sonra yine gözlerime baktı. Onunkiler sıkıntısını gösteriyordu. "Bunun mantıklı gelmediğini biliyorum ama içimden bir şey izlememiz gereken yolun bu olduğunu söylüyor. Keşke tanrılar Cassandra'yı almasaydı ve Jocasta onun yerine geçmek zorunda kalmasaydı ama kapılar artık mühürlendi ve onun yerine koyabileceğimiz başka kimse yok. Ya Jocasta dövülecek ya da pes etmek zorunda kalacağız." Parmaklarımı sıktı. "Yarın o kumun üzerinde olmamız gerekiyor. Bunu *hissediyorum*."

Griffin'in içgüdüleri hep doğru çıkıyordu ve içimde, derinlerde, ben de bunu hissediyordum. "Onun için kötü sonuçları olabilir. Hepimiz için öyle."

Griffin doğrulurken beni de kendisiyle birlikte kaldırdı. "Bunu biliyor, *agapi mou*. Ben de biliyorum."

Kustuktan sonra kendimi yine normal gibi hissetmiştim ancak önümüzde uzanan şey yüzünden hissettiğim endişe, içimde buz gibi bir mermer parçası varmış hissi uyandırıyor. Herkes hâlâ nerede bıraktıysak orada duruyordu, havadaki gerilim çoğumuzu boğacak kadar yoğundu.

Önce Flynn hareket etti. Kemerindeki kesesinden yumuşa-

cık, beyaz bir tüy çıkardı, iki parmağının arasında tuttu, sonra Jocasta'nın ayaklarının dibine attı.

Jocasta'nın yüzünün rengi attı. Odamdaki o gün Jocasta'nın sa ından aldığı tüy olduğunu fark ettiğimde yüreğim yalpaladı.

Flynn arkasını döndü. Bir an gitmesinden korktum ama sonra ayak sesleri Carver'dan ve kapıdan uzaklaştı, s itin en gerisindeki koyu gölgeler içinde kalan, yatakların ve fazladan eşyaların olduğu yere gitti. Bir karyolaya uzanıp kolunu gözlerinin üzerine kapadı.

Onu izledim ama bir daha hareket etmedi. Yarın ne yapacağını bilmiyordum.

Belki Flynn de bilmiyordu.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

SEYİRCİLERİN SABIRSIZCA BAĞRIŞMALARI VE AYAK-
larını vurarak çıkardıkları sesler sirkten hatırladığım heyecan ve-
rici ritme hiç benzemiyordu. Bu kana susamışlığın kükremesine
karışan bir şiddet ve beklenti, gaddarlık ve heyecandı.

Derinlere gömdüğüm saldırganlık içimde şişiyordu. Adrenalin
öyle bir arttı ki nabzım kulaklarımda davul gibi çarpıyordu. Ku-
laklarımdaki ağır, yüksek ses kalabalıktan gelen gürültüyü boğa-
cak kadar fazlaydı.

“Cat şov yapmakla ilgilenmiyor, ben de öyle,” dedi Griffin.
“Gereksiz risklere girmek yok.”

“Mümkün olduğunca, öldürücü olmayan yaralar açın. Hızlı ve
temiz,” diye hatırlattım herkese. “Hadi buradan hızlıca ve sapa-
sağlam çıkalım.”

Jocasta’ya bir bakış attım. Cassandra’nın deri göğüslüğü ve ha-
fif kılıcıyla birlikte kendi bıçaklarını da almıştı. Kocaman, mavi
gözleri arenanın ortasındaki kocaman kan gölüne sabitlenip kal-
mış vaziyetteydi. Kesik bir uzuv da vardı.

Korku dolu bakışları yukarı kalkıp Flynn’inkileri buldu. “Peki
ya sen haklıysan?” diye sordu. O kadar sessizdi ki ben bile zor
duydum.

“Artık haklılığın ya da haksızlığın bir anlamı yok.” Ona dikkat-
le baktı Flynn. “Seni koruyacağım. Bunu *biliyorsun*.”

Jocasta başıyla onayladı ama sonra gözleri yine kanlı uzva kayd.

Arenada karşımızdaki kapı sarsıldı. Önce bizi çıkarıyorlardı, bu da oyun düzenleyicilerin bizim daha güçsüz takım olduğumuzu düşündükleri anlamına geliyordu. Bizi korkuyla terlerken görmek daha eğlenceliydi tabii.

Takımımıza verdiğimiz isim arenada bir dip akıntı gibi yayılıyordu, gürültülü haykırıışların altında çoğu kişi tarafından söyleniyordu. *Elpis*. Umudun ruhu ve simgesi. Burada, *Elpis*'in altında yatan gerçeği anlayan, kadim dili ve efsaneleri bilen yeterince insan vardı. Herhalde duruma baktıklarında kafaları karışmıştı ama bizim için anlamı kusursuzdu.

Elpis. Kelime ondan başka bir şeyi duyamayacağım kadar şişip büyüyordu sanki, hem de kan için haykıranların sesi daha yüksek olmasına rağmen.

Pandora kutusunu açmıştı ve dünyayı eziyetle, sefaletle ve kötölük potansiyelleriyle doldurmuştu. Fakat bir şey kalmıştı... değişmez, sarsılmaz, kutudan çıkıp gitmez.

Elpis.

Thalyria ıstırap çekiyordu. Bu oyunları kazanmadan önce hepimiz ıstırap çekecektik ama buradaki hiçbir takım bizi yenemeyecekti. Umut yenilmez değilse neydi? İstırabın doğal uzantısı umut değilse neydi? En sonunda o hepsinin üstüne çıkmayacak mıydı?

Dişliler döndü, metal gıcırdadı ve diğer uçtaki kapı yükselmeye başladı. Harekete geçmeye hazırlanarak gerginleştim.

"Bu sadece başka bir savaş," dedim. Yine de mümkün olan en fazla kan kaybı için dikkatlice düzenlenmişti ve kana susamış, parasını ödemiş seyircilerin önünde geręekleřiyordu.

"Ayrıca biz çok sayıda dövüşe katıldık." Kato gürzünü kavradı, hiç korku emaresi göstermiyordu.

Takımımın kalanına hızla göz gezdirdim. Flynn baltasını taşıyordu, diğer elinde de kısa bir kılıç vardı, vahşi kestane rengi saçları deri bir bağla arkadan toplanmıştı ve gözleri hâlâ Jocasta'nın üzerindeydi. Jocasta'nın gözleri de Flynn'deydi, dudakları bembeyaz.

yazdı ve yüzü grileşmişti. Uzun boylu Carver'ın kılıcı kolunun bir parçası gibiydi, keskin gözleri sarsılan kapıya odaklıydı ve hazırды.

Bir de Griffin vardı tabii. Silahlar hiçbir adama bu kadar yakışmıyordu – ya da onları kullanmaya daha hazır görünen biri yoktu.

Griffin'in gözleri benimkilerle buluştu. Granit gibi bakışlarıyla beni olduğum yere sabitledi. "Orta kısmına darbe almamaya çalış."

Kaşlarımı çatarak, "Şey, tamam. Sen de," dedim.

Güzel ağzı dümdüz oldu. "Aslına bakarsan, hiçbir yerine alma."

Başım la onaylayarak tekrar önüme döndüm. Altı rakip, arena-nın uzak ucundan çıkarak dağılıyor, şimdiden üzerimize geliyor-lardı. Hepsi erkekti. Dördü iriyarıydı ve bir sürü bıçak taşıyorlardı. Beşincisinin üzerinde uzun, dalgalanan bir pelerin vardı ve altın-cısında sadece bir kılıç vardı. Yaratık yoktu.

Gongun çınlaması raundumuzun başladığını duyurdu. Savaşın yakınlığı bana bir Kentaur'un tekmesi gibi indi ve parmakla-rım bıçaklarımın etrafında kasıldı. Doğrularak dimdik durdum, hoş fazla bir boyum yoktu ve sakinleşmek için derin bir nefes aldım. İşte başlıyorduk. Her şey risk altındaydı.

"Sadece bir bıçak fırlatarak bir devin kıcını tekmelediğimi size hiç anlatmış mıydım?" diye sordum rakiplerimizin duymasına yetecek kadar yüksek sesle.

Griffin başını iki yana salladı.

"Daha on birimdeydim. Boyum devin incik kemiğine geliyor-du."

Altı adam bizden beş metre kadar uzakta durup bizi inceledi. İkisi Tarvalı gibi görünüyordu, Sıntalılar kadar bronz ve Fisalılar kadar esmer değillerdi. Antik sembollü koruma çizgileri alınlarına çizilmişti. Geniş kullanım alanı olan bir deseni tanıdım, çoğunlukla element büyüsüne yönelikti. Bu dövüşte herhangi bir büyü kazanırsam onların üzerinde kullanamazdım. Çok tehlikeliydi, koruma büyülerinin gücümü nasıl yoldan çıkardığını biliyordum.

Gözlerim takımın geri kalanını taradı. Fisalıydılar ya da en azından öyle olduklarını düşünüyordum. Adamların ikisi daha

ufak tefekti ve muhtemelen Magoi'ydi. Kara bir pelerinle tamamen kaplı olanı, tahta bir asa taşıyordu. Asalardan nefret ediyordum. Ya gösterişçilik ve tamamen şov için oluyordu ya da düşünmek bile istemediğim bir güç taşıyorlardı.

Pelerinli adam öne çıkıp başlığını geriye atarak cılız kahverengi saçlarını ve çamur yeşili gözlerini açığa çıkardı. Kesinlikle Magoi'ydi. Kısmen güçlüydü. Asa şov içindi.

Berrak, parlak yeşil gözlerime iyice bakınca bataklık rengi gözleri genişledi, yüzümde makyaj malzemeleri ve sürmeyle gizlenmeyen tek yer gözlerimdi. Alay edercesine gülümseyerek dişlerimi gösterdim. *Aynen öyle. Hepinizi ezip geçeceğim.*

Fakat onun da gülümseyerek karşılık vermesi hiç hoşuma gitmedi.

Doğruca bana baktı. "Üstümde senin için bir şey var." Kırk kır gülerek pelerinini açtı.

Tiksintiden nefesim kesildi. Üstünde örümcekler yürüyordu, onu boynundan ayak parmaklarına kadar bir battaniye gibi sarmalayan, kıpırdayan, küçük kara canavarlar vardı. Kimi yerleri tüylüydü ve boyutları olgun, iri zeytin taneleri kadardı. Birbirlerinin üstünden geçiyor, itiyor, kayıyor ve çarpıyorlardı çünkü *katman katmanlardı*.

Arenayı tiksinti dolu bir inilti kapladı. Sonra yine tezahüratlar, bağırışlar ve ısıklar koptu.

Magoi bana gaddarca bir gülümsemeyle baktı. Ellerini kaldırdı ve örümcekler pelerinin şişen kollarından akan iki akarsu gibi dökülmeye başladı. Bir saniye sonra uzattığı kollarından aşağı fırlayıp güçlü, doğal olmayan bir rüzgârla doğruca bana doğru geldiler. İkinci Magoi başını ilk defa kaldırdı – parlak yeşil gözler. Element büyücüsünün rüzgârıyla birlikte kıpır kıpır örümcek sürüsü bana çarpıverdi.

Aynı anda her yerime çarptılar ve boynumla başımda birleştiller. Bir deli gibi zıplarken bıçaklarımı düşürdüm ve onları üstümden atmaya başladım ama saniyeler içinde sıkı, sağlam bir ağ oluşarak boğazımı çevreledi. Panik yapmaya başladım, ürpertici

şekilde sürünen ve kayan şeylerden ömrüm boyunca tiksiniştim. Gözlerimin içindeydiler. Kulaklarımı çimdikliyorlardı. Kafatasımı çiziyorlardı. Burnuma çıkıyorlardı. Ağzıma giriyorlardı. *Tanrılar aşkına!*

Başka eller de örümcekleri üzerimden almaya başladı ama çok fazlalardı ve durmadan geliyorlardı.

Artık nefes alamayacak hâle gelmeden —ya da o lanet hayvanlar beni ısırma ya da o kadar kötü bir şey yapmaya başlamadan— önce kendimi sakinleşmeye ve haykırmaya son vermeye zorladım. Bu etki büyüsüydü ve karşımdaki Magoi sadece akılsız kabul edilebilecek örümcekleri etkileyecek kadar güçlüydü. Yaklaşık bir milyon akılsız örümcekti ama o konuda düşünmeyecektim. Ben ondan daha güçlüydim. Örümceklere birbirini —ya da onu— yedirebilirdim.

Griffin adımı haykırdı. Elleri boynumun ve yüzümün her yerindeydi, örümcekleri üstümden atıyordu. Öyle kalın bir tabaka hâlindeydiler ki Griffin'in boğazımı sıkıyan bağdan haberi olduğundan şüpheliydim. Gözlerimi kapalı tuttum ama açıkken bile gece yarısı gibiydi. Bütün ışığı kesiyorlardı.

Birdenbire boğazımdaki ağ gerildi. Örümcekler düştü ve gün ışığı yüzüme kör edici bir parlıtiyla çarptı. Örümcek ordusu ayaklarımı yerden kesip beni Magoilerden birine doğru götürmeye başladı. Boynumdaki bağı tutup parmaklarımı altına kaydırmak için uğraştım, sert kumdan bir tümseğe çarparken nefesim kesilmişti.

“Cat!” Griffin bana doğru atılıp birkaç santimle beni kaçırdı.

Diğer takımın kas gücü harekete geçmek için o ânı seçti ve üzerimden atlayıp beni diğerlerinden ayırdılar. Griffin acımasız bir darbeden eğilerek kaçtı, ardından kas ve metal patlaması gibi fırladı. Metaller çarpıştı, adamlar homurdandı ve kargaşa başladı.

Kum her tarafımı çizmişti, Magoi'nin ayaklarının dibinde duruverdim, boğazıma sadece minicik bir açıklıktan hava giriyordu. Bıçağı tepemde parladı ama boştaki elimi ayak bileğine dolayıp sertçe çektim. Onu aşağı devirmek için gereken açıda değildim.

Ancak sendeledi ve ben kalçamın üstünde kaçıp ayaklarımı aramıza sokarak onu tekmeledim. Homurtuyla geriledi. Örümcekler yine üstüme tırmanmaya başladı. Solumda bıçaklar çarpışıyor, çığlıklar kopuyor ve vahşi sesler çıkıyordu. Yere düşen deri ve etin patırtısı vardı. İlk kan havaya saçıldı ve nefeslerin tutulduğu bir sessizliğin ardından kana susamış kalabalık çılgına döndü.

Örümcekleri kontrol eden Magoi uzun, kıvrık bıçağını tekrar kaldırdı, üstdudağı çirkin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kaba bir el hareketi yapıp aynı pis gülümsemeyle karşılık verdim ve ortadan kayboldum.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Seyirci nefesini tuttu. Magoi yine de bıçağını aşağı indirdi ama anlık tereddüdü bana yuvarlanarak kaçmam için gereken zamanı vermişti, altımda kalan örümcekleri ezdim.

Tek elimle bağı çekerken sendeleyerek ayağa kalktım ve aramıza biraz mesafe koydum, artık benimle birlikte görünmez olan örümcekleri dönerek atmaya çalıştım. Ağdan sallanıyorlardı, kollarıma ve kıyafetlerime tutunuyor, tenimi kaşındırıyorlardı. Kimini ayaklarımın altında ezdim, çıkan mide bulandırıcı çıtırtılarla irkildim.

Kemerimden bir bıçak çıkardım, bıçağı boynumla ağın arasına sokup dikkatlice çalışırken nefes almayı kestim. Başka çarem olmadığı için açmak zorunda olduğum yüzeysel kesikten kan damlıyordu. Bıçağı ileri doğru itip yapışkan katmanları kestim ve nefes aldım, yanlışlıkla nefesle birlikte bir de örümcek yuttum. Öğürerek korkunç şeyi tükürdüm.

İki Magoi ânında döndü ve kanla kaplı ağı ucundan sallanan örümcekle birlikte kendimden uzağa fırlattım. Fisalılar kesilmiş ağa odaklanırken ben sessizce diğer tarafa dolandım, durumu değerlendirmek için arkalarına geçtim.

Griffin aynı anda iki Tarvalıyla dövüşüyordu. Biri yaralıydı ya da kaburgası kırıktı ve fazlasıyla kanlı, büyük oranda işe yaramaz bir kolu vardı. Diğer kolu hâlâ tehlikeli şekilde yerindeydi. Kato ve Carver'da birer Fisalı vardı. Her darbeleri azılı ve kulak çınlatan

cinstendi; iki taraftan da kemikleri sarsan darbelerin geldiği, güç, hız ve beceriyle dolu acımasız bir danstı.

Flynn, Griffin'deki rakiplerden birini alması gerekirken Jocasta'yı korumak için geride duruyordu. Onu şu anda bırakmazdı gerçi çünkü ben görünmezken ve örümcekler efendilerine geri dönerken, iki Magoi, Flynn ve Jocasta'ya odaklanmıştı.

Çamur gözlü elini çevirdi ve korkunç siyah ordusu yine harekete geçti. Bir rüzgâr başlayıp örümcekleri de önüne kattı.

Görünmez kalmaya devam ederek, küçük zihinlerini yakalamak ve onları geri döndürmek için uğraştım. *Neden bunun pratiğini hiç yapmadım ki?* Örümcekler Flynn'den bir metre kadar uzaktaydı. Yarım metre. Daha az... *Zaman doldu.*

İleri atıldım ve bıçağımın kabzasını Magoi'nin kafasına indirdim. Tek ses çıkarmadan devrildi. Element büyücüsü yere düşen takım arkadaşına ağzı açık hâlde bakakaldı. Sonra başını hızla çevirdi, parlak yeşil gözleri boş alanda beni arıyordu. Hareket etmeyi bıraktım, bir kum tanesi bile oynatmadım.

Ellerini kaldırıp şiddetli, girdap gibi bir rüzgâr topladı. Hâlâ hareketsiz olan şeklim dönen kumların arasında belirdi. Beni neredeyse ânında buldu ve kılıcını savurdu. Dönerek yolundan kaçtım, düştüm, yuvarlandım ve vücudunun hemen dibine kadar geldim.

Etrafında dönerek hortumun içinde farklı bir şeyler aradı. Ona o kadar yakındım ki koluma sürtündü. Hemen atıldı. Bıçağından kaçmak için çekildim ve hançerimi kılıç kullanan koluna sapladım, dirsek eklemine yakındı. Artık silahını kaldıramıyordu. Tekrar görünür oldum, bıçağımı döndürerek çıkardım.

Adamın gözleri acıyla parladı. Sonra hiddetle yandı. Bir ilahiye başlamak için ağzı açılırken yarasını yumruklayarak büyüsünü kestim. Nefesi kesildi. Saçını avuçlayıp yüzünü dizime doğru indirdim. Burnu çatırdadı ve iki büklüm olup geriye doğru sendeledi. Rüzgâr durdu, kum yere indi. Dengemi toplayıp döndüm ve kafasına bir tekme indirdim. Mermerden bir heykel gibi, burnundan kanlar fışkırarak devrildi.

Hızlıca bir kontrolle diğer Magoi'nin de hâlâ yerde ve bilinçsiz olduğunu doğruladım. Flynn'e, "Git!" diye bağırarak Jocasta'ya doğru koşturdum. Onu ben koruyacaktım. Flynn, Griffin'e ben-den daha iyi yardım edebilirdi.

Flynn benimle yer değiştirdikten sonra koşarak kavgaya gitti. Griffin'den kurtulan yaralı Tarvalı, Flynn'in baltasından gelen ilk büyük darbeye dönüverdi. Darbenin gücü adamı sendeletti. Flynn peşinden kısa kılıcıyla azılı bir darbe indirdi ve rakibi düşüp yuvarlanarak uzaklaştı. Flynn silahları havada onun peşinden gitti.

Jocasta arkadan kolumu yakaladı. "Bir şey yapamaz mıyız?"

"Yollarına çıkma." Hydra sayesinde bu dersi zor yoldan öğrenmiştim.

"Başka bir şey!" diye haykırdı.

Başımı iki yana salladım. "Hızlı hareket ediyorlar ve çok fazla dönüyorlar. Bıçak fırlatmak riskli. Kimseyi öldürmemeye çalışıyoruz, hele de bizden birini."

"Fakat onlar bizi öldürmeye çalışıyor!"

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Jocasta önceki kadar dehşet içinde görünmüyordu. Telaşlıydı ve topuklarının üzerinde yaylanıyordu.

Sesime hafif bir acı ton sızıverdi. "Daha ilk dövüşünde kana susamaya mı başladın?"

Gözleri büyüdü. "Hayır! Sadece bitmesini istiyorum."

"Bizim adamlarımız daha iyi," diyerek onu teselli ettim. "Öldürmek için dövüşseydik çoktan bitmiş olurdu. Fakat bir şey anlatmaya çalışıyoruz. Merhametli güç. Yeni başlangıç ve tüm o şeyler işte."

Jocasta kaşlarını çattı. "Hıh."

Ben de böyle düşünüyorum. Hemen hemen yani.

Seyirciler bağırmaya başladı ama önceki nahoş tezahüratları ve haykırmaları gibi değildi. En yüksek sesle bağırarlara baktım. Kendi başlarına kalan binlerce örümcek şimdi kumlu arena ile amfideki oturma alanını ayıran duvara tırmanıyordu. Sonu gelmiyormuşçasına üstünden geçip kara bir dalga gibi yürüyorlardı.

Çılgılık atan izleyiciler zıplayıp daha yüksek bir yere gitmeye çalışıyorlardı. Bir izdihamın başlangıcıydı.

Alana bakınca Carver'ın uzun bıçağını rakibin karnına sapladığını gördüm. Darbe temizdi, kaburgaya ya da omurgaya çarpmadan doğruca içeri girmişti. Carver kılıcını geri çekti. Yüzü bembeyaz olan Fisalı karnını tuttu ve acıyla kılıcını sallanmaya devam etti. Carver sıkılmış görünerek darbelerini bertaraf etti.

Bir çocuk çılgılık attı, tiz ve korku dolu bir sestti. Tekrar dönerek kalabalığa bakındım. *Kim Agon Oyunları'na çocuk getirir?* Sonra onu gördüm. Bir oğlan çocuğuydu. Küçük, kara kafası yok oldu; daha iri, daha güçlü insanlar basamaklardan yukarı koşarken onu ittiler. Bağırıp işaret ettim ama hiçbir işe yaramadı. Sonra keskin yüz hatları olan bir adamın durup çocuğu kaldırdığını gördüm.

Agon Oyunları'nda çocukları görmenin etkisiyle öfkeden köpürerek örümcek sürüsüne doğru yürüdüm. Jocasta peşimden geliyor, beni geriye çekmeye çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Örümcekleri alacağım."

"Ne!" Topuklarını yere sabitledi. "Onlara dokunma!"

"Öyle bir planım yok." Bunu gerçekten ama gerçekten istemi-yordum.

Jocasta geri çekildi, kılı kaçaklardan biri botuna tırmanınca tekmeleyip attı.

"Arkamda kal," diye emrettim. "Birisi gelirse bana haber ver."

Sorgulamadan döndü, ben de tek düşünceye odaklandım – örümcekleri alana geri dönmeye zorlamaya. Başta hiçbir şey hissetmedim fakat sonra kafamın içinde ufacık bir ışık yanmaya başladı. Ardından bir diğeri, bir diğeri, bir diğeri ve sonra öyle çoğaldılar ki takip edemedim. Beni parlak, doğru düzgün hisleri olmayan bir acelecilikle dolduruyorlardı. Her an parlayan minicik bir beyni daha tutuyordum. Bir kalp atımlık sürede uyumlu, nabız gibi atan bir kütleye dönüştüler, itaat etmeye hazırlardı.

Gelin.

Simsiyah dalgalı bir deniz gibi duvardan aşağı aktılar. Bana

doğru yuvarlanıyorlardı, sonra binlerce örümcek birdenbire bedenimi sardı. Ciyaklayarak zıpladım ve dengesiz bir kukla gibi oynayarak onları fırlattım. “Bana değil! İnin! İnin! İnin!” Kafamın içindeki örümcek bilinçlerinin parlayan küresini zihinsel olarak ittim ve yanıyormuşum gibi zıplayarak üzerimden atladılar.

Jocasta çığlık atarak geriye kaçtı.

Daireler çizerek vücuduma vurup durdum. Artık üstümden inmişlerdi ama onları hâlâ hissedebiliyordum. Ürperdim. *Her yerimdeydiler sanki.*

Etrafımda kocaman bir daire içinde sayısız kıllı bacak dönüyor ve esniyordu. Örümcekler döndü, kendilerini düzeltmeye çalışırken diğerleri aceleyle birbirinin üzerine tırmanıyordu. Kaçınılmaz olarak birkaçını ayağımın altında ezdim. Patlayıp vıcık vıcık oldular ve midem şiddetle takla atarken irkildim. *Örümceklerden nefret ediyorum! İyy! İyy!*

Sersemim teki gibi kıpırdanmaya ve tamamen anlamsız el hareketleri kullanmaya devam ederek örümcekleri zihinsel olarak doğruca rakiplerimize gönderdim. Önce Flynn’e ulaştılar ve bacaklarına tırmanmaya başladılar. Ellerimi çırpıp, “Hayır! Hayır! Ona değil!” diye bağırdım.

Yere düşüp Tarvalıya doğru gittiler. Tarvalı dikkatinin dağılmasına izin vererek kendini açıkta bıraktı. Flynn koca yumruğuyla adamı yere serdi.

Kalabalık onayını kükreyerek gösterdi. Jocasta ve bana yakın olan seyirciler aşağı inip bariyerin yanında toplandı, tıpkı örümcekler gibi birbirlerinin üzerine çıkıyorlardı. Bağırıp Griffin’in dövüşünü işaret ettiler.

Benim gittiğim yer de orasıydı zaten. Örümcekleri Griffin’in rakibine yolladım. Tam yolu yarılamışlardı ki gözlerimin arkasında bir acı dalgası patlayıverdi. Tıslayıp başımı kavradım. Örümcekler durdu, kafalarının karışıklığını aklımdaki yavaş kıpırtıdan hissettim.

Keskin bir çimdikleme, sonra da boşluk dengemi altüst etti. Etki büyüğü yapan Fisalı doğrulup oturdu ve bana şeytani bir bakış attı. Örümceklerini geri istiyordu.

Magoi ayağa kalkarak kafamın içindeki ışıkların solmasına sebep olacak zihinsel bir çağrı yolladı. Parıltılar birer birer söndü ve örümcekler ellerimin arasından kaydı. Kaybettiklerim bana doğru koşmaya başladı... ve cana yakın değillerdi.

Bir karar vermeliydim ve yeterince zamanım yoktu. Örümcekleri tekrar yakalamak. Ya da *adamı* yakalamak. Bu daha önce hiç aşmadığım bir çizgiydi, en azından bilerek yapmamıştım. O zamanlar kelimelere dökemeyecek kadar küçüktüm fakat yoğun, yağsı korkuyu, kirlenmişlik hissini ve ne yapabileceğimi anladığımda nasıl sarsıldığımı hatırlıyordum. İnsanları kontrol edebildiğimi fark ettiğimde – nadir görülen ve korkunç bir tür olduğumu öğrendiğimde. Tıpkı annem gibi olduğumu anladığımda.

Kız kardeşim Ianthe çılgınlık atan bir bebektir. Bense annem hiddetle çocuk odasına gelmeden önce onun sessiz olmasını isteyen korku içinde, altı yaşında bir çocuktum. Bilmeden Ianthe'ye ağzını kapalı tutmasını emretmiştim. Etki büyüsü sadece istemekten ya da bir şeyi düşünmekten daha farklıydı. Soyutlamak zorunda olunan özel, bilinçli arzular vardı; besleyerek yoğunlaştırmak, sonra bir hedefe yöneltmek gerekiyordu ama ben bunu o zamanlar bilmiyordum. Tek bildiğim sessiz olması gerektiği, yoksa hepimizin bunun bedelini ödeyeceğiydi – Eleni, ben ve diğer ufaklıklar. Ianthe üç gün boyunca bir şey yiyip içmemişti ve Thanos ile ben ne yaptığımı anlamasak neredeyse ölecekti.

Altı yaşındaydım ve daha o zamandan bir katıldım. Fisa Kalesi'nde hızlı büyüyorduk.

Magoi'ye baktım, zihnimde hâlâ bir köpek gibi havlayıp duruyordu, kendisini titreten bir çabayla örümceklerini birer birer çekiyordu. Onu dans ettirebileceğimi ve kendi bıçağının üstüne düşürebileceğimi içten içe biliyordum fakat saf tutmayı başardığım birkaç parçamdan birini kirletmeme değmezdi.

Örümcekler bacaklarıma tırmanırken gözümde çektiğimi canlandırdım, diğer Magoi'nin yaptığı gibi. Parlayan örümcek zihinlerini onun beyninden çektiğimi ve yeniden kendime bağladığımı hayal ettim.

Fisalı ılık attı. Seirmeye başladı. Gözleri geriye dönerken yere düştü; kulakları ve burnundan kan damlıyordu.

Kalabalık nefesini tuttu ve dudaklarım şokla aralandı. Gözlerimi kırıpştırdım. Kendimi tutmuştum. Gerçekten tutmuştum.

Örümcekler yine bariyere doğru atıldı ve insanlar panikleme-ye başladı. Onları bu defa kolayca dizginledim, sonra iki kütleye ayırdım. Carver kendi rakibini yere sermişti, kılıcı boğazındaydı, o yüzden örümcekleri ilerlettim. Kato'nun ve Griffin'in rakiplerine aynı anda arptılar. Sadece dşnmemle örümcekler iki rakibi yapışkan ağlarla dağ gibi sardı. Hareketsiz kalan adamlar devrildi – rmcekler *oğunlukla* stte kalıyordu– ve sonra bir sürü boncuk gibi, siyah göz dönüp bana baktı.

Yüzümü buruşturdum. *Cici rmcekler. İğrenç ama cici.*

Mutlulukla cıvıldaştılar ve derim karıncalandı.

Kato ve Griffin yere düşen adamların ağızlarının üzerine nefes alsınlar diye delik açtılar, arenada çıt çıkmıyordu. Kalabalık nefesini tutarak izliyordu. Cansız bir mırıltı başladı. Hareketin olmadığı her saniyeyle birlikte yaygaraya dönüşüyordu. Kızaran yüzler, öfkeli gözler, sallanan yumruklar... Seyirciler kana açtı ve onlara bunu vermiyorduk.

Tiksintiyle etrafıma bakındım. Açlıktan lebilirlerdi.

Tam bir dakika daha geçmişti ki –belli ki oyun düzenleyiciler de ne halt yediğimizi merak ediyordu– en sonunda gong çaldı, coşkun “lm! Ölüm!” bağırışlarının üzerinden zorlukla duyuluyordu.

Griffin'e baktım, ağırbaşlı ifadesi benim düşüncelerimi yansı-tıyordu. ldrmek için bir sürü vakit olacaktı. Bir daha böyle bir turumuz olmayacaktı, kendimizi savunmak için ne gerekiyorsa onu yapacaktık.

Gong ikinci defa çaldı. Uzun, alçak, metalik bir grltyd. En sonunda üçüncü de yankılandı, ürpertici titreşimler sona erene kadar rakiplerimizin işini kalıcı olarak bitirebilirdik, rakiplerimiz yerde kalabilirdi ya da tekrar ayağa kalkıp dövüşmeye devam edebilirlerdi. Ses kesildiğinde rakip takımdan bir kişi bile ayakta olursa raunt devam ederdi.

Carver'ın patakladığı adam seğırdi ve Carver kılıcının ucunu adama o kadar yaklaştırdı ki adam şaşış baktı. "Bir dahaki sefere kılıcım doğruca kafana saplanır. Şifacılar o konuda daha çok zorlanır." Ses tonu sevimliydi.

Adam kıpırdamayı kesti ve elini karnına bastırmaya devam etti. Gong sesi solup gitti. İnsanlar homurdandı. Yuhaladı. Ses git-tikçe arttı. Onları bir katliamdan mahrum bırakmıştık, yapmamızı istedikleri şey tam olarak bir katliamdı. Tek bir kişi bile ölü değildi – yani, sanırım.

Sesleri dikkate almadan Griffin'e koştum. Beni havaya kaldırıp döndürdü, gri gözleri ışıltıyordu.

Sırıtarak omuzlarına tutundum. "İlk turu rahat geçeceğimizi söylemiştim."

Beni aşağı indirdikten sonra dudaklarımdan sertçe öptü. "Haklıydın da."

"Her zaman öyle değil miyim?"

Griffin sessizce gülerek beni koluna doğru yatırdı ve ağzımı öyle bir yağmaladı ki başım döndü ve ne tarafın yukarısı olduğunu karıştırdım.

Hoyrat tezahüratlar kalan yuhalamaları yutuverdi. Seyirciler-den bazıları bağırmaya başladı, "El-pis! El-pis!" Gerçekte ne söylediklerini bildiklerini sanmıyordum ama ismimiz arenada yankılanana kadar kelime dillerine dolandı.

Tabii, şimdi severler bizi. Şiddet. Seks. Memnuniyet.

Off.

Griffin ağzımı en sonunda serbest bıraktığında, "Sen şov yapıyorsun," dedim. Nefes nefeseydim.

Gülümsedi. Nefis biçimde şahin gagasını andıran burnunun altında, beni yıkıp geçen dişlerinin parıltısı vardı. Gözlerinden biri morarıyordu, onu daha da tehlikeli ve korsanvari gösteriyordu. "Kalabalığı memnun ediyorum ben."

İçimde bir sıcaklık şaklar gibi yankılandı, ta ayak parmaklarıma kadar tüm vücudumu alazladı. "İnsafsız bir adamsın sen."

Kara kaşları havaya kalktı. "Demek kafiye yapabiliyorsun."

Ağzım açık kaldı. Griffin de ağzımı yeniden istila etmek için bundan yararlandı.

“Ne yapıyorsun?” diye ciyakladım, yüzümün böğürtlen gibi kızardığını hissediyordum. “Binlerce insan izliyor.”

“Dünyaya bizim Alfa çift olduğumuzu gösteriyorum. Birlikte çalışıyoruz. Rasgele insan öldürmüyoruz.” Beni tekrar doğrulttu, dengemi sağlamak için ona tutundum. Kalbimin kaburgalarımın çarparak atması yüzünden biraz başım dönüyordu. “Ayrıca muhteşem karımı öpmek geldi içimden.”

Kızarıklığım yayıldı. “Haklısın, muhteşemim. Korkutucuyum. Akıllıyım da. Azılı olduğum da söylenir. Ayrıca...”

“Her zamanki gibi, son derece alçakgönüllüsün.”

Sırıttım. “Biliyorum! İşte o *en iyi* özelliklerimden biri.”

Griffin kahkaha attı, yüzü aydınlandı.

Bir düzine oyun düzenleyici koşarak dışarı çıktı ve rakiplerimizi toplamaya başladılar, önce daha ciddi yaralananlara gidiyorlardı. Diğer takımın şifacısı kuma çıktığı anda, Carver’ın bıçakladığı adama koşup ellerini üstüne koydu. Onlar arenanın aşağısına giden tünellerde yok olurken adamın acıyla homurdanmasını duydum.

Yanlışlıkla beynini ezdiğim Fisalı inledi, ikimizin de oraya bakmasına sebep oldu. *Ah, güzel. Ölmemiş.*

“Orada ne oldu?” diye sordu Griffin. Başıyla kaldırılıp taşınan Magoi’yi işaret etti.

“Örümceklerini geri almaya çalışırken ona zihinsel bir fiske vurdum.”

“Fiske?”

Başımınla onayladım.

“Dürtmediğin iyi olmuş.”

“Doğru. Pratik yapmam lazım.”

Kalçamı kavrayıp beni yakınına çekti. “Bir insan öyle bir şey konusunda nasıl pratik yapar ki?”

Takımımızın arkamızda toplandığını umursamadan ona sokuldum, kıvrımlarım onun sert yüzeylerine, kaslarım kaslarına dokundu. “Tercihen kimsenin beynini patlatmadan.”

Griffin yine kakhaha attı ve bunun dünyadaki en sevdiğim ses olduğuna karar verdim. Bütün gün dinleyebilirdim.

“Bağışıklığının olmasına memnun oldum,” dedi.

“*Senin* üstünde denemezdim.” Gücenerek ellerimi boynuna doladım. “Benim için endişelenmedin mi?”

“Ben her zaman senin için endişeleniyorum. Fakat ellerinde Kobaloi bıçaklarından daha fazla numara barındırıyorsun, birisinin seni yere devirip orada tutmasına izin vermeyecek kadar da inatçısın.” Belimi sıktı. “Örümcekler konusunda bile.”

Sırıttım. “Şuna da bakın. En sonunda benimle nasıl tatlı tatlı konuşacağını öğrendin,” diyerek ona takıldım.

Griffin’in ağzının bir kenarı yukarı doğru kalktı fakat gözleri eğlenceden daha sıcak bir şeyle parlıyordu. Sesi sadece benim kulaklarımın duyacağı kadar alçaldı. “*Senin* içini dışını biliyorum, *agapi mou* ve istediğin şey tatlılık değil.”

Karnımın derinlerindeki kaslar kasıldı, sözlerine ve sesindeki karanlık tınıya tepki veriyordum.

Kapılar bir kez daha tangırdadığında birbirimizden ayrıldık ve bizi odalarımıza götürmek için daha fazla görevli geldi. Bizim takımını kaydeden kâtibî tanıdım, mutlu görünmüyordu.

“Büyük bir sandığa ihtiyacım var,” dedim ona.

Ağzı kızgınlıkla büzüştü. “Yarışmacılar taleplerde bulunmaz.”

“Pekâlâ. Örümceklerin gitmesine, bilet satışlarını mahvetmesine ve muhtemelen şehir boyunca yayılacak paniğe izin veririm ben de.” Dişlerimi göstererek gülümsedim. “Kulağa eğlenceli geliyor.”

Adam parmaklarını şaklattı. “Ona bir sandık getirin!” İfadesi daha da ekşidi. “Etki büyüünden bahsetmemiştin, yaratıkları yönlendirmenin tek yolu o.”

Omzumu silktim. “Sormadın.”

“Etkileme genelde saldırı büyüü olarak görülür.”

“Etki büyüü ne saldırı ne de savunma büyüüdür.” Küçükken öğretmenlerim tarafından defalarca söylenen şeyi alıntıladım. “Yatkınlığı Magoi’nin yaradılışı belirler.” Adam benden otuz santim

daha uzun olsa da onu aşağıda görür gibi baktım. "O bize örümcek attı. Ben de sadece onları geri attım."

"Beyin kanaması geçirtecek güçle."

"Yani?"

"Bir de ortadan kayboldun."

Yine... "Yani?"

"Başka ne yapabiliyorsun?" Gözlerini kıstı. "*Kimsin sen?*"

Neyse ki büyük, ahşap bir sandık geldi, eski bir silah sandığıydı ve beni cevap vermekten kurtardı. Hoş, cevap vereceğim de yoktu ya. Örümcekleri sandığa gönderdim, onlarla bağımı kopardım ve kapağı yerleştiren iki adama seslendim. "Bunları Fisalı Magoi'ye götürün. Onlarla ilgilenemeyecek hâldeyse bana geri getirin." Bir şeyler düşünecektim. Belki bu iş bittiğinde ormanda bir yürüyüş yapardım.

Hayatta kalacağımızı varsayarsak yani.

Azıcık kan akıtmamıza rağmen arenadan yine de tezahüratlarla çıktık, hatta örümcekleri kontrol altına aldığım için birkaç kişinin teşekkür ettiğini bile duydum. Bariyerden çiçekler ve simgesel şeyler yağıyordu. Uzun saplı, mor bir gonca aldım ve kapının altından geçerken kalabalığı selamlamak için kullandım. Alkış sağır edici boyuta ulaştı.

Griffin kulağıma, "Şimdi kim şov yapıyor?" diye fısıldadı.

Sırtarak kaburgalarına bir dirsek indirdim.

Carver çiçeğimi elimden alıp kokladı. Yüzünü buruşturarak geri verdi. "Örümcekleri sonraki dövüşte kullanamaz mısınız?"

"Bir saldırı başlatmak saldırı büyüü kullanmak anlamına gelir," diye cevap veren görevli beni şüpheyile süzdü. "Sadece ilk olarak sana gelen şeyle karşılık ver yoksa diskalifiye edilmenizi sağlarım."

Kısa bir baş hareketiyle onayladım ama havalara uçmak istemedim. Birkaç oyun düzenleyicinin önünde, başka bir Magoi'nin yaratıklarını, hatta büyülerini kullanmamı onaylamıştı.

Selena odamıza bizden önce gitti. Bizi aceleyle içeri aldı ve

meraklı oyun düzenleyicilere yemek getirmelerini emrederek kapıyı suratlarına kapadı. Adamlar tartışmayı düşünmediler bile.

Selena tedavi etmesi gereken çizikleri ve bereleri inceledikten sonra ilk bana geldi. Yanağıma ve çeneme nazıkçe dokunuşu, tenime saldığı şifa büyüsuyle sıcak iğneler giriyormuş gibi battı. “Kuma sürterek çizdiği yer kanamış. Şurası da.” Uzun, pürüzsüz parmağıyla ağı keserken boynumdaki kesiğı takip etti.

Selena’nın büyüsu ısırp batarken irkilmemeye çalıştım, beni hızla iyileştiriyordu. “Hayatımda ilk defa hiç umursamıyorum,” dedim.

Kusursuz, koyu sarı kaşlarını kaldıran Selena kumun çizdiği kollarıma geçti, onları önce suyla yıkadı. Dirseklerim berbat hâldeydi.

“Nerede olduğunu bulacak,” dedi.

“Annem burada ne yaptığımı merak edecek. Bu onu deliye çevirecek.”

Selena hafifçe gülümsedi, biraz fazla acıyan bir noktaya odaklandığında dişlerimi sıktım. Öyle güçlüydü ki bütün işlem çabucak bitiverdi.

“Bitti.” Doğrulup önce göğsüme, sonra alnıma dokundu. Parmak uçlarından içime akan büyü dalgaları şimdi tatlı hisler sunuyordu; yuva, sığınak, huzur gibi sadece onunla ya da Griffin’leyken hissettiğim şeylerdi. Kokusu beni yıkayıp geçti, körpe yaprakların üstündeki hafif yağmur, yenilenmenin tazeliğı. Dipsiz bakışları boyalı yüzümde gezindi. “Gölgelerden ışığa.” Yüz ifadesi hem buruk hem de biraz hüzünlüydü. “Her şeye karşın o senin için iyi olabilir.”

Kalbim daha hızlı çarpıyordu. Göğsümde aniden bir sıkışma oldu. *Her şeye rağmen Griffin’i onaylamaya mı karar veriyordu?*

Sonra Griffin’e döndü. “Öpüşmek muhteşem bir fikirdi. Kalabalığın sizin arkanızda durması için bir sebebe ihtiyacı vardı. Vahşilik ve kan banyosu eksikliğinizle onları sıkıntıdan ağlatıyordunuz.” Griffin’in kolundaki yüzeysel bir kesiğı iyileştirdi, sonra moraran sol gözüne ve elmacikkemiğine geçti. Derisi yarılmıştı.

“Beklenmedik merhamet, romantizm, gizem... Bunlar en kaypak ve vahşi yürekleri bile etkiler.”

Griffin’in etrafında yavaşça dolandı, hiçbir şeyi kalmayınca memnun oldu. Griffin başını eğerek teşekkür etti. Selena hiç alay etmeden başını eğerek karşılık verdi ve bunu Yeraltı Dünyası’nın buz tuttuğuna yordum.

Carver ve Jocasta’da hiç yara yoktu. Selena, Kato’ya, sonra da Flynn’e geçti, bereleri ve kesikleri onardı. Bu ufak tefek şeyler ondan hiçbir şey götürmüyordu bile, bu iyiydi çünkü sonraki dövüş çok daha kötü olacaktı.

Selena çalışırken Griffin’e yaslandım, yanağımı sağlam göğsüne dayadım. Deri zırhını çıkarmıştı ve kalbinin düzenli atışını duyabiliyordum. “Beni strateji için öpmüş olmana çok alındım.”

Kolunu etrafıma sarınca göğsüme sıcaklık dalgaları yayıldı.

“Tam bir işkenceydi.” Başını eğip dudaklarını benimkilere bastırırken gözleri akşam karanlığındaki yıldızlar gibi ışıktı.

OTUZUNCU BÖLÜM

GRİFFİN BANA ÇARPIP KOLLARINI GÖVDEMİN ETRAFINDA kenetledi. Sert vücudu tüm gücüyle çarpınca ciğerlerimdeki hava boşaldı ve Griffin beni şakır şakır yağan yağmurda geriye itti. Döndü ve sırtını toprak zemine çarptı. Başımın tepesinden homurdandı, sonra yuvarlanıp üstüme devrildi.

Metal tüyler az önce durduğum ıslak kumun üzerine yağıverdi, göz ucuyla tırtıklı kenarlarının parladığını gördüm. Arenadan, üstümüzde bir yerlerden daha fazla tüyün salındığını haber veren sert, tiz bir ses geldi. Devasa, acımasız Stymphalos kuşu* yeni bıçaklar yağdırmak üzereydi.

Griffin kollarıyla başımı sarmaladı, açıkta tek noktayı bile bırakmadı. Metal şakıdı ve bıçaklar etrafımızdaki çamura saplandı. Griffin dişlerinin arasından nefesini verdi, sonra kalçamın üzerinden sıcak bir şeyin aktığını hissettim.

Kalbim boğazımda atıyordu. “Ne kadar kötü?” diye sordum.

“Kötü değil,” diye soludu.

Erkekler bunu hep söylerdi. Tek elimi onun altından çıkarıp dikkatle yan tarafında gezdirdim. Uzun, ölümcül tüye ulaştığımda nefesi hızlandı. Belinin aşağısındaydı ve deri zırhının yan tarafın-

* Yunan mitolojisine göre Savaş Tanrısı Ares'e ait, insan yiyen efsanevi canavarlar

dan doğruca geçip keskin ucunu kuma saplamıştı. Bıçağın çoğu iskalamıştı. Daha geniş olsaydım beni de keserdi.

“Kemik?” diye sordum. En alttaki kaburgalarına yakındı.

Başını iki yana salladı.

Tüyü başparmağım ile işaretparmağımın arasında tutup jilet keskinliğindeki kenarlarından kaçınmaya çalıştım. “Tuttum. Sola doğru kıpırda.”

Griffin yana doğru kayarak bıçağın kenarından çıktı. Onu kumda bıraktım. Yaratığın metal tüyünde elimi parçalara ayırmadan tutabileceğim hiçbir yer yoktu.

Griffin kasvetli göğü araştırmak için başını yukarı çevirdi. Yağmur yüzünden nehir gibi akararak benimkine damlıyordu. “Bir tur daha atmak için dönüyor.”

Üzerimden fırladı, elimi tuttu ve birlikte ayağa kalktık. Yanındaki kara leke karnımın kasılmasına sebep oldu ama Griffin hissetmiyormuş gibi görünüyordu. El ele koşuyorduk. Şölensel, rengârenk, yağlı tentelerin altında ıslanmayan kalabalık vahşi bir tezahüratla bağırdı.

Görüntü ve ses midemi bulandırdı. Şatafat ve şiddetin karışımı, annemin sarayındaki hayatın günlük cezasına öyle benziyordu ki midem altüst oldu. İki yerde de cinayet bir spordu ve ödülü de prestij, altın ve diğer insanların gözlerinde beliren korkuydu.

Seyirci bizi seviyor gibi görünüyordu gerçi, herhalde bundan biraz tatmin olmalıydım. Griffin’le ben tek gecede arenanın sevgilisi olmuştuk — oyunlardaki âşıklar, kuzeyli Magoi ve güneyli Hoi Polloi, Fisalı ve Sintalı, her açıdan düzenle alay ediyorduk. Beklenmedik, coşkulu destekleri, kana olan ilkel susamışlıklarının bile üstüne çıkıyor, Griffin’in başından beri söylediği şeyi kanıtlıyordu. Thalyria değişiklik için hazırdı ve Thalyria’nın insanları, farkında olsa da olmasa da yeni bir gerçeklik için açtı. Eski önyargılar derinde yatırıyor olsa da —özellikle Magoi azınlığının arasında— Agon Oyunları için Kitros’ta toplanan bir sürü insanın farklı bir şeyi görüp kendilerini onun arkasına, *bizim* arkamıza koyması için sıkıcı bir dövüş yetmişti.

En sonunda zafer kazandığımızı görmeden önce bizim korkunç ıstıraplar çekmemizi izlemekten keyif alacaklarından emin olmasaydım bu daha memnun edici olurdu.

Aceleci ve kaba bir şey yapmadan önce, tezahürat eden izleyicilere arkamı döndüm ve bulutların arasındaki Stymphalos kuşunu aradım. Yaratık demir grisi gökle aynı renkteydi, bir şimşek kadar hızlıydı ve Griffin'le beni takımımızdan ayrı tutmakta zorlanmıyordu. Şu âna kadar bu raundun çoğunu ölümcül tüylerden kaçarak ve olmamız gereken yerden uzaklaşarak geçirmiştik.

Kuşa dair bir işaret arayarak arenayı tararken gözlerim kraliyet locasına takıldı. Bu kez Tarva kraliyet ailesi de izliyordu, Tarva Kalesi'nden komşu Kitros'a gelmişlerdi. Lüks, korunaklı koltuklardaki kimse gülümsemiyordu. Kraliyet üyelerinin düşmanlık beslemesi şaşırtıcı değildi ve Griffin'le beni açık bir hoşnutsuzlukla izliyorlardı.

Yoğun yağmur görmemi zorlaştırıyordu ama içimde bir şeyler değişti ve arkadaki kadına biraz daha dikkatli baktım. Gençti, belki on sekizindeydi. Bana bakıyordu, saç ıslak rüzgârda savruluyor ve birbirine karışıyordu. Hareket etmiyordu. Umursamıyordu.

Tanıdık siması bana bir gelgit dalgası gibi çarptı, ani şokla boğuluyordum. Saçı kahverenginin en koyu tonuydu. Uzun, vahşi dalgaları, tombul Fisa incileri olduğunu bildiğim örme tacın altında uçuşuyordu. Burnu düz ve uzundu, sırtı gergindi, ufak tefek ancak kıvrımlı bir bedeni vardı. Sekiz yıldır görmediğim detaylar üzerime hücum etti, belki de zihnim onları kendiliğinden dolduruyordu çünkü bu mesafeden bile olsa, tıpkı benim gibi göründüğünü biliyordum. Gür kirpikli, çekik gözleri bahar yapraklarından bir ton açıktı. Koyu, çarpıcı kaşları vardı. Sivri çenesi sürekli bir savunma hâlindeymiş gibi hep havada olurdu. Korktuğunda omuzları içeri doğru kıvrılırdı. Dudakları doğal bir şekilde kenarlardan yukarı kalkıktı, hayatında hiçbir şey eğlenceli olmamasına rağmen ona gizemli bir ifade veriyordu.

Şiddetli bir duygu karmaşası vahşice göğsüme çarpıyordu. O genç kadına bakarken kendimi dünyayı parçalarına ayırmaya

muktedir biri gibi hissettim. Buna bu arenayı yakarak başlayacaktım. Kan banyosunu ve tek bir Fisalı kızın gözlerindeki kalıcı dehşeti yok etmek için her şeyi yapardım. Aslında kendimi parçalamak istiyordum. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım. Tamamen.

“Cat!” diye haykırdı Griffin.

Hemen yanımdaydı ama sesi uzaktan geliyordu. Gittikçe daralan boşlukta kısa nefesler alıp veriyordum. Gözlerim kararıyor, etraf gölgeleniyordu, küçük kız kardeşim o kör edici merkeze acı verici bir iğne gibi batıyordu. Benden altı yaş ufaktı, hep Eleni’nin odasına saklanırdı çünkü oğlanlardan korkardı. Erkekler ona karşı korkunçtu. Herkese karşı korkunçlardı.

“Onu bıraktım.” Başım dönüyordu, Griffin’in koluna uzandım. “Eleni beni asla arkada bırakmazdı.”

Griffin kaşlarını çattı. Sonra hızla başını çevirdi. Beni arkasına ittikten sonra kılıcını ölümcül bir kavisle savurup büyük Stympalos kuşuna gıcırdayan, metalik bir sesle vurdu.

Şokla bütün vücudum sarsıldı. Kulaklarım keskinleşti ve gözlerim tekrar odaklandı. Döndüğümde ölümcül yaratığın uzaklaştığını gördüm. Kuma çarpmadan toparlandı ve delici bir çığlıkla tekrar havalandı.

“Ne oldu?” diye hırladı Griffin. “Nerelere gittin?”

Az önce hayatımı kurtarmıştı. Yine. Saçları sıırılsıklamdı ve yüzünden boynuna doğru kıvrılıyordu. Uçlarından yağmur suyu damlıyor, burnuyla çenesinden akıyordu.

Yutkundum ve biriken yaşları ve yağmur sularını uzaklaştırmak için gözleirmi kırıştırdım. “Ilanthe burada.”

Griffin’in kaşları aşağı doğru indi. “Seni tanımayacak.”

Kat kat makyaj vardı suratımda ve gözlerimin etrafına geniş bir açıyla çektiğim sürme şakaklarıma doğru uzanan kıvrımlı bir dövme gibiydi. Yağmurda akmiyordu. Önemli değildi. Kraliyet locasında oturan kadın hâlâ bana bakıyordu, yumrukları karnına dayalı duruyordu, yüzü bembeyazdı ve ağzı yarı açıktı. Çığlık atmak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Biliyor. Her an bana ihanet edebilir.” Tarva kraliyetine. Dün-yaya.

Griffin’in gözleri fırtınadan kararan gökle uyumlu, metalik bir griye dönüştü. Dirseğimi kavrayıp hareket etmeye başladı. “Her sorunun bir zamanı var,” diyerek bizi takımımızın yanına doğru koşturmayı zorladı.

Gök gürledi, arenanın diğer tarafından gelen gümbürtüleri ve homurtuları boğdu. Yağmur perdesinin arkasından görmek için gözlerimi kısıtım. Jocasta bıçaklarını çekmişti ama attığını görmedim. Sırtı duvara dönüktü. Carver, Kato ve Flynn onun önündeydi ama Griffin ve ben yokken sayıca azınlıkta kalıyor ve çabalıyorlardı. Fisalılar ve ateş büyüleriyle yüz yüzediler ve sırlıklam ıslanmış olmasak muhtemelen ölmüş olurlardı.

Tam takım arkadaşlarımıza giden yolu yarılamiştık ki soluk bir şekilde parlayan kanatlar, tiz bir bağırış ve bıçak keskinliğindeki tüylerin salınması bizi yine rotadan saptırdı.

Gözümdeki yağmuru sildim, kızgınlık ve korkuyla küfrettim. “Şunu nasıl öldüreceğimi bilmiyorum!” Artık arenadan ziyade kanlı bir bataklık olan yerde tek bıçağım dışında hepsini kaybetmiştim ve Griffin, yaratığın zırhlı bedenine onlarca kez vurmuştu. Tek bir çizik bile oluşmamıştı.

Griffin sağanağın üzerinden, “Öyleyse kuşu kontrol et!” diye bağırdı.

“Deniyorum!” Şu âna kadar etki büyüğü denemelerim hiçbir işe yaramamıştı, bana verdiği tek şey baş ağrısıydı. Kuşu tutamıyordum ve onu yönlendiren Magoi’ye de hiçbir şey yapamıyordum. Kadın çok güçlüydü. Ayrıca sürekli saldırı altındayken odaklanamıyordum.

Griffin’in gölgesi gibiydim, o yaratığı uzak tutarken ben ona yakın kalıyordum. Tüyler yere saplandı ve biz sola fırladık, sonra sağa. Griffin tırtıklı bıçaklardan birini kılıcıyla uzaklaştırdı, parlayan şeyi ileri gönderdi. Birkaç adım sonra Griffin beni kendine çekti. Saç örgüm sadece bir saniye sonra peşimden geldi ve başka bir tüy ucunu kesiverdi, saçımı bağlayan deri parçasıyla birlikte

saçımın da yaklaşık bir on santimlik parçasını kesmişti. Nefesim kesildi, saf adrenaline nabzım deli gibi atıyordu.

Griffin elimi sımsıkı tuttuktan sonra yine koşmaya başladı, saç örgüm açılıyordu. "Çok yakındı, Cat!" diye bağırdı omzunun üstünden, benim için hissettiği korku sesini sertleştirmişti.

Arkasından zorlukla soluyarak koştum. "Herkesin ayaklarında kanatları yok. Sadece Hermes'in... bir de belli ki *senin!*"

Beni tutmaya devam ederken kaşlarını çattı. Durup kuşun dönmesini, başka bir tura hazırlanmasını takip ettik.

Griffin yağmurun sesinin üzerinden bağırdı: "Kuşu da örümcekleri yakaladığın gibi yakala!"

"Örümcekler aptaldır!" diye bağırarak karşılık verdim. "Ayrıca onları yakaladığımda büyücüleri bilinçsizdi. Bu büyü bir yaratık ve kendi başına bir takım üyesi. Aynı şey değil!"

Griffin bir dizi hızlı hamle yaptı, kuşun daha fazla tüy salama-dan fırtınanın içine yükselmesini sağladı. "Öyleyse kontrol eden Magoi'yi ortadan kaldıracacağız." Gözleri kaya gibi sertleşerek benimkilere baktı. "Kelimenin tam anlamıyla."

Başımınla onayladım, öldürme düşüncesini olması gerekenden daha kolay kabullendim. Belki de çok fazla pratiğim olduğu içindi. Yine arenada koşturduk. Yağmur başımın tepesini dövüyordu. Islanan saçlarım sırtımda zıplıyor ve kollarıma dolanıyordu. Kızılımsı kahverengi çamur botlarımı çekip beni yavaşlatıyordu. Ayağım önceki kavgadan kalan bir şeye takıldı ve ileri doğru uçup ellerimle dizlerimin üzerine devrildim. Bileklerim mide bulandırıcı çamurun içine dalmıştı, saçlarım iğrenç kumun içine giriyordu. Midem acayip bir takla attı. Ellerimi çekip sendeleyerek ayağa kalktım.

Önümdeki Griffin durdu ve döndü. "Daha hızlı!" Sesi süratle esen rüzgârı geçerek bana ulaştı. Tepemizdeki bir bulut patlayarak yağmurunu saldı.

"Kuş nerede?" Birdenbire şiddetle yağan yağmurun içinden bağırdım. Artık takımımızı göremiyordum. Düşmanlarımızı da. Hiçbir şeyil

Metalik kâbus hemen üzerimdeki fırtınanın içinden belirdi. Stymphalos kuşunun bronz gagası kemik kıran bir güçle inmeden önce kollarımı başımın üzerine kaldırdım.

Zeus'un anası! Sağ elim ateş gibi yandı. Elimi çekip kurtardım ve karnıma dayadım, koca kuş tekrar yukarı çıktı, yeniden yağmurun içinde kayboldu.

Griffin koşarak bana doğru döndü, elimi kaldırıp yarayı inceledi. Vahşice sövdü. Beş santimlik bir yarık vardı. Derindi. Bazı yerlerde kemiği görüyordum. Yağmur kanı belirdiği kadar çabucak yok ediyor, etrafımızdaki lekelere ekliyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve burnumdan zorlukla soludum, aldığım kısa soluklar bana yeterli hava sağlamadı. Yumruk yapmaya çalıştım. Sadece başparmağım hareket etti, zonklayan sıcaklık dirseğime doğru dağılarak nefesimi kesti.

Griffin'e baktım, gözlerim genişledi. "Bıçak tutamam." Ya da bir kılıç. Hatta vuramazdım bile – sağ elimi kullanmam imkânsızdı.

Dudakları ince bir çizgi hâlini alan Griffin bulutlara bakınarak kuşu aradı. Görmeyince, tuniğinin altından bir parça koparmak ve elimin etrafına dolayıp sıkıca bağlamak için oyalandı.

"Sol elinle atabilirsin," diyerek yaralı elimi bıraktı.

"Onunla o kadar hatasız atamıyorum."

"Yine de herkesten daha iyisindir."

Karıncalandıran, yakan sıcaklık omzuma doğru çıkıyordu ve karnımda yeni bir korku tohumu belirdi. *Zehir mi?* Bütün kolum ağırlaştı.

Jocasta haykırdı. İkimiz de sese döndük ve yağmur kör edici bir sağanak gibi değil de düzenli biçimde yağmaya başlayınca koşmaya başladık. Bandajlı elimi sertçe göğsüme dayalı tutuyor, sarsmamaya çalışıyordum. Yaradan akkor acı yayılıyordu. Sıkıtığım dişlerimin arasından hava ıslık çalarcasına geçti.

Stymphalos kuşu bu defa bizi ayırmadı ve diğerlerine ne olduğunu daha iyi gördük. Carver başka biriyle şiddetli bir kılıç düellosuna tutuşmuştu, bıçakları öyle hızlı ve akıcı hareket ediyordu ki takip edemedim. Carver'ı ilk defa teke tek dövüşte görüyordum;

inleyen, kayan ve çarpışan metalin sesi hiç kesilmiyordu ve sağır ediciydi, hem de şakır şakır yağın yağmura rağmen.

Flynn daha uzaktaydı, çeşit çeşit bıçak savuran ikinci savaşçıyı geri çekilmeye zorluyordu. Baltasının her azılı savruluşu bir cenaze ağıtı gibi şakıyordu, kısa kılıcı da boşlukları dolduruyordu. Rakibi bir adım geriledi, sonra bir adım daha. Adam sendeledi, azgın saldırısının altında dizleri dermanını kaybetti. Flynn'in sert yüz hatları hiddetle alacalandı. Gözleri ölüm saçıyordu ve nedenini gördüğümde aynı vahşi dürtü benden de yükseldi.

Jocasta'nın baldırından uzun bir bıçak çıkıntı yapıyordu. Sol omzunda da bir tane vardı. Savaşçının kemerindeki sete uyuyorlardı. Jocasta'nın titremesini buradan görebiliyordum. Şoktan dişleri takırdıyordu. Kan, ayaklarının altındaki kumu ıslak kil rengine dönüştürüyordu.

Griffin söverek yine benden önde koşmaya başladı.

"Metanetini koru!" diye bağırdım arkasından. "Ona bak. Bıçaklara. O iyi." Göreceli olarak konuşuyordum tabii ki.

Şu anda beni endişelendiren Kato'ydu. Etrafı iki adam ve bir kadın tarafından sarılmıştı, hepsi Magoi'ydi ve Kato kanlar içinde, perişan hâldeydi. Kadın geride duruyordu. Kuşu uçuran oydu. Etrafında ateşten bir çember vardı, yağmura rağmen cayır cayır yanıyordu. Ona ulaşmamı engellemezdi bu. Griffin'i de engellemezdi.

Diğer iki Magoi farklı türde ateş taşıyorlardı. Birisi ellerinden ateş topu atıyordu. Diğerleri bütün vücudunu bir silaha dönüştürebiliyordu. Tenini ve uzantısı olan kılıcını alevler kaplamıştı.

Ateş en yaygın büyü türüydü. Ne kadar sıcak yandığı ve Magoi'nin bunu ne kadar sürdürebildiği önemliydi. Bazı Magoiler, güçlerini sadece birkaç dakika kullandıktan sonra geri çekilmek ve yeniden güçlenmek zorunda kalırdı. Diğerleri durmadan devam edebilirdi. Bu adamlar ikisinin ortasında bir yerlerdeydi ama sırayla saldırıyor, yani asla bırakmıyorlardı.

Kuş bize tekrar saldırmadan önce, doğruca ateş atanlara doğru ilerledim. Büyülerini alacaktım, bu da yanacağım anlamına geliyordu.

Bütün bedenim kasıldı. *Bir kere yandım. İki kere. Üç kere. Dört...*

Daha uzun olan Magoi'nin uzun, sarı saçları vardı, öyle soluktu ki neredeyse beyaz gibiydi, Kato'nun kafasına bir alev topu attı. Yıpranan ve hareket edemeyecek kadar yavaşlayan Kato sadece ateşin yüzüne çarpmasından sakınacak kadar döndü. Ateş topu omzuyla boynunun birleştiği yerde patladı, orada su toplayan ette tırtıklı bir daire şekli kaldı. Kato inledi ve yana doğru sendeledikten sonra dizlerinin üzerine düştü.

Hissettiğim ani panikle elimdeki ve kolumdaki acı solup gitti. Tüm gücümle koşmaya başladım. Griffin kız kardeşine doğru koşmaya devam ediyordu, ta ki keskin bir ötüş ve metalik ses tam arkamızdan gelene kadar. Griffin döndü ama bana devam etmem için bağırdı, o yüzden Stympthalos kuşu bize doğru dalarken koşmayı kesmedim. Arkamda kanatlar havayı her gün kâbuslarımda göreceğimden emin olduğum tiz bir sesle yardı. Sonra çok iyi tanıdığım bir savaş çılgılığı geldi, kulak sızlatan bir cırlama ve mide bulandıran bir çatırtı.

Kayarak dururken aynı anda arkama döndüm. İç organlarım korkuyla kasıldı. Griffin sırtüstü yerdeydi, Stympthalos kuşu tepesinde ciyaklıyordu. *Griffin kılıcı saplamış!* Fakat kuşun ölümcül kanatları onun her yanına vuruyor, derisini minik minik kesiyordu. Kuyruk tüyleri bacaklarını kesiyordu ve keskin, kanca gibi bronz gagası yüzüne ve boynuna tehlikeli şekilde yakındı.

Ah, tanrılar aşkına! Onu gagalamasına izin veremezdim. Zehirliydi. Biliyordum çünkü sağ kolumu zar zor hissedebiliyordum.

Griffin devasa kuşu üzerinde tutuyordu. Kolları gerilmişti. Kılıcının kabzası kendi göğsüne dayanmıştı; tüm o keskin, çırpılan tüylerden bir kılıç boyu kadar bile uzak değildi. Çılgınca çırpınıp durması, Griffin'e kendini koruması ya da tek ayağını kaldırıp yaratığı tekmelemesi için bile şans vermiyordu.

Benim kadar büyük metalik bir kuşla ve dönüp duran bıçaklarla nasıl başa çıkacağımı hiç bilmeden ona doğru koşmaya başladım. Sonra Kato bana seslendi, hırıltılı sesi gözlerimin

Griffin'den ayrılmasına sebep oldu. Döndüm. Tamamen yanan Magoi öne çıktı ve yanan kılıcıyla saldırdı. Kato dizlerinin üzerinden ilk darbeyi savuşturdu ama ikincisi karnına derin bir şekilde girdi. Yüreğim sıkıştı. Magoi dengesini değiştirip onu tekmeleyince Kato'nun yüzünde kalan azıcık renk de gitti. Adamın yanan botu Kato'nun kalçasına çarptı ve onu kılıcından iterek çıkardı. Kato kuma sırtüstü düştü, Magoi kılıcını kaldırdı.

Kanım buz kesti. Bir bıçağım, bir sol elim, iki adam vardı ve zaman yoktu.

Kuşa karşı işe yaramazdım, o yüzden son bıçağımı yerinden çıkardım ve fırlattım, hareketi içgüdümlüğümün yönetmesine izin verdim. Kobaloi bıçağı Magoi'ye boynundan, hemen kulağının altından saplandı ve doğruca kabzasına kadar girdi. Hedefim kötü gibiydi ama bıçak saplandı. Adam düştü, alevleri sönyordu.

Kato'nun başı yana doğru döndü. Gözleri benimkilerle buluştu, acıyla parlıyordu ve adımı söyledi. Kalabalığın ve yağmurun üzerinden duyamadım ama kanı çekilmiş dudaklarından okudum.

"Dayan!" diye bağırdım.

Kato bana bakıp duruyordu. Boğazı hareket ediyordu, sanki ölüm fikrini yutuyordu.

Griffin'e bakış attım. Berbat hâldeydi ama hâlâ yerini koruyordu.

Ateş topu fırlatan Magoi bana döndü. Doğruca ona doğru koştum ve tam göğsüme bir ateş topu yedim. Deri göğüslüğümün üstü yandı. Kıvılcımlar boynumu, çenemi ve omuzlarımı yalayınca tısladım. Yine attı ve açığa çıkan etim su topladı, nefes kesen acı beni dağlıyordu.

Vücudum büyüyü emip alırken bu raundun sona ermesi ve hepimizi bu arenadan sağ çıkarmak için duyduğum istek acıya baskın geldi. Vücudum büyüyü öğrendi ve iyileşmeye başladı. Sol elimde ateş tutuştu. Magoi'nin gözleri inanamayarak büyüdü. *Ay-nen öyle. Büyü hırsızıyım.* Her gün gördüğünüz bir şey değildi. Aslında hiç görmezsiniz.

Fırlattım ve eğildi. *Kahretsini! Iskaladım.*

Kazandığım büyüü tekrar tekrar fırlatarak harcıyordum çünkü adam hızlıydı ve ben Kato'ya doğru gittikçe işe yaramayan bir sağ tarafla koşuyordum. Ayağım çamurlu zeminde sürünüyordu. Kolum yanımda gevşekçe sallanıyordu. Hatta artık elimdeki deliği bile hissetmiyordum. En sonunda korumacı bir şekilde Kato'nun tepesinde durduğumda içimde kalan son ateş topunu fırlattım ve Kato'nun kemerindeki bıçağı almak için eğildim.

Doğrulduğumda Griffin'e bir bakış daha attım. Kesilen kollarından kan nehirleri akıyordu. Jilet keskinliğindeki kanatlar kuma, kollarına, yanlarına saplanıyordu. Griffin kuşu itmek için ayaklarını kaldırmaya çalıştı ama yaratık kuyruk tüylerini altına doğru kıvrıp bıçaklarını üst baldırlarına doğru gevşetti. Griffin başını geriye doğru atıp kükredi.

Duygularım ölümcül bir sakinliğe büründü. Bu *şimdi* sona erecekti.

Ateş fırlatan Magoi, önceki rakibinin göğsüne baltasını saplamış olan Flynn'e dönerken ona nişan aldım. Flynn her zamanki silahını adamın bedeninden çıkararak vakit harcamak yerine arkasında bırakmış, Magoi'ye doğru hızla koşuyordu, kısa kılıcını sol elinden sağ eline atarken hızlandı.

Magoi'nin elinden bir ateş topu fırladı. Flynn yere atlayıp yuvarlandı ve azıcık bile yavaşlamadan doğruldu. Bir Kentaur gibi daldı, iri omuzlarını eğdi, kestane rengi başını alçalttı, güçlü ayakları kumu dövüyordu.

Magoi geri adım atarak avucunda bir top daha oluşturdu. Flynn ona gözlerinde ölüm vaadiyle geliyordu.

Sol kolumu geriye çekerken sağ tarafıma inen ağırlığa sövdüm. Dengem yok gibi geliyordu ve bedenimin nerede olduğu ve nasıl hareket etmesi gerektiğiyle ilgili hislerim silinmişti. Alnımdan soğuk terler aktı. Bileğimi kasarken Poseidon'a telaşla bir dua yakardım, bıçağım gökyüzündeki şimşegi yansıttı.

Magoi'nin göğsüne bir bıçak saplandı ama benimki değildi. Ben atmamıştım. Adam sendeledi ve ateş topu Flynn'e atamadan yok oldu.

İkinci bıçağı Jocasta atmıştı. Nişan alışı kötüydü. Yaralanan bacağı yüzünden ayaklarının duruşu bile doğru değildi ve çok erken bırakmıştı. Bıçak yine de Magoi'nin göğsündeki öbür bıçağının yanına saplanmıştı.

Kobaloi. Küçük numaracı yaratıklar. Birdenbire, bıçaklarımızın kabzalarına sarılı derilerin gerçekten de bazı Kobaloi büyülerini barındırdığına inandım. Titos'a nişan aldığımda ıskalamıştım ve yapamayacağımı düşündüğümde tamamen yanan Magoi'yi tutturmuştum. Başka bir Kobaloi bıçağı da Jocasta'nın hatalı atışını düzeltmişti. Şok edecek kadar pahalılardı ama hiç de değersiz bir alışveriş olmamıştı.

Ateş fırlatan Magoi dizlerinin üzerine düştü, asla ciğerlerine ulaşmayacak ya da yaşam özlemini tatmin etmeyecek bir nefes aldı. Islak kuma yüzüstü düşerken topallayarak yanından geçtim. Kumda hava umudu yoktu.

Yağmur azaldı, sonra tamamen durdu. Kalabalık çıldırıyordu. Carver kılıcını son bir kez savurdu, gergin bir kavisle rakibinin başını kesti. Daha adam yere düşmeden Carver hiçbir insanın sahip olamayacağı bir hızla Griffin'e doğru koştu.

Griffin yardım alıyordu, o yüzden kuş haricinde geriye kalan son rakibimize döndüm. Yaratığı durdurmanın tek yolu kadını ortadan kaldırmak olabilirdi. Elimdeki bıçağın artık tek bir hedefi vardı ve kadının arkasında durduğu kalın, yanan duvar öyle yüksekti ki onu nişan alacak kadar bile göremiyordum.

Kararımı vererek alevlere doğru yürüdüm ve sekerek doğruca içine girip alevden bir soluk aldım. Arenaya sessizlik çöktü, alevlerin kulaklarımdaki kükremesini ve kaçınılmaz çığlığımı çok daha gürültülü bir hâle getirdi. Kıyafetlerim alevlerin içinde kalmayacak kadar ıslaktı ama ısınıyor, cızırdıyor ve buhar çıkarıyor, her halükârda beni yakıyorlardı. Derim kızardı, karardı, su topladı. Saçlarım çatırdayıp parladı. Gözlerim yapışkan gibiydi. Geri kalanım tam bir cehennemdi.

İstirapla dolarken büyüyü içime çektim. Benim olana kadar içimi yakarak geçti. Vücudum değişti. Uyum sağlıyor, iyileşiyor,

üstesinden geliyordu. Alevlerin içinden çıktığımda dimdiktim, nefes alıyordum ve görebiliyordum.

Yeni gücün istilasıyla bilgisi de geldi. Bu, Phoibos'un ateşiydi. Nadirdi. Bildiğim kadarıyla eşsiz bir Fisalı gücüydü. Güç Dalaşı sırasında, atalarımın birine, topraklarına Tarva'dan bir parça katması için yardım eden Magoi'nin adı verilmişti. Tarva sınırını üç büyük şehri çalacak kadar geriletmişlerdi. Sykouri direnmişti. Atam ordusunun büyük şehri yağmalamasına izin vermiş, sonra da nüfusun çoğu içerideyken şehrin yakılıp yok edilmesini emretmişti. Phoibos'un ateşi, insanların ve tanrıların bildiği en sıcak, en hızlı yanan ateşlerden biriydi, sadece ejderha nefesi ondan üstündü ve yalnızca bazı ölümcül drakonların üflediği alevlerle eşdeğerdi.

Çizmelerim ısınarak camlaşan kumun üzerinde çtırdadı. Eski korkular yüreğimi gümbürdetti. Az önce büyü çalabildiğimi dünyaya duyurmuştum. Bir element büyücüsünün ateşinin içinden geçebildiğimi ve hayatta kaldığımı da. Ben aykırıydım. Afallatıcıydım. Korkutucuydum.

Kalabalık hâlâ suskundu. Dikkat kesilmişlerdi. Çok fazla göz vardı. Çok fazla beklenti. Artık hayatım buydu – benimki ve Griffin'inki.

"Tek bir şansın var," dedim Fisalı Magoi'ye. "Kuşu geri çağır." Sesim alçak, uğultulu bir tınıyla çıktı. Anlamadığım güç yüzünden sesim daha gürültülü çıkıyordu. Göz ucuyla arenadaki hareketlenmeyi gördüm, binlerce insan aynı anda irkildi. Korkuları beni mutlu etmedi ama nedense doğru geldi. Bu *benim* hakkımdı.

Magoi bana korku ve büyülenme karışımı bir ifadeyle baktı. Kılıcını çekti. Benimkiyle aynı boydaydı, ben sırtımda bıraktım. Bana doğru dikkatlice bir adım attı, kendi ateşine karşı tedbirliydi. Düz siyah saçları ısı dalgasıyla uçuştı.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Cezbedici, karanlık bir parçam onun zihnine girmek istiyordu. Ona emretmeyi. Onu cezalandırmayı. Griffin'in kanadığı gibi onu kanatmayı. Kuşu ondan zorla alamayabilirdim. Belki de doğrudan onu alırdım.

Düşüncelerim hoş olmayan bir yere gitti. Bu annemi mutlu etmez miydi? Agon Oyunları vicdanımı parçalara ayırıyordu.

“Ben merhametim ama aynı zamanda ölümüm de. Kuşu geri çağır.”

Kıpırdamadı ama alevleri birdenbire sırtıma çarparak beni sarmaladı.

Hiç acı hissetmedim, sadece daha fazla büyü hissediyordum ve dudaklarım vahşi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Güç, renklerden ve ısıdan bir girdaptı. Ateş tenimde gezindi. Ciğerlerimin içine çektim. Bu büyü artık benimdi. Bana zarar veremezdi ancak ben ona karşı çevirip onu kemiklerine kadar eritebilirdim.

Yüzündeki bir şey bunu bildiğini söylüyordu. Alevleri daha yukarı tırmandı. Kıyafetlerim parçalanmadan önce alevden dışarı çıktım. Griffin’in bir saniye daha işkence görmesine izin veremeyecektim.

Büyüyle dolmak vücudumdaki ağırlığı unutmama yardım ediyordu. Parmaklarımı Kato’nun bıçağının etrafında kastım. Metal sıcaktı ama kabzası sağlamdı, tutmama yetecek kadardı. Sol elimle bile nişan alışım iyiydi. Hatta kusursuzdu. Kadını doğruca gözünden vurdum – yumuşak, kolayca girilen yerden. Son. Kadın bıçağımın ivmesiyle geriye doğru düştü. Bir saniye sonra alevleri kaybolarak beni ani bir soğukla bir başıma bıraktı.

Döndüm, neredeyse Flynn ve Jocasta’ya çarpacaktım. *Bana ulaşmaya mı çalışıyorlardı? Ateşten bir duvarın içinden?*

Onları ve gözlerindeki endişeyi görmek beni bir arada tutan ipliklerin birazını daha kopardı ve cesaretimi temelinden sarstı. Flynn’in kollarına devrilmek istedim. Beni taşımasını istiyordum çünkü öyle ağırlaşmış ve yorgundum ki ayaklarım olması gerektiği gibi hareket etmiyordu.

Onun yerine, kendimi olanca hızımla Griffin’e doğru sürükledim. Carver vurarak kuşu uzak tutuyordu ama kılıcı zırhlı tüylelerinden kayıp duruyordu. Kuşa açılan tek delik karnının altındanmış gibi görünüyordu ve koca metalik kuş hâlâ Griffin’in üzerinde çırpınıyordu. Griffin’in kılıcının kabzası, yaratığın kanatlarının

her güçlü darbesiyle Griffin'in göğsüne çarpıyordu. Griffin'in kolları titriyordu ve korkutucu miktarda kan vardı.

Ayaklarım birbirine dolandı, düşmek üzereydim. Flynn dirseğimi yakaladı ama silkindim, ona dayanmak istemiyordum, ona bakmak bile istemiyordum. Benim yardıma ihtiyacım olduğuna inanması sonun başlangıcı olurdu.

"Bir planım var." İleri doğru sendelerken iradem ve saf bir delilik devam etmemi sağlıyordu.

"Ne planı?" Flynn'in sesi aklı başından gitmiş gibi geliyordu. Endişeden midesi bulanıyor gibiydi.

Cevap vermedim. Beni durdurmaya çalışabilirdi.

Griffin'e ulaştığımda kocam geride kalmam için bana kükrediydi. Yanakları ve çenesi ince çizikler hâlinde kesilmişti, kolları, yan tarafları ve bacakları da öyle. Kıyafetleri parçalanmıştı. Kasları yarılmıştı. Kemiği. Fakat hâlâ savaşıyordu. Ben Magoi'yi indirebileyim diye kuşu tutuyordu. Gücü beni hayrete düşürüyordu. Beni onurlandırıyor. Durumu beni fenalaştırmıyordu. Etkiliyordu. Sevdığım adam göğüs geriye veriyordu. O bendim, ben de o. Biz aynı tutku ve şiddetten dövülmüştük ve demirden kalplerimiz vardı.

"Ne yapacağımı biliyorum." Büyü içimde sıçradı. Boynumdaki buz parçası bir defa nabız gibi attı, göğsüme şok edici bir soğuk yolladı. Bana güç verdi. Griffin ise bana cesaret verdi.

"Geri çekil!" diye haykırdı. Kanla kayganlaşan kabzayı tutamayınca kabzanın ucundaki top şiddetle göğsüne dayandı. Muhteşem, kanlı kolları titriyordu. "Bana yemin ettin!"

Sadece hesaplanmış riskler alacağıma yemin etmiştim. Hesabımı yapmıştım.

Attığım son adımla Griffin'in başının hemen arkasında durdum. Sol kolumu salladığımda Stymphalos kuşu kafasını kaldırdı. Kara gözleri benimkilerle buluştu ve elimle gagasını tuttuktan bir saniye sonra kanatlarını öne doğru savurup kolumu bıçakladı.

Bıçakları kolumun iki yanını da deldi. Acı keskindi. Sonra sıcağı. Sonra tüketiciydi. Dişlerimi sıktım ve bırakmadım. *Bunu ya-*

pabilirim. Odağımı zonklayan kolumdan uzaklaşmaya zorladım ve içime çekip üstün gelmem gereken bilinç parıltısını aradım.

Kuş başını çekmek için savaştı, elimi onunla birlikte indirdim. Kafasının tepesindeki metalik tüyleri çıkardı ve üç kısa bıçağı fırlatıp karnıma sapladı.

Ağzımdan çıkan ses insani değildi. Griffin benimle birlikte haykırdı. Gözlerimin kenarlarında gölgeler belirliyordu – hepimizi tehdit eden bir karanlık.

Korkutucu karanlık artarken başımı eğip baktım. Griffin de bana baktı ve ışığı buldum. Fakat ışığım biraz önce kalbi fena hâlde kırılmış gibi görünüyordu.

Stymphalos kuşunun gagasını tutmaya devam ederken gözlerimi Griffin'in gözlerinden ayırmadım, bırakmayı reddediyordum. Sağ tarafımdaki ağır uyuşukluk göğsümden sol omzuma doğru yayılıyordu. Sol kolumdaki bıçaklar Yeraltı Dünyası'nın ateşi gibi yakıyordu ve karnımın üst kısmı yangın yeri ydi. Acıyla haykırmamak insan doğasına aykırıydı. Fakat Griffin'in gözleri benimkilerden ayrılmadı, tanıştığımız andan beri her gün yaptığı gibi ayaklarımı yere bastırıyor ve beni büyölüyordu.

"Sen Catalia Fisa'sın." Sözlerinden daha fazla anlam okudum. Bana inanıyordu. Aklıma koyduğum şeyi yapabileceğime inanıyordu.

Tekrar nefes aldım. Bir kere. İki kere. Selena kapının kenarında bekliyordu. Bedenlerimiz dayanacaktı çünkü onlara başka seçim şansı vermeyecektim. Düşüncemiz hayatta kalmaktı. Ben yaşayacaktım. Griffin yaşayacaktı.

Aradığım kıvılcım zihnimde tutuştu. Kuşun bilinci benimkiyle kaynaştı ve büyü gözlerimin arkasında patlayıverdi; önce kör edici, sonra rahatsız ediciydi. Ardından sadece oradaydı işte.

"Geri çekil!" Emrim zihnimde ağzımdan çıkandan daha yüksek sesliydi. Stymphalos kuşunu nasıl öldüreceğimizi bilmiyorduk. Ona bir delik açmak onu kanatmıyordu bile. Yapabileceğim en iyi şey onu ayrılmaya zorlamaktı, arenadaki son rakibimizi böyle eleyecektik.

Yaratık çırpınmaya son verdi. Nefes alır gibi daha çok büyü çektim, kendi bedenimden alıyordum gücü. Büyünün akışı derimin altında şimşek ve damarlarımda gök gürültüsü gibi hareket ediyordu. Saçlarım güçlü bir rüzgârla havalandı ve tepemizde yıldırım çatırdarken yer ayaklarımın altında sarsıldı. Artık yağmur yağmıyor olsa bile şimşekler ve gümbürtüler geldi. Bu başka bir fırtınaydı.

İnsanlar çığlık attı, ben gülümsedim. Ağzımda kan vardı. Dişlerimi kaplıyordu. Tadı galibiyet gibiydi.

Artık kuş benimdi, ben ne kadar istersem o kadar. "Geri çekil."

Metalik tüyler kolumdan kayarken kaslarımı çekiyor ve kemiğime sürtünüyordu. Kesilen soluğumla gagasını serbest bıraktım. Griffin de aynı anda inledi. Kendi yaraları için değil. Benim acıma katlanmak onun için zordu. Fırtınam ortalığı sarsacak kadar güçlü bir şekilde kumu dövdü. Sendeleyerek Jocasta'ya doğru düştüm. Beni kollarımın altından yakaladı ama onu güçlkle hissettim. Kuşun ısırığından gelen zehir her şeyi bulanıklaştırıyor ve uzuvlarımı taşa dönüştürüyordu.

"Kato'ya git," dedim. "Onu yalnız bırakmayın."

Jocasta beni düzelttikten sonra gitti, kendi yaraları yüzünden topallıyordu ve yavaştı.

Flynn ve Carver kılıçlarını kullanarak kuşu Griffin'in kılıcından uzaklaştırdılar. Yaratık kuma düştü, sonra dönüp düzeldi ve ölümcül kanatlarını uysal bir şekilde yanında tuttu. Gövdesindeki delik kapandı. Metalden kanatları yeniden çıkıyordu. Başını yana eğdi ve benden yönlendirme bekledi çünkü benim iradem onun bütün dünyasıydı.

Ben de ona baktım, birdenbire bu kırılamayan yaratıkta tanıdık bir ruh gördüm. Burada olmayı o seçmemişti. Yakalanmış ve kullanılmıştı. Bunu içtenlikle anlayabilirdim.

"Git," diye emrettim. "Buz Düzlekleri'ne git ve orada özgür ol."

Stymphalos kuşu havalandı, korkunç kanatları rüzgârı bıçakları ıslık çalırıyormuş gibi böldü.

Griffin kılıcını kenara attı ve yarım bir şekilde doğruldu. Tek

dirseğine yaslandı ama kolu pes etti ve kendi kanından oluşan gölün içine düştü.

Yanına yığıldım. Göğsü parçalanmayan birkaç yerinden biriydi, o yüzden başımı oraya dayadım, kulağımı kalbinin üzerine koydum. Her zamanki gibi atmıyordu. Düzensizce çarpıyordu. İri eli başımın arkasını kavradı.

Büyüyü ve gücü nefesimle verdim, ikisini de kaybetmemek elimde değildi. Kemiklerim demirdendi, kanım yoğunlaştı, kaslarım taş gibiydi. Şimdi düşüyor, kalkamıyordum. Gözlerim bulanıklaştı. Acı uzaklaştı, bu asla iyiye işaret değildi. Bu bir şekilde karanlığı uzakta tutacakmış gibi acıyı zihnimde canlı tutmaya çalıştım.

İlk gong çaldı. İki kez daha ve sonra oyun düzenleyiciler gelecekti. Selena yakındaydı. Kato ne durumdaydı bilmiyordum. Jocasta yaralıydı. Griffin küçük bir insanın bütün damarlarını dolduracak kadar kan kaybetmişti ve ben...

Zorlukla yutkundum. "Seni gagaladı mı?"

"Hayır." Griffin'in sesi altımda gümbürdedi. Daha yakın olmak istiyordum. İçine düşüp uyumak istiyordum.

"Neden?" Sesi tetikte geliyordu. Ve yorgun. Ve uzaktan.

"Zehir."

Beni daha sıkı tuttu. Bazen kendi gücünü fark etmiyordu ama umurumda değildi. Parmak uçlarını kafama bastırdı ve beni kendine bağladı. Dünyaya da.

"Sen zehirden daha güçlüsün. Sen her şeyden daha güçlüsün."

Bana olan inancı mahcup ediciydi. Bazen hayalperest oluyordu ama bugün değil. Bugün yaşayacaktım çünkü ben Catalia Fisa'ydım ve ben yenilmezdim.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

İNLEYEREK GERİNDİM VE GÖZLERİMİ AÇILMAYA ZORLADIM. İkinci dövüşümüz üç gün önceydi ve her zerrem hâlâ sızlıyordu. Zehir berbattı. Yanmanın ve bıçaklanmanın da eğlenceli olduğu söylenemezdi.

Griffin'in iri, sıcak vücuduna doğru döndüm. Onun kesikleri de iyileşmiş, ayrılan kasları tekrar birleşmiş, kaybettiği kanı yemekle ve dinlenmeyle telafi etmişti. Kalbi kulağımın altında düzenli bir şekilde çarpıyordu.

Griffin'i düzeltmek epey uğraş gerektirmişti, şifa verme süreci kan kaybetmesin diye acı verecek kadar hızlı olmak zorunda kalmıştı. Selena, Jocasta'nın bıçak yaralarını kolayca kapatmıştı, çok kötü yerlere gelmemişlerdi. Flynn ve Carver aşağı yukarı iyiydi. Beni endişelendiren Kato'ydu. Selena ona zamanında müdahale etmiş ve önce onu iyileştirmişti ama iyileşmiş olsa bile o da benim gibi hâlâ gücünün yarısını toplamıştı.

Kendimi son iki gündür belki de yüzüncü defa deneyip Phoibos'un ateşi var mı diye vücudumu yokladım. Etki büyüsuyle, fırtınayla, sonra yaralarımı iyileştirmekle büyü depomu yakmış olmalıydım çünkü geride hiçbir şey kalmamıştı. Sadece ben vardım, hatta görünmezliğim bile ben tamamen iyileşene kadar duvarını çekmişti.

Esnememi bastırarak elimi Griffin'in karnının sert yüzeyinde

açarken hafifçe dokunmaya çalıştım. Zaten bugünkü son dövüşte Phoibos'un ateşini kullanamazdım. Baştan belirtmediğim için saldırı büyüsü kullanırsam oyun düzenleyiciler bizi elerdi. Yine de depoda öyle bir şeylerin olması iyi olurdu. Ölmektense oyunlardan atılmayı tercih ederdim.

Yine gözlerimi yumdum ama bu öğleden sonranın düşünceleri beni uyanık tuttu. Final turunu kazanırsak Tarva Kalesi'ne girecektik. Arenanın dışında kan dökmek zorunda kalmadan Tarva kraliyetine ulaşacaktık. İyi bir plandı. Delice, harika, korkutucu bir plandı. Fakat Agon Oyunları'nı kazansak bile savaş bugün Kitros'ta sona ermeyecekti. Tarva asilleri öyle kolayca devrilmeyecekti, bu hepimizin görmezden gelmeyi tercih ettiği bir şey gibiydi.

Derin bir nefes aldım. *Her savaşın bir sırası var.*

Griffin'in düzenli nefes sesi beni yeniden uykuya dönecek kadar rahatlatmaya yetti. Şifa fazlasıyla bitkinlikle beraber geliyordu, hem şifayı alan hem de veren için. Hatta Selen bile iki gündür doğru düzgün kalkmamıştı.

Tam rahat bir yere doğru süzülüyordum ki annemin sesi beni tamamıyla, sertçe uyandırdı. *"Agon Oyunları mı? Gerçekten, Talia, o bizim seyrettiğimiz bir şey, yer aldığımız bir şey değil."*

Acı veren, kalp çarpıtan bir aceleyle adrenalın damarlarıma doldu. Odayı araştırdım. Elbette burada değildi. Kafamın içindeydi ve kan kaybettiğim için güçsüz bir durumdaydım, coğrafi olarak Fisa Kalesi'ne daha yakındım; onu daha önceden duymamış olmam bir mucizeydi.

"Altın için katıldım." Onunla sohbet etmemeliydim. Kafama halihazırda girdiğinden daha kötü bir biçimde girmeden önce onu dışarı atmalıyım.

Annem cıkcıkladı. *"Burada altının var."*

Zihnimde bir çimdikleme ve çekme hissi oldu. Artık bunu tanıyordum, örümceklere ve kuşa yapmıştım. Bu sadece iletişim değildi. Bilgi almaya çalışıyordu. *"Beni satın almayı mı umuyorsun, anne?"*

"Satın alınabilir misin?"

"Ben prestij peşindeyim." Şok ediciydi ama bu kısmen doğruy-

du. Galibiyet bize Tarva kraliyetiyle birlikte seyirci de kazandıracaktı. Muhteşem bir galibiyet, hakkımızda konuşulmasını ve hatta bize saygı duyulmasını garantileyecekti. Seferimize başlamanın, krallıklardaki insanların kalplerini ve hayallerini kazanmaktan daha iyi bir yolu mu vardı?

“Casuslarım bana, Kitros’ta büyük bir büyüsü, gücü ve cesareti olan genç bir Fisalı kadın olduğunu bildirdi. Korkusuz olduğunu söylüyorlar. Kanını takip etmeden önce bile sen olduğunu anladım.”

Sözlerinin beni etkilemesinden, aslında tek yapmaya çalıştığı beni küçük küçük parçalara bölerek mahvetmekken aptal kalbimin gururla atmasından nefret ettim.

“Ne istiyorsun, anne?”

“Seni, elbette.”

Tamamen mantıksız hislerle yoğrulmuş bir spazmla göğsüm kasıldı. Bunu bana hâlâ nasıl yapabiliyordu? Gerçekten o kadar zayıf mıydım? O kadar muhtaç mıydım? *“Beni kontrol edemezsin, satın alamazsın, cezalandıramazsın ya da döverek itaat ettiremezsin. Zaten hepsini denemiştin.”*

“Sana bir kraliçe olmanın yollarını öğretebilirim, güçlü ve korkulan bir kraliçe. Sana doğuştan sahip olduğun şeyi kullanmayı öğreteceğim.”

Benim ne olacağım artık tartışmaya açık değildi ve o şey, anemin düşündüğü şey değildi. *“Ben zaten güçlüyüm ve kimsenin benden korkmasını istemiyorum.”*

“Eve gel, Talia.” Emri aklımdan ağır ağır geçti, gizlemem gereken yerleri çekiyordu. Büyüyü geri iterek onları korudum.

“Gerçekten de etki büyüünün bende işe yarayacağını düşünüyor musun?” Soruma kattığım alaylı ses tonuma rağmen, yakında olsaydı bunu yapabileceğini biliyordum. Fakat o zaman bile zihinsel bir direniş gösterirdim.

Daha sertçe çekti ve gözlerimin arkasında acı oluştu. Direndim, istilasının keskinliği hafifledikten sonra çabalarını iki katına çıkardı. Kafatasımın altında keskin bir ısı belirdi ama ses çıkarmadım. Duyardı.

"Sen Beta Fisa'sın. Sen kralseçensin. Sen bir kraliçe olacaksın. Seni Tarva tahtına oturtacağım ve müttefik olacağız. Rolünü oynayabileceğin evine dön. Hayatını Sintalı bir köpekle, seni sadece büyüün için kullanan gaspçı bir kralla harcama."

İşte tanıdığım ve nefret ettiğim annem de buradaydı. *"Ben kralseçenim ama kral kendini var etti. Ayrıca ben sadece bir kraliçe değilim, anne. Tek kraliçeyim."*

Uzun, ağır bir sessizlik oldu. Kafamdaki acı hafifledi, muhtemelen yaşadığı şokun bir sonucuydu. Az önce onun rakibi olduğumu ilan etmiş ve niyetimize dair ipucu vermiştim.

En sonunda konuştu: *"O iğrenç tazının ritmiyle dans ettiğin sürece sen bir hiçsin."*

Alayla yumuşak bir ses çıkardım. O iğrenç tazi yaptığım her şeyin tek sebebiydi. *"Eve gelirsem ne olacağını sanıyorsun?"* diye sordum açık açık. *"Senin ritminle dans edeceğimi mi? Bana ve diğerlerine işkence etmene izin vereceğimi mi? Ben senin tacını takmadan önce yatağında huzurla ölmene izin vereceğimi mi? Senin deli olduğunu biliyordum. Aptal olduğunu düşünmüyordum."*

Sesi buz kesti. *"Bana rakip olamazsın. Bunu denemek sonun olur. Senin Tarva'da olman ikimizin de yararına olur."*

"Asıl ben senin beynini ezmeden önce kafamdan çıkıp gitmen ikimizin de yararına olur."

Kahkahası kollarımdaki tüyleri diken diken etti. *"Bu senin sahip olabileceğinden çok daha fazla bir güç gerektirir."*

Tüm gücümle itmeye başladım. *"Asphodel Düzlükleri'ni gördüm. Çok kasvetli. İçimden bir ses orada güzel, uzun bir tatil yapacağını söylüyor."*

Annem aramızdaki bağlantıyı zorladı ve bir anlığına gözlerim karardı. Bedenim bu bilginin altında titremeye başlarken burunmdan kan aktığını hissettim. Beynimin çok ikna edici bir parçası bana arenayı terk etmemi, atıma atlamamı ve Fisa Kalesi'ne gitmemi söylüyordu.

Elimi Griffin'in koluna doladım. Hades bile istese onu bırakmazdım, annem bana bunu yaptıramazdı.

"Kılıcıma isim verdim, anne. Seni düşündüm ve isim verdim."
Dev bir güç dalgasını ona doğru fırlattım.

Bu defa kahkahası boğuk geldi. *"Bu kısımda değersiz, küçük kılıcına ne ad verdiğini mi sormam gerekiyor, Talia?"*

Evet. "Adını Thanatos koydum." Ölüm.

Bütün gücümle ittim. Bağlantımızın öte yanından acıyla tısılma sesi gelirken annemi zihnimden fırlatıp attım.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

GÖZÜMÜN UCUYLA İANTHE'YE BAKTIM. SİRENLERLE dolu sulara ilerleyen bir denizci kadar endişeli demek küçük kız kardeşimi tarif etmeye yetmezdi. Gözleri kocaman ve yusyuvarlaktı, ellerini sıkıca kucığında tutuyordu. Bir servi gibi kaskatı ve dimdikti. Merak etmeden edemedim: *Benim için mi korkuyordu, yoksa benden mi korkuyordu?*

Taş basamaklardan yukarı koşmak ve onu Tarva kraliyet locasından çekip almak istiyordum. Niçin onlarla birlikteydi ki? Tanrılar korusun, Alfa Tarva'yla nişanlanmış olamazdı. Kalan tek Fisalı prenses olunca ya da çoğu insan öyle olduğunu düşününce, bu gayet mümkündü. Kardeşim, Galen'in yarı yaşındaydı. Galen dul bir adamdı ve muhtemelen insanları zehirlemekten hoşlanan sinsi piçin tekiydi. Dedikodular doğruysa eski karısı da zehirlediklerinin arasındaydı.

Fakat tek sorunum o değildi. Hatta en kötü sorunum bile o değildi. Kumun diğer tarafında bir Kyklop vardı. *Kahrolası bir Kyklop!* Niye herkes bunu kabul etmişti ki? Kimse *beni* dinlemeliydi!

Arenada o kadar çok kan olmasına şaşmamalıydı. Bir sürü vücut parçası etrafa dağılmıştı. Yaratık insanları parça parça ayıran, ev boyutunda bir şeydi. Tüm gücüm ve dövüş büyüm olsa bile dehşetten bayılırdım. Bugün elimde sadece son dövüşümüzden

sonra oyun düzenleyiciler tarafından toplanan bıçaklarım, kılıcım ve hepsini savurmak için kullanacağım elli kiloluk vücudum vardı.

Bir de etki büyüm. Belki. Bu sabah annemle yaşadığımız an beni kurutmuştu ama yiyeceği silip süpürdükten sonra, yarattığı yönlendirmeyi başarmaya yetecek kadar güçlü olmalıydım. Kyklop yönlendirme konusunda şüphelerim vardı. Ayrıca o yoldan gitmek de istemiyordum. Ahlaki olarak çok kaygan bir zemindi.

Ben orada ağızım açık durmaya devam ederken Griffin bir plan yaptı. "Çoğu insan kılıç gibi kesici aletler kullanır, yakın dövüşlerde kesmek ve saplamak için. Bizim uzaktan saldırmamızı beklemeyecekler. Onları geride ve yerde tutun, bu öldürmek anlamına gelse bile. Kyklop'la ondan sonra ilgileneceğiz."

İki elime de birer bıçak almıştım bile. "Ben sağdaki ikisini alırım." İçgüdülerim onların güçlü Magoiler olduklarını söylüyordu.

Griffin ortadaki iriyarı herifi aldı.

Carver başını iki yana salladı. "Bıçakta iyi değilim."

"Bu mesafeden olmaz." Kato yüzünü buruşturdu. "Bugün kolum iyi değil."

Flynn'in ağızı sert bir ifadeyle aşağı doğru kıvrıldı. Kendine güveniyor gibi görünmüyordu ama baltasını sol eline geçirdi ve sağ eline bir bıçak çekti. "En soldaki. Sonra da son kadını kim alabilirse o alsın."

"Kadın." Jocasta resmen hırlar gibi aldığı kişiyi söyledi.

Flynn'in gözleri ona kaydı. "Kimse senden bir katil olmanı istemiyor, Jo."

"Zaten öyleyim," dedi gergince. "Ayrıca kimse sana fikrini sormadı."

Flynn dişlerini gıcırdatarak, "İstesen de istemesen de dinleyeceksin," dedi.

Jocasta alaylı bir ses çıkardı. "Bunun için bana dik dik bakmak yerine benimle gerçekten konuşman gerekir."

Flynn dik dik baktı. Jocasta dik dik baktı.

"Bu mutlu ânı bölmek istemem ama," diye homurdandım alçak sesle, "hepimiz ölebiliriz."

Griffin bana imalı bir bakış attı. "Bugün değil, Catalia Eileithya."

Özgüvenli ve sakindi, hem de korkunç olasılıklarla karşı karşıyayken bile. Griffin bu defa adıma Fisa'yı eklemedi. Belli ki artık evrenseldim.

Derin bir nefes aldım. Bu omurgamı dikleştirdi. "Bugün değil." Çünkü hepimiz yüksek sesle söylemenin bunu gerçekleştireceğini biliyorduk.

Gong çaldı. Nabzım hızlandı, kalbim kaburgalarımın çarptı. İçgüdülerim kontrolü ele aldı, sinirlerimi bir kenara ittim ve geriye sadece koruma ile hayatta kalma hislerimi bıraktım. Rakiplerimiz daha bir adım bile atmadan ilk bıçağımın uçmasına izin verdim. Nişan aldığım kadın boğazında bir bıçakla devrildi. İkinci hedefim doğruca bana bakıyordu ve elimi geriye çekip fırlattığımda yoldan çekildi. Şimdi onu koşarken mıhlamak zorunda kalacaktım.

Griffin hedefini vurdu. İri adam düştü, Griffin'in bıçağı kalbindeydi. Flynn hareket hâlindeki hedefini ıskaladı ve ikinci bıçağını çekerken küfretti. Jocasta henüz atışını yapmamıştı ve onun hedefi koşarak geliyordu, gövdesinin çoğu tahta bir kalkanla korunuyordu.

Kyklop hareket etmedi. Gerekli değildi. Sadece orada olması bile herkes için korkutucuydu.

Adamımın hareket ediş tarzına kilitlendim. Hızlı, çevik adımlar. Her üç dört adımda bir sağa hareket ediyordu, Jocasta'nın kadını da sola koştu. Etrafımızdan dolanmaya mı çalışıyorlardı? Bizi canavarlarına doğru mu yönlendiriyorlardı?

Bir, iki, üç... fırlat! Bıçağım hedefimin sicim gibi kaslı omzuna saplandı. Bana bakmak için döndü, yaralıdan çok hiddetli gibiydi, ânında bir tane daha fırlattım.

Sol koluna bağlı olan ufak, yuvarlak kalkanıyla göz hizasında attığım bıçağımı durdurdu. Bıçağımı tahtadan çıkardı ve öyle hızlı geri fırlattı ki neredeyse beni hazırlıksız yakalayacaktı. Döndüm ve bıçağın ucu arkamdaki kuma saplandı.

Acıyla alınan bir soluk midemin endişeyle takla atmasına sebep oldu. Döndüm, gözlerim önce Jocasta'ya, sonra bıçağı fırlattığı kadına döndü. İkisi de afallamış görünüyordu, sanki ikisi de olanlara inanamıyordu. Jocasta'nın bıçağı kadının kasığındaydı, hemen kalça kemiğinin yanında.

İrkildim. *Ne iyi hedef ama.*

"Hakladım onu!" diye bağırdı Flynn.

Döndüm. Üst gövdeden bir yara. Ölümcül değildi, gerçi nefes almasını zorlaştırabilirdi.

Griffin ayağımın yanındaki Kobaloi bıçağını alıp alçaktan fırlattı. Flynn'in hedefine çenesinin altından girip başına saplandı. Adam düştü, doğrudan Hades'in yanına gitmişti.

Üçü gitti.

İki insan kaldı, ikisi de yaralı.

Bir de Kyklop.

Flynn savaş baltasını kaldırıp Jocasta'nın kadınına yaklaştı. Kadın Tarvalıydı, dövmeliydi ama güneyle bir havası yoktu ve bir Magoi'ydı. Kadının gözleri büyüyle parladıktan sonra Flynn'in baltası elinden fırladı ve kadının ayaklarının dibine düşerek bacaklarına kum sıçrattı.

Metal büyücüsü. *Hay Kyklop çocuğu!* Silahlarımızı alabilirdi.

Şaşkınlığa kapılmış olsa da ona doğru gitmeye devam eden Flynn, ben onu uyaramadan kısa kılıcını kınından çıkardı. Metal büyücüsü tutuyormuş gibi bir hareket yaptı, Flynn'in kılıcını elinden çıkardı ve hızlı, şiddetli bir el hareketiyle uçurdu. Doğruca Jocasta'ya doğru.

"Jol!" Flynn'in haykırışı, kalabalığın sağır edici nefes sesinde kaybolur gibi oldu.

Jocasta kuma atladı ve kolunda yüzeysel bir sıyrık, biraz kanla kalktı. Yarası kötü görünmüyordu. Daha çok, öfkeliydi. Bıçağını çekti ve bıçak ânında elinde titremeye başladı. Bıçağa kendisini ısırabilirmiş gibi bakıyordu, sonra kemerindeki yerine sokarak güvene aldı.

Griffin ve Carver, kız kardeşlerinin önüne geçtiler. Flynn de kalktı, üçü birlikte Jocasta ile Tarvalı kadının arasında durdular.

“Cat!”

Kato’nun endişeli sesiyle döndüm, onun yerini kaybettiğimi fark ettim.

Gözlerim irileşti ve bir çığlığı yutarak geriledim. Kocaman bir yılan bana doğru geliyordu. Kılıcımı çektim ve elimde sallanmaya başladı. Daha sıkı tuttum. Üzerime doğru gelen devasa bir yılan varken Thanatos’u kaybetmeyecektim.

Sivri dişleri uzadı, ölümcül bir sivrilikle kıvrılıyorlardı. Bir tarafından bir damla zehir düştü, kuma çarptığı yerden duman çıktı. Geriledim, en sonunda nereden geldiğine bir bakış attım. Sürüngen, erkek Magoi’nin göğsünden çıkmıştı. Adamı öldürmekte başarısız olmuşum ve o da göğsünden bir yılan çıkarmıştı!

Bir patırtı ve yırtılma sesi geldi. Yarılan etin sesiyle irkildim. Bir yılan daha şekillendi, pullarıyla hızla büyüyordu. Kalın, kaslı bedeni yere çarptı, koca kafası çoktan bana doğru atılmaya başlamışken ağırlığı Magoi’nin göğsündeydi. Yılan bir kırbaç gibi hızlıydı.

Sağa doğru atladım, elimdeki kılıcımı dairesel bir hareketle savurdum ve indirdim.

İki yılan başı da geriye çekilip bana tısladı. Uzun boyunları kıvrılıp birbirine dolandı ve tek vücut olarak düştü. Sürüngen iki başlı bir mızrak gibi atıldığında kenara yeni çekilmiştim, yarı yolda sivri dişine vurup kestim.

Ellerime zehri sıçradı. *Olympostaki tanrılar aşkına! Yakıyor!* Duman çıkan derimde kırmızı bir oyuk belirmişti.

Kato yandan yılanların başına vurup onları benden uzaklaştırmaya çalıştı. Yılanlar kalkıp tekrar çözüldü. Teki Kato’ya, teki de bana saldırdı. Yine kılıcımı savurdum ama zehir, tutuşumu güçsüzleştirmişti ve Thanatos ona temas edemedi elimden fırlayıp metal büyücüsü tarafından ele geçirildi.

Dişlerimin arasından sövdüm ve yılanın yolundan çekildim, pullu başından kaçarak yuvarlandım. Dönerken bir bıçak çektim

ve tersten yılanın gözüne sapladım. Hem adam hem de yılan acıyla sarsıldı.

Kato güzünü kemerinde bıraktı, kaybetme riskine girmiyordu. Bağırarak ikinci yılanı benden uzağa çekti. Yılan atılıp havayı ısırırdı. Yeniden saldırdı, kocaman çenesi Kato'nun bacağından birkaç santim ötede kapandı. Kato bir o yana bir bu yana kaçıyor, yılan da onu takip ediyordu.

Arenanın zemini aniden titredi, omzumun üstünden bakma riskine girdim. Kyklop da savaşa katılmaya karar vermişti.

Griffin, Carver, Flynn ve Jocasta koşturdu, silahları ya gitmişti ya da kınlarındaydı. Kyklop kocaman sopasını ilk defa sallayıp Griffin'i milimetrelerle ıskaladı. Griffin karşı tarafa koşup yarattığı benim aksi yönüme doğru gitmeye zorluyordu.

Boğazımdaki korku düğümünü yuttum, dönmekte bir saniye geç kaldım. Yarı kör yılan sülfür kokan nefesiyle başını bana çarptı. Sağa sola sallandım, tutunmak için elimi savururken parmaklarım bıçağıma çarptı. Bıçağımlı tuttum ve yılanın gözünden çekip çıkardıktan sonra sırtüstü yıkılıp yarattığın boynunun altında kaldım. Ciğerlerime hava çekmeden bıçağımlı yukarı doğru sapladım ve sarımtırak pulları boyunca indirdim.

İşe yaramadı. Zırh gibiydi. Yuvarlanıp uzaklaşarak ayağa kalktım, nefesimi yeniden toplamaya çalışıyordum. Magoi'ye ulaşmam gerekiyordu.

Yılan tekrar üzerime atıldı, zıpladım ve kafasının arkasına oturarak ikimizi de şaşırttım. Başını kaldırdığında beni neredeyse yerimden düşürüyordu ama uyluklarımla boynunu daha çok sıktım ve gözlerinin üzerindeki kemikli çıkıntılara tutundum.

"Sen benimsin," dedim zorlayarak. Bütün zihinsel enerjimi tek bir güçle etki büyüğüne verdim. İhtiyacım olan o kıvılcım için dosdoğru dalıverdim – tereddüt etmedim. "Bana itaat edeceksin."

Yılan tamamen hareketsizleşti. Zihnime hızla bir bilinç aktı, soğuk, kaygan ve karanlıktı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Açlık vardı. Nefret vardı. İtaatkârlık, özgür olmanın acı özlemiyle savaş hâlindeydi. O son duyguya odaklandım çünkü benim için

tanıdık bir histi ve bağlantı sağlamlaştı, gözlerimin ardında parlakça yanıyordu.

Magoi homurdanmaya başladı. Delice bir ilahî tutturmuştu, engel büyüsünü tanıdım ama artık çok geçti. Bu yılan benimdi.

Hâlâ ikinci yılanın dikkatini dağıtmaya devam eden Kato'ya bir göz attım ve zorlukla yutkundum. Şimdi bu yılanı kendi kardeşini öldürtmek zorundaydım, onun kardeşi benimkini öldürmeden önce.

Kato zorlukla nefes alıp veriyor, yavaşlıyordu. Yaratığı hâlâ benden uzakta tutuyordu ama olması gerektiği gibi ya da genelde olduğu gibi güçlü ya da hızlı değildi. Yılan şimşek gibi bir hızla Kato'nun kolunu kaptı. Zehirli sivri dişleri etini delmedi, onun yerine kol kasında parlak kırmızı yanan iki çizgi belirdi.

Sürüngen, elde ettiği ödülünü acımasızca çenesinde tutarak koca başını havaya kaldırdığında göğsüm korkuyla sıkıştı. Kato'nun bacakları yerden iki buçuk metre yukarıda sallanıyordu, bütün ağırlığı ısırılan kolundaydı. Yüzündeki bütün kan çekildi ve korkunun rengine dönüştü.

Güm! Güm! Çaat!

Başımı çevirdiğimde Griffin'in atladığını gördüm. Kyklop'un sopası az önce Griffin'in durduğu kumu dövdü, kırmızımsı zerrelere havaya saçıldı. Griffin ayağa fırladı, canavar koca silahını yeniden sallarken Griffin asla yavaşlamıyordu. Griffin'in sağındaki Flynn bağırışıyla arenayı salladı ve Kyklop hedefini değiştirip koca vücudunu sese doğru döndürdü. Alanın diğer yanında takım arkadaşlarım koşuyordu, silahsız ve ufacıklardı.

Dehşete kapılarak baktım. Önce kime yardım edeceğimi bilmiyordum. Ya da herhangi birini kurtarıp kurtaramayacağımı.

Metal büyücüsü Kato ile bana doğru topalladı, Kyklop'u kendi başına bıraktı. Kadının etrafında silahlardan bir cephane vardı, keskin uçları bize dönüktü. Kadının alt yarısı kendi kanıyla sırlı-sıklamdı.

O bize ulaşmadan önce Kato'yu serbest bırakmalıydım. "Diğer yılanı boynundan ısır," diye emrettim yılanıma.

Yılanım dönüp mengene gibi çenesini kendi takım arkadaşının boynuna sapladı. İkinci yılan Kato'yu bıraktı ve kıvranmaya, serbest kalmak için savaşımaya başladı.

Kato kuma garip bir biçimde düştü. Bir an hareket etmedi ve korku hem içimi hem dışımı dondurdu. Ardından yan tarafına dönüp iyi hâldeki koluyla kendini itti ve sendeleyerek uzaklaştı. Sağ kolu sadece kabarıp yırtılmakla kalmamıştı, tamamen ezilmişti.

Metal büyücüsü bize doğru gelirken derin bir nefes aldım ve buz gibi bir sesle emrettim: "Isırıp kopar." Acımazsızlıkla doldum ve bu hissi daha da besledim. Beni sertleştiriyordu. Kazanmamı sağlayacaktı. "Kemiği ez."

Gürültülü bir çatırtı sesi geldi. Diğer yılanın boynu gevşedi, kafası kuma çarptı. Magoi acıyla kükredi. Sonra soğukkanlılıkla ölü ağırlığı göğsünden, kendi bedeninin bir parçası değilmiş gibi kesip attı. Yılan onun bedeninden kesildiği anda toza dönüştü.

Sonrasında metal büyücüsüne odaklandım. Savaşta her şey mubahtı ve bu savaştı. "Ye onu," diye emrettim.

Yılanım atılıp Magoi yaratıcısını da peşinden sürükledi. Magoi adam, yılanı kendi göğsüne bağlayan pulları, kası ve siniri kesmeye başladı. Kemerimden bir hançer çekip ona fırlattım, öldürmek için nişan almadım çünkü yılanımın henüz gitmesini istemiyordum. Hançerim adamın göğsüne bir santim kala durdu, havada döndü ve hızla bana doğru gelmeye başladı.

Eğilip kendimi yılanın başına iyice yapıştırdım ve kendi bıçağım sol omzumun kürekkemiğini sıyrıp geçerken keskin bir nefes aldım. Sadece ince, sıcak bir çizgiydi. Bıçak metal büyücüsünün ayaklarının dibinde durdu.

İçim hiddetle fokurdadı. Ne koleksiyonu vardı ama. Geri alma zamanı gelmişti.

Güml Güml Fuuivv!

Sese döndüğümde Kyklop'u devasa sopasını Jocasta'ya doğru sallarken gördüm. Jocasta yolundan çekildi ama gitmeye devam ediyor, onu duvara doğru gerilemeye zorluyordu. Kyklop vuracaktı gibi yaptı, Jocasta yanlış tarafa atladı ve Kyklop onu neredey-

se bariyerlere dayayıp ezecekti. Jocasta sendeledi. Koca yaratığın arkasındaki Griffin ve Flynn deli gibi bağıyor, yaratığın dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. En yakın olan Carver'dı ve ona doğru koşuyordu.

Carver, Jocasta'yı kenara iterken çığlık attım. Kyklop'un sopası canavarca bir güçle inip Carver'a tam göğsünden çarptı. Carver geriye doğru fırlayarak taş duvara çarptı. Kıpırtısızca kuma düştü ve kalbim tamamıyla duruverdi. Öyle bir darbeyi kötü bir hasar almadan atlatması mümkün değildi. Ya da daha kötüsü olmadan.

Jocasta çığlık atarak kollarını hareket ettirip koştu, Kyklop'un dikkatini Carver'dan uzaklaştırıyordu, Griffin ve Flynn bacaklarının arasından geçtiler ve metal büyücüsü arkasını döndüğü anda çektikleri silahlarıyla kaslarını kestiler.

Kato şu anki hâliyle işime yaramayacağını bildiği için düşse kalka Carver'a doğru koştu. Gürzü elindeydi, arkadaşının başında durdu, her adımıyla arenayı sallayan koca yaratıktan gözlerini ayırmıyordu.

Yılanım ve ben şimdi metal büyücüsünün resmen yanı başındaydık, alnındaki teri ve gözlerindeki korkuyu görecektik kadar yakındım. Elini sallayarak, topladığı silahları yılanın sert pullarına girmeye yetecek bir güçle bize doğru savurdu. Yılan tısladı. Bütün bedeni sarsıldı ama durmasına izin vermedim. Benim iradem onun iradesiydi ve bu yılan, ölene kadar, ne olursa olsun bana itaat edecekti.

Metal büyücüsü silahlarını geri çağırdı ama biz daha büyük bir hızla sürünüyorduk. Yılanım başını beni neredeyse üzerinden düşürecek bir şiddetle geriye attı ve sonra saldırdı. Hemen ardından Magoi kadının bacakları yılanın ağzından sarkıyordu, üst bedeni yılanın boğazındaydı. Yılanın boğazındaki kaslar baldırlarımın altında hareket ediyor, kadını aşağı indiriyordu. Kadın azar azar kayboldu, kadının çabaları ve boğuk çığlıkları altımda bir titreşim yarattıktan sonra bir tekme daha attı ve tamamen hareketsizleşti.

Midem bir bulantı dalgasıyla sarsıldı. "İyi yılan. Seni hiç unutmayacağım." *İşte o kadarından eminim.*

Tam zehirli yılanı Kyklop'a doğru döndürmek üzereydim ki altımdaki yuvarlak bedeni toza dönüştü. Yılanın yaşam parıltısı zihnimden öyle nefes kesici, öyle yaralayıcı bir hızla çekildi ki vahşice kopan bağlantı bir anlığına beni sersemletti.

Yukarıdan yerdeki ölü kadının yanına düştüm. Gözlerimin arkasında kör edici ışıklar çaktı. Kulaklarımın arası acıyor, bütün kafama ve vücuduma yayılıyordu. İnleyerek zehirle kaplı metal büyücüsünden uzaklaşmaya çalıştım ama dengem bozulmuştu ve zorlukla hareket edebiliyordum. Üzerime bir gölge çöktü, sonra Magoi yan tarafımı çatlatacak bir güçle beni tekmeledi ve dönerek doğruca kadının çözünen derisine doğru gittim. Kaburgalarım acıyla zonklarken nefesimi tuttum. Kolumun yan tarafındaki açık deri, metal büyücüsünün vücuduna değince yandı.

Bulanık görüş alanıma siyah botlar girdi. Donuk bir parıltı görünce metal büyücüsünün yılanı attığı bıçaklardan birine uzandım ama Magoi bıçağı uzanamayacağım bir yere tekmeledi.

Acıyla yüzümü buruştururken gözlerimi kısarak ona baktım. Geniş, çıplak göğsünde şimdiden iyileşmeye başlayan iki açık nokta vardı. Yüz ifadesine attığım tek bakış, beni yavaş yavaş öldürebilmeyi umduğunu söylemeye yetiyordu.

“Seni ilk gördüğümde düzgün bir dövüş ortaya koyarsın diye düşündüm. Fakat ben yılanımı öldürmeden önce bağlantıyı kesmemek...” Başını iki yana salladı. “Bu bir amatör hatası. O kadar aptalsan bağı nasıl kurdun onu bile bilmiyorum.”

Başım durmadan dönüyordu. Hava ciğerlerimi kısmen dolduruyordu. Aldığım her yüzeysel solukla kaburgalarım sızlıyordu. “Ham güç. Senin sahip olabileceğinden çok daha fazlası.”

“Nasıl kullanacağını bilmiyorsan pek bir işe yaramaz.”

Bir de bana sor. “Gevezeliğinin bir sebebi var mı? Keçinin tekiyle çok daha ilginç sohbetler etmişliğim var.”

Bana pis pis gülümsedi, dudakları acımasız bir şekilde kıvrıldı. “Seni öldürmeden önce küçük bir ipucu vereyim.” Botunu tekrar kaburgalarımın üzerine geçirince inledim. “Öteki tarafta ihtişam falan yok. Styks yok. Yeraltı Dünyası yok. Elysium yok. Sadece *hiçlik*.”

Gölge diyarlar zihnimi doldururken kalçama sert bir şey battı. Elimi Jocasta'nın metal büyücüsüne fırlattığı Kobaloi bıçağının kabzasına sardım, bıçağı ölü kadından çıkarıp alırken yılanın zehri avucumu yaktı, ardından Magoi'nin alt baldırına sokuverdim.

"Belki senin için yoktur." Bıçağı çevirirken kemiğe sürtünmesinden tatmin edici bir his duydum.

Adam uludu, bana buradan ta Yeraltı Dünyası'na kadar lanetler okurken ağzından tükürükler saçıyordu. Sonra doğruldu ve kocaman yumruğunu kafama indirmek için gerildi.

Büzüşüp bekledim ama eli hiç temas etmedi. Birdenbire orada biten Griffin adamın kolunu arkasından yakaladı. Adamı döndürdükten sonra çenesini kıran bir yumruk indirdi. Magoi geriye doğru sendeleyerek kan tükürdü. Sırtından bir yılan büyümeye başladı ama bu defakinin gelişimi yavaştı ve çok daha küçüktü. Magoi'nin gücü azalmıştı ve o da bunu biliyordu. Griffin'e elindeki bıçakla saldırdı.

Griffin eğildi. Sonra kolu bir bulanıklıktan ibaret gibi fırladı. Magoi'nin kalın bileğini yakaladı, adam bıçağı düşürene kadar sıktı. Griffin vahşice çekti ve kemik kırıldı. Magoi nefesini tuttu.

Bıçak parlak, ısıllı, ölümcül ve pek yakındı. Hançere doğru süründüm, yerden aldım ve kalkmaya çalıştım. Bütün arena ayağımın altından çekiliyordu sanki.

Griffin adamın kırık bileğini çekiştirdi, sırtındaki küçük yılanı kesecek kadar yaklaştırdı. Yaratık daha yere çarpmadan toza dönuştü ve Magoi acıyla tısladı.

Griffin yumruğunu adamın karnına indirdi, sertçe itti, Magoi'yi iki büklüm ve nefes nefese bıraktı.

"*Karımı* incitmeye çalışan herhangi birine ne olur biliyor musun?" Sesi hem demirden hem de fırtınadan yapılmaydı, kılıcını çevirdi ve kabzasına kadar adamın kaburgalarına sapladı. Magoi'nin beni tekmelediği yerden bıçaklamıştı adamı. "Ya karım o kişiyi öldürür." Griffin kılıcını geri çekti. "Ya da ben öldürürüm."

Magoi'yi inceledi, kılıcını acımasızca kaldırıp adamın çenesinin altına kocaman bir kesik açtı, sonra kılıcını geri çekip aldı.

Gözlerimi kırıştırdım. Merhamet söz konusu değildi. Orası açıktı.

Sızlayan yanıma ihtiyatla dokundum. "Bana aptal dedi."

Griffin'in gözleri yeniden parladı. "Öyleyse onu bir daha öldürememem yazık oldu."

Artık daha dengeli hissettiğim için yerdeki bıçakların arasından Thanatos'u buldum. Kılıcımı aldım ve toplayabildiğim kadar bıçak topladım. Griffin de silahları topluyordu.

Güm! Güm! Güm!

Takım arkadaşlarımız Kyklop'un bize doğru geldiğini haber vermek için bağıyorlardı.

"Git!" diye bağırdı Griffin. O bir tarafa koştu, ben de aksi yöne. Kyklop'un sopası tam aramıza inip kumları havalandırdı.

Griffin, Flynn'e doğru koşarak ona baltasını attı, bu arada Jocasta koşturarak devasa yaratığın dikkatini duvara dayalı duran Kato ve Carver'dan uzak tutmaya çalışıyordu. Kato gürzünü almıştı ama kullanabilecek gibi görünmüyordu. Carver korkutucu şekilde hareketsizdi.

Boynumu iyice geriye eğip son rakibimize baktım. Bir Kyklop'u öldürmenin tek yolu vardı, o da yukarı çıkmak anlamına geliyordu. Yaratığın arkasına geçmek için bakır kokan sopasının altından geçtim. Kocaman botları arkadan bağlıydı ve dizine kadar geliyordu. Thanatos'u sırtımda güvene aldıktan sonra canavarın yanı sıra koştum, zıpladım ve ham deriden kayışına asıldım. O ileri koşarken ben de tutunuyordum. Sallandım ve sert deriden botuna çarptıktan sonra, en sonunda güvenli bir yer buldum. Yan tarafımdaki acıya katlanarak nefes aldım ve tırmanmaya başladım.

Botun bağları zehirle zarar gören ellerime sürtünüyor, tutuşumu zayıflatıyordu ve yaratığın gümbürdeyen adımları beni sarsarak düşürmekle tehdit ediyordu. Fakat yaralanan kaburgalarım olmasaydı çok zorlanmadan tırmanabilirdim. Ta ki Kyklop'un devasa çıplak sırtına varıncaya kadar – oradan sonra ne yapacağımdan emin değildim.

Kyklop aniden yönünü değiştirdi. Ayaklarım kaydı ve bacak-

larım zeminden yukarıda salladı. Omuzlarım eklem yerlerinden çıkacak gibiydi, acı doğruca yan tarafıma vuruyordu. Boğuk çığ-
lığım arenayı saran gürültülü, topluca tutulan nefesten çıkan kes-
kin seste boğuldu.

Saf kararlılıkla ayaklarımı tekrar altına çektim ve bir şekilde
koca botun tepesine kadar çıktım. Kahverengi pantolonunun sert
kumaşının yardımıyla kendimi yukarı çektim ve birkaç kalp atı-
şı boyunca omuzlarımın çökmesine izin verdim. Başımı kaldırıp
bakmaya zahmet etmedim. Önümde uzun bir yol olduğunu bili-
yordum.

Kyklop beni kumda görmeyince unutmuş gibiydi. Takımının
kalanı gittiğinden, tek amacı biz onu öldürmeden önce bizi öldür-
mekti. Ağaç gövdesi gibi bacağının arkasına tırmandığımı, kendi-
mi yukarı çekmek için pantolonunu kullandığımı, kolumu üstüne
koyduğumu hissettiğini bile sanmıyordum. Kalabalığın gürültüsü
yüzünden iniltilerimi bile duyamıyordu, bu arada kalabalık da iyi-
ce çılgına dönmüş gibiydi. Kendimi zorlukla duyabiliyordum, na-
bız gibi atan kanımı, hırıltılı soluğumu, sızlayan kaslarımı – fakat
hepsini derimin altında hissedebiliyordum.

Ellerim acıya acıya devam ettim. Uzandım. Tuttum. Çektim.
Omuzlarım yandı. Kollarım gücünü kaybetti ve parmaklarıma
kramp girmeye başladı. Hiçbiri yan tarafımdaki acıyla kıyaslan-
mazdı. Kemerine ulaşınca neredeyse rahatlayıp ağlayacaktım ve
titreyen kollarımı deri kayışın etrafına doladım.

Zorlukla nefes alıyordum. Aşağı baktım. Griffin, Flynn ve Jo-
casta, ben tırmanırken onu oyalamak için deli tavşanlar gibi ko-
turuyorlardı. Kyklop'un sopası Griffin'in korkutacak kadar yakı-
nına indi, geriye doğru savrulurken neredeyse Flynn'i devirecekti.
Flynn canavarın arkasına doğru koşarken Griffin yine dikkatini
üstüne çekti. Flynn baltasını büyük bir güçle savurdu, yaratığın
botunun arkasına derinlere inecek şekilde soktu. Baltayı geri çek-
tiğinde kan vardı, muhtemelen topuk tendonunu kesmişti.

Kyklop böğürdü ve döndü. Kollarımı sıkıca kemere dolamış
vaziyette kaldım ama bacaklarım havaya döndü, vücudum esnedi

ve başımdan ayak başparmağıma kadar kasılırken kendimi bütün düşüncelere kapadım.

Aşağıdaki Jocasta kılıcıyla atıldı, bütün vücut ağırlığını kullanarak silahını savurdu ve Flynn'in açtığı deliğe sapladı. Sertçe kestikten sonra kılıcını geri çekti. Kyklop tekmeledi ve neredeyse ona vuruyordu fakat Jocasta yoldan çekildikten sonra koşmaya başladı.

Griffin bağırp bir bıçak fırlattı. Bıçak canavarın omzuna girdi, ufak ve etkisizdi fakat dikkatini Jocasta'dan uzaklaştırmaya yetti. Jocasta'nın en azından şimdilik güvende olduğunu görünce Flynn yönünü değiştirdi ve aynı noktadan bir kez daha kesmek için arkaya koştu.

Kyklop sonraki adımında topalladı ve sendeledi. Yaratığı yere indirmeye çalışıyorlardı. Beni daha fazla tırmanmaktan kurtarmaya çalışıyorlardı. Fakat Kyklop öyle büyüktü ve derisi öyle sertti ki. Zamana ihtiyaçları olacaktı. Bir testereye ihtiyaçları olacaktı. Hem dizlerinin üstüne çökse bile yerdeki kimse onun tek savunmasız kısmına uzanacak kadar yaklaşamazdı.

Takım yine dağıldı, Kyklop'un dikkatini farklı yönlere çekiyorlardı ve her zaman yaralılarımızdan uzağa götürüyorlardı. Kato iyi durumdaki koluyla Carver'ı dikkatle çıkışımıza doğru götürmeye başladı, onu Selena'ya olabildiğince yaklaştırıyordu. Carver'ın göğsü fazla düz gibiydi ve kumda kandan bir iz bırakıyordu. Bu kadar yukarıda ve uzaktayken bile yüzünün ürpertici şekilde boş görüldüğünü görebiliyordum.

Korkudan iç organlarım gergin, sert bir düğümle kıvrılırken arkamı döndüm. Gücümü toplayıp bacaklarımı yukarı savurdum ve kemerdeki kalın çıkıntıya çıktım. Yandan ve fazla asılmayarak kemerimden bir bıçak aldım, kolumu yukarı doğru atıp hançeri kabzasına kadar Kyklop'un sırtına batırdım.

Derisi seğirdi, kolumdan aşağı titreşimler indi. Yaratığım tutacağı kendimi yukarı çekmek için kullandım ve kemerin kenarında çömeldim. Tombul sırtına dayanarak dengemi sağladım, doğruldum ve başımın üzerindeki kasa ikinci bıçağı sapladım. Deri kaplı

kabzayı iki elimle kavradım, ayağımı ilk hançerin kabzasına koyup kemerden ayrıldım.

Ağırlığım bıçakları oynattı. Kyklop sinirle vuruyor, beni sırtına sertçe yapıştırıyor ve ciğerlerimi mahvediyordu. Bir şekilde tutundum, gerçi yeniden nefes alabilmem biraz zamanımı aldı. Kaburgalarım ve kollarım öyle çok sızlıyordu ki tüm bunları tekrar yapmak için kendimi ikna etmem gerekti. İnatçılığım, acı ve bitkinliğe üstün geldi ve kalçamın kenarından bir bıçak daha sapladım, kendime ulaşılabilir bir basamak yapıyordum. Üstüne çıktım. Yukarıdaki bıçağı kullanarak kendimi çektim ve dengemi korudum, sonra tırmanmak için başka bir bıçağı Kyklop'un sırtına, daha yukarıda bir noktaya sapladım.

Basamak. Tutacak. Tekrarla. Bunu yapabiliirdim. Ben bir Titan'dım. Ben bir Olymposluydum. Ben yenilmezdim.

Ama bıçaklarım bitti.

Fisalı bir korsanı teknesinden düşürüp boğulmasına sebep olacak küfürler savururken alnımı Kyklop'un etli sırtına dayadım, zorlukla aldığım soluk aramızdaki boşluğa çarpıyordu. Ayaklarımdaki bıçakla, yüzülmüş ellerimin arasında tuttuğum son bıçak arasında dengede dururken inanamayarak nefes aldım ve inkâr ederek nefes verdim. Yukarı çıkamıyordum, aşağı inebileceğimden de pek emin değildim.

Harika plan, Cat. Sonunu düşünmen iyi oldu.

Kyklop'un derisi şiddetle seğirince başımı kaldırıp baktım. Tam da ihtiyacım olan yerde bir Kobaloi bıçağı vardı, hareket hâlindeki bir hedefe rağmen atış kusursuz ve tam on ikidendi.

Omzumun üzerinden baktım ve Jocasta'yı bir atış daha yapmaya hazırlanırken gördüm. Gözlerini kısmış, sağ kolunu geriye yatırmıştı. Kyklop ona dönük değildi, sopasıyla kuma vuruyor ve öfkeyle kükrüyordu. Griffin ve Flynn ileri geri koşturuyor, bacaklarını kesiyor, sonra koşarak yolundan uzaklaşıyorlardı. Atikliklerine ve hızlarına hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Başımı yukarı çevirip kendimi daha çok acıya hazırlayarak Jocasta'nın bıçağına uzandım ve tırmandım.

Jocasta yine fırlattı. Yaratık sendeledi ama ben tutundum. Ayağını kaldır. Elini kaldır. Tekrar. Bıçakları tam da ihtiyaç duyduğum yere atıyordu. Kyklop'un boynundaki kalın kordona ulaştım. İnce deri parçasına tutundum ve bırakmadım. Şimdi asıl mesele gözüne nasıl ulaşacağımdı.

Artık ya hep ya hiç noktasındaydım ve daha iyi bir planım yoktu, o yüzden omzuna çıkıp kılıcımı çektim ve salladım. "Hey! Hey, koyun beyinli!" Belki bana yeterince dönerse gözüne Thanatos'u saplayabilirdim.

Şansım yoktu. Uzanıp koca elini etrafıma doladı, kolumun altından ayak bileklerime kadar sıktı. Beni omzundan öyle hızlı aldı ki boynum kopacak diye korktum. Yaratık beni koca yüzünün önüne getirdi, fazla gelişmiş, kaba saba yüz hatlarına ve koca burnuna yaklaştırdı. Devasa, bebek mavisi tek gözünü kırptı. Kara gözbebeği genişledi; ince, çapaklı kirpiklerle çevriliydi. Yumrulu parmaklarıyla beni nefes alamayacak hâle getirene kadar sıktı ve sızlayan kaburgalarım her nefesimle battı.

"Seni öldüreceğim, Kyklop çocuğu!" *Tanrılar aşkına! Bu hakaret bile değil!*

Kyklop ufak, hayvani bir gülümsemeyle bana kahverengi ve kırık dişlerini gösterdi. Sesi gırtlaktan geliyordu ve duraksayarak konuşuyordu. "İnsan kızı, Myopies'in onun nerede olduğunu bilmediğini mi sandı?"

Myopies' mi? Carver'a vurduğundan beri yerdeki kimseye vuramamış olmasına şaşmamalıydı. İsminin anlamı bir ipucu veriyorsa, burnunun ucunu bile zorlukla görebiliyordu.

"Adım, adım, adım çıktın Myopies'in sırtına, küçük bir böcek gibi."

Bir böcek gibi ezilerek öldürölüşümün talihsiz görüntüsü zihnimde canlandı. Kyklop bir tekme savurdu, yüzünü buruşturdu ve topallayarak bir adım atıp yeniden durdu.

Kısıtlı seçeneklerimi tarttım. Kılıcımı gözüne atsam, Thanatos'u

* Kyklop'un isminin, uzağı görme zorluğu yaşıtan miyop hastalığına benzenmesine atıfta bulunuyor —çn

bir mızrak gibi kullansam bile ıskalamaktan korkuyordum. Hedef büyüktü ama hareket kabiliyetim kötüydü ve kılıç fırlatmak uzmanlık alanıma girmiyordu. Tek umudum Kyklop'un kendi kendine sokması olabilirdi.

Kykloplar, devasa olmaları dışında insan gibilerdi, o yüzden etki büyüğü kullanmak istemiyordum ama öldüğümde ve sevdiğim de benimle beraber öldüğünde saf kalmanın bir anlamı yoktu. Griffin, bizim gibi insanların ahlaki değer gibi bir lükse her zaman sahip olmadığını söylerken haklıydı. Bu işe yararsa, o yamaçtan aşağı düşecektim.

Kalabalığın gürültüsünü, sıkılan vücudumun acısını, kalbimin çarpışını ve kulaklarımdaki korkunun ritmini dışarıda bıraktım, odaklandım ve aramızda tutuşturmam gereken kıvılcımı aradım.

Bulamadım. Zihninin yoğun, vıcık vıcık karanlığından geri çekildim. Yeniden deneyip daha çok zorladım ama bir fark olmadı. Büyümün gücü her zaman bedenimin gücüyle bağlantılıydı ve şu anda ikisinde de fazla bir şey kalmamıştı.

Ne yapmaya çalıştığımı biliyordu, dev yumruğunun içinde beni sıktı. Ağzım açılıverdi. Nefesim kesildi.

"Çelimsiz, insan kız."

Çok geç olmadan ya da en azından denemiş olmak için Thanatos'u bir mızrak gibi fırlattım. Kılıcımın ucu burnunun üst kısmındaki sert çıkıntıya, hemen gözünün altına çarptı ve derisine doğru düzgün bir zarar bile vermeden yere düştü.

Kahretsin! Neden bunun işe yaracağını düşündüm ki?

Kalın parmaklar iyice sıkıldı ve içgüdüsel olarak fırtınalardan yardım istedim. Hem sessiz hem de zihin uyuşturacak kadar gürültülü bir yardım talebiydi.

Bir saniye bile geçmeden bir şimşek tam arkamdan havayı ikiye bölerek enseme ısıttı. Akım derimi karıncalandırdı ve vücudumun her yanındaki tüyler diken diken oldu. Kulak zarlarım gök gürültüsüyle sarsıldı. Sonrasında gelen ölüm sessizliği benim anlık sağırılığımın mıydı yoksa bütün dünya afallayarak sessizliğe mi kapılmıştı bilmiyordum. Kyklop'un botlarının altındaki alaz-

lanmış kumdan kuru yanık kokusu yükseldi ve yaratığın yürüdüğü zemin birdenbire camdan yapılmış gibi çatırdadı.

Kyklop başını iki yana sallayıp gözünü kırıştırdı. Gözbebeği neredeyse bir şey kalmayana kadar büzüştü, geriye kocaman bir dumanlı mavi kaldı. Tüyleri diken diken eden bir uluma başladı ve yaratık donakaldı. Feci ses göğsümde bir çaresizlik çukuru açtı, tek görebildiğim Asphodel Düzlüğü'ndeki kasvetli, umutsuz ruhlardı, parasızlardı ve cezalarını bekleyen günahkârlarla birlikte ebedi, girdap gibi dönen sisin içinde kalmakla lanetlenmişlerdi.

Kyklop irkildi. Başını indirdi ve kocaman omuzlarını biçimsiz kulaklarına doğru kaldırıp korkunç sesi kesmeye çalıştı. Kaderinin bu olduğunu düşünüyor olmalıydı. Tanrılara kafa tutanların cezalandırılması için ayrılan Tartaros değil, Asphodel ve *hiçlikle* geçen ebediyet.

Üzerime deniz suyundan buz gibi bir dalga çarptı, şokla haykırdım. Tuzlu su gözlerimi yaktı, dudaklarımın arasında tuz ve kayaların tadını bıraktı. Birdenbire sağ elimde beliren üç uçlu altın mızrağın ağırlığıyla bütün kolum sallandı. Pürüzsüz aletin boyu benim kadardı ve öyle kalındı ki parmaklarımı etrafına tam olarak dolayamıyordum. İnanılmaz ağırdı ama kusursuz bir dengesi vardı.

Mest olmuşçasına gözlerimi dikip baktım, diken gibi olmuş kirpiklerimi kırıştırdım ve nefes almayı unuttum. Zeus, Hades ve Poseidon aynı anda yakarışıma cevap vermişti. Büyükbabam ve amcalarım. Kör etmek için şimşek, korkutmak için gelecek ve öldürmek için bir silah.

Bu defa kolumu geriye doğru çekerken, ezilen kaburgalarımı hissetmedim bile, bir tanrıya ait silahı Kyklop'un gözüne sapladım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KYKLOP'UN KOCA ELİ GEVŞEDİ. YARATIK GERİYE DOĞRU gitti ve ben doğruca aşağı düştüm. Midem ağzıma geldi. Biraz çığlık atmış olabilirdim. Ya da çok. Kesinlikle biraz ses çıkarmıştım.

“Offf!” Güçlü kollar beni yakaladı ve sert sarsıntıdan dolayı soluğum bedenimi terk etti. Griffin homurdanıp sendeledi.

Nefes nefeseydim. “Griffin! Tanrılar aşkına! Beni yakaladın.”

“Elbette seni yakaladım.” Sesi alınmış gibi çıkıyordu.

Sızlayan kollarımı boynuna doladım. Başını eğdi, dudakları benimkilere yapıştı. Onu öperek karşılık verdim, yaşadığım için kendimden geçmişim. O yaşadığı için kendimden geçmişim. Oyunlar bittiği için kendimden geçmişim.

Birbirimizden ayrıldık ve beni yere bıraktı. Azıcık sendeleyerek etrafıma bakındım. Arena ölü gibi hareketsiz ve tamamen sessizdi.

Kyklop'un gevşeyen yüzü toprağa doğru çöküyordu. Koca, delinmiş gözü kocaman açılmıştı; geniş, kalın dudaklı ağzı hafifçe aralıktı. Üç uçlu mızrak akkor parıltılar saçıyor ve gözden geriye kalanları da eritiyordu, ardından cızırdayan bir pat sesiyle kaybolup Kyklop'un pütürlü alnında koca bir delik bıraktı.

Sessizlik vızıltıya dönüştü. Mırıltılar havayı doldurdu.

“Hikâyelerin başlaması an meselesi.” Griffin etrafa bakındı. “Kim ne görmüş, nasıl olmuş, hepsi mantar gibi yayılacak.” Buna hazır olup olmadığımı sorarcasına elimi sıktı.

“Sanırım bu noktada bu iyi bir şey.” Sesimi ikna olmuşum gibi çıkarmaya çalışıyordum.

“Gece çöktüğünde sadece yarısı gerçek olacak.”

Bir sürü insan zaten konuşuyor ve coşkuyla el kol hareketleri yapıyordu. Hatta çoğunlukla beni işaret ediyorlardı.

Altdudağımı dişledim. “Mesele oysa, umarım ölçülerimi abartarak anlatırlar.”

Griffin cevap vermedi. Gözleri artık erkek kardeşindeydi, yüz ifadesi korkunçtu. Daha ilk gong bile çalmadan kapıya gitmeye başladık, arkamızdaki Flynn ve Jocasta’yı topladık. Griffin elimi bıraktı ve ikinci gong gürültülü bir şekilde çalarken bensiz ilerledi.

Elimden geldiğince hızlı takip ediyordum. Etrafımızdaki ses kontrolsüz bir dalga gibi artıyor, sağır edici bir hâl alıyordu. Agon Oyunları’nın sonunu haber veren son gong da çaldığı sırada seyirciler deliye döndü, adımızı söylüyorlardı.

“El-pis! El-pis!” diye çığlık atıyor, farkında olsalar da olmasalar da umut için haykırıyorlardı.

Bakışlarım arenada gezindi, heyecanlı ifadeleri izledim. Neredeyse imkânsız ihtimallere rağmen kendimizi kanıtlamıştık. Amacımızı anladıklarında, kazanabileceğimizi artık sadece ummakla kalmayan, buna gerçekten *inanan* kaç insan arkamızda duracaktı?

Kapı kalkmaya başladığında Griffin, Carver’ı kollarına aldı. Carver’ın kara saçlı başı Griffin’in omzuna düştü. Uzun uzuvları sallanıyordu, korkutucu şekilde gevşekti. Nefes alıp almadığını bilmiyordum ama öyle olduğunu düşünüyordum. Teni, ölü olmayacak kadar pembe ve esnekti. Gerçi dudaklarının bembeyaz rengi yüreğime korku salıyordu.

Griffin kapının altından sığabildiği anda sivri uçlarının altından geçti. Selena koşup Carver’ın deri zırhını çözdü ve ellerini çıplak tenine koymak için tuniğini yırttı. İlahi söylemeye başladı, aslında bunu asla sesli yapmazdı.

Kötü olduğunu biliyordum ama Selena’nın telaşlı homurdanmaları bunu doğruluyordu. Cığerlerim iyice büzüşüp sıkıştı. Onu

kaybedemezdik. Kimseyi kaybetmeyeceğimize söz vermiştim. O ailemizden biriydi, Griffin asla toparlanamazdı.

Arenanın altına doğru hızla giderken kendi sancı ve acılarımı hissetmiyordum bile, üstümüzde ve arkamızda kalan kalabalığın ateşli kükreyişlerini ardımızda bıraktık. Odalarımıza gelince Flynn ve Jocasta telaşla meşaleleri ve yağ lambalarını yakmaya koyuldu. Kato bağırarak sıcak su istedi, kendisi de pek iyi görünmüyordu. Solgun, kuma bulanmış yüzünün yan tarafından ter akıyordu. Ezilen kolunun ağırlığını bedenine dayayarak taşıyordu.

Griffin, Carver'ı bir karyolaya yatırdı. Nazik olmaya çalışırken kasları kasıldı ama Carver şu anda hiçbir şey hissetmiyordu. Üst bedeni sadece yara almakla kalmamış, mahvolmuştu. Yan tarafı kan toplayarak kocaman bir şekilde şişmişti, zaten gergin derisini iyice geriyordu.

Selena bir saniye bile duraklamadı. Güzel yüzü harcadığı korkunç gayreti gösteriyordu, aktardığı saf büyü miktarı yüzünden elleri titriyordu. Dudakları öyle hızlı hareket ediyordu ki sözlerine yetişemiyordum. Bazen kadim dildeki güçlü kelimeleri söylüyordu, çoğunu bilmiyordum bile ancak odada büyü patlamalarına sebep oluyordu. Taş duvarlardan sekiyor, derime çarptığı yerleri hem ısırtıyor hem de enerji veriyordu.

Uzun, korkunç dakikalar Carver'da hiçbir değişiklik olmadan geçti. Selena'nın şifa büyüğü ondan çıkarken sesi gittikçe boğuklaştı ve solgunlaştı, ta ki mavi gözleri yüzünde ışık patlaması gibi görünene dek.

"Cat!" diye bağırdı.

Yanına koştum.

"Bana tutun."

Ellerimi omuzlarına koyduğum anda berbat bir çekim hissettim. Büyüm, hayatım, enerjim – hepsi benden ona geçiyordu. Tek bir çekişle iç organlarımı parçalayınca çığlık attım. Selena çığlık attı. Carver bir haykırıyla uyandı.

Bırakıp geriye doğru sendeledim, ani ve yoğun güç çekilmesinin ardından geriye kalanları korumak için büzüştüm. Başım

dönüyordu, dengemi sağlamak için en yakındaki kişiye –Flynn’e– tutundum.

Carver’ın hâlâ paramparça olan vücudunun yanında duran Griffin çıldırmış gibi görünüyordu. Gözleri kocaman ve karaydı, panikle sertleşmişti. Bir kardeşine bir bana baktı, resmen iki parçaya bölündüğünü görebiliyordum.

“Ben iyiyim,” diyerek onu temin ettim. Ya da olacaktım. *Sanırım.*

Griffin karyolanın etrafından dolandı ve Selena’nın arkasındaki yerimi alıp omuzlarını tuttu. Selena’nın elleri Carver’ın göğsünden hiç ayrılmadı. Nefes aldı, başını eğdi, sonra Griffin’den de benden çektiği gibi çekti.

Griffin sarsıldı. Gözleri kapandı. Yüzü grileşmişti. Titreyerek sarsıldı.

“Dur.” Bu hoşuma gitmemiştii. Griffin’den alması mümkün bile olmamalıydı.

Kimse dinlemiyordu. Carver inledi, bilinci bir açılıp bir kapanıyordu. Jocasta ağlamaya başladı.

“Dur!” Daha sertçe söyledim, Griffin’in kolunu çekmeye başladım.

Omuzlarını kamburlaştırarak beni görmezden geldi. Çenesindeki bir kas haşince seğiriyordu. Başını öne eğdi ve yüzü saçlarının gölgesinde buruştu. Kendini benden uzağa çekiyordu ama ıstırabını gizleyemiyordu. Titremeye başladığında daha sert çektim. Selena’yı daha sıkı tuttu. Bırakmayacaktı. Selena’nın omuzlarını morartacaktı ama Selena farkında bile değil gibiydi.

“Bana yardım edin!” diye haykırdım. Griffin devasaydı ve Selena beni güçsüz düşürmüştü.

Flynn kalın kollarını Griffin’in gövdesinin ortasına doladı ve homurdanarak onu kaldırıp geriye çekti. Griffin hırladı. İki adam onu çekip Selena’nın Carver’la temasını kopardılar.

Selena doğruldu ve bir transtan çıkıyormuş gibi etrafına baktı. Yeniden odaklandı, gözlerini hiç bu kadar parlak ya da ürkütücü şekilde mavi görmemiştim. Bütün solgunluğu gitmişti artık, teni parlıyordu, derinlerindeki bir büyüyle ışıltı ışıltıydı. Bir san-

dalyeye çöktü. Elleri kucağında titriyordu ama yorgunluktan titrediğini sanmıyordum. Güçten dolayı kıpır kıpırdı – ve Griffin'in yaşam enerjisinden.

Griffin, Flynn'in kucağına gevşekçe devrildi, nefesleri sık ve düzensizdi. Yüzü kül gibiydi. Yüzünde o rengi daha önce bir kere görmüştüm ve içimdeki büyüü söküp alırcasına korkuttu beni. Yığılıp kaldı, ağırlığı hem kendisini hem de Flynn'i yere yıktı.

Göğsüm korkuyla kasıldı, yanına eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Griffin?"

Gözlerini kırptı. O kadar. Benim harika, güçlü, boyun eğmez kocam hareket edemiyordu.

Korkuyla ve küplere binerek dizlerimin üzerinde döndüm. "Ne oldu?" dedim Selena'ya.

Anlaşılmaz ifadesiyle kızgın gözlerime baktı. Üzgün değildi. Kavgacı değildi. Neredeyse soğuktu. "Yolu kaybettim," dedi.

"Yolu mu kaybettin? *Yolu kaybettiğin* için mi kocamı neredeyse öldürüyordun?" Elimi Griffin'e doğru salladım. "Ona bak! Ne yaptığına bak!"

Kusursuz yüz hatları rahatsız edecek kadar sakın kaldı ama uzanıp elini Griffin'in göğsüne dayadı. Griffin'in sırtı yerden yükseldi. İçine çektiği nefes bir ömürlük gibiydi, sonra iri bedeni yeniden alçaldı.

Üzerine eğildim, neredeyse nefes almaya korkuyordum. "Griffin?"

Gri gözleri benimkilerle buluştu, elini kaldırıp yanağımı avuçladı. Kayaların kayması gibi pürüzlü bir sesle, "Yaptık mı?" diye sordu.

Hissettiğim rahatlamayla gözlerime yaşlar doldu. Fakat o Carver'ı kurtarıp kurtaramadığımızı bilmek istiyordu ve kalbim kırılıyordu çünkü... "Bilmiyorum."

Selena'ya döndüm. Artık parıltı saçmıyordu. Berbat görünüyordu, öyle solgundu ki doğruca içini görebiliyordum âdeta. Onu tanıdığımdan beri ilk defa yaşlanmış görünüyordu. Griffin'e hayat enerjisini geri vermişti – kendi hayat enerjisi pahasına.

Ellerine uzandım. "İstediğim bu değildi."

Ellerimi ancak bir kelebeğe ait olabilecek bir güçle sıktı. "Elbette buydu."

"Ama sen..."

"İyi olacağım," diye araya girdi. "Sadece dinlenmem gerekiyor." Kato'ya baktı ve kaşlarını çattı.

Kato onun yüzündeki tereddüdü görünce, "Bekleyebilirim," dedi sabırla.

Ben bekleyebileceğinden emin değildim. Kobalt mavisi gözlerinde ateşli bir parlaklık vardı. Ben yardım edebilirdim ama yapabildiğim tek şifa büyüsü akarsuyu içeriyordu ve burada öyle bir şeyimiz yoktu.

Selena onu çağırdı. "Sadece başlayacağız. Sonra birlikte dinleneceğiz."

Yüreğim korkunç bir takla attı. Sanırım Selena onu —hepsini— gerçekten önemsiyordu ve sadece benim için de değildi.

Selena, Kato'nun koluyla ilgilenmeye başladığında Carver inledi ve hepimiz yatağın yanına gittik. Jocasta, Carver'ın kara saçını alnından çekti, gözyaşlarıyla ıslanan yüzü kasvetliydi ve şokun izi hâlâ oradaydı. Carver uzanırken Griffin'in genç hâli gibi görünüyordu. Daha yeni topladığım parçalarım dikişlerini koparıp ayrılmaya başladı.

Olaylar hızla üzerime hücum etti ve nabzım çok hızlı atmaya başladı. Vücudumun farklı yerlerinden ter damlıyordu, ağzım tükürükle doldu. Yutkundum, mide bulantısıyla savaşıyordum ve Griffin'i Carver'ın yerinde canlandırmamaya çalışıyordum. Yine de gördüm. Duramıyor gibiydim.

Griffin'in eline uzanıp sıktım, sıcak ve sağ olduğunu kendime kanıtlıyordum. Artık benim pervasızlığım karşısında neler hissettiğini anlıyordum. Kalbine birçok defa o kılıcı saplamıştım.

Griffin kardeşinin üzerine eğildi. "Carver?"

Carver yavaşça gözlerini açtı. Gri irisleri meşale ışığının altında ışıldadı, gözlerinin graniti andıran rengi neyi kaybedebileceğimin başka bir hatırlatıcısıydı.

"Hayır. *Hayır!*" Carver ellerini yanlarında yumruk yaptı. Yüzü buruştu ve kırık dökük bir ses çıkardı. "Beni geri gönderin."

Griffin kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Sorun yok. İyi olacaksın."

Carver şaşırtıcı bir güçle Griffin'i itip uzaklaştırdı. "Onu gördüm." Sesi çatladı, boğazını temizledi. "Konstantina'yı."

Griffin'in rengi attı. Jocasta'nın gözleri yine yaşlarla doldu.

"Nehri geçmeme izin vermedi." Carver zorlukla yutkundu ama sesi boğuk çıktı. "Hâlâ istemiyordu..." Konuşmayı kesti, içindeki ham ve korkunç şeyle savaşıyordu. Gözleri kapandı ve kenarlarından yaşlar aktı. "Sırtını döndü."

Neler olduğunu sadece tahmin edebilirdim ama keder ayaklarımın kafamın tepesine kadar tırmandı, saçlarımın dibi karıncalandı ve bir ürpertiyle titredim. Orada bulunduğum ve görmeyi fena hâlde istediğim birinin Styks'in diğer yanından bana el salladığını gördüğüm için manzarayı kolaylıkla gözümde canlandırılabiliyordum.

Carver'ın içindeki acı yürek sızlatan bir hıçkırıkla patladı. Göğsümden ona karşılık bir hıçkırık yükseldi ve keskin bir nefesle onunla savaştım.

Carver. Durmadan flört eden, rahatça gülümseyen Carver... Hepsi bir yalan, süslü bir oyunculuktan çünkü o içten içe ölüyordu ve dıştan da ölmeyi dilediğini görmek için dâhi olmaya gerek yoktu.

"Gitmeme izin vermeliydiniz!" Daha yeni iyileşmiş bedeni öfkeyle titredi. Gözlerinden acılı yaşlar aktı. Hem içinden hem dışından acı içindeydi ve sadece ona bakarken bile yüreğim sızlıyordu. Kendimi çok çaresiz hissettim. Bir şey yapmak istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum. Kim ne yapabilirdi ki?

"Hayır!" Griffin karyolanın yanındaki ahşap masaya yumruğunu indirerek hepimizi afallattı. "O bunu istemezdi. Sen de bunu istemiyorsun."

Carver aniden ağlamayı kesti. Sanırım nefes almayı da kesmişti. Sonra alçak ve öfkeli bir sesle konuştu: "Bana ne istediğimi

söyleme. Sen hayalini kurduğun her şeye sahipken bana bunu söyleme!”

Griffin irkildi. Aralarında bir anlığına bile olsa hiç kıskançlık görmemiştim. Griffin bana karşı sahiplenici ve fazla korumacı davranıyordu ama bu tamamen farklı bir şeydi. Jocasta şok içinde nefesini tuttu, bir insanın alabileceği en beyaz tona büründü. Flynn kıpırdamadı, Jocasta’nın yanında iri, kaskatı, kestane rengi saçlı bir heykel gibi duruyordu. Hislerin onu korkuttuğunu düşünmeye başlıyordum. Bunu kesinlikle anlayabilirdim.

“Seni uzaklaştırıysa bunun sebebi yaşamayı istemesi.” Griffin’in sesi dengeli, yatıştırıcıydı. Ben Carver olsaydım, beni sakinleştirmeye çalıştığı için suratına yumruk atmak isterdim ama Carver’daki bütün kavga etme arzusu çekildi; bu da bana kendimi gözyaşları ve öfkenin yaptığından bile rahatsız hissettirdi.

Carver gözlerini tavana dikip baktı. “O benim *hayatım*.”

“O senin *hayatındı*,” dedi Griffin. “Artık değil. Uzun zamandır değil.”

Carver alaylı bir ses çıkarıp başını abisine çevirdi. “Cat ölseydi ve ben sana bunu söyleseydim ne yapardın?”

Griffin’in ağzı dümdüz oldu. Yere baktı.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Carver ama sözlerinin arkasında pek hararet yoktu.

Griffin sessizce, “Dört yıl oldu,” dedi, yeniden kardeşinin gözlerine baktı. “Acı zamanla azalmıyor mu?”

Carver omzunu silkti, sonra hareket ettiğine pişman olmuş gibi görünerek irkildi. “Bazen. Fakat sonra...” Yutkundu. “Onu gördüm ve gitmesine izin vermek istemedim.”

Jocasta hararetle, “O *senin* gitmene izin verdi,” dedi. Gözlerinde anlayış ancak sesinde demirden bir kararlılık vardı. “Fırsatı varken seni seçmedi. Başka birini seçti. Sen de şimdi onu seçmek zorunda değilsin. *Yeniden*. Ne bu hayatta ne de ötekinde.”

Carver’ın ağzı büküldü. Bu bir gülümseme değildi. Fazlasıyla hüznü ve çok acıklıydı. Cevap vermedi ve yine gözlerini tavana dikti.

Karyolanın diğerk yanında dizlerinin üzerinde duran Griffin ve Jocasta, Carver'ın ellerini tuttu. Flynn, Jocasta'nın yanında hareketsiz, erkeksi bir sessizlik dağı gibi duruyordu – tahminde bulunmam gerekirse, hapsettiğı duygulardan bir dağ derdim.

Yüreğim ağırlaştı. Arkamı dönünce Kato ve Selena'yı sandalyelerinde uyurken buldum. Bana ihtiyaçları yoktu, o yüzden Griffin'in yanında durdum.

Elini omuzlarıma doladı, ben de ona yaslandım. Yorgunluğum arttıkça sızılarım ve acılarım kendilerini duyuruyordu. Yorgunluk üzerime yoğun bir sis gibi çöküyor, en sonunda gözlerimi yumana kadar etrafımdaki her şeyi yavaş yavaş yok ediyordu.

İçime bir nefes çektim. Yavaşça. Tedbirle. Başarmıştık. Agon Oyunları'nı kazanmıştık. Tarva Kalesi'ne davet edilecektik. Jocasta'nın zarar görmesine izin vermemiştim, en azından ciddi bir şekilde. Carver ve Kato'nun kesinlikle daha çok yarası vardı ama hepimiz hayattaydık.

Cassandra'yı ve yardım etme hevesini, bana ve Griffin'e olan inancını hatırladığımda göğsümdeki bir şey burkuldu. O gitmişti, bu kanlı ve acımasız oyunlardaki diğerk kayıplarla birlikte gömülmüştü.

Gözlerimi açtım ve tekrar uykuyu bulmaya çalışmadım. Seçimi yapmıştım. Şimdi onlarla yaşamak zorundaydım.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

DAHA BİRKAÇ SAAT GEÇMEDEN SİLAHLI MUHAFIZLARDAN bir birlikle Tarva Kalesi'ne "davet" edildik.

Gelenek, Tarva kraliyet ailesini bizi görmeye mecbur bırakıyordu. Gelenekler ayrıca katılımcılara iyileşmeleri için bir hafta verdikten sonra, tamamen savaş kıyafetlerinin ihtişamı ve curcunasıyla kaleye gitmelerini de salık veriyordu. Şafaktan önce Kitros ve başkent Tarva'nın sessiz sokaklarında yayan ve silahsız bir şekilde yürütülmek, yemek ve su verilmeden sonbahar güneşinde pişelim diye güvenli bir avluda tutulmak planının bir parçası değildi.

Beynim gözlerimin arkasında zonkliyordu. Güneş tam tepede olduğu ve doğruca vurduğu için azıcık bir gölgelik bile yoktu. Bizimle gelmesine izin verilmeyen Selena arenada bekliyordu. O ve Kato, kraliyet muhafızları kapımıza vurana kadar saatlerce uyumuşlardı, yani Kato'nun kolu sadece kısmen iyileşmişti. Carver zorlukla ayakta durabiliyordu ve benim yaralarım ile ilgilenilmiştii bile.

Tarvalı kraliyet ailesiyle böyle yüzleşmeyi beklemiyorduk. Ne yazık ki aptal değillerdi. Galen Tarva şimşeklerin en parlağı sayılmayabilirdi fakat doğru anlamıştı. Galen ve sinsi kız kardeşi Akantha bizi dövüşürken izlemişti. Galen'in iki oğlu ve diğer kız kardeşleri Appoline, Bellanca ve Lystra da öyle. Şimdi bütün ailenin beyrinde tekrar tekrar "*Tehlike!*" yazısı yanıp söniyordu.

Bizi, zorlukla kazandığımız galibiyetimizin üzerinden daha bir gün bile geçmemişken, biz açlıktan ölürken ve güneşte kavrulurken kaleye çağırmak zorunda hissetmelerine bile şaşırıyordum. Ama sadece bunlarla da sınırlı kalmamıştı; kraliyet muhafızları bizi Kuzey Kitros'un Galen'in Alfa olduktan sonra yok ettiği, kap-kara olmuş mahallesinden geçirerek getirmişti. Kimse o katliamdan beri yıkıntılara ya da börtü böceğin kemirdiği kemiklere dokunmamıştı. Böylesi mantıksız ölümleri ve yıkımları görünce tam da niyetlendikleri gibi karnıma bir tekme yemişim gibi hissettim.

Galen'in kendi insanlarına yaptığı izahı mümkün olmayan, acımasız saldırısı ya bir daha tekrarlayamayacağı tek seferlik bir efsaneydi ya da büyüünün ipini inanılmaz sıkı tutuyordu. Çoğu insan ikincisi olduğunu düşünüyordu. Ancak o gün, görebildiği ve duyabildiği bütün erkek, kadın ve çocuklar ölene ve sesleri kesilene kadar yeri sarsmayı bırakmamıştı. Hepsini sadece birkaç karşı çıkış, belki de havaya kalkan tek bir yumruk yüzünden yapmıştı.

Babasını öldürüp onun gibi hükmetmeye başlamıştı — açgözlü bir yürek ve demirden yumruklarla. Galen gibi insanlar, hükmetmek şöyle dursun, yaşamayı bile hak etmiyordu. Griffin haklıydı. Griffin her zaman haklıydı.

Bu aralar ona bunu söylemem gerekecekti.

Anahtarların tıkırtısı ve ağır bir kilidin yerine oturmasıyla çıkan sestен de anladığımız üzere, burada tebrik edilen konuklar gibi değil, mahkûmlar gibi muamele görüyorduk. Kapılar kayarak açıldı ve çatlayan dudaklarımı yaladım.

Griffin yumuşakça ve sadece benim duyabileceğim bir sesle konuştu: "Tanrılara güven, Cat. İşte buraya kadar, sonun başlangıcı."

Başımınla onaylayarak yutkunmaya çalıştım ancak muhafızlar etrafımızı sararken ağzımda sadece toz vardı.

Bizi bir dizi bahçenin içinden geçirdikten sonra kaleye soktular ve müsrifçe döşenmiş taht odasına girdik. Alfa ve Delta Tarva'ya odaklanmalıydım ama tek görebildiğim Ianthé'ydi. Uzak uçta, Galen'in en küçük kız kardeşi Lystra'nın yanında ufak, min-

derli bir sandalyede oturuyordu. Ianthe'nin gözleri kocamandı, endişeli bakışları ağır makyajlı yüzüme yapışmıştı. Parmaklarını sandalyesinin kollarında sıkıca kıvırdı, her an platformdan fırlayıp bana doğru koşacakmış gibiydi.

Ne düşünüyor? Niçin burada? Bana ihanet etti mi?

Herkes, saldırmadığı sürece Ianthe'ye bir şey yapılmayacağını biliyordu. Saldırmayan herkesi bağışlayacaktık.

Parmaklarım yanımda olmayan bıçaklara uzanmak için karıncalandı. Koşullar değişmiş olmasına rağmen, birimiz bile plandan vazgeçmeyi önermemiştik. Buralara kadar gelmek için çok çalışmıştık. Fakat silahlarımız olmadan bir planımız olduğu söylenemezdi. Gözlerim en sonunda Galen Tarva'ya odaklandığında, *Olympos aşkına, burada ne halt ettiğimizi sanıyoruz*, diye düşündüm. Tarva Kalesi'ne gelip krallığı ele geçirme fikri zaten baştan tehlikeliydi. Şimdiyse ölümcül görünüyordu – akli başında hiçbir insanın düşünmemesi gereken bir şeydi.

Buralarda bir yerde bir tane akli başında insan olmalı.

Takım arkadaşlarıma göz attım. Gizlice atılan bakışlar yoktu. Baş sallamalar yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sanırım aramızda bir tane bile akli başında insan bulunmuyordu.

Dikkatimi Alfa Tarva'ya çevirdim. Uzun ve yapılıydı ama kaslı değildi. Dudakları kalıcı bir hırlama ifadesiyle şekillenmiş gibi görünüyordu. Soğuk, sert gözleri düşüncelerini ele vermiyordu ama gergin olmalıydı. Yoksa bizi neden bu kadar erken getirsindi ki? Neden muhafızlarına bizi on beş yıl öncesinden kalma ölümcül manzaranın içinden geçirerek getirmelerini söylesin ve bizi saatlerce avluda hapsedsindi?

"Tebrikler, *Elpis*." Galen'in bariz hor görüsü ismi bir hakarete dönüştürdü. "Beklenmedik galibiyetiniz hiç şüphesiz şarkılara ve ozanlara ilham verecektir."

Eh, öyle olmasını umuyorum.

İçgüdülerim yönetimi ele aldı – tahtta oturan her kimse onu kışkırtma ve kafa tutma içgüdücü. "Ağıtlarda yer alacağımıza şarkılarda yer almayı tercih ederim, mesela huzurlu bir bölgeyi düm-

düz etmenin sonucu genelde bu olur. Kaç kişi öldü? Dört binden fazla mı? Eminim o çocuklar zaten büyümek istemiyordu.”

Galen bana bir an boş boş baktıktan sonra, afallamış yüz ifadesi buz kesti. “Fazla cüretkârsın.”

Omzumu silktim. “Nelere cüret ettiğime şaşar kalırsın.” Cüret ettiğim şeylere küstahça blöfler de dahildi çünkü şu anda cesaret gösterime destek çıkacak çok az şeyim vardı.

Alfa Tarva’nın gözleri kısılarak incecik bir çizgi gibi kaldı. “Önümde diz çökün yoksa kafalarınızı kazıklara geçirtirim.”

“Bak şimdi, bu hiç hoş değil,” dedim.

Platformun üzerinde bulunan herkesin nefesi kesildi. Çıkan seslere neredeyse ahenkli bile denilebilirdi. Galen, ailesine karanlık bir bakış attı ama dik bakışları, cinayet işlemek istiyormuş gibi bana döndü.

Griffin soğukkanlılıkla, “Planlarda bir değişiklik oldu,” dedi.

Alfa Tarva’nın kızıla çalan kaşları çatıldı. Saçları turuncuya yakın bir tondaydı ama cansızdı ve kimi yerlerinde griler vardı. Kız kardeşi Bellanca’nın parlayan ateş topunu andıran saçlarıyla alakası yoktu. Kadının öyle saçları vardı ki ateş büyüsüne sahip olduğuna bıçak koleksiyonum üstüne bahse girerdim.

Duvarlara dizilmiş mermer heykeller titremeye başladı. Galen’in öfkesi yeri sarsıyordu ve karnımda bir rahatsızlık duydum. Onun element büyüsünü kullandığını yıllardır kimse duymamıştı. O yüzden herkes sanıyordu ki...

Ayaklarımızın altındaki taşlar gürleyip sarsıldı, Galen’in tahtının arkasındaki duvarda bir çatlak oluşurken dengemi sağlamak için bacaklarımı açarak durdum.

Rahatsızlığım buz gibi bir korkuya dönüştü. *Kyklop çocuğu! Varsayımlarda bulunmaktan daha iyisini yapmam gerektiğini bilmeliydim!*

“Değişiklik mi?” Şüphe, Galen’in zaten öfkeli olan ses tonunu daha da kararttı.

Kalbim hızlandı. Bunu yaşadığımıza inanamıyordum. Güçsüzdük, silahsızdık. Bu delilikti. Fakat acayip bir fırsattı.

Tanrılara güven, Cat. Griffin'in sözleri sarsıcı bir güçle aklıma geldi. Tanrılar her zaman ama *her zaman* benim yanımda olmuştu. Yüzme konusunda ne zaman zorluk çeksem Poseidon bana el uzatmıştı. Ya da solungaç. Ya da üç uçlu mızrağını!

Olympos'a hızlı ama hararetli bir dua gönderdim ve Galen'e en iğneleyici, en ürpertici gülümsememle gülümsedim. "Biz, sizin *bizim* önümüzde eğilmeniz gerektiğine karar verdik. Ayrıca ya bunu yaparsınız ya da ölürsünüz diye düşündük."

Platformdaki herkes gözlerini bana dikti, şok iliklerine kadar sızmıştı belli ki. Bıçağım olsaydı bu şaşkınlık ânını ciddi olduğumuzu göstermek için kullanırdım. Eminim Galen dizkapağına ihtiyaç duymuyordu. Ya da karnındaki o fazlalığa.

Akantha tepki veren ilk kişi oldu. Başını bir yılanın hızlı, kaygan zarafetiyle çevirdi; önce abisine, sonra bana baktı. Drakon oyuncısı konuştuğunda tısladı. "Kyklop katili. Cesur ama aptalsın."

Ona işkence edecekmişim gibi baktım. "Bana aptal diyen son kişi fazla uzun yaşamadı."

Ne yazık ki kadın yılmadı. Başının arkasında bir yerlerden ufak bir yılan çıktı ve kolundan aşağı süründü. Yılanın sinir dolu bedeni mermer zemine düştü ve yaklaşırken büyüdü. Sürüngen gittikçe büyüyordu. Acımasız ve hızlı görünüyordu.

Yutkundum. Zehirli olduğu ortadaydı.

Yanımda bir ses, bir ışık patlaması oldu, sonra bir hırlama sesi geldi. Tüylü ve devasa bir şey yanımda belirdi.

Gözlerim kocaman oldu. "Kerberos!" *Hades onu bize yollamış olmalı!*

Yeraltı Dünyası'nın tazısı öne atılıp yılanı ısırdı. Sivri dişlerle dolu üç kafası onu parçalara ayırdı. Saniyeler içinde geriye hiçbir şey kalmadı.

Aklım başımdan gitmemiş gibi sııttım. "Bir de durmuş tüm silahlarımızı aldığınızı düşünüyordunuz." Fırsatı kullanıp ilk defa uzandım ve elimi Kerberos'un sırtına koydum. Sert tüyleri parmaklarımın altında seğirdi ve elimin erimemiş —ya da kopmamış— ya da ânında alev almamış olmasına inanamadım.

“Oğlumun karnı aç,” dedim Akantha’ya. “Daha var mı?”

Akantha’nın şoktan bomboş bakan suratı hiddetle doldu. Saçı bir kafa dolusu yılanla dönüştü ki bu gerçekten rahatsız ediciydi. Kafasından ayrılıp onu kel bıraktılar, bu da kesinlikle çok rahatsız ediciydi. Sonra her sürüngen doğruca bana doğru gelmeye, gelirken de inanılmayacak kadar büyümeye başladı.

Kerberos ulurken ölümcül pençeleri mermere sürtündü. Korkunç sesi öylesine ilkeldi ki beni ürpertti ve korkuyla sinmek istememe sebep oldu. Zehirli dişlerinden akan salyaları taşa ve yılanların pullarına düşerek cızırdadı ve atılıp gelen yılanları mideye indirdi.

Galen’in yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Çenesini kaldırıp elini salladı. Bizi arenadan alan silahlı muhafızlar uzun taht odasında yürümeye başladı.

Buradaki herkes bizim bir Kyklop öldürdüğümüzü ve Agon Oyunları’nı kazandığımızı biliyordu. Ne yapabileceklerini düşündüklerini merak ediyordum. Öte yandan hiç bıçağımız ya da saldırı büyümüz yoktu ve bazılarımız ciddi anlamda yaralıydık. Buradaki herkes *onu da* biliyordu.

Ianthe yerinden fırladı, yılanların ve Kerberos’un arasından korkusuzca geçerek gelip arkamızda durdu. Kendini gelen muhafızlarla bizim aramıza soktu ve kalbim vahşice, panikle çarparken ona döndüm.

“Sen ne...” Hava birdenbire gözlerimi acıtacak kadar kuruyunca itirazım dudaklarımda ölüverdi. Ianthe ellerini önünde salladı ve avuçlarından şiddetle su fırladı. Akıntı muhafızları karman çorman bir hâlde odadan dışarı taşıdı. Flynn ve Kato odanın yanlarından koşarken acımasız akıntı muhafızları geride tutuyordu. Adamlarımız yüksek, kanatlı kapıların arkasına geçtiği anda Ianthe büyüü kesti, böylece ağır kapıları kapatabildiler.

Kato duvara dayandı, koşudan sonra tükendiği belliydi. Flynn de ağır demiri kulplara yerleştirerek muhafızları dışarıda bıraktı. Bizi içeri kilitledi.

Ianthe'ye ağzım açık baktım. *Küçük kız kardeşim bir su büyücü-sü!* "Bu Fisa soyunda duyulmamış bir şey."

Kara kaşlarından birini kaldırıp alayla gülümsedi, aynaya bakmak gibiydi. "Şey, annemizin farklı kişilerle düşüp kalktığını hepimiz biliyoruz."

"Hayır." Galen inanamıyordu. İşte gizli kimliğim açığa çıkmıştı.

Ianthe ona döndü. "Ablama *dokunmayacaksın*, seni *pis* piç kurusu!"

Ianthe'nin kısık, titrek sesindeki kocaman hiddet göğsümde derin bir delik açtı. İşte tam o anda, Galen'in ona korkunç davrandığını anladım, muhtemelen onu benim düşünmeye bile dayanamayacağım şekillerde istismar etmişti. Ayrıca bir tane daha müttefikim olduğunu biliyordum. Hızla çarpan kalbim acıyla burkuldu. Onun sadakatini hak etmiyordum. Keşke ben de onu bunun yarısı kadar savunabilmiş olsaydım.

Ianthe, Jocasta ile benim aramda durdu, tam anlamıyla bir yabancı gibi görünüyordu ve yanımdaki hakkı olan yere sahip çıktığını hissettim. Gözlerimiz parlak yeşil bir alev gibi buluştu ve bir an her şey durdu.

"Ianthe!" diye bağırdı Lystra.

Kardeşim gözlerini benden ayırmadı. "Küçük olanların üçü bizim gibi."

Biz. Kelime karnımda düğüm düğüm oldu. Benim ne olduğumu düşünüyordu? Ya düşündüğü şey değilsem?

"Yeter!" diye bağırdı Galen. Büyü etrafında toplanıyordu. Kayda değer bir güçtü. Havadaki çekimini hissediyordum. Benim üzerimdeki gücünü.

Güçlü bir rüzgârla Ianthe'yi yanımdan ayırdı. Ianthe haykırdı ve ona doğru uzandım, tek yakaladığım hava oldu. Kış rüzgârıyla savrulan bir yaprak gibi kıvranıp döndükten sonra korkunç bir tak sesiyle sağımızdaki mermer duvara çarptı. Ses çıkarmadan yere düştü.

Hayır.

Gözlerimi kırptım. *Hayır!*

Sağ kolumdan aşağı şimşek inerek parmak uçlarımda toplandı. Yürek acısı ve hiddetle patlayarak bir çılgılık atarken elimi Galen'e doğru uzattım ve gök gürültüsüyle birlikte yıldırımını bıraktım.

Öfkemin yolundan atlayarak çekildi ve düştüğü yerde zemine elini koydu. Yerde bir çatlak oluşup hızla genişleyerek ayaklarıma doğru geldi. Hareket etmek için zaman yoktu, genişleyen delikten içeri düşüp zarar görmüş kaburgalarımı çarptım.

Griffin, "Cat!" diye bağırdı.

Başımı kaldırıp baktım. Çatlak oda boyunca ilerliyordu ve boyumun iki katı uzunluğundaydı. Galen'in rüzgârının gücü altında Griffin'in kıyafetleri dalgalandı ama element büyüsünün onun bedeninde hiçbir etkisi yoktu. Galen, Griffin'i de benimle birlikte deliğe düşürmeye çalışıyor olmalıydı fakat Griffin'in kafasındaki tek bir tel bile hareket etmiyordu. Tam anlamıyla bağışıklığı vardı. Griffin iyice eğilip bana uzandı. Çok uzakta olduğum için lanetler okudu.

Galen büyülü sözlerini söyleyince tırtıklı duvarlar kapanmaya başladı. Korku beni harekete geçirdi ve tutunacak bir yer aramaya başladım. Toprak ve taş ellerimin altında ufalanıp tuza dönüşüyor, deliğin yanlarından aşağı kayıyordu. Deli gibi daire çizdim. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Ne bir kök ne de bir taş!

Griffin çatlağın yan tarafından atlayıp hemen yanıma indi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye haykırdım.

Griffin tek bir kelime etmeden çömeldi, ayak bileklerimi kavradı ve beni delikten dışarı fırlattı.

Bir homurtuyla kenara tutunup bacaklarımı yukarı çektim. Kerberos hâlâ yılanları yiyordu, üç başlı köpek bedeni rüzgârla hareket ettirilemeyecek kadar devasaydı. Akantha, Galen'in arkasındaydı, yanında adamın iki oğlu vardı. Üç küçük Tarvalı kız kardeş, duvarın dibindeki Ianthe'nin etrafında toplanmıştı.

Omzumun üzerinden bir bakış attım. Flynn, Carver, Kato ve Jocasta odanın etrafına dağılmıştı ve Galen'in rüzgârı onları çift kanatlı kapıya yapıştırıyordu. Rüzgâr beni de uzaklaştırmaya başladı ve çatlağın kenarını tutmak için yüzüstü döndüm.

“Griffin!”

Çıkış yolu arayarak yukarı bakıyordu. Duvarlar kapanmaya devam ediyordu. Griffin kollarını iki yana açtı ve itti. Kasları top gibi oldu. Omuzları titriyordu, sonra dirsekleri kıvrıldı.

Panikle doldum. Galen’in işini bitirmem gerekiyordu. Büyüsünü sona erdirmem gerekiyordu.

Dizlerimin üzerine kalktım, alışkanlıktan bıçaklarıma uzanıyordum ki rüzgâr beni savurdu. *Silahsızdım!*

Bir yıldırıma daha ihtiyacım vardı. Bütün kalbimle çekip ellerimle uzandım. *Olmuyor!*

“Griffin!” Yerde kalarak çatlağa doğru süründüm. Delik artık daracak bir yerden ibaretti ve durmadan daralıyordu.

Kerberos başlarını kaldırdı. Ağzının birinden ölü bir yılan sallanıyordu. Kocaman patilerinden biriyle yılanları kenara çarptı ve çukurun üzerinden atlayarak tek başını deliğin içine soktu. Baş bir saniye sonra belirdi, Griffin’in üst bedeni komple çenesinin arasına tıklmıştı.

Korkudan nefesim kesildi.

Galen’in rüzgârı birdenbire kesildi ve ani bir sessizlik çınladı.

Derin yarık, tozu ve kumu havaya yayarak kapanmadan hemen önce Kerberos geri çekildi. Oda sarsılmayı kesti. Kerberos ağzını açıp Griffin’i bana doğru fırlattı. Griffin sıırılsıklamdı, moloz parçaları üstünden bana doğru kaydı, iki büküm olarak tam yanımda durdu. Nefes nefese, yüzüne yapışan saçını salladı. Omuzlarından beline kadarki deri ve kıyafetlerinin yarısı zehirli köpek salyası yüzünden erimişti fakat Griffin iyi görünüyordu. *Ona bile bağışıklığı var!*

Kerberos tekrar yılanlara saldırmaya başladı, biz de ayağa kalktık. Griffin hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde önüme geçti.

Galen tekrar rüzgârını savurunca Griffin’in arkasına sokuldum. Arkama bakınca şiddetli hava dalgasının Flynn’in ilerleyişini durdurduğunu ve iri savaşçıyı tekrar taht odasının kapılarına çarptığını gördüm.

Platformun sağ tarafında Bellanca ve Lystra, Ianthe'nin hareketsiz vücudunun yanındaydı. Ona dikkatle dokunma şekillerine bakılırsa hayatta olabilirdi ve onu tam da bulmuşken kaybetmek için tanrılara ateşli bir dua yakardım.

Odada birden yoğun bir patlama yankılandı. Kapılar titredi ve dostlarımız kenara çekilmek için çabaladı.

Galen yine rüzgârını kesti, taht odasından aşağı doğru giden ve kapılara çarpan gücü durdurdu. Koçbaşının sonraki darbesi, kapıları kapalı tutan orta süsüne çarpıp çatlattı. Sonraki darbe paneli tamamen kırarak açtı. Sırılsıklam sekiz muhafız içeri daldı. Bir düzine kadarı ilerideki koridora saçılmıştı, Ianthe'nin dalgası yüzünden hâlâ baygın hâldeydiler.

Flynn, Jocasta'yı Carver'a doğru itti, Kato kendini o ikisinin önüne siper etti ve Flynn bir kükremeyele saldırdı.

"Git." Griffin'i diğerlerine doğru ittim. "Bende Kerberos var."

Bana baktı, arada kaldığı açıktı ama koşmaya başladı. Kerberos azılı bir canavardı.

Dönüp tekrar Galen ve Akantha'yla yüzleştim. Gözlerim büyüdü. *Tanrılar aşkına, Appoline her şeyin ortasında ne yaptığını sanıyor?* Yüz ifadesi garip bir şekilde boştu, kraliyet platformunun önünde kaybolmuş bir hâlde dolanıyordu.

Yine omzumun üzerinden bir bakış attım, Kerberos'u kraliyet ailesiyle aramda bir tampon olarak tutuyordum. Flynn daha güçsüz üyelerimizi korumak için geride kalmışken Griffin muhafızlara saldırıyordu. Bir darbe aldı ve kolundan aşağı kan aktı. Endişe göğsümü deşti ama Griffin diğer muhafızı yakalayıp kılıcını alacak kadar yaklaştı. Kılıcı Flynn'e atıp kendini yine silahsız bıraktı. Griffin yine ileri atılırken muhafızı bir vücut kalkanı olarak kullanınca midem bulandı.

Yeniden önüme döndüm. Griffin'i tanıyordum. Bir kılıç almak için ne gerekirse yapacaktı ve sonra durdurulamaz olacaktı.

Galen de izliyordu, yüz ifadesi gergin ve hiddetliydi. Aynı şekilde, köpüren Akantha yılanlar gönderip duruyordu, herhalde başka gücü yoktu. Kerberos yılanları geldikleri hızla ısıyor, bazen

onları devasa bir oyuncak gibi salladıktan sonra ezilmiş cesetlerini Akantha'nın ayaklarının dibine atıyordu.

Solumdaki mermer heykel sarsıldı ve yarılıp ikiye bölündü. Büst, onu yönlendiren rüzgârla doğruca bana doğru geliyordu, yolundan çekildim. Daha ayaklarım yere bile basmadan, Galen kalan alt yarıyı fırlattı ve taş çatlatan bir güçle başka bir heykeli daha ikiye böldü.

Sola sıçradım, sonra sağa, eğildim ama ayaklarım ıslak zeminde kayarak moloza takıldı. Nefes nefese ve acıyan kaburgalarımı tutarak yine Kerberos'un arkasına sığınmaya çalıştım ama yılanları kovalıyordu ve arkasına saklanamayacağım kadar çok hareket ediyordu. İçimde şimşegimin kırıntısını bile hissetmediğim için dişlerimi sıktım ve Galen'in büyüüne uzandım. Taşları çatlatıp rüzgârı yönlendirebilirim, bu yıkıntının birazını ona atabilirdim.

Saniyeler içinde bunun boşuna bir çaba olduğunu anladım. Onun büyüünü çalmak bir yana, kendi büyüme bile uzanamayacak kadar güçsüzdüm.

Galen'i hafife almıştım, o ilk patlamasından beri dikkatleri kendinden uzak tutmakla akıllılık etmişti. Herhalde çağımızın en güçlü element büyücüsüydü. Hava. Taş. Toprak. Hepsinin üzerinde hayret verici bir kontrolü vardı. Akantha'nın sinsice Sinta tahtının peşinde koşmasına şaşmamalıydı. Abisini alaşağı edemeyeceğini çok iyi biliyordu. Bunca zaman boyunca Akantha'nın hareketlerini izliyorduk, oysa izlememiz gereken kişi *abisiydi*.

Sadece düşünce gücüyle, Galen'in mermer tahtı rüzgârın gücüyle dönerek bana doğru geldi. Eğildim ama tamamen yolundan çekilmek mümkün değildi. Ağır taht bacaklarıma çarparak beni yerde döndürdü. Kayarken gevşek taşlar kollarımı ve çenemi çizdi, yerde sereserpe kaldım, Kerberos'tan biraz uzağa fırlatılmıştım. Darbe beni baştan aşağı sarstı fakat bacaklarımı dağarcasına yakan bir şey vardı. Nefesimi tutarak kalkmaya çalıştım ve yere yığıldım, ayaklarım altımdan kayıverdi.

"Catl"

Döndüm, nefesim dişlerimin arasından tıslarcasına çıkıyordu. Çıldırılmış gri gözler benimkilerle buluştu. Hareket etmedim – edemedim– ve Griffin öfkeden delirmiş bir hayvana dönüştü, iki elinde de birer kılıç tutarken bütün vücudu bir silahtı. Geliyordu ama savaşması gereken çok kişi vardı. Ve benim yakınım da bile değildi.

“Kerberos!” diye bağırdım. Tazı, yılanları ezmeye devam etti. Yılanlar kıvrılıp çatırdarken tazı hayatını yaşıyordu.

Galen hiçbir engelle karşılaşmadan kemerinden bir hançer çekip çıkardı. Gözlerindeki tatminkâr bakışla içime korku yayıldı. O bakışı ailesinin beni ziyaret ettiği zamandan hatırlıyordum. Acımasız kahkahasını, hiç emek bilmeyen yumuşak parmaklarındaki yakutların ve altının parıltısını ve ne zaman babası ortalıkta olmasa yakında Alfa olacağıyla ilgili böbürlenişini hatırlıyordum. O zamanlar genç bir adam olan Galen’i, ben çok az kullanılan bir koridorda saklanırken onun annemle birlikte bir yatak odasına çekilerek gözden kaybolmasını ve sonra Thanos’un bana bunun nedenini açıklamasını hatırlıyordum.

Hançer parıldadı, tavana kadar açılmış çatlaktan sızan güneş ışığı hançerin üzerine düşüyordu. Uzaklaşmak için kollarımı kullanırken tırnaklarım mermerde kayıyordu. Bacaklarımı hissedebilmeye başladım ve topuklarımı zemine saplayarak biraz daha geriye kaydım. Sinir uçlarım alev alarak yanarken haykırmamaya çalıştım.

Kaçmak için dermansız girişimlerim, Galen’in yüzüne acımasız bir gülümseme kondurdu. Daha doğrusu sırtarak sağlıklı dişlerini gösterdi.

“Kayıp prenses.” Gaddar bakışları ürpertici bir ilgiyle üzerimde gezindi. “Annenin ne büyük umutları vardı. Yıllar önce bir anlaşma yaptık. Büyüdüğünde kralseçeni bana verecekti. Anlaşma hâlâ geçerliydi çünkü ikimiz de öldüğüne hiç inanmadık. Zamanı geldiğinde dünyayı fethedecektim.”

Ağzım açık kaldı. *Annem bu yüzden mi öyle çaresizce eve gitmemi istiyordu? Beni pazarlıkla Alfa Tarva’ya verdiği için mi?*

Dehşete kapılmış hâlde gözlerimi ona diktim. “Kitros’ta dümdüz ettiğin yerleşim yeri. Ona ne yapabildiğini gösterdin. Kendi arka bahçende ne yapmaya istekli olduğunu.”

Galen’in mavi-yeşil gözleri, kafamın hızlı çalışmasına memnun olmuş gibi ışıldadı.

Midemde asitten başka bir şey yoktu ama o bile donmuştu. Birdenbire her şey berraklaştı. Galen, Andromeda’yı ileriki bir yaşına kadar rahat bırakacağına söz vermişti, annem de istesin ya da istemesin, beni ona teslim etmeye söz vermişti. Galen onu tehdit etmiş, annem de kendi güvenliğini sağlama almak için kralseçeni teklif etmişti. Galen karşı koyamamıştı. Beni kontrol ettiği sürece asla oyuna gelmeyecekti. Ona kimin karşı çıkmaya çalışacağını hep bilecekti.

Gerçekler, onları yüksek sesle ya da yalanların arasından duyuyormuşum gibi yüzüme tokat gibi indi. Annem güçlü değildi. O da tehdit edilebiliyor, köşeye sıkıştırılabiliyor, hatta korkutulabiliyordu. Ayrıca bu onun Griffin konusundaki öfkelerini ve eve dönmemele ilgili takıntılı isteğini de açıklıyordu. Üstelik bu, yuvasında bir rakip olacağı anlamına gelse bile. Gerçi beni orada uzun süre tutmayacaktı sanırım. Kralseçen büyüm onun sözlerinde kesinlikle bir yalan saptamamıştı çünkü beni Fisa Kalesi’nde istiyordu ve başından beri bana onun gibi bir kraliçe olmayı “öğretmek” istemişti. Fakat ben kendimi tamamen kaybedip soğukkanlılıkla ona karşı koymadan önce, beni Galen Tarva’ya gönderecekti.

İliklerime işleyen ihanet hissini yuttum, herhangi bir şey hissedemeyecek kadar öfkeliydim. Annemin beyaz bir sayfa açabileceğini falan düşündüğüm de yoktu gerçi.

Ah, tanrılar aşkına. Ianthe’yi buraya benim eninde sonunda gelmemi garantilemek için mi göndermiş?

Her ne kadar annemden tiksensem de bu işten kurtulmak için onu kullanmayacak kadar iyi bir insan değildim. “Alfa Fisa beni sağ istiyor.”

Galen kıs kıs güldü. İç karartan bir sestti. “Alfa Fisa bile her zaman istediği şeyi alamaz.”

Tabii ben ölünce, beni içeren tüm anlaşmalar ya da bağlayıcı yeminler sona erecekti.

"İşte en sonunda buradasın, kalemdesin ve ben sana ihtiyacım olmadığına karar verdim." Galen pis pis sırıttı. "Beta Sinta sayesinde Güç Dalaşı erken geldi ve ben daha fazla beklemeyeceğim. Benim zamanım geliyor."

Beta —Alfa— Sinta'nın bu odada olduğunu bile bilmiyordu. "Ne yapacaksın peki? Her şeyi dümdüz mü edeceksin?"

"Bu, rahat bir yaşam için uygun olmaz." Galen omzunu silkti. "Fisa ve Sinta başkentlerini yıkmak yeterli olacaktır."

Nefesimi tuttum. Bu yüz binlerce insanın ölmesi demekti. Annem bile hiçbir zaman toplu katliam yapmamıştı.

Gözlerimi Galen'e diktim, Griffin'in arkamda bir yerlerde muhafızlarla acımasızca dövüştüğünü ve bana ayağa kalkmam için deli gibi bağırdığını duyabiliyordum. Keşke kalkabilseydim. Tanrılara yemin ederim, bir defalığına onu dinlerdim. Fakat tahtın çarpmasından sonra bacaklarım hareket etmiyor, gittikçe daha çok seğiriyordu. Her zaman olduğu gibi bir şeylerin çıkacağından ve bir şekilde kazanacağımızdan öyle emindim ki... Kerberos gelmişti ama tazi düşmanlarımızı yok edebilecekken etmemişti. Galen'in bu kadar güçlü olacağını ya da kendi yorgunluğumun fiziksel ve büyüsel açıdan bedelini hiç düşünmemiştim.

Galen sesini alçaltarak hırlar gibi konuştu. "Seni bir bıçakla öldüreceğim."

Bacaklarımdan yukarı sıcak bir his yükseldi. Dişlerimi gösterdim. "Kısa ve ölümcül. En sevdiğim."

Kıs kıs güldü, sesi kulak tırmalayıcı ve sertti, yine de rahatsız edecek kadar samimiydi. "Küçük Talia, ne kadar da büyümüşsün."

"Öyle mi? Sen hâlâ yaşlısın."

Somurttu. "İstediğim Eleni'ydi. Ne güzeldi. Çok daha yumuşak başlıydı. Fakat sende... özel yetenekler vardı."

"Eleni seni diri diri yerdı."

Adım adım yaklaştı, kız kardeşi Appoline'ye sabırsızca bir bakış attı. Kız tek tarafta durmuş oyalanıyordu. *Mırıldanıyor muydu?*

Arkamdan, pek de uzaktan olmayan kemik kırılma sesleri geldi. Erkeksi bir uluma duyuldu. Griffin'in değildi.

Galen gerçek bir kendini beğenmiş olduğu için, dünyadaki bütün zaman onunmuş gibi konuşup duruyordu. "Boynundan, değil mi? Sen öyle yapmamış mıydın?"

Thaddeus'un görüntüsü gözlerimin önünde belirdi. Bıçağımı boğazına geçirmiştim. Kanı ellerimdeydi.

Elbette Galen'in bundan haberi vardı. Bütün kraliyet aileleri çetele tutardı.

Galen yırtıcı bir hayvan gibi üzerime yürüdü, hayatımı kurtaran bir son dakika büyüsü gelmedi. Üst bedenimi kenara attım. Griffin'in korkulu haykırışı kulaklarımda çınlandı. Metalin ete girişinin mide bulandırıcı sesi geldi ve irkildim — ama hiçbir şey hissetmedim.

Tam vaktinde dönerek, Galen'in bıçağını Appoline'nin göğsünden çekişini gördüm. Galen ona dik dik bakıyordu, gözlerinde şok ve öfke vardı.

Appoline sendeledi, sonra üstüme düştü. Kollarımı incecik bedenine doladım ve abisine bakabilmek için bir şekilde ikimizi de doğrultup oturdum. Kız titriyordu, onu arkama almaya çalıştım. Appoline ufak tefekti, benden daha minyondu ama içinde kalan güç onu hareket ettirmeyi benim için imkânsızlaştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Ona kalkan olmaya çalıştım. Kollarımda öyle kırılmalı ki, bir çocuk gibiydi.

Kalbi bileğimin altında sertçe çarptı. "Seni koruyorum."

Anlamıyordum. "Niçin?"

Gözleri buz parçaları gibi soğuk ve sert olan Galen, kanlı bıçağını bir kez daha kaldırdı. Griffin ona yan taraftan daldı ve iki adam da havaya fırladı. Duvarın kenarındaki Bellanca hiddetli bir haykırıyla onlara doğru koştu. Parmak uçlarının arasından orman yangını gibi kıvılcımlar çıktı. Alevler ellerini ve kollarını yalıyordu.

Adamlar kenetlenmiş hâlde ve birbirlerini yakalamaya çalışarak ayağa kalktılar. Griffin'i uyarmak için bağırdım ama Bellanca,

Griffin'in değil, abisinin sırtına çarptı. Artık yoğun bir şekilde yanan ellerini Galen'in kalın boynuna doladı.

Galen acıyla kükredi ve Bellanca'nın tutuşundan kurtulmaya çalıştı. Güçlü bir kıvrılışla Griffin'in ellerinden kurtuldu ve Bellanca'nın ayaklarını yerden kesti. Bellanca onu sahip olduğu her şeyle sıktı. Bırakmasının imkânı yoktu. Kontrolden ıkmuş gibiydi. ıldırılmış gibi. Etkileyici.

Appoline'yi göğsüme yasladım, bu ailenin nereden geldiğini ve başından beri korkmam gerekenlerin onlar olup olmadığını merak ediyordum.

Griffin, Bellanca'nın bağırışının ve öfkeyle yanan ateşinin üzerinden, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye seslendi. "Ben senin için yapabilirim."

Kalbim boğazıma fırladı. O teklifi hiç tanımadığı bir kadına benim yüzümden yapıyordu çünkü Thaddeus'u öldürmenin ruhunda nasıl kara bir leke bıraktığını ve nasıl kâbuslara neden olduğunu biliyordu. Fakat bu farklıydı. Bu, Otos'la olanlar gibiydi. Bu kendini koruma değil, intikamdı.

Bellanca Griffin'e baktı, ne dediğini duymuş gibiydi ama abisini daha sıkı tuttu. ığlık attı, çıkan dengesiz ses tanıdık geldi. Büyüsü omuzlarına çıktı ve daha yukarı ilerleyip yüzünü çevreledi. Uzun, gür, kızıl saçları savruluyor ve alevlere karışıyor. Maviyeşil gözleri bir volkanın merkezindeki mücevherler gibi parladı, sonra ateş fırtınası ondan fırlayıp Galen'i sarmaladı.

Galen'in bağırışı sağır edici bir hâl aldı, sonra birdenbire kesildi. Yere düştü, ağır vücudu en sonunda Bellanca'nın ellerinden kaydı. Galen Tarva, kız kardeşinin ayaklarının dibinde, parçalanmış mermerin üzerinde, geriye dumanı tüten kemiklerden başka bir şey kalmayana kadar yandı.

Bellanca yavaşça yumruklarını kapadı. Başının ve kollarının etrafını saran ateş tekrar bedeninde kaybolurken elleri titriyordu.

Carver yanımdan, "Bunu yapmanın bir yolu da bu tabii," diye mırıldandı, sesinde tedbirli bir hayranlığın izi vardı.

Başımı salladıktan sonra yan tarafıma bir göz attım. Herkes buradaydı, bir Kentaur'la üç tur atmış gibi görünen Griffin ve Flynn dışında kimsede geldiğimizde zaten var olanlardan başka yara yoktu.

Duvarın kenarındaki bir hareket dikkatimi çekti. Lystra, den-
gesini sağlayamayan ama bilinci açık Ianthe'nin kalkmasına yar-
dım ediyordu. İki kızın sekerek gelişini görünce yüreğim neşeyle
şakıdı.

Yılanlarla işi biten Kerberos en sonunda tekrar yardımcı ol-
maya karar verdi ve köşeye sıkışan Akantha'ya döndü. Akantha'yı
ikiye bölmek için sadece iki başı yetti, üçüncüsü kan dondurucu
olayın coşkusuyla uluyordu.

Platformun üzerine sinen Galen'in iki oğlu tek kelime etmedi.
Korkudan ödleri kopmuş gibi görünüyorlardı. Bellanca halaları
onlara bir-iki şey göstermişti, babalarının varlığı son bulmuştu ve
Yeraltı Dünyası'nın üç başlı gardiyan köpeği, Akantha halalarının
kemiklerini çiğniyordu. *Ne gün ama.*

Bellanca her şeyi ve herkesi görmezden gelerek Appoline'nin
yanında dizlerinin üstüne çöktü. Kızıl saçları hâlâ parlıyordu ve
üzerinden odun dumanı ve yanmış yaprakların kokusu geliyor-
du. Bellanca kardeşini tutuşumu keskin bakışlarla inceledi. Sonra
gözleri cam gibi oldu ve yaşlarla doldu. "Appie?"

Appoline'nin göğsü elimin altında titredi.

"Birisi bir şifacı getirsin," dedim. "Çok geç değil."

Bellanca ayağa fırladı ama Griffin kolunu karnına dolayarak
onu durdurdu.

"Üzgünüm," dedi kasvetli bir sesle, "ama bu odadan ayrılmana
izin veremem."

Griffin'in kollarında kıvranan Bellanca'nın her yeri yine ateş-
le çıtırdadı. Korku ve öfkeyle Griffin'in kan lekeli kıyafetlerinde
delikler açtı, büyüğü onun üzerinde işe yaramayınca kızgınlıkla
haykırdı.

"Lystra!" diye bağırdı. "Koş!"

Lystra hâlâ sendeleyeyen Ianthe'yi bıraktı ve çift kanatlı kapılara

doğru koştı ancak Flynn adında bir taş duvara çarptı. Flynn muhafızların kanıyla öyle bir kaplanmıştı ki Lystra ona ıslak bir şap sesiyle çarptı ve tiksintiyle ciyakladı. Flynn onun bileğini kavrayınca kız diğer eliyle onun göğsüne vurmaya başladı. Flynn o elini de tutup indirmeye zorladı.

Kızın etrafındaki havada büyüünün kıvılcımı bile yoktu. *Zavallı kız.*

“Ona zarar vermeyin!” Bellanca çığlık attı, bütün bedeni yine ateşle cayıp cayıp yanıyordu. Griffin’in bacaklarına tekme attı, ardından da başını çenesine geçirdi. Griffin dizkapağına bir darbe aldı ama yüzünü tam zamanında çekti.

“Sorun... yok, Bella.” Appoline gelmiş geçmiş en garip gülümsemeye bana baktı. “Böyle olacağını biliyordum.”

“Hayır!” Bellanca şimdi daha da çıldırmış, gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu.

“Griffin!” diye bağırdım. “Hâlâ zaman var. Onu iyileştirebiliriz!”

Appoline bana gülümsemeyi sürdürüyordu. Yaşça benden büyüktü ama bana yaslandığında ve ellerimi tuttuğunda ona karşı garip, ebeveynlere has korumacı bir duygu hissettim. Gözlerime iğneler battı. Griffin’e bir kez daha yalvardım, sesim boğuktu ama o başını iki yana salladı. Reddedişiyle yüreğimde oyuk açıldı, kendimi bir depremin merkez üssünde gibi hissettim. Yıkıntıları masumların üstüne mi döküyordum yoksa korkunç bir inşaatı mı yok ediyordum emin değildim.

“Ama o beni kurtardı!” Appoline tıpkı Eleni gibi kendini benim için feda etmişti ve ben nedenini bile bilmiyordum.

“Bu kadınlardan birinin odadan çıkmasına izin verirsem ve o geri dönmezse bizim için her zaman bir tehdit olacaktır. Tüm bunlar bir *hiç* için olacaktır,” dedi acımasızca.

“Hayır.” Başımı iki yana salladım. “Kız kardeşi için geri dönecektir.”

İfadesi sert, hatta kasvetli kalmaya devam etti ve gözleri bana iki şey söyledi. Belki haklıydım, belki de Ianthe için geri dönme-

miş olmamın suçluluğunu ve pişmanlığını diğer insanlara yüklüyordum. İki türlü de kararından vazgeçmeyecekti. Griffin'le ilgili bir şeyi fark etmiştim. Benim asla veremeyeceğim kararları verecekti.

Yutkundum. "O zaman Ianthe gitsin." Kız kardeşime döndüm. "O şifacıyı buraya getirecektir."

Griffin tereddüt etti. Bunu kabul edip etmeyeceğini asla bilmeyecektim çünkü Appoline hepimizi durdurdu.

"Obol'um yanımda." Elime hafifçe vurdu. Gittikçe odağını kaybeden gözleriyle aşağıdan bana bakıyordu. "Vaktimin dolduğunu gördüm."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. "Sen bir kâhin misin?" *Bunu nasıl bilemem?* Öyle kaybolmuş görünmesine şaşmamalıydı. Gözleri diğer tarafa dönüktü.

"Bu sabah şifacımızı av köşküne gönderdim. Sarayın öbür ucunda." Sesi ıslık çalar gibi ve ıslak geliyordu ama Appoline hâlâ bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibiydi.

Bellanca'nın vücudu gevşedi, çabalamaktan vazgeçti ve ateşi söndü. Gözleri yine yaşlarla doldu. "Ama neden?"

"Ona vaktinde ulaşamayacağınızı bilin diye. Denerken zarar görmeyin diye." Appoline yine gülümsedi. "Ölümüm için Alfa'yı ve Köken'i suçlamayın diye."

Nefesimi tuttum, tüm vücudum kasıldı. Griffin'e baktım. O da benim gibi sersemlemiş görünüyordu.

Bellanca sessizce ağlayarak başını iki yana salladı. Lystra da gürültüyle hıçkırdı ve Ianthe onun yanına gitti.

"Onları bırakın!" diye emrettim sertçe.

Griffin ve Flynn itaat edince şaşkınlığa kapıldım. Onları tekrar yakalamak için fazlasıyla hazır görünüyorlardı ama Tarvalı kadınların ikisi de kaçmaya çalışmadı.

Kâhin, kız kardeşlerine, "Beni dinleyin," dedi. Gittikçe kısılan sesi kendinden emindi. "Ben, Köken ve Alfa'ya inanıyorum. Prenses Eleni'ye hiçbir zarar gelmemeli. Onu canınız pahasına korumak zorundasınız."

Yüzümdeki kan öyle hızlı çekildi ki gözlerimin önünde benekler uçuştı. Tekrar kükrercesine geri döndüğünde ise kulaklarımda fırtına gibi gürledi. Sadece bir an –delice, mantıksız bir an– belki de gerçek değildi diye düşündüm. Yanıldığımı düşündüm. Otos. Bıçak. Ablamın kanı. Fakat biliyordum. Eleni gitmişti. Olanlar gerçektir. Yeraltı Dünyası'nda onu görmüştüm.

“Onu kurtaramazsınız.” Akmayan gözyaşlarının yakıcı yoğunluğu yüzünden kelimeleri güçlkle söyledim. Acıyı uzaklaştırmak için gözlerimi kırptırmaya çalıştım ama uzun, sarı saçlarının günbatımı gibi yayıldığını, altın sarısına kırmızı çalındığını görmeden edemedim. “Eleni öldü.”

Appoline huzurlu görünüyordu ama dudaklarındaki kan ağızımdaki tükürüğü küle çeviriyordu. “Eleni gece gibi karadır.” Ellerimi bırakıp parmaklarını kapkara saç örgümün ucuna sürttü. Kalbim çok hızlı çarpmaya başladı. Kimin saçlarının benimkinden daha koyu olduğunu biliyordum. “Ve gündüz gibi aydınlık.” Appoline'nin ufak eli kalbimin üstünde durdu. “O her şeyi birleştirir.” Eli tekrar hareket etmedi ama hâlâ gülümsüyordu, önemli bir şey yapmış ya da bugün tam olarak istediği gibi bitmiş gibiydi. Görü gücüyle kutsanan –ve lanetlenen– gözleri kapanmadı. Açık ve akıldan çıkmayacak hâlde kaldı.

O her şeyi birleştirir. Geceyi. Gündüzü. Kuzeyi. Güneyi. Magoi'yi. Hoi Polloi'yi.

Beni. Griffin'i.

Bellanca ve Lystra'nın kırık dökük hıçkırıklarına kederli sesim karıştı. Karnımın aşağısındaki yaşam kıvılcımı birdenbire öyle bariz bir hâl aldı ki damarlarıma pompalanan her kan damlasıyla onun atışını da hissedebiliyordum. Yüreğim gümbürdedi. Zorlukla nefes alabiliyordum. Boğazımda hareket eden tek şey panikti. Yaşayan ölülerle savaşmış, Buz Düzlükleri'nde cesaretimi sergilemiş, neredeyse boğulmuş, Hydra tarafından yere çalınmış, Agon Oyunları'nda mücadele etmiş ve Tarva kraliyet ailesiyle yüzleşmişim – hepsini içimde *bir bebek* varken mi yapmıştım?

Başımı yavaşça çevirdim, kocaman olmuş gözlerim Griffin'in

güvenilir gri gözleriyle buluştu. Dehşete düşürecek kadar sakın görünüyordu.

Ona inanamıyordum! Bunca zamandır bana dikkatli olmamı, karnıma darbe almamamı emretmiş, ne yiyip içtiğimle normalden daha çok ilgilenmeye başlamıştı. Güney Sinta'da kocaman adamları böyle yetiştiriyorlardı herhalde. Hamile kadınlara et yedirip duruyor olmalılardı.

Gözlerindeki neşeyi gördüm. Ayrıca endişeyi. *Vereceğim tepki yüzünden mi? Endişelenmeliydi* zaten. "Biliyordun ve bana söylemedin!"

Griffin şaşırdı. "Hayır. Ama düşündüm ki belki... Umdum yani..."

"Ben hayatımı tekrar tekrar riske attım!" diye patladım.

Yanımda çömeldi, kaşlarının arasındaki çizgi gittikçe derinleşti. "Ben de senden tekrar tekrar gereksiz riskler almamanı istedim."

Alaycı bir ses çıkardım. "Gereksiz risk olarak gördüğüm şeyler otuz saniye kadar önce tamamen değişti!"

Derin bir nefes aldı ve elini saçlarının arasından geçirip geriye yatırdı. "Yanılabileceğim bir şey yüzünden daha da endişelenmeni istemedim. Yorgun ve duygusal olmanın bundan başka sebepleri de olabilirdi."

"Yorgun ve duygusalmış!" *Tanrılar aşkına, yorgun ve duygusaldım.* "Yani bu da başka bir 'bekle ve gör' müydü? Bu *nasıl* iyi bir fikir olabilir ki?"

"Aklına gerçek bile olmayacak fikirler sokarsam daha farklı dövüşeceğini, bazı şeyleri fazla düşüneceğini düşündüm. Savaşın ortasında tekniğini değiştirmezsın, Cat. Kılıcını o şekilde kaybedersin."

Söylediği şeyi anlıyordum. Kabul ettiğimdense emin değildim. Güçlü Magoilerin, dikkatlerini *verirlerse*, içlerindeki yeni yaşam gücünü neredeyse ânında hissedebildiklerini bilmiyordu. "Pekâlâ, arada bir tereddüt edebilirim!"

"Aynen öyle. Tereddüt etmek senin gibi bir insanın ölümüne sebep olur."

“Benim gibi bir insan mı?” Sesim tizleştii.

Griffin hiçbir şey söylemedi. Bilgeceydi.

Öfkeliydim ama bir yanımda bunun adil olmadığını biliyordum. Benim *fark etmem* gerekirken o sadece tahmin etmişti, bunu da son derece bariz ipuçlarına dayanarak yapmıştı. Onu hissetmem gerekirdi. Yorgunluğun ve gözyaşlarının niçin böyle çabucak geldiğini merak etmeliydim. Midemin gerginlikten bulanmadığını fark etmem gerekirdi, ayrıca aylık döngümün asırlardır başlamadığını kesinlikle fark etmem gerekirdi ama o kadar çok olay yaşamıştı ki.

Ben hâlâ şaşkınlıktan kıpırdayamayacak hâlde olduğum için Flynn, Appoline’yi kucağımdan kaldırdı ve taht odasının mahvolmamış kısmına doğru taşıdı. Bellanca ve Lystra peşinden gitti, ölmüş ablalarının ellerini tutuyorlardı hâlâ. Onları izlerken anlayışla dolup taşım. Ne hissettiklerini biliyordum. Yıllarca hissedeceklerini de biliyordum.

Jocasta birdenbire koşmaya başlayarak dikkatimi sol tarafa çekti. Galen’in iki çocuğu duvardaki yarığa –ve özgürlüğe– doğru gidiyordu. Jocasta da ailesinin geri kalanı gibi dikkate değer bir hıza sahipti ve tıknaz oğlanların onun karşısında hiç şansı yoktu. Onların arasına girip kulaklarını bükünce çocuklar dizlerinin üzerine çökerek böğürmeye başladılar.

O sırada birkaç tane sırlıklam muhafız taht odasına girmeye başladı, ne yapacakları konusunda kararsız görünüyorlardı. Ben daha doğrulmamıştım ama Ianthé onlarla yüzleşmek için döndü. Biraz önce bilinçsizce yattığını kimse anlamazdı. Yeşil gözleri parladı. Gülümsemesi korkunç, omurgası dimdik, çenesi sertti. Ufak, sarsılmaz bir güçle hepsini yıkmaya hazır görünüyordu. Yeniden.

“Yeni hükümdarlarınızın önünde eğilin,” diye emretti, “yoksa sizi suyla şehrin dışına kadar sürerim.”

Küçük bir tereddütten sonra muhafızlar diz çöktü. Başlarını Griffin ile bana doğru eğdiler.

“Beş yıl önce nasıl göründüğünü artık biliyorum.” Griffin başını iki yana salladı. “Aslında, şu anda da öyle görünüyorsun.”

Başımı yana eğdim. Ianthe bir savaşçı gibi görünüyordu. Griffin beni böyle mi görüyordu?

“Kalkmama yardım et,” dedim soluğumu verirken.

Griffin dirseğimi tutup beni kaldırdı. Bacaklarım – iyiydi.

“Kalkın,” dedim muhafızlara. Birilerinin tehlikeyi haber verdiğinden emindim. En yakındaki iki muhafızla konuştum: “Kışlaya gidin ve nasıl bir saldırı hazırlığı varsa durdurun. Galen’in oğullarının da babaları gibi hükmetmelerine fırsat tanımak uğruna hayatlarınızı riske atmayın. Appoline benim için kendini feda etti. Kız kardeşleri bizimle ve sizden de aynı sadakati bekliyoruz.”

Kararsız bakışlar üzerimizde gezinirken başka bir küçük tereddüt daha oldu. Kerberos’a, dikkatle etrafı inceleyen, tetikteki altı gözüne baktılar. Bize hiç dikkat etmeyen Bellanca ve Lystra’ya baktılar.

Liderleri gibi görünen biri, “Evet, Alfa Tarva,” diye cevap verdi.

“Kraliçe Catalia,” diye düzelttim, sadece azıcık boğulur gibi oldum. Elimi Griffin’in koluna koydum, çoğunlukla destek almak içindi ama kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu. “Bu, Kral Griffin. İkimiz de Alfa’yız. Birlikte.” Benim Köken olduğumdan bahsetmeye gerek yoktu. Daha ben kendim anlamazken onlar hiç anlamazdı.

“Şifacınızı av köşkünden getirin ve bizimkini de arenadan getirmek için atlılar yollayın,” diye ekledim onlar gitmeden önce. “Hızla. Bu askerlerin bakıma ihtiyaçları var.” Onarılamaz görünen birini görmemiştim. Henüz.

Ya Alfa bir çifti hiç duymadıklarından ya da gücü elinde bulunduran kişilerin basit askerlere ne olduğuyla ilgilenmesine alışık olmadıklarından kafaları karışan muhafızlar başlarıyla onayladı. En yakınımızda duranlar emrimi yerine getirmek için aceleyle gitti.

İki adama daha işaret verdim. “Sen ve sen, Tarva’nın başkan-tindeki ve Kitros’taki pazaryerlerine gidip Agon Oyunları’nın galibi Elpis’in Tarva’nın kontrolünü ele geçirdiğini duyurun. Yeni hükümdarlarınız aynı zamanda Sinta’ya da hükmettiğinden, iki krallık şimdi ve bundan böyle birleşmiştir.”

Cüretkâr duyurumun ardından gözler ağır ağır kırpıldı ve başlar tereddütle onayladı. Buna alışmak biraz zaman alacaktı – herkes için.

“Siz.” Diğer ikisini işaret ettim. “Bana şehir planlamasından kim sorumluydu onu getirin. Kitros’taki yıkılmış yerleşim yerinin temizlenmesini ve yerine bir zeytinlik yapılmasını istiyorum. Bütün kemikler yeni ağaçların altına gömülsün. Agon Oyunları’ndan kazandıklarımız bu projenin ücretini ziyadesiyle karşılayacaktır.”

Bu defa başlar daha hızlı sallandı, heveslilerdi. Yüz ifadeleri rahatladı. Gözler parladı. Adamlar dikleşti.

Elpis.

Umut parıltılı bir akıntı gibi havada hareket ediyordu, neredeyse dokunulabilirdi, konuşulmayan bir fısıltıydı, yerine getirene kadar verdiğimi bile fark etmediğim bir sözdü. Gaye, demirini ta iliklerime atmıştı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Heyecandan. Korkudan.

“Sen.” Sırılsıklam muhafızlardan biri dikkat kesildi. “Bana kale-nin kâtibini bul. Yayılacak haberlerimiz var. Sinta ile Tarva artık bir ve Fisa’nın kayıp prensesi krallığının kalanını almak için geliyor.”

Gözler kocaman açıldı ve odadaki insanların çoğu duyulur seslerle nefes aldı.

Sonun başlangıcı.

Zarar görmemiş muhafızlardan geriye sadece iki kişi kalmıştı.

Griffin bana dönerek kaşlarını kaldırdı. “Bu işleri kızıştıracak.”

Başım la onayladım. *Yeni başlangıç.* Kalbim Kentaur sürüsü koşuyormuş gibi çarpıyordu. Bebeğimizin minik hayatı cevap verince sine çırpındı. “En azından annem anlaşmanın bittiğini öğrenecek.”

“Anlaşma?” diye sordu Griffin.

“Beni ele geçirdiği anda Galen Tarva’ya verecekti, onu rahat bırakması karşılığında kralseçeni ona teslim edecekti.”

Griffin gözle görülür şekilde titredi. “Onu depremlerle ve fırtınalarla tehdit etmiş olmalı.”

Dudaklarım incecik kaldı. “Galen’in büyüsünü hafife aldım. Hem de tehlikeli şekilde.”

Griffin elimi tutup hafifçe sıktı. "Daha üç dakikadır kraliçesin ve şimdiden hayranlık uyandırırıyorsun."

Titreme sırası bendeydi. "Senin gibi bir insan derken ne demek istedin?"

Neşeyle gülümsedi, gri gözleri geleceğim ve umudum olan o gümüşi ışıltıyla parıltılar saçıyordu. "Her zamanki şeyleri. Fevrisin. Pervasızsın." Başparmağını parmak boğumlarıma dokundurdu. "Kendini hiç ama hiç düşünmüyorsun."

Bu defa, söylediklerinin hiçbirisi bir eleştiri gibi gelmemişti. Zaten öfkelenemeyecek kadar rahatlamıştım. "Son derece akıllı ve kafiyeler konusunda çok iyi olduğumu da unutma."

Griffin sırtıttı ve kalbim öyle bir sıkıştı ki canım acıdı. Sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı, gözleri benimkilerle buluştu. "Beni gururlandırırıyorsun."

Sessizce söylediği sözler göğsümü kabarttı.

"Kraliçe Catalia." Griffin'in yüzündeki bakış beni sıcak, vıcık vıcık bir gölete dönüştürmek üzereydi. "Sevdiğim kadın çocuğumu taşıyor. Baba olacağım."

Gülümsedim, tüy gibi kanatlar kaburgalarımın içinde çırpındı. Harika bir baba olacaktı. Geceleri kalkan o olacaktı kesinlikle.

"Nasıl anladın peki?" diye sordum.

Griffin'in dudakları kıvrıldı. Gözleri ışıldadı, kenarları kırıştı. "Önce kaos büyücüsünün evindeyken merak ettim. Kısacık bir sohbet sırasında aklıktan ölürken bir anda perilerden bile daha çok şehvet hissettin, peşinden de ağlamaklı oldun. Hiç sana has bir şey değildi."

Kaşlarımı çattım. "Sen periler hakkında ne biliyorsun ki?"

"Sadece Lycheron'un sürüsünde gördüğüm kadarını. Güzeller. Hevesliler." Kaşlarını oynattı. "Esnekler."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, gözlerim gittikçe kısılıyordu. "Bir zamanlar bir Alfa varmış, adı da Griffin." Ne diyeceğimi bilemeden duraksadım. "Hay Kyklop çocuğul Griffin'le kafiyeli bir şey yok."

Sessizce güldü. "Belki de 'Cat adında bir Köken varmış' desen şansın daha yaver giderdi."

"O kolay. Tahtaları eksikmiş, haşarılığı da dillere destanmış."

Griffin gülümseyerek ellerini belime indirdi ve beni kendine doğru çekti. Dudakları yanağımdan kulağıma yakıcı bir yol izledi. "Ve ben onu tam olarak öyle seviyorum."

Boğuk fısıltısı omurgamdan aşağı bir ürperti yayılmasına neden oldu.

"Büyücünün evinin önünde neden o hellips otlarını topladın?" diye sordum ama ne diyeceğini biliyordum.

"Bir çingirak ya da oyuncak bebek yapmayı düşünüyordum." Omzunu silkti. "İyi ottu. Ne olur ne olmaz diye biraz almak istedim."

"İyi ottu," diye kabul ettim. "Bir tanrıçaya yaraşacak kadar iyiydi."

Griffin göz kırptı. "Ya da bir prensese."

Sersem gibi sırtarak ona sıkıca sarıldım, narenciye ve güneşin kokusunu aldım – tabii hafif bir köpek nefesi ile kanın bakırımsı kokusu da vardı.

Heyecanla doldum. *Bir bebek!* Annem ellerini asla çocuğuma sürmeyecekti.

Ânında ayıldım. "Bir bebekle nasıl savaşabilirim?"

Griffin de ayıldı. "Hızlı hareket etmemiz gerekecek."

"Fakat savaşın ortasında taktiğin değiştirilmeyeceğini söyledin ve bu her şeyi değiştiriyor."

"Bu savaş bitti, *kardia mou*. Yeni savaş, yeni kurallar."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Büyünü anlamanın ve annenle yüzleşmenin zamanı geldi demek oluyor. Ve sen bunu yapacaksın çünkü kimsenin bebeğimize zarar vermesine izin vermeyeceksin."

Büyük, yanan bir yumruk kalbimi tutup sıkmış gibi hissettim. Küçük Eleni şimdiye kadar birçok farklı şekilde ölmüş olabilirdi. Geçmişe baktığımda, Titos'un ikimizi de kurtardığını fark ettim.

Başımı kaldırıp derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Gözlerim

Galen'in iki oğlunun üzerinde dolaştı, sonra da Bellanca, Lystra ve Ianthe'de. Son üçü düşmanımız değildi. Ianthe, gördüğü anda beni seçmiş ve hayatı pahasına korumuştı, Appoline kız kardeşlerinin sadakatini bana armağan etmişti. Eleni'ye.

Galen'in oğulları farklı bir meseleydi ama yapabileceğim en şiddetsiz şekilde onlara kalıcı olarak köstek olacaktım. Jocasta, şaşırtıcı şekilde etkileyici yöntemiyle onları hâlâ engelliyordu.

Kulaklarını çekerek. Kim bilebilirdi? Bunu hatırlamam gerekecekti.

Yanımda Griffin'le onlara doğru yürüdüm. "Bu küçük Magoi oğlanlarına hayatları boyunca söyleyecekleri en uzun, en ayrıntılı bağlayıcı yemini ettirmek üzereyim, tabii kabul etmezlerse kısa olacak."

Beni duyan çocukların gözleri korkuyla büyüdü. İkisi aynı anda Kerberos'a baktı ve yuvarlak, çilli yüzleri soldu.

Birazcık kötü kötü gülümsedim. Direnmek zordu. "Siz bağlayıcı bir yemini bozmayı düşünmeden önce durun da size ne kadar acı verici olduğunu anlatayım. Deriniz yanacak, gözleriniz eriyecek, kanınız akışkan bir ateşe dönüşecek, tabii bunların hepsi Furiaların gelip sizi minik minik parçalamasından önce olacak şeyler."

Oğlanlar dehşetle geri çekilince azıcık suçluluk hissettim. Çocuklarla iletişim kurma konusunda çalışmam gerekebilirdi. Zamanının olması iyiydi. Yaklaşık yedi ay kadar sanırım. Hem zaten bebekler asırlarca konuşamaz ya da pek bir şey yapamazdı, değil mi?

"Sonra da eve gideceğiz," diye ekledim Griffin'e. *Çünkü gerçekten uzanmak ve bir hafta kadar kalkmamak istiyorum.*

"Sinta'ya mı?" diye sordu Griffin. "Yoksa Fisa'ya mı?"

Yürümeyi bıraktım ve parmaklarımı yüzünün o tanıdık, sert çizgilerinde gezdirip rahatladım. *Dinlenmek mi, savaşmak mı? Huzur mu, annem mi?* "Önce Sinta'ya. Ailene iyi olduğumuzu göstermeliyiz."

"Henüz ayrılamayız," diyerek etrafına bakındı. "Önce buradaki işleri yoluna koymamız gerek."

Başımla onayladım. "Yapacağız. Ayrıca geri döneceğiz. Burası bizim için iyi bir yer. Merkezde. Fisa'ya daha yakın."

Griffin elimi kaldırıp avucumu öptü. Sonra dümdüz bir şekilde göğsüne koydu, komik bir şekilde gülümsüyordu. "Köken nereye giderse oraya giderim. Çünkü o benim karım."

Alayla güldüm. "Bunu söylemek için uzun zamandır bekliyordun, değil mi?"

Göz kırptı. "Hayatım boyunca, *agapi mou*. Hayatım boyunca."

Griffin'le el ele tutuşarak ikinci kalemizi inceledik. Burası çoğunlukla molozdan ibaretti ama sanırım hasar bölgeseldi. "Krallığımızın boyutları savaşmaya gerek kalmadan iki katına çıktı. Lycheron'a bir peri sürüsü atarsak Fisa sınırlarımızı da korumasını sağlayabiliriz."

Griffin güldü. "Deneyebiliriz."

Ben de gülümsedim fakat bugünkü akla sığmaz başarıma ve kocamın güçlü, sıcak elini tutmama rağmen bir ürperti hissettim. Griffin bir kehanet duymamış olabilirdi ancak Moiralar hayatlarımızı birlikte dokurken onun geleceğini titizlikle benimkine işlemişlerdi. Sonucun ne olacağı belli değilken kader hem bir lütuf hem de yük oluyordu ve Griffin'in bizimle ilgili önsezisi benim altına işliyor, ruhumu işgal ediyor, yüreğime doğru bir yol çiziyordu.

Artık saklanmak yoktu. Kafayı kuma gömmek yoktu. Geri dönüş yoktu.

Elimi karnımın üzerine koyup içimdeki ufak, narin armağanı korudum. Başımı kaldırıp sevdiğim adama baktım, birlikte yarattığımız şeyden dolayı hayretler içindeydim. Fisa gözlerimizin önündeyken ve krallıkları birleştirmemizin önündeki engel bugüne kadar tanıdığım en insanlık dışı varlıkken hayatın değerini kemiklerime kadar hissediyordum. Üstelik eskisinden çok daha kırılıyordu artık.

TEŞEKKÜRLER

İlk teşekkürüm eşim ve çocuklarıma, onlara minnettarım. Geçtiğimiz yıl içinde beni tahmin ettiğimizden de az gördüler. Yazmak için kendimi ne zaman kapatsam ve "Sadece iki dakika daha," dedikten sonra kaçınılmaz olarak bir saat ortaya çıkmasam bile gösterdikleri sabır ve anlayış, onları benim için gelmiş geçmiş en iyi süper kahramanlar yapıyor. Ebeveynlerim ve kız kardeşim de attığım her adımda yanımdaydı. Cesaretlendirmeniz, yardımınız ve coşkunuz benim için dünyalara bedel. Böylesine harika ve cömert bir aileye sahip olduğum için çok şanslıyım. Hepinizi çok seviyorum!

En içten teşekkürlerimi bomba gibi editörüm Cat Clyne'a gönderiyorum; bu kitabın parlamasına yardım etmek için harcadığı onca çaba ve zaman için. Birlikte yaptığımız şeye bayılıyorum! Heyecanları, destekleri ve sıkı çalışmaları için bütün Sourcebooks ekibine minnettarım. Olağanüstü bir reklamcı olduğu için Amelia Narigon'a ve kartal gibi gözleri için de Rachel Gilmer'a özellikle teşekkürü bir borç biliyorum. Ayrıca bugüne kadar gördüğüm en harika kitap kapağını yarattıkları için Dawn Adams ve Gene Mollica'ya da içten teşekkürlerimi sunuyorum.

Ayrıca temsilcim Jill Marsal'a minnettarlığımı ve hayranlığımı sunmak istiyorum. Beni nasıl cesaretlendireceğini ve sakinleştireceğini hep bilir, asla bir sorumu havada bırakmaz. Hem de aramızda dokuz saatlik zaman farkı olmasına rağmen. Sen en iyisisin!

Darynda Jones, Nalini Singh, Damon Suede, C.L. Wilson ve Thea Harrison'ın desteği için de minnettarım. Bu muhteşem yazarlar bana karşı o kadar nazikti ki!

Blog yazarlarına, kitapseverlere ve bu serinin dikkat çekmesine yardım eden tüm eleştirmenlere ne kadar teşekkür etsem az! Ayrıca benimle geçtiğimiz aylarda iletişime geçen okurlarım, beni çok mutlu ettiğinizi bilin.

Son olarak, bu yazma yolculuğu sırasında tanıştığım dostlarıma teşekkür ediyorum. Rusty ve Adriana, sohbetlerimize bayılıyorum; gülmemize, meraklanmamıza, Alfa kahramanlardan veya kitaplardan konuşmamıza, teslim tarihinin yaklaşmasından endişe duymamıza, her şeyi çözmeye çalışmamıza... Siz hanımlar benim aklımlı başımda tuttunuz! Ve Callie, bir e-postayla beni güldürmene ya da bir konuda kendimi daha iyi hissetmeme yardım edebilmene her zaman güvenebildiğim için minnettarım. Bu ister fazlasıyla ihtiyaç duyduğum bir mola olsun ister son dakika okuması ya da sadece öylece yanımda olman... Sen bir insanın sahip olabileceği en harika arkadaşsın. Sen benim çıpam ve uçurtmamsın.

KRALSEÇEN GÜNLÜKLERİ
• 3. KİTAP •
İLE HİKÂYE KALDIĞI YERDEN
DEVAM EDECEK...